CHINA MIÉVILLE

UN LUN DUN

CHINA MIÉVILLE

UN LUN DUN

- Luăm un autobuz? [...]

- Următoarea oprire, Stația Manifest, spuse el. Ne îndreptăm fix într-acolo.

- Nu drept într-acolo, zise Deeba. Arătă prin parbriz. Adică, este un zid în drum. Nu păreau să încetinească.

- O să ne lovim de el, spuse Zanna. Autobuzul țâșni drept către cărămizi. Deeba și Zanna tresăriră și își închiseră ochii.

- Țineți-vă bine, vă rog, strigă Jones.

- Se auzi un sunet ca un sâsâit, fâlfâitul unei pânze grele și zgomotul unor sfori întinse. Zanna și Deeba își deschiseră ochii, cu șovăială. [...]

Legănându-se sub balon, trecu peste zid, lăsând un hățiș de străzi și clădiri dedesubt, ridicându-se peste UnLondra.

UN LUN DUN

CHINA MIÉVILLE

UN LUN DUN

Traducere de ALEX NICHIFOR

China Miéville s-a născut la 6 septembrie, 1972 în Norwich, Marea Britanie. Autor multi-premiat de ficțiune, ține să își descrie operele ca făcând parte din genul „ weird fiction", aparținând unui grup de autori care încearcă să îndepărteze genul fantasy de influențele și clișeele specifice lui J.R.R. Tolkien.

Miéville locuiește în prezent în Londra. Când avea 18 ani, a trăit și a predat engleză în Egipt, acolo unde a dezvoltat un interes puternic pentru cultura arabă și politica Orientului Mijlociu și de Est. Miéville și-a luat licența la *Cambridge*, în antropologie socială, și a absolvit masterul și doctoratul cu merite speciale și la *London School of Economics.* A reușit de asemenea să obțină o bursă Frank Knox la Harvard.

Membru al Partidului Socialist al Muncitorilor, a candidat din partea Alianței Socialiste pentru Casa Comunelor din Anglia la alegerile din 2001. Preferința sa pentru politica de stânga reiese și din scrierile sale (e evidentă în *Consiliul de Fier*, al patrulea roman al său).

Primul său roman, *King Rat*, a fost nominalizat pentru premiile *International Horror Guild and Bram Stoker. Stația Pierzaniei (Perdido Street Station)* a câștigat premiul Arthur C. Clarke și a fost nominalizat la premiile *Hugo, Nebula, și World Fantasy*. Cel de-al treilea, *Cicatricea (The Scar),* a fost nominalizat pentru premiile *Arthur C. Clarke și World Fantasy.*

În scrierile sale este influențat de autori precum *M. John Harrison, Michael de Larrabeiti, Michael Moorcock, Thomas Disch, Charles Williams, Tim Powers, J.G. Ballard, H. P. Lovecraft, Mervyn Peake și Gene Wolf.* Momentan face doctoratul în Relații Internaționale. Este supranumit „Regele cerceilor", datorită numeroaselor piercing-uri pe care le-a adăugat în decursul anilor.

Volume apărute la Tritonic:

Stația pierzaniei, în octombrie 2005, câștigătoare a premiilor British Fantasy și Arthur C. Clark în anul 2001.

Cicatricea, în februarie 2006.

Consiliul de Fier, în mai 2006, câștigătoare a premiilor Arthur C. Clarke și Locus în 2005.

Lui Oscar

Într-o cameră cu nimic ieșită din comun, într-o clădire obișnuită, un bărbat lucra la niște teorii foarte neobișnuite.

Bărbatul era înconjurat de chimicale strălucitoare aflate în sticle și flacoane, de tabele și aparate de măsurat, și de teancuri de cărți, ca niște parapete, în jurul lui. Le rezema, deschise, unele pe altele. Căuta referințe între ele , părând să citească mai multe în același timp; cântărea informațiile, făcea adnotări, tăia adnotările: se afla la vânătoare de fapte legate de istorie, chimie și geografie.

Era liniște, se auzeau doar scrijeliturile stiloului și ocazionalele murmure de revelație. Lucra în mod cert la ceva foarte dificil. Dar după mormăiturile pe care le scotea și semnele de exclamare pe care le trecea în grabă, totuși, se părea că progresa.

Bărbatul făcuse un drum tare lung pentru a putea face ceea ce făcea acum. Era atât de absorbit, încât îi luă un timp până să observe că lumina din jurul lui se stingea, nefiresc de repede.

Un fel de întuneric se apropia de ferestre. Un fel de tăcere — mai mult decât absența sunetului, prezența unei liniști prădătoare — se așeza în jurul lui.

Bărbatul privi în sfârșit în sus. Încet, își puse jos stiloul și se roti în scaun.

— E cineva? întrebă. Profesore? Tu ești? Este ministrul, aici, cumva...?

Nu primi niciun răspuns. Lumina dinspre coridor slăbea în continuare în intensitate. Prin sticla fumurie a ușii, bărbatul putu să vadă întunericul luând formă. Rămase pe loc. Inspiră, iar ochii i se măriră.

Degete de fum se strecurau pe sub ușă, intrând în cameră. Se răsfirau prin crăpătură ca niște organe de simț.

— Deci... șopti bărbatul. Deci tu erai.

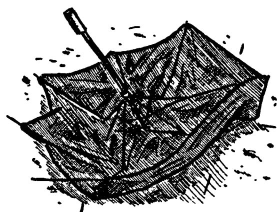
Nu primi niciun răspuns, dar din spatele ușii veni un zgomot foarte slab, ca o bubuitură, care putea la fel de bine să fi fost un râset.

Bărbatul înghiți în gol și făcu un pas în spate. Dar își fixă privirea. Urmărea cum fumul devenea tot mai gros în jurul marginilor ușii, învârtejindu-se către el. Întinse mâna către notițele sale. Se mișcă rapid, târând un scaun cât de silențios putu până sub o conductă de ventilație aflată la înălțime. Părea speriat dar hotărât — sau hotărât dar speriat.

Fumul continua să vină. Înainte să aibă ocazia de a se urca, se auzi un alt zgomot-râset-bubuitură. Bărbatul privi în direcția ușii.

PARTEA I

Zanna și Deeba

1

Vulpea respectuoasă

Nu era niciun dubiu în privința asta: în spatele cadrului pentru cățărat se afla o vulpe. Iar vulpea aceasta stătea și privea.

— Este, nu-i așa?

Locul de joacă era plin de copii, uniformele lor gri fluturând în timp ce ei alergau și loveau mingi, dând goluri ingenioase. Printre toate strigătele și jocurile, câteva fete urmăreau vulpea.

— Cu siguranță este. Doar stă acolo și se uită la noi, spuse o fată blondă, înaltă.

Putea să vadă clar animalul printre vârfurile de iarbă și ciulini.

— De ce nu se mișcă?

Păși încet înspre ea.

Prietenele crezuseră la început că animalul era un câine, și porniseră zburdalnic către el, pălăvrăgind. Dar la jumătatea drumului pavat cu piatră măruntă și-au dat seama că este vorba de fapt de o vulpe.

Era o dimineață de toamnă rece, fără nori, iar soarele strălucea. Niciuneia dintre ele nu-i venea să-și creadă ochilor. Vulpea continua să rămână nemișcată în timp ce ele se apropiau.

— Am mai văzut una, șopti Kath, mutându-și ghiozdanul de pe un umăr pe celălalt. Eram cu tata pe lângă canal. Mi-a spus că sunt o mulțime în Londra acum, dar că în mod normal nu le vezi.

— Ar trebui să fugă, spuse Keisha, îngrijorată. Eu rămân aici. Aia are dinți.

— Cu atât mai bine pentru a te mânca, zise Deeba.

— Ăla era un lup, spuse Kath.

Kath și Keisha rămaseră în urmă: Zanna, fata blondă, se apropie încet de vulpe, având-o pe Deeba, ca de obicei, alături. Ajunseră aproape, așteptându-se ca animalul să se arcuiască într-una dintre acele frumoase curbe de panică ale lor, și să fugă pe sub gard. Continua să nu facă asta.

Fetele nu mai văzuseră niciodată un animal atât de nemișcat. Nu era vorba că nu se mișca: *nu se mișca* cu îndârjire. Până să ajungă în apropierea cadrului pentru cățărat, se furișau deja într-un mod exagerat, ca vânătorii din desene animate.

Vulpea ochi cu politețe mâna întinsă a Zannei. Deeba se încruntă.
— Mda, se uită, zise Deeba. Dar nu la *noi*. Se uită la *tine*.

Zanna — își ura numele, Susanna, și ura „Sue“ chiar și mai mult — se mutase în cartier cam în urmă cu un an, și se împrietenise rapid cu Kath, cu Keisha, cu Becks și cu altele. În special cu Deeba. În drumul ei spre Școala Kilburn, în prima zi, Deeba a făcut-o pe Zanna să râdă, lucru pe care nu mulți puteau să-l facă.

Începând de-atunci, unde se afla Zanna, trebuia să se afle și Deeba. Era ceva legat de Zanna care atrăgea atenția. Era decent-spre-bună la lucruri precum sportul, materiile predate la școală, dansul, orice, dar nu asta era: se descurca să facă lucrurile bine, dar niciodată să se facă remarcată. Era înaltă și ieșea în evidență, dar la fel, nu a jucat niciodată cartea asta: mai degrabă, părea că încearcă să stea deoparte. Dar nu prea a putut să facă asta. Dacă nu ar fi fost ușor să te înțelegi cu ea, asta i-ar fi putut aduce neplăceri.

Câteodată chiar și tovarășele ei erau un pic circumspecte cu Zanna, de parcă n-ar fi fost chiar sigure cum să se poarte cu ea. Până și Deeba a trebuit să admită că Zanna putea fi cam visătoare. Câteodată își pierdea într-un fel concentrarea, rămânând cu ochii zgâiți spre cer, sau pierzând firul a ceea ce spunea.

Dar, în orice caz, în acel moment se concentra la ceea ce Deeba tocmai spusese.

Zanna își puse mâinile în șold, și nici măcar mișcarea ei bruscă nu făcu vulpea să sară.

— Este adevărat, spuse Deeba. Nu și-a luat ochii de pe tine.

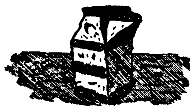
Zanna întâlni privirea blândă a vulpii. Toate fetele privind, și animalul, păreau să se piardă în ceva.

... Până când atenția lor fu întreruptă de clopoțelul de la sfârșitul pauzei. Fetele se uitau una la cealaltă, clipind.

Vulpea se mișcă în sfârșit. Privind în continuare la Zanna, își înclină capul. Făcu asta o dată, apoi sări și fu dusă.

Deeba o privi pe Zanna, și bâigui: „Devine ciudat.“

2

Semne

Pentru tot restul zilei, Zanna încercă să-și evite prietenele. Într-un final o prinseră la coada de la cantină, dar când le spuse să o lase în pace, o făcu cu ton atât de neprietenos, încât ele se conformară.

— Las-o-n pace, spuse Kath. Este pur și simplu obraznică.

— A luat-o razna, zise Becks, și se îndepărtară amândouă într-un mod ostentativ. Numai Deeba rămase.

Nu încercă să vorbească cu Zanna. În schimb o privi gânditoare.

În după-amiaza aceea, o așteptă pe Zanna după ore. Zanna încercă să treacă pe lângă ea în înghesuială, dar Deeba n-o lăsă. Se strecură până la ea, apoi brusc o luă de braț. Zanna încercă să pară furioasă, dar nu dură foarte mult.

— Oh, Deebs... ce se petrece? spuse ea.

Își făcură drum către cartierul în care locuiau amândouă, și se îndreptară spre casa Deebei. Familia ei, guralivă, zgomotoasă, care câteodată exaspera prin tot zgomotul și agitația, era în general un interlocutor confortabil pentru orice discuție. Ca de obicei, oamenii se uitau la cele două fete în timp ce treceau pe lângă ele. Făceau o pereche haioasă. Deeba era mai scundă și mai plinuță și mai dezordonată decât prietena ei cea slabă. Fire din părul ei negru, lung, își găseau, ca de obicei, ieșirea spre libertate din coada împletită, în contrast cu părul blond, dat pe spate, al Zannei. Zanna era tăcută, în timp ce Deeba o tot întreba dacă este în regulă.

— Bună, domnișoară Resham, bună, domnișoară Moon, cântă tatăl Deebei când acestea intrară. Ce mai faceți? O cană de ceai pentru voi, fetelor?

— Bună, scumpo, zise mama Deebei. Cum a fost astăzi? Bună, Zanna, ce mai faci?

— Bună ziua domnule și doamnă Resham, spuse Zanna, zâmbind timid, în timp ce părinții Deebei o priveau. Sunt bine, mulțumesc.

— Las-o în pace tată, zise Deeba, târând-o pe Zanna către camera ei. Dar poți să-i aduci ceaiul, te rog.

— Deci, nu s-a întâmplat nimic azi, zise mama ei. Nu ai nimic de relatat. Ai avut o zi complet goală! Mă uimești.

— A fost *bine*, spuse ea. La fel ca-ntotdeauna, nu-i așa?

Fără să se ridice, părinții Deebei începură să o consoleze, zgomotos, despre tragedia că nimic nu se schimba vreodată pentru ea, și că fiecare zi era la fel. Deeba își dădu ochii pe spate și închise ușa.

Pentru o vreme au stat fără să vorbească. Deeba și-a dat cu strugurel. Zanna doar a stat.

— Ce vom face? zise Deeba în sfârșit. Ceva se întâmplă.

— Știu, răspunse Zanna. Devine din ce în ce mai rău.

Era greu de spus cu exactitate când începuse totul. Lucrurile deveniseră stranii de cel puțin o lună.

— Îți amintești când am văzut norul ăla? spuse Deeba. Care semăna cu tine?

— Asta a fost acum câteva săptămâni, și nu semăna cu nimic, zise Zanna. Să ne vedem doar de lucrurile reale. Vulpea de azi. Și femeia aceea. Ce era scris pe zid. Și scrisoarea. Lucruri de genul ăsta.

Era toamna devreme când bizarele evenimente au început să se producă. Ele erau în Rose Café.

Niciuna dintre ele nu a dat atenție atunci când s-a deschis ușa, până când și-au dat seama că femeia care intrase stătea tăcută lângă masa lor. Se uitară la ea.

Purta o uniformă de șofer de autobuz, cu șapca așezată într-un mod încrezut. Rânjea.

— Scuze că intervin așa, spuse femeia. Sper ca tu să nu... Foarte emoționant să te întâlnesc. Zâmbi tuturor fetelor, dar se adresă Zannei. Am vrut doar să spun asta.

Fetele se holbară uimite pentru câteva clipe. Zanna încercă să dea un răspuns, Kath izbucni cu un „Ce...?“ iar Deeba începu să râdă. Nimic din astea nu o deranjă pe femeie. Aceasta spuse un cuvânt fără sens.

— Shwazzy! spuse femeia. Am auzit că aici ar trebui să fii, dar nu mi-ar fi venit să cred.

După încă un zâmbet, plecă, lăsându-le pe fete râzând isteric și zgomotos, până când ospătărița le rugă să se liniștească.

— Ce nebună!

— Ce nebună!

— Ce *nebună* afurisită!

Dacă asta ar fi fost tot, ar fi fost doar una dintre acele povești despre cineva, puțin cam țicnit, aflat pe străzile din Londra. Dar asta nu era tot.

După câteva zile, Deeba era cu Zanna; mergeau împreună pe sub bătrânul pod de deasupra străzii Iverson. Se uita pe sus, citind din grafitti-urile mai simple. Acolo, în spatele unui cuib de porumbel, cu mult

mai sus decât ar fi putut ajunge cineva, era vopsit într-un galben puternic: ZANNA PENTRU TOTDEAUNA!

— Doamne Dumnezeule: altcineva numit Zanna! făcu Deeba. Sau ai brațe lungi. Sau cineva te iubește la nebunie, Zan.

— Taci, spuse Zanna.

— Este adevărat, totuși, zise Deeba. Nu mai este nimeni pe care să-l cheme Zanna, asta spui mereu. Acum ți-ai pus amprenta.

La puțină vreme după asta, în ziua de după Noaptea lui Guy Fawkes, când Londra era plină de focuri aprinse-n aer liber și de artificii, Zanna a venit la școală supărată.

În sfârșit, când rămase singură cu Deeba, Zanna scoase o bucată de hârtie și o cartelă din ghiozdan.

În fața ușii de la intrare așteptase un poștaș. El i-a înmânat o scrisoare fără niciun nume scris pe plic, doar i-a dat-o de cum apăruse, apoi se făcuse nevăzut. A șovăit nițel înainte să i-o arate Deebei.

— Să nu mai spui nimănui, a zis ea. Juri?

Așteptăm să te întâlnim, citi Deeba, *când roata se va întoarce.*

— De la cine este? întrebă Deeba.

— Dacă știam asta, n-aș mai fi fost panicată. Și nu are nici timbru.

— Este vreo ștampilă? zise Deeba. Care să spună de unde vine? Ăla este un U? Un L? Și aici scrie ... *on*, cred Nu putură citi mai mult.

— Mi-a spus ceva, zise Deeba. Același lucru pe care l-a spus și femeia. „Shwazzy," a spus. Eu eram ceva de genul „Ce?" Am încercat să-l urmăresc, dar a dispărut.

— Ce înseamnă toate astea? zise Deeba.

— Și nu e tot, spuse Zanna. Înăuntru mai era și asta.

Era un mic card de formă pătrată, cu un design ciudat, un frumos, întortocheat lucru cu linii răsucite, în mai multe culori. Era, își dădu seama Deeba, o versiune nebunească a unei cartele de călătorie prin Londra. Scria

pe el că era bun pentru zonele de la unu la șase, pentru autobuze și trenuri, de la un cap la celălalt al orașului.

Pe linia punctată, mediană, era tipărit cu grijă: ZANNA MOON SHWAZZY.

Atunci a fost momentul când Deeba i-a spus Zannei că trebuie să facă bine să le spună alor ei. Ea însăși și-a ținut promisiunea, și nu a spus nimănui.

— Le-ai spus? întrebă Deeba.

— Cum aș putea? răspunse Zanna. Ce le voi spune despre animale?

În ultimele câteva săptămâni, câinii se opreau deseori când Zanna trecea pe lângă ei, și o fixau cu privirea. Odată, trei veverițe, care formau o micuță linie de conga, s-au dat jos dintr-un copac pe când Zanna era în Parcul Reginei, și una câte una au așezat câte o ghindă mică sau o sămânță în fața ei. Numai pisicile o ignorau.

— Este o nebunie, zise Zanna. Nu știu ce se întâmplă. Și *nu pot* să le spun. Vor crede că am nevoie de ajutor. Poate că am. Dar un lucru îți spun. Vocea ei era surprinzător de fermă. Mă gândeam la asta când mă uitam la acea vulpe. La început am fost speriată. Nici acum nu vreau să vorbesc despre asta, nu cu Kath și cu celelalte cel puțin. Așa că nu spune nimic, bine? Dar mi-a ajuns. Ceva se întâmplă? Ok. Ei bine, sunt pregătită pentru asta.

Afară era furtună. Aerul mârâia zgomotos. Oamenii se îngrămădeau sub streșini, sau se ghemuiau în hainele lor și-și târșâiau picioarele prin ploaie. Prin fereastra Deebei, fetele priveau oameni cum dansau și se luptau cu umbrele.

Când Zanna plecă, trecu în grabă pe lângă o femeie adăpostindu-se, cu un cățel ridicol de mic, ținut în lesă. De îndată ce o văzu, câinele se ridică într-o manieră ciudată, impunătoare.

Își înclină capul. Zanna privi micul câine și, desigur surprinsă de reacția ei, cât și de salutarea animalului, își plecă și ea capul.

3

Fumul venit în vizită

Ziua următoare Zanna și Deeba hoinăreau prin locul de joacă, urmărindu-și reflecțiile prin toate băltoacele. Gunoaie ude pândeau pe lângă ziduri. Norii încă păreau încărcați.

— Tatăl meu urăște umbrelele, spuse Deeba, balansând-o pe-a ei. Atunci când plouă spune mereu același lucru. „Nu cred că prezența umidității în aer este un motiv suficient pentru a răsturna obișnuitul tabu al societății în favoarea mânuirii unor bâte cu țepi la nivelul ochilor."

De la marginea terenului de joacă, în apropierea locului în care stătuse vulpea respectuoasă, puteau să vadă peste zidurile școlii, până în stradă, pe unde treceau câțiva oameni.

Ceva îi atrase privirea Zannei. Ceva straniu și neclar. Lângă un teren de joacă de la capătul străzii, pe drum se puteau vedea niște pete.

— Este ceva acolo, spuse Zanna. Privi chiorâș. Cred că se mișcă.

— Așa să fie? zise Deeba. Cerul părea nefiresc de plat, ca și cum o pânză imensă fusese întinsă pe toată zarea, deasupra lor. Aerul era calm.

Niște pete întunecate, foarte slabe, se încolăceau și dispăreau, și drumul era gol iarăși.

— Ziua de azi... spuse Deeba. Nu este o zi obișnuită.

Zanna își clătină capul.

Păsări se arcuiau, iar un stol de vrăbii ieși în zbor de nicăieri și înconjură capul Zannei într-o aureolă ciripitoare.

În după-amiaza aceea aveau franceză. Zanna și Deeba nu erau atente, se uitau pe geam, desenau vulpi și vrăbii și nori de ploaie, până când ceva din zumzetul doamnei Williams o făcu pe Zanna să privească în sus.

— ... choisir... auzi ea. ... je choisis, tu choisis...

— Despre ce vorbește? șopti Deeba.

— Nous allons choisir... spuse doamna Williams. Vous avez choisi.

— Doamnă? Doamnă? spuse Zanna. Cum era ultimul? Ce înseamnă?

Doamna Williams puse degetul pe tablă.

— Acesta?" spuse. Vous avez choisi. *Vous:* voi. *Avez:* ați. *Choisi:* ales. *Choisi.* Shwazzy. Ales.

La finele zilei, Deeba și Zanna stăteau lângă poarta școlii și priveau înspre locul unde văzuseră semnele. Burnița încă, iar pe lângă terenurile de joacă ploaia părea să cadă ca și cum ar fi întâmpinat o rezistență, ca și cum s-ar fi lovit de un petic ciudat de aer.

— Veniți la Rose's? Kath și celelalte fete stăteau în spatele lor.

— Noi... am crezut că am văzut ceva, zise Deeba. Tocmai ne pregăteam să...

Vocea îi pieri, și o urmă pe Zanna. În urma lor, câteva colege de clasă treceau în grabă, îndreptându-se spre casă ori întâlnindu-se cu părinții lor.

— După ce te uiți? întrebă Keisha. Ea și Kath priveau amuzate cum Zanna stătea în mijlocul drumului, la câțiva metri distanță, și se uita în jur.

— Nu văd nimic, șopti ea. Zanna stătu o vreme îndelungată, celelalte fete oftând cu nerăbdare. În regulă atunci, zise, cu voce ridicată. Kath avea brațele încrucișate și o sprânceană ridicată. Să mergem.

Șirul de colegi se terminase. Câteva mașini ieșiră pe poartă și trecură pe lângă ele, iar profesorii lor se duceau acasă. Micul grup de fete rămase singur pe stradă. Cu un zgomot ca de împroșcare, iluminatul stradal se aprinse, cerul întunecându-se.

Ploaia cădea cu tărie, ca o mașină de scris, pe umbrela Deebei.

— ... nu știu *ce* face ... o auzi Deeba pe Becks spunând Keishei și Kathei.

Zanna mergea cu puțin înaintea lor, prin ceață, tălpile ei trimițând în aer mici stropi de apă.

Aduceau mult cu ceața, o ceață întunecată. Zanna încetini. Ea și Deeba priviră în jos.

— Ce mai e acum? zise Keisha exasperată.

La picioarele lor, la câțiva centimetri deasupra pavajului ud și murdar, se afla un strat de rotocoale de fum.

— Ce este..aia? spuse Kath.

Aburi se ridicau din rigole. Fumul era o întunecime murdară, oribilă. Ieșise la suprafață în curenți și cârcei, trecând prin grilajul metalic al canalului de scurgere, ca o plantă cățărătoare sau ca tentaculele unei caracatițe. Frânghii din el se încâlceau și se îngroșau.

— Ce se întâmplă? șopti Keisha. Fumul începu să se reverse din canale. Un miros de chimicale și de putreziciune inundă aerul. În depărtare și mascat parcă de o cortină, se putea auzi un sunet de motor.

Zanna stătea cu mâinile întinse, urmărind intens aburii care pe neașteptate îi înconjuraseră brațele. Pentru o clipă, păru că ploaia care răpăia pe ei se evapora, ca picăturile de apă pe metalul fierbinte, la câțiva milimetri *deasupra* capului Zannei. Deeba se holba, dar curenți întunecați îi ascundeau prietena.

Motorul se auzea din ce în ce mai tare. O mașină se apropia.

Fetele erau învăluite într-un fum gros. Izbucniră în țipete și încercară să se strige una pe cealaltă. Nu puteau să vadă mai nimic.

Zgomotul motorului crescu, și licăriri de lumină, reflectate, ale felinarelor clipiră trecător printre aburi.

— Stați puțin, țipă Zanna.

Prin ceață străluciră deodată faruri, îndreptându-se țintă către Zanna. Deeba o văzu, ca pe o umbră, pășind într-o parte în timp ce luminile se lăsau în jos, mâinile ei părând să strălucească.

— Este *tata*! strigă Zanna, și se mișcă rapid pe măsură ce mașina intra cu viteză în fum, în grabă aburii se risipiră și...

...se auzi un *bang*, și ceva își luă zborul, și apoi se așternu liniștea.

Norii își pierdură întunecimea și ploaia se opri. Aburii ciudați căzură din aer și se retraseră, ca o apă vâscoasă, întunecată, înapoi în rigole, șiroind fără sunet, ascunși vederii.

Pentru câteva clipe, nimeni nu se mișcă.

O mașină era oprită oblic pe drum, având-l la volan pe tatăl Zannei, care privea confuz. Cineva țipa isteric. Altcineva stătea întins lângă un zid.

— Zanna! strigă Deeba, dar Zanna era lângă ea. Becks era cea care fusese lovită, și care stătea întinsă pe jos, fără să se miște.

— Trebuie să chemăm un doctor, spuse Zanna scoțându-și telefonul și începând să plângă, dar Kath deja sunase la 999.

Tatăl Zannei ieși din mașină clătinându-se și tușind.

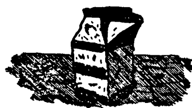
— Ce... ce...? făcu el. Eram... ce s-a întâmplat? O văzu pe Becks. Doamne Dumnezeule! Căzu în genunchi lângă ea. Ce am putut să fac? continuă să spună.

— Am chemat o ambulanță, zise Kath, dar el nu asculta. Acum lumina revenise la normal și nu mai era nicio ceață învăluitoare la nivelul gleznelor; oamenii scrutau cu privirea prin ușile deschise și prin ferestre. Becks se mișcă cu greutate și gemu amețită.

— Ce s-a întâmplat? continuă să le întrebe tatăl Zannei. Niciuna nu știu ce să zică. Nu-mi amintesc nimic, spuse el, doar m-am trezit și —

— Doare... se tângui Becks.

— Ai văzut? îi șopti Zanna Deebei. Vocea ei suna răgușit. Fumul, mașina, tot? Totul era strâns în jurul *meu*. Încerca să *mă* prindă.

4

Urmăritorul din noapte

— Ei dau vina pe mine pentru ce s-a întâmplat, Zanna îi spuse Deebei, cu un glas ciudat.

— Sunt speriați, răspunse Deeba. Cele două fete stăteau treze în camera Deebei, Zanna în patul nedesfăcut.

— Și ei dau vina *pe mine,* spuse Zanna. Și... poate că au dreptate.

În camera alăturată, soții Resham huiduiau la televizor.

— Idioții! spunea mama Deebei.

— Sunt cu toții niște proști, spuse tatăl. În afară de femeia aceea, Rawley, de la Agenția de Mediu, ea este în regulă. Este singura care mai face bine câte ceva...

Soții Resham încă purtau discuția — aceeași pe care o aveau de nenumărate ori, despre politicienii pe care-i displăceau cel mai mult, și, o specie rară, despre cei pe care-i plăceau (o listă scurtă, de un om) — mult mai târziu, se culcară. Zanna și Deeba continuară să vorbească în șoaptă.

— Trebuie să fi fost vreun accident, zise Deeba. Ceva cu țevile.

— Ei au spus că nu a fost, spuse Deeba. Și oricum... tu nu crezi asta. Este vorba despre altceva. Ceva care să aibă legătură cu... *Cu mine,* era ceea ce nu a mai spus, dar amândouă știau ce vroia să zică.

Aveau aceeași discuție în fiecare zi. Nu ajungeau la nicio concluzie, dar nici nu aveau despre ce altceva să vorbească. Vorbeau și tot vorbeau, până ce, într-un final, adormeau.

Mult mai târziu, în primele ore ale următoarei zile, Deeba se trezi destul de brusc. Se ridică în patul ei de lângă fereastră și trase puțin draperia, cât să poată privi în afară și să-și dea seama ce anume o deranjase.

Privi un timp îndelungat. Din când în când, se mai vedea câte o siluetă, urmărind micuța licărire roșiatică a unui capăt de țigară. Și totuși, la această oră a nopții, pătratul de ciment, marile lăzi metalice de gunoi, potecile, erau în mare parte goale.

De cealaltă parte a curții putea să vadă camera Zannei, cu ferestrele întunecate. În curte, vântul se rotea în spirale, iar Deeba urmărea câteva gunoaie mici rotindu-se. Ploua încet. Luna scânteia în băltoace. Într-un colț îndepărtat, se afla un maldăr de saci negri de gunoi.

Se auzea un sunet slab, ca de scormonire.

Deeba se gândi că trebuie să fie vreo pisică, căutând prin gunoaie. Era liniște, excepție făcând bătaia cu vârfurile degetelor pe tobă a ploii și foșnetul ziarelor vechi. Apoi îl auzi din nou, un *scârț-scârț* insistent.

— Zanna, șopti ea, zgâlțâindu-și prietena să o trezească. Ascultă.

În umbra lăzilor de gunoi, ceva se mișca. O siluetă neagră, udă, ieșind din plastic. Se deplasă către lumină. Nu semăna nici cu o pisică, nici cu o cioară, nici cu un câine pierdut. Era ceva lung, și subțire, și fâlfâitor, toate deodată.

Își întinse un membru din umbră. Ceva scânteitor și fâlfâitor. Zanna și Deeba își ținură răsuflarea.

Scuturându-se cu sârg, lucrul ca o aripă sau gheară se târî prin umbre, ca un păianjen ud leoarcă. Se apropie de casa Zannei. Se ghemui în întuneric, pe lângă zid, sări deodată-n sus și se agăță sub fereastră.

Cele două fete suspinară. Lucrul de-abia se putea vedea, acum, în lumina slabă a lămpii.

Era o umbrelă.

Pentru un timp îndelungat atârnă ca un fruct ciudat sub pervazul ferestrei, în vreme ce ploaia se înteți, până când prietenele care priveau începură să-și spună că și-au imaginat toată mișcarea, că umbrela stătea agățată de cornișă de ore întregi. Apoi micul lucru întunecat se mișcă iar.

Își dădu drumul și se târî cu încetineala lui chinuitoare înapoi în întuneric. Își deschise bolta puțin, apucă cimentul cu un vârf metalic și continuă să se târască. Era îndoit, sau lovit, sau îndoit și lovit, sau sfâșiat, și se târa ca și cum ar fi fost lovit grav, în umbră și în afara vederii.

Curtea era goală. Deeba și Zanna se priviră.

— Doamne... șopti Zanna.

— Aia era... chițăi Deeba. Era aia o *umbrelă*?

— Cum poate fi posibilă una ca asta...? spuse Zanna. Și ce făcea pe lângă fereastra mea?

5

Jos către pivniță

Cele două fete se furișară afară.

— Repede, șopti Zanna. Acolo era.

— Asta e o nebunie, șuieră Deeba, dar se mișcă cu aceeași repeziciune ca și prietena ei, în același pas ca de fugă. Nu avem nici măcar o lanternă.

— Așa-i, dar trebuie să ne uităm, spuse Zanna. Ce se întâmplă? Tremurau puțin în hainele pe care și le puseseră în fugă, privind încordate în jurul lor, înspre întuneric și halourile de lumină. Se îndreptară către pubele și către adâncitura plină cu gunoi unde îl văzuseră pe imposibilul spion.

— Deci era un fel de chestie telecomandată, nu-i așa? spuse Deeba în timp ce Zanna scruta întunericul urât mirositor. Și poate... nu știu, poate că avea o cameră sau ceva... și... Deeba se opri, ceea ce spunea începea să pară din ce în ce mai improbabil.

— Vino să mă ajuți, spuse Zanna.

— Ce faci?

— Mă uit după ceva, spuse Zanna.

— După ce?

Zanna înțepa prin gunoaie, ținându-și nasul după ce găurise cu un băț sacii de la suprafață din pubele.

— Or să apară șobolani și chestii, zise Deeba. Lasă-le.

— Uite, spuse Zanna. Vezi asta? Arătă spre o urmă dintre mai multe de-a latul pavajului din fața casei.

Murdăria, de-abia vizibilă, se întindea de la vârful gunoaielor, înspre ferestrele întunecate de la demisolul casei Zannei.

— Lucrul ăla. Astea sunt urmele lui.

Zanna se lăsă în genunchi și palme.

— Da, vezi? spuse ea. Poți vedea urmele de zgârieturi. Unde a săpat cu... știi tu... vârfurile lui metalice.

— Dacă spui tu, zise Deeba. Hai să mergem.

— Uite. Urmărea cu privirea, sau asculta, sau indiferent ce făcea, dar *pe mine.* Acum putem să vedem unde s-a dus.

— Nici măcar nu știm ce căutăm. Deeba o urmă pe Zanna, care se aplecă cu grijă și-și făcu drum prin moșia întunecată. Deeba scrută peste umerii prietenei sale, încercând să-și dea seama de urmele pe care Zanna le putea vedea.

— Chiar că arăți ca o persoană nebună, șopti Deeba. Dacă te vede cineva, oare ce va crede?

— Cui îi pasă? Și oricum, nu-i nimeni. Dacă ar fi fost, aș fi plecat de aici.

— Nici măcar nu văd ceva.

— Semne, spuse Zanna. *Urme.*

Se îndreptă către terenul din spatele caselor, între betonul maroniu al acelor clădiri imense. Se aventurau înspre zonele moarte din spatele tuturor clădirilor înalte, într-un labirint de ziduri, tomberoane, garajuri și gunoaie. Deeba privi cu neliniște în jurul ei.

— Haide, Zann, spuse ea. Nu știm unde ne aflăm.

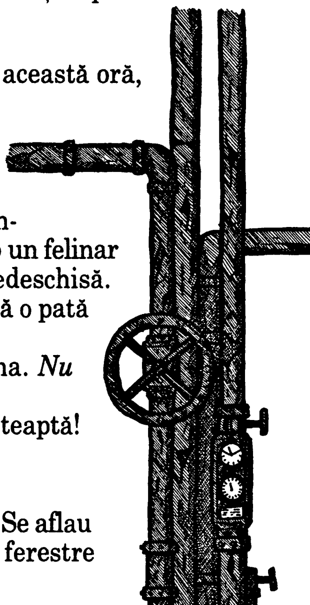
— Am un sentiment... spuse Zanna. Era absentă.

— Pe aici... spuse, privind în jos fără să se oprească. De fapt, acum părea că ar fi urmărit o amintire, sau un instinct, mai degrabă, decât o urmă. Își făcu drum printre clădirile imense, luminate ici și colo de lumini galbene inadecvate.

— Nu pot să-l văd, zise cu îngrijorare Deeba. Nu este nimic aici.

— Ba da, este, răspunse visătoare Zanna. Arătă cu degetul, aproape fără să privească. Acolo, vezi? Părea surprinsă. A trecut pe aici. Mări pasul.

— Zanna! spuse Deeba alarmată, și tropăi pentru a ține pasul cu ea. Cum de poți *să vezi* aia?

Drumul principal nu se mai zărea: chiar și la această oră, puteau să audă mașinile aflate în trafic. Zanna dădu un colț, mișcându-se ca și cum ar fi fost aproape târâtă.

— Așteaptă! spuse Deeba, și veni în spatele ei.

În fața lor, la baza unuia dintre monoliți, înconjurată de bătoace cu apă destul de uleioasă, sub un felinar strălucind slab, fetele văzură o ușă. Era întredeschisă. Aflată pe prag, până și Deeba putea să vadă trecută o pată de ulei.

— În niciun caz, zise Deeba, ochind-o pe Zanna. *Nu* te duci acolo...

Zanna păși înăuntru. În spatele ei, strigând „Așteaptă! Așteaptă!“ veni Deeba.

— Este cineva aici? spuse Zanna, nu foarte tare. Se aflau într-un coridor, sub nivelul solului. Singurele ferestre

erau cele înguste, de lângă tavan, sparte și pline de pânze de păianjen și rămășițe de muște. Unul sau două becuri dădeau lumină disprețuitor, de parcă ar fi vrut să o păstreze cu zgârcenie.

— *Plecăm*, zise Deeba. Nu este nimic aici.

Țevi și cabluri se întindeau pe pereți, iar contoare ticăiau.

— Hei! spuse Zanna.

Coridorul se termina într-un subsol imens. Trebuia să se fi întins aproape pe tot dedesubtul clădirii. De-a lungul pereților erau unelte vechi; erau frânghii în băltoace vâscoase; și saci; și biciclete ruginite; și un frigider învechit. Ici și colo erau câteva lumini slabe, iar lumina felinarelor de pe stradă răzbătea prin ferestrele murdare. Fetele puteau să audă geamătul traficului.

În mijlocul încăperii se afla un stâlp format din țevi, unde ace se smuceau în sus și-n jos pe aparatele de măsură, iar presiunea era regularizată prin robinete mari de fier. Chiar în centru era unul, antic, care părea greu, de mărimea unui volan. Arăta de parcă ar fi deschis o cameră presurizată într-un submarin.

— Hai să mergem, șopti Deeba. Locul ăsta este înfricoșător.

Dar, încet, Zanna înaintă, târșâindu-și picioarele. Arăta ca un somnambul.

— Zanna!“ Deeba se dădu înapoi, înspre ușă. Suntem singure într-o *pivniță*. Și nimeni nu știe că suntem aici. *Haide*!

— Este și mai mult ulei, spuse Zanna. Chestia aia... umbrela aia, a fost aici.

Atinse experimental marea valvă.

— „... când roata se va întoarce,“ spuse ea.

— Ce? zise Deeba. Haide. Vii? Își întoarse spatele. Zanna apucă roata și începu să o întoarcă.

Se mișcă cu greutate la început. Trebui să se forțeze. Scârțâi din cauza ruginii. În timp ce se rotea, ceva se întâmplă cu lumina.

Deeba îngheță. Zanna ezită, apoi mai întoarse roata cu câteva grade.

Lumina începu să se schimbe. Pâlpâia. Sunetul din cameră scădea. Deeba se întoarse.

— Ce se întâmplă? șopti ea.

Zanna se forță, și cu fiecare mișcare lumina și zgomotul tremurau pentru o clipă, iar roata se mai învârtea puțin.

— Nu, zise Deeba. Oprește-te. Te rog.

Zanna mai învârti de valvă câțiva centimetri, iar sunetul și lumina se schimbară. Toate becurile din cameră pâlpâiră, și la fel, într-un mod absurd, făcu și sunetul mașinilor de afară.

Roata de fier începu să se învârtă cu repeziciune, mai lent la început, apoi din ce în ce mai rapid. Camera se întunecă.

— Tu acum oprești curentul electric, zise Deeba, dar apoi tăcu, privind împreună cu Zanna în sus și dându-și seama că lumina felinarelor care răzbătea de afară scădea de asemenea.

După cum se micșora lumina, la fel se întâmpla și cu sunetul.

Deeba și Zanna se holbau una la cealaltă cu uimire.

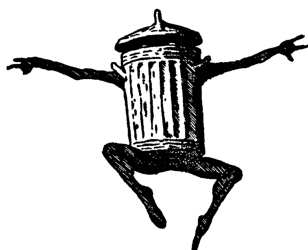
Zanna răsuci mânerul de parcă ar fi fost dat cu ulei. Zgomotul mașinilor și al dubițelor si al motocicletelor deveni metalic, ca o înregistrare, sau de parcă ar fi venit de la un televizor din camera alăturată. Sunetul vehiculelor se stinse împreună cu strălucirea șoselei.

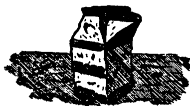
Zanna oprea traficul. Valva oprea toate mașinile, și stingea toate felinarele.

Stingea Londra.

PARTEA A II A

Nu în Kilburn

6

Gașca de gunoaie

Roata se învârtea; lumina se schimbase; sunetul se schimbase.

Strălucirea de afară trecu prin scăderea luminilor felinarelor, întuneric, apoi se reveni încet la ceva luminos, dar ciudat. Ultimul dintre motoarele mașinilor păru să fie foarte îndepărtat, pentru ca mai apoi să dispară. Într-un sfârșit roata încetini și se opri.

Deeba stătea, înghețată, cu mâinile la gură, în straniul non-întuneric. Zanna clipi de câteva ori, de parcă s-ar fi trezit. Cele două fete priveau una la cealaltă și de jur împrejurul camerei, complet schimbată în bizara lumină, plină de umbre absurde.

— Repede! Anulează ce ai făcut! spuse în fine Deeba. Apucă de roată și încercă să o învârtă în celălalt sens. Era înțepenită cu încăpățânare, de parcă nu s-ar fi mișcat de ani. Ajută-mă! spuse, iar Zanna își uni forțele cu ale Deebei, și cu o izbucnire de efort făcură metalul să se miște.

Dar roata se învârtea liber. Nu se prindea de nimic. Se rotea cu un zbârnâit, dar lumina nu se schimbă, iar zgomotul traficului nu reveni. Londra nu se aprindea la loc.

— Zanna, spuse Deeba. Ce ai *făcut*?

— Nu știu, șopti Zanna. Nu știu.

— Să ieșim de-aici, zise Deeba. Zanna îi apucă brațul și fugiră amândouă înapoi înspre coridor.

Strania lumină strălucea în jurul marginilor ușii pe care ele intraseră, de parcă un gigantic televizor alb-negru ar fi fost deschis chiar în spatele ei. Deeba și Zanna se repeziră către ușă, în plină viteză, și cu o îmbrâncitură o deschiseră.

Au ajuns afară poticnindu-se. Și se opriră. Și priviră în jur. Și rămaseră cu gura căscată.

Nu mai era noapte, și nu se mai aflau în cartierul lor. Erau în *cu totul* altă parte.

Exact ca atunci când intraseră, ușa se deschidea către un teren folosit pentru depozitarea deșeurilor, între clădiri înalte, iar de fiecare parte se

găseau pubele metalice mari și gunoaie răsturnate. Dar clădirile înalte nu mai erau acelea pe care le lăsaseră în urmă.

Zidurile pur și simplu se înălțau. Oriunde se uitau, erau înconjurate de monoliți enormi din ciment care făceau să pară pitice clădirile de care ele își aminteau, și se ridicau în configurații mult mai haotice. Nici măcar una dintre ele nu avea vreo fereastră.

Ușa se închise și se auzi un clic. Zanna trase de ea: bineînțeles că era închisă. Clădirea din care ieșiseră la lumină se înălța către un cer care avea o strălucire ciudată.

— Poate camera aia este ca... un vagon de tren... șopti Deeba. Și am mers pe șine... și... și era mai târziu decât am crezut...

— Poate, șopti Zanna cu îndoială, încercând din nou ușa. Cum ne întoarcem deci?

— De ce ai rotit-o? întrebă Deeba.

— Nu știu, răspunse Zanna, mâhnită. Eu doar... am crezut că trebuie s-o fac.

Ținându-se de mână pentru a se consola, privind în toate direcțiile cu ochii larg deschiși, Zanna și Deeba se strecurară prin pasajul dintre ziduri.

— O sun pe mama, zise Deeba, și scoase telefonul. Era gata să formeze numărul când se opri, și se holbă la ecran. I-l arătă Zannei. Era acoperit cu simboluri pe care nu le mai văzuseră înainte. Unde era de obicei bara de semnal, acum era un fel de tirbușon. În loc de numele rețelei era o pictogramă ciudată.

Deeba căută prin agenda ei telefonică.

— Ce înseamnă asta? spuse Zanna.

— Alea nu sunt numele prietenilor mei, șopti Deeba. Lista cu contacte a telefonului conținea diferite cuvinte în ordine alfabetică. *Accidie, Bateleur, Cepheid, Dillybag...*

— Și al meu este la fel, spuse Zanna, verificându-l. Enantios? Floccus? Goosegog? Ce-nseamnă *asta*?

Deeba formă numărul de acasă.

— Alo? șopti ea. Alo?

Din telefon se auzi un zumzet apropiat, ca de viespe. Era atât de tare și de neașteptat în acel loc tăcut, încât Deeba îl închise în grabă. Ea și Zanna se holbară una la cealaltă.

— Lasă-mă pe mine să încerc, spuse Zanna. Dar apelând la numărul ei, se ajunse la același sunet neplăcut de insectă. Nu este semnal, spuse ea, de parcă asta ar fi fost tot ce era în

neregulă. Niciuna dintre ele nu mai spuse nimic despre cuvintele sau imaginile ciudate de pe telefoanele lor.

Se adânciră în caverna dintre clădirile fără ferestre.

— Trebuie să *ieșim* de aici, spuse Zanna, mărind pasul.

Trecură pe lângă ziare vechi suflate de vânt, cutii de tablă părăsite, și foșnetul sacilor negri de gunoi. Cu o teamă crescândă, o luară la stânga, apoi la dreapta, apoi iar la stânga, apoi Zanna se opri brusc, iar Deeba se ciocni de ea.

— Ce? zise Deeba, iar Zanna îi făcu semn să tacă.

— Am crezut că... spuse ea. Ascultă.

Deeba își mușcă buza. Zanna înghiți în gol de câteva ori.

Pentru câteva secunde lungi fu liniște. Apoi un sunet foarte slab.

* * *

Se auzea un foșnet, care putea să fie un tropăit ușor de pași.

— Vine cineva, șopti Zanna. Vocea ei era undeva între speranță și disperare — oare această persoană avea să le ajute, sau aducea cu sine mai multe încurcături?

Apoi se lăsă-n jos și arătă cu degetul.

Era doar un sac negru, rupt, de gunoi, agitându-se în apropiere. Plutea liniștit aproape de pământ.

Deeba oftă și îl privi cu melancolie cum se apropia fâlfâind. Erau și mai multe gunoaie în spatele lui: cu un clinchet, o cutie se rostogoli la vedere; mai era și foșnetul ziarelor. O adunătură mică de lucruri aruncate se învolbură către intrarea din pasaj. Fetele se rezemară de perete.

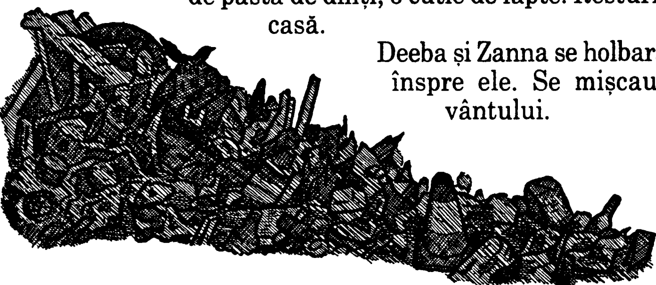
— Trebuie să ne gândim, zise Deeba, și iarăși încercă, și iarăși nu reuși să-și folosească telefonul.

— Deeba, șopti Zanna.

Erau mai multe gunoaie acum decât cu o clipă înainte. Plasticului negru, și cutiei, și ziarelor, li se alăturaseră ambalaje unsuroase de hamburger, o pungă de cumpărături, câteva cotoare de măr și o bucată boțită de plastic transparent. Gunoaiele fremătau.

Se rostogoliră și mai multe la vedere: oase de găină, tuburi goale de pastă de dinți, o cutie de lapte. Resturile blocau calea spre casă.

Deeba și Zanna se holbară. Gunoaiele veneau înspre ele. Se mișcau în direcția opusă vântului.

În timp ce fetele începură să se dea tiptil în spate, se părea că gunoaiele și-ar fi dat seama de asta. Iuțiră pasul.

Cartoanele și conservele se rostogoliră în direcția lor. Ziarele fâlfâiră înspre ele, nebunește, ca niște fluturi agitați. Sacii de plastic își întinseră mânerele și se târâră spre fete.

Deeba și Zanna țipară și fugiră. Auziră înnebunitorul foșnet ud al gunoaielor de pradă.

Alergară prin labirintul de ziduri, disperate să scape.

În spatele lor era un fâșâit de ziare, o izbire a cartoanelor, lipăitul unor lucruri umede mișcându-se cu repeziciune. Fetele se luptau pentru aer.

— Nu... pot... zise Deeba. Zanna încercă să o tragă după ea, dar Deeba putu numai să se sprijine de un zid. Ajută-mă, șopti ea. Zanna se postă în fața ei, între prietena ei și urmăritori.

Gunoaiele erau aproape. Încetiniseră și se târau înspre ele. Mormanul urât mirositor se apropia cu mișcări la fel de atente, ca de pisică, cu cât îi permitea ciudata sa formă. Duhoarea vechilor pubele era puternică.

Bucăți negre de plastic zdrențuit se întindeau cu mâinile lor din rupturi, lăsând în urmă o zeamă murdară, precum balele unui melc. Zanna își ridică mâinile într-un gest disperat de apărare, iar Deeba își ținu respirația și închise ochii.

7

Zi de piață

— Oy!

O voce veni din spatele lor, și pietre începură să șuiere pe lângă ele. Cineva le apucă pe Deeba și Zanna de guler și le trase în afara aleii.

Era un băiat. Îl priveau fix în vreme ce el își făcea drum cu coatele prin fața lor, azvârlind mai multe pietricele și bucăți de cărămidă și agitând un băț înspre gunoaie. Gest care chiar reușea să le intimideze.

— Haideți! spuse el. Mai aruncă o piatră drept la țintă. Gunoaiele tresăriră, retrăgându-se. Ieșiți de-aici! strigă băiatul. Dezgustător! Gunoaiele se chinuiră pentru a putea scăpa.

Zanna și Deeba se holbau. Băiatul se întoarse către ele și le făcu cu ochiul.

Era cam de vârsta lor, foarte slab dar vânjos, îmbrăcat cu niște haine ciudate, peticite și murdare. Părul lui era nearanjat, după față părea isteț. Ridică o sprânceană.

— Ce a fost asta? spuse el, punându-și mâinile-n șolduri. Doar nu vă e teamă de niște gunoaie, nu-i așa? De niște paraziți ca ei? E nevoie de o adunătură mult mai mare pentru a vă aduce vreo pagubă. Mai aruncă greoi o piatră. Dacă sunteți atât de fricoase, de ce v-ați aventurat în Labirintul din Spatele Zidurilor? Nu v-ar fi plăcut nici vouă dacă ar fi intrat așa, pe nepusă masă, în cartierul vostru, nu-i așa? Aveți grijă pe unde mergeți.

Dădu din cap și zâmbi pe jumătate, le dădu un mic salut, apoi mări pasul, îndepărtându-se de zid, scuturându-se de murdărie de pe hainele lui oricum murdare.

— Stai o clipă! reuși Deeba să zică.

— Noi nu știm... unde... ne aflăm... spuse Zanna. Vocile lor se pierdură în vreme ce se întoarseră pentru a-l vedea pe băiat plecând, și văzură careul pe care el le trăsese.

Era mare, plin de prăvălii și de lume, agitație — forfota unei piețe. Erau costume și culori. Dar mai presus, toată atenția fetelor fu captată de lumina care venea de sus.

Pe aleile înguste, putuseră să vadă numai fâșii de cer. Acum era pentru prima dată de la iesirea lor prin acea ușă când aveau o vedere clară.

Cerul era cenușiu, nu albastru. Ici și colo erau câțiva nori învălmășiți, desfăcându-se ca laptele în apă. Se mișcau în direcții complet diferite, de parcă ar fi umblat fiecare după treburile lui.

— Deebs, spuse Zanna, înghițind. Ce este *aia*?

Gâtul Deebei i se uscă atunci când își ridică privirea.

— Nici nu-i de mirare că lumina este ciudată, șopti Zanna.

Sfera de deasupra lor era imensă, și aflată nu chiar în înaltul cerului — avea o circumferință de cel puțin trei ori mai mare decât cea a soarelui. Strălucea cu o ciudată lumină rece, întunecată, precum aceea a unor dimineți de toamnă, dând tuturor lucrurilor margini aspre și umbre. Era albul-gălbui al unui dinte murdar. Deeba și Zanna priviră direct înspre ea, fără să le doară ochii, pentru câteva clipe bune, cu gurile deschise.

Soarele avea o gaură-n el.

Atârna deasupra orașului, nu ca un disc, sau ca o monedă, sau ca o minge, ci mai degrabă ca o gogoașă. Din mijloc era lipsă un cerc perfect. Fetele puteau să vadă cerul gri chiar prin el.

— Dumnezeule... zise Deeba.

— Ce *e* aia? spuse Zanna.

Deeba păși în față, privind la imposibilul soare strălucind ca un inel gros. Își lăsă privirea-n jos. Băiatul care o salvase dispăruse.

— Ce se întâmplă? strigă Deeba. Câțiva oameni din piață se întoarseră să o privească. Unde suntem? mai șopti ea.

* * *

După câteva clipe, oamenii se întoarseră la treaba lor — oricare ar fi fost aceea.

— Bine. Bine. Trebuie să ne dăm seama de ce se întâmplă, zise Deeba.

În spatele lor era un zid gol din ciment, marginea labirintului prin care veniseră, cu câteva intrări de alei. În față, piața se întindea cât vedeau cu ochii.

— De ce ai învârtit roata aia *proastă*?

— De parcă *eu* știam că vom ajunge aici?

— Niciodată nu poți să te abții.

Șovăind, cele două fete pășiră printre rândurile de corturi, cumpărători, și vânzători. Nu se puteau duce în nicio altă parte.

Fură imediat înconjurate de ghionturile animate ale unei piețe dimineața. Deeba și Zanna continuau să se uite la acel extraordinar soare scobit, dar decorul din jurul lor era aproape la fel de bizar.

Erau oameni în tot felul de uniforme: salopete de mecanic pătate de ulei; haine de protecție pentru pompieri; halate albe de doctor; albastrul poliției; și altele, incluzând oameni în uniforme îngrijite de ospătar, cu șervet pe o mână. Toate aceste uniforme semănau cu niște costumații de scenă. Erau toate prea ordonate, și, într-un fel, prea simple.

Mai erau si alți cumpărători, îmbrăcați într-un talmeș-balmeș din zdrențe, și bucăți de piele peticite, și ceea ce păreau în unele cazuri a fi bucăți de plastic sau foițe de metal lipite cu bandă adezivă. Zanna și Deeba se afundară în mulțime.

— Zann, șopti Deeba. Uite.

Ici și colo erau cele mai ciudate persoane pe care le văzuseră vreodată. Oameni a căror piele avea o culoare pe care n-ar fi trebuit s-o aibă, sau care păreau să aibă cu un membru sau două mai mult decât era normal, sau proeminențe ori cavități ciudate pe față.

— Mda, spuse Zanna, cu un fel de voce goală, calmă. Îi văd.

— Asta-i *tot*? Îi *vezi*? Ce sunt ei, pentru Dumnezeu?

— De unde să știu eu? Dar mai ești surprinsă? După toate astea?

O femeie trecu pe deasupra lor, pedalând cu furie, ca și cum ar fi fost pe o bicicletă, făcând niște pași mari pe două picioare mecanice, subțiri și lungi. Niște figuri ciudate zburau pe la marginile pieței, cu o repeziciune prea mare pentru a le vedea clar. Deeba murmură o scuză când se lovi de cineva. Femeia căreia îi făcu politicoasă o plecăciune purta niște ochelari cu mai multe rânduri de lentile, ridicate și lăsate în jos pe leviere, la prima vedere la întâmplare.

— Minunate aranjamente! auziră fetele. Adu-le aici! Luminează casa.

Lângă ele era o tarabă cu buchete viu colorate, aranjate cu grijă în hârtie colorată.

— Nu sunt flori, zise Deeba.

Erau unelte.

Fiecare dintre ele formau un mănunchi de ciocane, șurubelnițe, chei mecanice, nivele și bucăți strălucitoare de metal și plastic, aranjate cu grijă și legate cu o fundă.

— Cu ce naiba sunteți îmbrăcate? spuse cineva. Zanna se întoarse când cineva se luă de hanoracul ei. Bărbatul era înalt și slab, cu un halou zimțat de păr des, țepos. Costumul lui era alb și acoperit cu pete micuțe, negre.

Era tipăritură. Hainele lui erau făcute din pagini de cărți, cusute impecabil.

— Nu, asta nu merge, spuse el. Vorbi cu repeziciune, trăgând de hainele Zannei prea repede pentru ca ea să-l poată opri. Asta este foarte monoton, nu se poate să te amuze pentru foarte mult timp. Ce-ți trebuie ție — Își etală mâneca. — este asta. Cel mai haute din couture. Te distrezi în timp ce îl porți. Niciodată nu va mai fi nevoie să înfrunți suferința hainelor pe care nu poți să le citești. Acum îți poți alege lucrările preferate de ficțiune sau nonficțiune

pentru mânecile tale. Chiar și un clasic pentru pantaloni. Poezie pentru fustă. Istoriografie pentru șosete. Scriptură pentru lenjeria intimă. Înveți în timp ce te îmbraci!

Scoase un metru din buzunar și începu să o măsoare pe Zanna.

Trase de ceva din păr, iar Zanna și Deeba tresăriră și icniră. Ceea ce părea a fi păr erau de fapt nenumărate ace și ace cu gămălie fixate cumva în scalp, dintre care scoase un pumn plin.

Bărbatul nu sângera și nu părea să sufere vreun disconfort din cauza faptului că se trata ca o pernă de ace. Își implantă câteva dintre ace înapoi în cap, câte un *pfft* slab auzindu-se cu fiecare înțepătură, ca și cum craniul lui era de catifea. Începu preocupat să țintuiască bucăți de hârtie pe Zanna, mâzgălind câteva măsurători pe un carnețel.

— Dar ce se întâmplă dacă plouă, zici? În cazul ăsta te bucuri în vreme ce îmbrăcămintea te îmbrățișează cu fleșcăiala-i blândă, și ți se dă ocazia pentru *o carte cu totul nouă*. Cât de minunat! Am o colecție vastă. Arătă spre chioșcul lui, plin ochi cu volume din care ajutoarele sale rupeau pagini și le coseau. Ce genuri literare îți sunt pe plac?

— Te rog... se bâlbâi Zanna.

— Las-o-n pace, spuse Deeba. Lasă-ne-n pace.

— Nu mulțumesc... spuse Zanna. Eu...

Fetele se întoarseră și fugiră.

— Hei! strigă bărbatul. Sunteți în regulă?

Dar ele nu încetiniră.

Trecură în fugă pe lângă bucătari-șef care coceau în cuptoarele lor țigle și separau cărămizi în tigăi, prăjind albușurile și gălbenușurile care apăreau; pe lângă cofetari cu borcane pline de frunze zaharisite; pe lângă ceea ce părea a fi o ceartă la un chioșc de miere între un urs la costum și un roi de albine de forma unui om.

În sfârșit ajunseră la un mic spațiu gol din piață în care se aflau o pompă și un stâlp. Se opriră, inimile bătându-le cu repeziciune.

— Ce ne facem? zise Deeba.

— Nu știu.

Își ridicară privirea către soarele făr' de inimă de deasupra lor. Deeba mai formă o dată numărul de acasă.

— Alo, mămico? șopti ea.

Se auzi acel bâzâit frenetic. Dintr-o gaură micuță din telefonul ei țâșni o mână de viespi. Deeba scoase un țipăt și scăpă telefonul, iar viespile își luară zborul în diferite direcții.

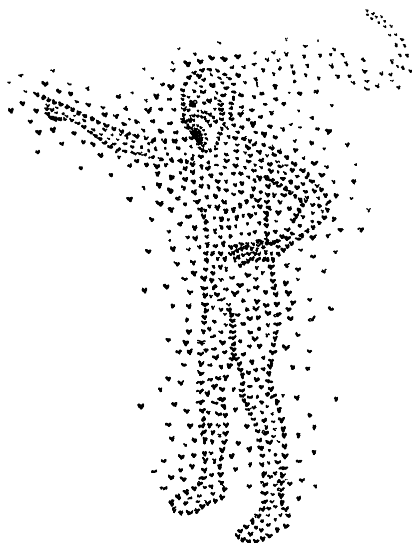
Telefonul ei era stricat. Se așeză cu greutate la baza stâlpului.

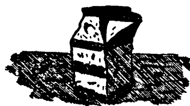
Zanna o ținti cu privirea, iar fața începu să i se încrețească.

— O să fie bine, zise Deeba. Nu te îngrijora. O să fie totul în regulă.

— Cum? spuse Zanna. Cum o să fie?

Zanna și Deeba se holbară una la cealaltă. Din portofelul ei, Zanna scoase ciudata cartelă de călătorii care îi fusese trimisă, în urmă cu săptămâni. Se zgâia la ea de parcă ar fi conținut vreun indiciu, vreun sfat. Dar nu era decât o cartelă.

8

Tot felul de ace

Deeba își puse brațele în jurul prietenei sale. Niciuna dintre ele nu dorea să atragă atenția trecătorilor din piață. Stătură în liniște pentru câteva clipe.

— Îhâm...

Cu băgare de seamă, cele două fete priviră-n sus. În fața lor stătea băiatul — băiatul care gonise gașca de gunoaie. Se uită la ele cu o privire aflată undeva între sarcasm și îngrijorare.

— Doar mă întrebam... spuse el încet. Asta este a voastră?

Arătă cu degetul lângă picioarele lor, la o cutie goală de lapte. Zanna și Deeba se holbară la ea.

Cutia se mișcă cu râvnă înspre ele, deschizând și închizându-și la loc gura împăturită. Deeba și Zanna scoaseră un țipăt și își traseră picioarele. Era una dintre bucățile de gunoi care le urmăriseră mai devreme.

— Eram pe punctul de a-i trage un șut înapoi în labirint, spuse el. Dar m-am gândit că poate este animăluțul vostru...

— Nu, spuse concis Deeba. Nu, nu este al nostru. Noi eram... Ea era...

— Trebuie să ne fi urmărit, spuse Zanna.

— Sigur, zise băiatul, își vârî mâinile în buzunare, și fluieră un cântec pentru o clipă sau două. Se uită la ele întrebător. Atunci eu o să... Ezită. Pot să vă întreb... sunteți ok?

Se așeză lângă ele.

— Cum vă cheamă, atunci? Eu sunt Hemi. Încântat să vă cunosc și toate celelalte. Întinse mâna. Zanna și Deeba o priviră suspicioase. Până la urmă dădură mâna și își spuseră numele. Și ce este cu voi două până la urmă? spuse el. Ce s-a întâmplat?

— Nu *știm* ce s-a întâmplat, spuse Zanna.

— N-avem habar unde ne aflăm, zise Deeba. Nu știm ce este ăla... Arătă cu degetul spre cer.

— Nu știm ce se petrece, termină Zanna.

— Păi... spuse încet Hemi. Voi două nu știți cam multe,.nu-i așa? Dar cred că v-aș putea ajuta. Pentru început, pot să vă spun unde vă aflați. Vocea i se opri, iar fetele se aplecară cu entuziasm înspre el pentru a auzi mai bine.

Vă aflați... șopti el lent, în Un Lun Dun.

Fetele așteptară ca vorbele să capete vreun sens, dar nu se întâmplă asta. Hemi rânjea. Un Lun Dun! repetă el.

— Un, spuse Zanna. Lun Dun.

— Mda, zise el. Un Lun Dun.

Și brusc cele trei sunete căpătară o formă diferită, iar Zanna spuse numele.

— UnLondon.

— UnLondon? spuse Deeba.

Hemi încuviință, și se dădu mai aproape cu un centimetru.

— UnLondon, zise el, și se întinse către Zanna.

— *Hei!* O voce puternică îi întrerupse. Zanna, Deeba și băiatul săriră-n sus. Cutia de lapte scoase afară aer și se ascunse în spatele Deebei. În fața lor stătea bărbatul pernă de ace, cu acele sclipind în soare. Să nu *îndrăznești*! strigă designerul de haine din cărți. Ieși afară!

Hemi făcu un salt, scoase un sunet obraznic și se îndepărtă în fugă, ferindu-se la o viteză amețitoare printre picioarele trecătorilor, se pierdu în mulțime și nu se mai zări.

— Ce crezi că faci? țipă Zanna. El ne ajuta!

— Vă ajuta? spuse bărbatul. Ai idee cine era? El este unul dintre ei!

— Unul dintre cine?

— O fantomă!

Deeba și Zanna se holbară la el.

— M-ați auzit doar, zise el. O fantomă. El este din Wraithtown, și... V-a făcut cumva să vă apropiați de el? L-am văzut încercând să te apuce!

— Păi... nu prea puteam să-l auzim, așa că ne aplecaserăm spre el... zise Deeba.

— *Aha.* Eram sigur. Încă un minut și v-ar fi posedat! Asta e ceea ce vor: sunt disperați pentru corpuri. Te va poseda de îndată ce te-a privit. Haimana mică și lașă.

— Să mă posedeze?

— Cu siguranță. Sau pe tine. Dădu din cap înspre Zanna. De ce crezi că vorbea cu tine?

— Dar... *are* un corp, spuse Zanna. Am dat mâna cu el.

Bărbatul păru puțin încurcat.

— Păi, da, tehnic are un corp, pe acela. Dacă vrei să fiu cu adevărat precis, el este o jumătate-de-fantomă. Dar să nu te lași păcălită de întregul lui act, „Carne-și-oase, exact ca tine." Îți va fura corpul, exact ca și restul întregii lui familii.

— Este foarte bine că am venit să mă uit după voi, spuse amabil bărbatul. M-ați îngrijorat mai înainte. Bănuiesc că pot să înțeleg pe cineva care nu vrea să beneficieze de uimitoarea oportunitate a acestei forme noi

de îmbrăcăminte, care literalmente *te îmbracă* în educație... Văzându-le fețele, întrerupse acest răpăit cu un efort vizibil. Scuze. În orice caz. Treaba este că amândouă păreați atât de speriate. Am vrut să văd dacă sunteți în regulă.

Zanna privi în mulțime.

— Ce *este* locul acesta? spuse ea.

— Ce vrei să spui? zise bărbatul cu părul din ace. Este Rogueday! Asta este Piața Rogueday, desigur. Nu puteți să-mi spuneți că n-ați mai fost aici înainte? Ce este aia? Înainte ca Zanna să-l poată opri, se întinse și scoase cartela ei de călătorie.

— Dă-o înapoi! țipă ea. Ochii bărbatului se făceau tot mai mari, și privi cu gura căscată la cartelă, și înapoi la Zanna.

— Oh, câine efervescent al meu, spuse el. Nici nu-i de mirare că ești confuză. Nu ești deloc de-aici. Tu ești *Shwazzy*!

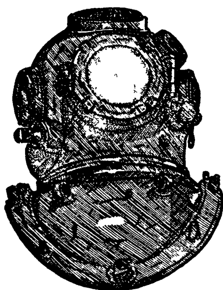
Avu loc o tragere de aer în piept venind de la micul grup de cumpărători din jurul lor. Zanna și Deeba se uitară una la cealaltă, și la oamenii care priveau.

Printre femeile și bărbații în acele uniforme neconvingătoare, mai erau încă figuri și mai ciudate, ca o femeie care părea făcută din metal, și cineva care purta unul dintre acele costume de scafandru de pe timpuri, cu ghete grele și o cască mare de alamă, cu o ferestruică din sticlă închisă la culoare. Toată lumea se holba la Zanna.

— Pe ghetele lui Unstible, spuse cineva, cu respect. Nu pot să cred. Shwazzy.

— Păi, spuse Zanna. Nu știu prea mult —

— Stai! spuse bărbatul cu cap de ace, și privi în jur. Trebuie să avem grijă. Trebuie să te ducem într-un loc sigur. Pentru orice eventualitate. Câțiva dintre privitori dădeau din cap și aruncau priviri în jur. Nu pot să cred că ești aici! Și... ai adus și o prietenă. Își înclină cu politețe capul înspre Deeba. Dar va fi timp pentru asta mai târziu. Acum să te scoatem de aici.

— Skool, spuse el, te duci să verifici programul. Știi unde mergem, și cum. Scafandrul dădu o încuviințare laborioasă din cap și se îndepărtă. O voi pregăti pe Shwazzy și pe prietena ei... dacă, adăugă cu o politețe bruscă, agitată, este de acord cu asta. Si voi toți... Privi la oamenii care ascultau. Nicio vorbă despre asta. Ciocul mic. Asta este șansa noastră!

Privitorii dădură din cap.

— Dacă mă vei urma, ne vom pregăti. Va fi o onoare să te duc.

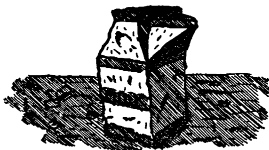
Zanna nu spuse nimic, dar el continuă: Vrei? Asta-i minunat, pe bune. Nu am făcut cunoștiință: tu ești Shwazzy, și după cum spuneam, este o

onoare. Spuse ultima frază cu așa o rapiditate, că părea a fi un singur cuvânt: șdupăcumspneameo*onoa*.

— Eu sunt Obaday Fing, designerul vestimentar. De la Obaday Fing Designs. Poate că ai auzit de mine? Nu de cărțile purtabile, știu, dar poate... de cravata comestibilă? Nu? Pantalonii pentru două persoane? Nu sună cunoscut? Nu contează, nu contează. Sunt la dispoziția ta.

— Ea este Deeba, spuse Zanna. Și eu sunt...

— Shwazzy, desigur, spuse bărbatul. Sunt încântat. Acum, dacă vrei, Shwazzy... nu vreau să te alarmez, dar deja ai dat peste o încercare de furt de carne vie, și m-aș simți mult mai bine dacă ai rămâne pe lângă mine.

Din spatele lor venea troncănitul cutiei de carton.

— Pleacă de aici, îi spuse Zanna și arată cu degetul. Cutia se dădu înapoi câțiva centimetri. Aerul șuiera prin deschizătură. Semăna cu un scâncet.

— Shwazzy, te rog! spuse Fing, făcându-le semn să vină.

— În regulă, îi spuse Deeba cutiei. Dădu din cap înspre Zanna. O să am eu grijă de ea. Poți să vii, îi spuse gunoiului. Dar dacă te mai înhăitezi cu prietenii tăi, ai dispărut. Deeba îi făcu semn cu capul să vină, iar cutia de carton veni cât de repede putu, rostogolindu-se pe pavaj.

În urma lor, mica adunare se dispersă. Câțiva oameni o priviră pe Zanna plecând. Păreau emoționați, și secretoși, și foarte încântați.

Un bărbat stătea nemișcat. Era grăsun și musculos, înghesuit într-o salopetă de zugrav, completată cu pete de vopsea. Deeba privi înapoi, iar el îi întâlni ochii pentru o clipă, apoi privi iar la Zanna, foarte gânditor. Dispăru în mulțime, mișcându-se cu repeziciune.

— Ce? spuse Zanna, trăgând-o pe Deeba să vină.

— Nimic, spuse Deeba. Am doar senzația că cineva ne privește.

Te privește, gândi ea, și privi la prietena ei.

9

Locație, locație

— Trebuia să-mi fi dat seama, spuse Obaday, că sunteți proaspăt sosite, când v-am văzut vorbind cu acel băiat-fantomă. El dă târcoale pe-aici, furând, căutând străini, dar până acum am reușit să scăpăm de el înainte să facă ceva teribil. Nu vrei să ajungi în cartea *lui* de telefoane!

— Ce? spuse Zanna.

— În Wraithtown,zise Obaday. Ei țin o listă cu cei morți. De ambele părți ale Odd-ului.

— Telefoanele noastre nu merg, spuse Deeba. Sunt stricate.

— Aveți telefoane? Pentru ce vă trebuie? Este prea greu să antrenezi insectele. Din câte știu, sunt cam trei telefoane care merg în UnLondon, fiecare cu câte un stup foarte bine întreținut, și toate se află în Pământurile Vorbărețe ale domnului Speaker.

— Nici nu-i de mirare că sunteți confuze. Când ați sosit aici? Bănuiesc că vi s-a făcut un briefing? Nu? Niciun briefing? Hmmmm... Se încruntă. Poate că Provii plănuiesc să explice mai târziu detaliile.

— Ce Provi? zise Deeba.

— Și iată că am ajuns! spuse Obaday Fing, făcând cu mâna către chioșcul său.

Asistenții lui Obaday ridicară privirea din împunsăturile lor. Unul sau doi dintre ei aveau câteva ace înfipte în cap, printre plete sau prin părul strâns într-o coadă. În fundul chioșcului se vedea o siluetă scriind pe o imensă coală de hârtie. În locul în care trebuia să aibă capul, era un mare călimară din sticlă plină de cerneală neagră, în care cufunda penița.

— Simon Atramenti, spuse Obaday. Bărbatul cu capul-fântână de cerneală, le făcu cu mâna, cu niște degete pătate de cerneală, și se întoarse la munca lui. Pentru clienți care vor o copie făcută la comandă.

Prăvălia arăta de parcă avea doar vreo doi metri lungime, dar când Obaday dădu la o parte o cortină, în spatele ei era o cameră-de-cort mult mai mare.

Această încăpere era căptușită cu mătase. Era o masă cu scaune, un scrin și un cuptor, iar hamace atârnau din tavan. Perne mari erau peste tot.

— Doar biroul meu micuț, doar biroul meu micuț, zise Obaday, ștergând praful.
— Este uimitor, spuse Zanna. Nu ai ști niciodată că asta este aici.
— Dar cum de este spațiu? zise Deeba.
— Pardon? spuse Obaday. Oh, păi l-am cusut chiar eu. După atâția ani mi-ar fi rușine dacă n-aș fi învățat să cos câteva cute-n spațiu.
Părea că se așteaptă la ceva. Așteptă. În cele din urmă Zanna spuse:
— Ăă... Este minunat.
Obaday zâmbi satisfăcut.
— Nu, nu este mare lucru, spuse el, dând din mâini. Pe bune, mă faceți să roșesc.
Ridica lucruri și le punea înapoi jos, împachetând și despachetând o geantă, vorbind tot timpul, o înșiruire de fraze ciudate și fără nicio legătură unele cu celelalte, atât de incomprehensibile încât fetele se opriră rapid din ascultat, rămânând doar un fel de bâzâit amiabil.
— Trebuie să mergem acasă, spuse Zanna, întrerupând discursul lui Obaday.
Obaday se încruntă, dar nu cu răutate.
— Acasă...? Dar tu ai ceva lucruri de făcut, Shwazzy.
— Te rog nu-mi spune așa. Mă numesc Zanna. Și chiar trebuie să plecăm.
— Trebuie să ne *întoarcem,* zise Deeba. Cutia micuță de lapte scânci, scoțând aer, la auzul vocii ei nefericite.
— Dacă zici tu... Dar mi-e teamă că n-am nicio idee despre cum să ajungeți înapoi în, cum se numește, Lonn Donn.
Zanna și Deeba se holbară una la cealaltă. Văzându-le fețele, Obaday continuă cu repeziciune.
— Dar, dar, nu vă faceți griji, zise el. Provăzătorii vor ști ce e de făcut. Trebuie să vă ducem la ei. Ei vă vor ajuta să ajungeți înapoi după... ei bine, după ce ați făcut ce este trebuincios.
— Provăzătorii? spuse Zanna. Atunci să mergem.
— Desigur — acum doar îl așteptăm pe Skool să vină cu informațiile necesare. Să călătorești prin UnLondon — ei bine, este destul de riscant.
Dispăru în spatele unui paravan și își atârnă de el hainele sale din hârtie și cerneală, una câte una.
— *Moby-Dick*, zise el. Chiar și cu caractere mici, trebuie să port prea multe cămăși. Ieși, într-un costum nou cu o tăietură asemănătoare, dar împodobit cu litere vizibil mai mari. *Cealaltă parte a muntelui.* Zâmbi, arătându-și manșetele. Considerabil mai scurtă.
— Zann, zise Deeba stăruitor. Vreau să merg *acasă.*
— Domnule Fing, te rog, spuse Zanna. Chiar trebuie să ne ajutați să putem pleca de aici.
Obaday Fing părea nefericit.

— Chiar nu știu cum, spuse în cele din urmă. Nu știu cum ați ajuns aici. Nu știu unde locuiți. Sunt destui oameni care nici nu cred în Lonn Donn. Chiar îmi pare rău, Shwazzy... Zanna. Tot ce pot să fac este să vă duc la cei care vă pot ajuta. Cât de repede cu putință. Crede-mă, *și eu* vreau să... să începeți cât mai repede cu putință.

— Să începem? spuse Zanna.

— Ce anume? zise Deeba.

— Provăzătorii vor explica tot, spuse Obaday.

— *Nu*, strigă Zanna. *Ce anume* să începem?

— Păi, spuse Obaday în grabă, totul. Trebuie să te scoatem de aici. Aici sunt cei care lucrează împotriva ta. Cei care lucrează pentru dușmanul tău.

— Dușmanul meu? spuse Zanna. Cine este dușmanul meu?

Înainte ca Obaday să poată răspunde, cortina fu trasă, iar acolo se afla Skool, cel în costumul de scafandru, bătând ușor pe încheietură, în semn că sunt în întârziere.

— Acum? zise Obaday. Deja? Bine, bine, venim, acum plecăm.

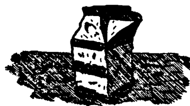
Mai apucă niște lucruri, își trase geanta peste umăr, și-i dădu pe toți afară.

— Cine? spuse Zanna.

— Ce? Oh, sincer Shwazzy, cel mai bine ar fi să-i lași pe cei care știu aceste lucruri să le explice...

— Ce inamic? Cele două fete se zgâiră la Obaday, el ezită și stătu pe loc pentru o clipă.

— Smog, șopti el. Apoi își curăță gâtul și merse în grabă mai departe.

10
Perspectivă

— Ce vrei să spui prin *smog*, Obaday? spuse Zanna.

Se vedea că subiectul îl făcuse să se simtă foarte incomod. Zanna și Deeba puteau să deslușească foarte puțin din ce zisese el. „Țineți-vă gura," zise el, și, „Nu ar trebui să vorbim despre asta," și, „Ne-ai mai ajutat odată, ne poți ajuta și acum să facem rost de el." „Provăzătorii... " spuse el, iar Deeba îi termină propoziția.

— Vor explica, zise ea. Sigur.

Ea și Zanna schimbară câteva priviri exasperate. Era clar că nu vor afla nimic folositor nici de la Obaday, nici de la tăcutul Skool.

Trecură pe lângă niște oameni care stăteau în fața zidurilor, citind cu lăcomie grafitti-ul.

— Citesc titlurile zilei, zise Obaday.

Cei mai mulți aveau aspect uman (chiar dacă într-o gamă neobișnuită de culori), dar o proporție notabilă nu. Deeba și Zanna văzură ochi bulbucați, branhii, și câteva feluri diferite de cozi. Cele două fete se holbară când un rug de mure trecu pe lângă ele, se strecură într-un costum, o încurcătură de mure, țepi și frunze ieșind prin guler.

Nu erau mașini, dar erau destule alte vehicule. Câteva dintre ele erau căruțe, trase de niște animale improbabile, iar multe altele erau cu pedale. Nu biciclete, totuși: călătorii se cocoțau pe niște picioroange ridicole, sau în fața unor căruțe lungi, ca niște miriapode de tinichea. Un călător cu ochelari de protecție mergea într-o mașinărie ca o turmă de nouă roți.

— Dați-vă din drum! țipă conductorul. Trece un nonciclu!

Trecură pe lângă cafenele aflate la colțuri de străzi și pe lângă camere descuiate, pline de echipamente vechi și ciudate.

— Sunt o mulțime de case goale, spuse Zanna.

— Câteva, spuse Obaday. Cele mai multe dintre ele nu sunt goale, totuși: sunt *goliste*. Acces liber. Pentru călători, triburi, și cerșetori. Locuitori temporari. Acum ne aflăm în Varmin Way. Acesta este Drumul Turpentine. Aceasta este Aleea Shatterjack.

Ei mergeau mult prea repede pentru ca Zanna și Deeba să facă mai mult decât să strângă câteva impresii.

Străzile erau în mare parte din cărămidă roșie, precum terasele londoneze, dar în mod considerabil mult mai dărăpănate, mai subțiri și mai

întortocheate. Casele se sprijineau una pe cealaltă, iar etajele se ridicau în unghiuri complicate. Acoperișuri din ardezie se iveau din toate direcțiile.

Ici și colo, în locul în care ar fi trebuit să se afle o casă, se afla altceva în locul ei.

Era un copac gros, scund, cu dormitoare fără ziduri frontale, cu băi și bucătării, așezate pe crengile sale. Oamenii se puteau zări clar în fiecare cameră, spălându-se pe dinți sau relaxându-se. Obaday le duse prin fața unui pumn de mărimea unei case, sculptat în piatră, cu ferestre în degetele pumnului strâns; mai apoi, carapacea unei țestoase uriașe, cu o ușă în gaura de la gât, și un horn ieșind din vârful pestriț.

Zanna și Deeba se opriră să se uite la o clădire cu ziduri ciudate, ieșind în afară, cu petice din cărămizi negre, albe și gri, de dimensiuni variate.

— Ei ca să vezi, zise Deeba. Sunt *tot felul de lucruri aruncate.*

Întreaga clădire de trei etaje era făcută din gunoaie, ținute laolaltă de mortar. Erau frigidere, o mașină sau două de spălat vase, și sute de patefoane, camere video vechi, telefoane, și mașini de scris, cu ciment gros printre ele.

Erau patru ferestre rotunde ca hublourile unui vapor. Cineva dinăuntru deschise una dintre ele: ele erau părțile din față ale unor mașini de spălat, zidite în fațadă.

— Shwazzy! o chemă Obaday. Shwazzy... adică, Zanna. O să ai timp să te uiți la casele adîl mai târziu.

Fetele îl urmară, iar cutia de lapte le urmă pe fete.

— Cât de mult va lua să ajungem acolo? spuse Zanna. Este periculos?

— Să fie periculos? Hmm. Păi, definește „periculos." Este un cuțit „periculos"? Este ruleta rusească „periculoasă?" Este arsenicul „periculos?" Făcu gestul acela cu degetele pentru a arăta ghilimelele, gâdilând aerul. Depinde de perspectivă.

Fetele se priviră alarmate.

— Ăă... spuse Zanna.

— Nu cred că depinde de perspectivă, zise Deeba. Eu cred că toate sunt în mod cert *periculoase.* Nu cred că este nevoie de acest... Făcu gestul ghilimelelor.

— Dacă plănuiam dinainte, trimiteam câteva mesaje, continuă Obaday, poate să fi avut un gnostehnician care să fi verificat rapoartele de călătorie pe undernet, să fi stat în fiecare noapte cu prietenii în locuri sigure, indiferent de cartierul în care am fi ajuns... atunci am fi fost cu adevărat în siguranță. Oricum... într-o oarecare siguranță. În siguranț-esque. Dar, da, ar fi „periculos“ dacă nu am fi plănuit dinainte, și am fi luat o curbă greșită spre Wraithtown, sau am fi întâlnit niște maimuțe-scărpinici, sau o clădire cu rabia-casei, sau, Doamne-ferește, dacă am fi dat peste *girafe*...

Tremură, își duse absent mâna la cap, și atinse cu vârfurile degetelor capetele acelor.

— Dar nu mergem pe jos. Vom ajunge acolo astăzi. Asta este... ei bine, o „ocazie specială“ nu explică chiar totul, nu-i așa? Trebuie să vă ducem la Provăzători *unu*, cât de rapid cu putință, și *doi*, cât de sigur cu putință.

Ajunseră într-o fundătură de case din cărămidă, case aflate pe niște piloni, și o moară făcută dintr-un elicopter, căzut pe-o parte. Skool arătă cu degetul. El, sau ea, îi chemă înspre un adăpost cu un logo foarte familiar.

— Acum, zise Obaday, trebuie doar să așteptăm.

Zanna și Deeba se opriră. Cutia de lapte se lovi de piciorul Deebei și chițăi.

Zanna spuse:

— Luăm un autobuz?

11

Transportul public

— Știu! spuse Obaday. Greu de crezut. Dar da. Cred că trebuie.

Zanna și Deeba se priviră. Ele nu vobeau, dar mesajele circulau într-o serie de priviri și sprâncene ridicate: *Care-i marea scofală cu un autobuz? Nu știu...*

— Am luat biletele, zise Obaday. Ei nu refuză niciodată pe nimeni, dar este tradițional să plătești atât cât poți.

La stop li se alătură o femeie în vârstă, în uniforma pazei de coastă, și o figură matahaloasă într-o rochie, la care Zanna și Deeba au trebuit să se forțeze pentru a nu se holba. Era un homar, care se legăna pe două picioare butucănoase, clămpănind din clești.

Obaday se uită la ceas, se sprijini de stâlp, și începu să-și citească mâneca. Fetele priveau cerul. O bucată din cerul-inel se putea vedea deasupra acoperișurilor. Stoluri de grauri, porumbei și ciori treceau în zig-zag prin fața norilor, într-un mod cu mult mai organizat decât văzuseră ele vreodată în Londra.

— Uite, spuse Zanna, arătând. Mai erau și alte păsări printre acelea, familiare pe jumătate din poze, cum ar fi bâtlani și vulturi. Mai era cel puțin încă un lucru pe cer, care nu arăta deloc ca o pasăre, ceva care scotea un croncănit enorm, iar apoi dispărea.

— Deci, șopti Deeba, ciocănind în stâlpul stației de autobuze. Ce crezi că o să apară?

— Nu știu, spuse Zanna.

— O adunătură de cămile? zise Deeba.

— O barcă?

— O trăsură ca în Frumoasa Adormită?

— O sanie?

Zâmbetele fetelor înghețară când auziră tușitul familiar al unui motor puternic apropiindu-se. Un autobuz roșu cu două etaje dădu colțul.

— Nu este decât... zise Deeba.

— Decât un autobuz, spuse Zanna.

Obaday Fing părea încântat.

— Nu-i așa că este *magnific*? zise el.

Autobuzul părea uzat serios. În locul în care ar fi trebuit să aibă plăcuța de înmatriculare se afla un semn ciudat care părea a fi desenul unui sul de hârtie sau doar un model la întâmplare. Era un Routemaster învechit, dintr-acelea care au fost retrase din circulație în Londra, cu un stâlp și o platformă deschisă în spate, și un compartiment în față micuț, separat, pentru șofer, o femeie într-o uniformă antichizată și ochelari fumurii.

— Doamna cârmaci, zise Obaday. Unul dintre apărătorii UnLondrei. Protectori ai tranzitului, luptătorii sacri.

— Neața, zise un bărbat, sărind jos din vehicul.

— Conductorul autobuzului, șopti Obaday.

Conductorul purta o uniformă învechită a companiei de Transport Londonez. Fusese ruptă și cusută de multe ori, dar era curată, deși pârlită de soare și pătată. Prinsă de ea era o drăcie de metal, pe care bătu cu degetele. Purta mărgele, și lănțișoare, și un baston din cupru la curea.

— Doamnă Jujube, spuse bărbatul, dându-și pe spate șapca și făcând o plecăciune spre femeia vârstnică. Întotdeauna o plăcere. Din nou la Stația Manifest? Și doamna? Își înclină capul către homar. Lăsați-mă să ghicesc... la estuar? Știți că trebuie să schimbați autobuzul? Vă rog, urcați. Și domnul... Se întoarse către Obaday.

— Asta este, trebuie, nu pot să vă spun, se bâlbâi Obaday. Este o onoare, o reală, nu pot, sunt copleșit! Din partea întregii UnLondre —

— Păi, spuse bărbatul, cu un glas care aducea a plictiseală politicoasă. Sunteți foarte amabil. Pot să vă întreb care vă este destinația?

— Mă numesc Obaday Fing, iar acesta este asociatul meu Skool, iar aceasta este Deeba, iar *aceasta* — Își întinse mână către Zanna. — este motivul călătoriei noastre. Ruta dumneavoastră ne duce către Pons Absconditus, cred?

Obaday scotoci prin buzunar și scoase la iveală un pumn de bani. Erau franci și mărci și bancnote de lire sterline antice, și valute colorate pe care Deeba și Zanna nu le recunoscuseră.

— O tânără domnișoară are propriul ei bilet.

Zanna ținea în mână cartela ei de călătorie.

— Ea, spuse Obaday, este —

— Shwazzy, șopti conductorul. Apucă cartela de călătorie și o examină.

— Cunosc privirea aia, îi spuse Zannei, zâmbind. Uimită, perplexă, emoționată, speriată... terifiată. Acesta este gustul primelor zile în UnLondra. Trebuie ca o persoană să ia o înghițitură pentru a o recunoaște. Shwazzy, este o mare onoare.

— Recunosti...? spuse Zanna.

— Și tu ai venit aici? zise Deeba.

— De unde credeți că am asta? spuse el, arătând uniforma, și cutiuța din jurul pieptului. De unde sunteți voi două?

— Kilburn, spuse Zanna.

— Ah. Eu sunt originar din Tooting. Joe Jones — încântat de cunoștință. Am devenit subnaut — așa se cheamă, trecând în jos, sau în sus, sau lateral, de acolo aici — și am ajuns în UnLondra, acum mai bine de zece ani.

— Așa ai făcut? spuse Zanna. Slavă Domnului! Înseamnă că poți să ne explici câteva lucruri.

— Nu știm ce se întâmplă, zise Deeba. Trebuie să ne *întoarcem*, îi vreau pe mami și pe tati...

— Hei, Rosa! strigă Jones, iar șoferița se apleca în afara ferestrei. Vezi pe cine avem în călătoria asta?

Ea privi pe deasupra ochelarilor.

— Blondă... zise Jones. Tânără domnișoară. Din afara orașului. După cum lucrurile devin nasoale în suboraș...

Ochii Rosei se făcură tot mai mari.

— Ea e *niciodată* Shwazzy!

Zanna și Deeba se priviră.

— Oh Doamne! continuă Rosa. Am auzit zvonuri venind din locul vechi cum că ceva se întâmpla, prin intermediul șoferilor... unul dintre ei chiar a spus că a găsit-o pe Shwazzy într-o cafenea! Dar am crezut că este doar prosteală. Dar în sfârșit s-a întâmplat! A sosit timpul!

— Într-adevăr! spuse conductorul. Și este de datoria noastră să o ducem la Pons Absconditus.

— Deci, va lupta pentru noi! Va repara lucrurile!

— Stai puțin, spuse Zanna. Nu știu nimic despre asta...

— Care-i reținerea? strigă femeia în vârstă.

— Venim, doamnă Jujube! Joe Jones vorbi încet cu Obaday și cu fetele. Ar trebuie să fim atenți cu cei care știu despre asta. Sunt... aceia care vor să se bage la mijloc. Pons-ul este la câteva opriri distanță. Vom merge ca de obicei, ca nimeni să nu știe că s-a întâmplat ceva. Ajungem acolo în câteva ore.

— Te rog. Jones strânse degetele lui Obaday în jurul banilor săi, fără să ia din ei. O escortezi pe Shwazzy. Acum ține minte — niciun cuvânt. Dacă interesează pe careva, sunteți solicitanți obișnuiți, veniți să punem o întrebare Provăzătorilor. Și ce este cu aia? Este cu voi? Are un nume? Arătă spre cutia de lapte, care ezita pe lângă platforma autobuzului.

— Da, spuse Deeba. Îl cheamă... Smântânel. Haide, Smântânel.

Zanna își încrucișă brațele și își ridică sprâncenele.

Cutia sări fericită înăuntru după ele.

— Smântânel? șopti Zanna.

— Hai mai lasă-mă, zise Deeba. Mulțumește-te cu a fi Shwazzed, nu vrei?

Mai erau câțiva pasageri la etajul inferior, bărbați și femei îmbrăcați ciudat și alte câteva lucruri chiar maiciudate. Așa cum făceau de obicei, Zanna și Deeba se îndreptară către scările care duceau la nivelul superior. Conductorul le opri.

— Nu și de data asta, spuse el. Așteptați puțin.

Sună din clopoțel și autobuzul se mișcă. Obaday și Skool stăteau jos, dar Zanna și Deeba erau lângă Jones, pe platformă în spate.

— Următoarea oprire, Stația Manifest, spuse el. Ne îndreptăm drept într-acolo.

— Nu *drept* într-acolo, zise Deeba. Arătă prin parbriz. Adică, este un zid în drum. Nu păreau să încetinească.

— O să ne lovim de el, spuse Zanna. Autobuzul țâșni drept către cărămizi. Deeba și Zanna tresăriră și își închiseră ochii.

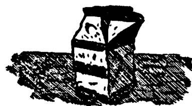
— Țineți-vă bine, vă rog, strigă Jones.

Se auzi un sunet ca un sâsâit, fâlfâitul unei pânze grele, și zgomotul unor sfori întinse. Zanna și Deeba își deschiseră ochii cu șovăială.

O prelată se bombă pe acoperișul autobuzului ca o ciupercă imensă. Se umflă într-un balon uriaș, priponit de frânghii prinse de ferestrele de sus. Autobuzul prinse viteză, iar balonul în formă de minge de rugby se întindea mai mult decât vehiculul de sub el.

Se auzi o lovitură grea în spatele lor, ca și când ceva ar fi lovit spatele vehiculului, un sunet ca un animal care ar fi zgâriat metalul. Deeba și Zanna se întoarseră alarmate, apoi suspinară, se legănară și se ținură bine, căci cu o smucitură care ar fi întors stomacul pe dos, autobuzul începu să se ridice.

Legănându-se sub balon, trecu peste zid, lăsând un hățiș de străzi și clădiri dedesubt, ridicându-se peste UnLondra.

12

Bilet de liberă-trecere

— Este frumos, spuse Zanna.

Fetele se țineau de bară și se aplecau în afară, deasupra acoperișurilor.

— Doamne, spuse Zanna. Cred că tata s-ar *îmbolnăvi* dacă m-ar vedea făcând asta.

— Bleah, zise Deeba. Îți dai seama. Se aplecă și făcu un zgomot ca de vomitare. S-ar duce peste tot.

Conductorul Jones stătea pe platformă cu ele, iar ele știau într-un fel că dacă ar fi să alunece, el ar fi acolo să le prindă.

Autobuzul plutea la o înălțime joasă, pe deasupra străzilor. Turnuri se ridicau în jurul lui. UnLondonezi priveau în sus și făceau cu mâna. Trecură pe lângă clădiri turtite, arcade de cărămidă și piatră, peste talmeș-balmeșul înclinărilor acoperișurilor. Erau și lucruri mai ciudate, deasemenea: scrinuri de înălțimea zgârie-norilor, din lemn lustruit, spirale ca niște bomboane topite, case ca niște pălării și ca niște bâte enorme. Deeba arătă spre garguii și porumbeii de pe unele dintre case, apoi începu: unii dintre gargui se mișcau.

— Ochii tăi, zise Jones. Mai mari decât ouăle ochi. Îmi amintesc când l-am văzut pentru prima dată.

Le dădu câteva puncte de reper.

— Acela este Wraithtown, unde strălucesc acoperișurile. Aceea este piața. Acele turnuri fără ferestre? Labirintul din Spatele Zidurilor. Chestia aia mare care seamănă cu un horn? Este intrarea în bibliotecă.

— Tu de ce ești aici? spuse Zanna.

— Nu puteam să fac asta în Londra, nu-i așa? Jones se ținu de bară cu o mână și se aplecă în afară, deasupra orașului. Vedeți aia? Arăta spre o clădire făcută din mașini de scris și televizoare moarte.

— Am mai văzut una la fel înainte, spuse Zanna. Obaday o numise... cum i-a zis?

— O casă adîlă? zise Deeba.

— O să vedeți multă tehnologie adîl aici, zise Jones. A D Î L. Aproape Demodat În Londra. Arunci ceva și îl declari demodat. Ați văzut un calculator vechi, sau un radio stricat sau orice, lăsat pe stradă? Este acolo pentru câteva zile, iar apoi dispare pur și simplu.

— Câteodată îl iau gunoierii, dar de cele mai multe ori ajunge aici, unde oamenii îi găsesc noi întrebuințări. Se prelinge în UnLondra. S-ar putea să vezi reziduuri: poate niște lut uscat pe zid. Pe acolo a picurat adîlul. Iar aici, apare ca ciupercile după ploaie, pe străzi.

— Banii pe care îi are prietenul vostru? Toate monedele și bancnotele scoase din uz sau străine pe care londonezii le aruncă. În urmă cu câțiva ani când Europa s-a debarasat de banii ei vechi și toți ați fost lăsați cu teancuri de hârtii și monede nefolositoare, atât de multe și-au găsit drumul până aici, încât am avut prea multe, și asta a însemnat o inflație teribilă. A trebuit să dăm teancuri din ele de mâncare moolaphage-ului... În orice caz. Cam așa ajung lucrurile aici jos.

— Ați putea să spuneți că am fost și eu puțin așa, spuse el gânditor. Demodat, spuneau ei. Dacă găsești gura de canal potrivită pentru a ajunge aici. Partea grea nu a fost să vin eu aici, a fost greu să aduc *autobuzul* aici.

— Am lucrat dintotdeauna pe autobuz, când trăiam în Londra. Probabil că ați crescut dând bani la șofer, nu? Sau cartele de călătorie? Nu a fost mereu așa. Se obișnuia ca fiecare autobuz din Londra să aibă un șofer *și* un conductor.

— Luam banii și dădeam biletele. Bătu ușor pe aparatul pe care îl purta. Era mai rapid, pentru că conductorul nu trebuia să se ocupe de toți. Și era mai sigur. Doi dintre noi acolo, tot timpul. Dar au decis că s-ar putea economisi bani dacă s-ar descotorosi de jumătate dintre noi. Bineînțeles că a ieșit o încurcătură. Dar cei care au luat decizia erau oameni care nu luau autobuzul niciodată, așa că nu le păsa.

— Stiam că ceea ce facem este important. Uită-te în dicționar. 'A conduce: verb. A îndruma, controla, sau ghida.' Unii dintre noi nu erau pregătiți să se oprească din a fi ghizi. Avem grijă de călători. Este... Conductorul Jones privi în jos, brusc timid. Unii oameni spun că este o datorie sacră.

— UnLondra... Ei bine, câteodată, poate fi un loc periculos. Trebuia să fim cu adevărat pregătiți să *conducem*. Bătu peste arma de la curea, arătă înspre cabinetul de lângă el, la un arc cu săgeți, și sârme încolăcite. Șoferii care au venit jos au jurat să ducă pasagerii din locul în care se află până în locul în care vor să ajungă. Și să-i protejeze.

— Să-i protejeze de ce? spuse Zanna.

— Păi ar fi câte-un tâlhar de cer ocazional, zise Jones. Calamari de aer, cu toate că ei vânează în înalt de cele mai multe ori, unde se duc pescarii din adâncul cerului. Și mai sunt și alte lucruri. Conductori de pe alte rute, dacă sunt *cu adevărat* ghinioniști, câteodată sunt atacați de girafe.

Fetele se holbară una la cealaltă.

— Ești a doua persoană care zice asta, spuse Deeba.

— Eu am văzut girafe, spuse Zanna.

— Sunt atât de neînfricoșătoare... spuse Deeba.

— Ha! Întreg autobuzul ridică privirea spre râsul lui Jones. Au făcut o treabă bună făcându-i pe oameni să creadă că acei refugiați hippioți de la zoo sunt girafe normale. Mai rămâne să-mi spuneți că au gâturi lungi pentru a putea ajunge la frunze aflate la înălțime! Nimic de a face cu fluturatul ca pe niște steaguri al pieilor însângerate ale victimelor lor, desigur.

— Sunt foarte multe animale, foarte bune la acest fel de dezinformare. Nu sunt pisici în UnLondon, de exemplu, pentru că nu sunt magice și misterioase deloc, sunt idioate. Vei găsi porci, câini, broaște, orice altceva ajungând aici, totuși. Este foarte mult trafic înainte și-napoi. Știu când se întâmplă lucruri. Transmit mesaje.

— Zann, spuse Deeba. Asta are sens. Toate acele animale, știau că erai... orice ai fi.

— Shwazzy, spuse Zanna.

— Dar nu pisicile, continuă Jones. Prea ocupate să pară cool. În orice caz. Știți care este principalul pericol aici jos. Și este un pericol care tot a crescut. De ani de zile.

— Smo — spuse Zanna, iar el îi puse rapid degetul pe buze.

— Da, spuse el. Pentru asta te afli aici.

— Dar ce *este*? spuse ea. Ce vrea?

— Nu pot să vorbesc despre asta aici, șopti Jones. Mai bine în siguranță decât. Știți ce vreau să zic. Provăzătorii vor explica.

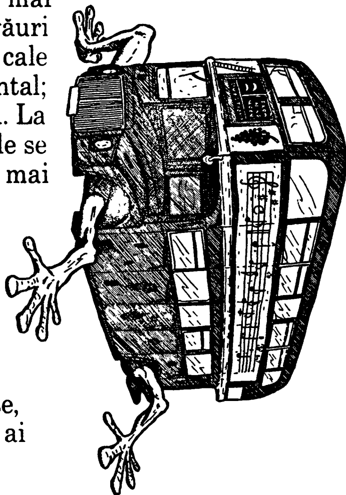
— Următoarea oprire, răcni el. Stația Manifest.

Trecură pe lângă o clădire enormă ca o catedrală, la o depărtare de numai câțiva metri de ferestrele ei, iar oamenii îi urmăriră cu privirea, în afara birourilor. Edificiul era perforat în mai multe locuri cu ceea ce păreau a fi niște găuri întâmplătoare, iar din ele ieșeau șine de cale ferată. Se întindeau în diferite direcții: orizontal; în sus, ca un roller coaster; în jos, în spirală. La câteva sute de metri de marea clădire, șinele se afundau în niște găuri aflate în stradă, și mai departe în întuneric.

— Stația Manifest, spuse Jones. Un tren diesel cu geamuri fumurii ieși din clădire, destul de aproape pentru a face autobuzul să se zgâlțâie. Își urmă drumul alandala, coborând în pământ.

— Unde se duce? întrebă Zanna.

— Traversează Odd-ul, către alte suborașe, zise Jones. Dacă ai destul curaj să încerci, ai

putea să iei un tren din UnLondra către Parisnu-i, sau Nu York, sau Helsunki, sau Lost Angeles, sau Sans Francisco, sau Hong Gone, sau Romeless... este un terminal.

Plutiră deasupra unei curți mari dintr-o parte a stației care conținea douăzeci sau treizeci de autobuze cu etaj, cu pasageri mișunând în jurul lor. Fiecare autobuz avea câte un semn diferit unde trebuiau să fi fost numerele — fețe, insecte, flori, desene aleatoare. Pe laterale, unde autobuzele londoneze aveau reclame, se aflau picturi, povestiri scurte, scrise cu litere mari, imagini cu table de șah, cu jocuri în progres, partituri muzicale.

Dar acestea erau detalii. Ce le făcu pe Zanna și pe Deeba să se holbeze și să scoată mici sunete de mirare era felul în care se mișcau autobuzele.

Terenul din UnLondra era dificil. Erau străduțe înguste, întortocheate, dealuri brusc abrupte, gropi adânci, petice acolo unde drumul părea a fi făcut din ceva prea moale pentru roți, pe care pietonii făceau salturi. Pentru a se adapta la diferitele dificultăți de pe rutele lor, autobuzele UnLondoneze se adaptaseră.

Se rostogoleau pe șenile. Mergeau pe niște roți cauciucate, umflate la maxim. Alunecau pe perne de aer precum un hovercraft. În cer mai era un alt aerobuz, sub un balon rotund. Conductorii se aplecară în afara vehiculelor, agitând armele.

Un autobuz se apropie de terminal dintr-un tufiș de clădiri înalte și subțiri. Își găsi drumul peste acoperișuri pe patru picioare enorme de șopârlă, care ieșeau din locurile roților. Conductorul învârti de volan și trase de mânere, iar tălpile cu pernuțe ale gecko-ului se închiseră cu blândețe în jurul contraforturilor și se întinseră pe acoperișurile înclinate, fără să lase vreo urmă.

Terminalul Stației Manifest, strigă melodic Jones. Cine schimbă aici?

O coborâră pe doamna Jujube și pe alți doi pasageri într-un coș.

— Acesta este autobuzul Târâtor-șerpuitor, iar dumneavoastră vreți autobuzul cu Sigiliul Stelei Ruginite, îi spuse Jones unuia dintre ei. Iar dumneavoastră, domnule, aveți nevoie de cel cu Sigiliul Șoarecelui Formidabil.

În vreme ce autobuzul se mișca în poziție, Deeba privi în sus și făcu un mic sunet de înfiorare.

— Ce este? spuse Zanna.

— Am crezut că am văzut ceva, zise Deeba, arătând în sus. Ca... un crab. Mergând pe tavan.

— Păi... privi în jur Zanna. A dispărut acum. Tot locul ăsta este plin de lucruri ciudate.

Coșul se legăna între un autobuz pe catalige și un altul pe ceea ce păreau a fi niște patine imense de gheață. Cei trei pasageri se dădură jos. În ultimul moment un bărbat care purta o togă alergă și prinse coșul; spuse la revedere unui însoțitor, care îl zori; și intră.

Era mare și greu de tras. Când păși pe platformă, se auzi un sâsâit. Cutia de lapte era ghemuită în spatele Deebei, expirând agresiv.

— Smântânel, mormăi Zanna. Deeba, ține-ți animalul nefolositor sub control.

Noul pasager se holba indignat la Smântânel, din spatele bărbii.

— Vezi? șopti Deeba.

— Tipul ăla *nu* ne place.

Se ridicară mult mai sus de data asta, la jumătatea distanței dintre acoperișuri și cerul luminat ciudat. UnLondra se întindea la orizont. Câteva autobuze cu picioare de animale se târau cu grijă peste și pe lângă case. Lumina de la soarele gol scânteia pe un milion de suprafețe. Era un peisaj zdrențuit și ascuțit. Nori joși bâzâiau pe sub roțile lor, umbrind cartiere, mergând cu scop în direcții diferite.

— Aia? Jones arătă spre ceea ce părea a fi o cămașă, gonind nebunește prin aer. Când rufele puse la uscat sunt umflate de vânt în Londra, dacă rămân îndeajuns în aer, ajung până aici.

Apoi sunt libere. Niciodată nu mai trebuie să coboare. Trecură pe lângă o piramidă în trepte, un minaret în formă de tirbușon, o clădire ca un U imens.

— Aș vrea ca mami să fi fost aici, șopti Deeba. Nici nu mai putea privi în sus, cuprinsă de gânduri. Și tata. Chiar și fratele meu Hass.

— Și eu, spuse Zanna.

— Sigur că vreți, spuse cu blândețe Jones.

Tristețea și dorul de casă care le umpluse pe cele două fete era brusc, dar nu părea să fi venit chiar de nicăieri. Fusese acolo pentru multe ore, dedesubtul tuturor lucrurilor, iar acum că lucrurile se mai calmaseră, cu priveliștea frumoasă sub ele, le cam luase prin surprindere.

— Cred că mama a chemat poliția și tot, zise Deeba.

— De fapt, nu mi-aș face prea multe griji despre asta, spuse Jones.

— Ce vrei să spui? spuse Zanna.

— Greu de explicat. Provăzătorii vă vor spune. Fetele dădură din cap exasperate.

— Doar... nu mi-aș face griji încă.

Deeba și Zanna erau tăcute. Simțindu-le starea, Smântânel se apropie snifăind de piciorul Deebei. Ea ridică micuța cutie și, ignorând mirosul acru, o mângâie.

— Încă? spuse Zanna. Conductorul Jones părea evaziv și începu să bălmăjească ceva despre curenții de aer, despre legatul frânghiilor și despre direcții.

— Ai spus, insistă Zanna, să nu ne facem griji *încă*?

— Ei bine, zise el cu pică, londonezii pot să scape de obiceiul de a se gândi despre anumite lucruri. Lucruri care ajung aici. Dar nu mi-aș face griji încă.

13

Întâlniri pe un autobuz

Obaday și Skool își dădeau seama că Zanna era supărată. Obaday se oferi să-i citească de pe haină.

— Cu toate că, adăugă el cu îndoială privindu-și reverele, trebuie să mărturisesc că nu este chiar povestea de dragoste alpină la care mă așteptam...

Când i se refuză oferta, își deschise geanta și înmână Zannei și Deebei ceea ce păreau a fi două plăci de faianță și ciment. Se uitară la el suspect, dar amândouă mureau de foame, iar ciudatele sandvișuri aveau o surprinzătoare — și o surprinzător de ispititoare — aromă.

Mușcară experimental. Plăcile aveau gust de pâine prăjită — cimentul, de cremă de brânză.

Sub ele era Smeath-ul, marele fluviu din UnLondra, trasând o linie incredibil de dreaptă de-a lungul suboraș ului. Câteva spirale, bucle, și linii drepte — afluenți și canale — ieșeau din el în diferite direcții, înspre străzi. Poduri treceau peste el, unele cu forme familiare, altele nu, unele statice, altele în mișcare.

— Uită-te la aia! țipă Deeba. În depărtare, era un pod ca două capete imense de crocodil, bot în bot.

Deeba începu să fredoneze un cântec, iar Zanna izbucni în râs și i se alătură: era tema principală a programului EastEnders, care începea cu o filmare deasupra Tamisei.

— *Dum dum dum dum dum, deee dum,* cântară ele, privind în jos înspre apă. Pasagerii le priveau de parcă ar fi fost nebune.

Câteva păsări și câțiva nori-inteligenți examinară autobuzul cu curiozitate.

— Se apropie un pește de înălțime, zise Jones, iar fetele se retraseră îngrozite de corpul ca un șiș care se apropia, de dinții feroce și neîndoielnica aripioară de rechin. Aluneca cu un bârâit slab. Unde erau aripioarele laterale ale verilor săi din ocean, erau crescute aripi ca de libelulă.

Jones se aplecă în afară și dădu de câteva ori în autobuz.

— Pleacă de aici, coș de gunoi ce ești! strigă el, și peștele mare se întepărtă alarmat.

— Ce e *aia*? spuse Zanna. Se apropiau de o roată cu adevărat enormă. Baza ei era cufundată în fluviu, iar cel mai înalt punct al ei se arcuia la sute de metri înălțime, aproape de autobuz.

— Ochiul UnLondrei, zise Jones. De aici le-a venit ideea pentru roata aia mare din Londra. Am văzut niște poze. Ideile se preling în ambele direcții, vedeți voi? La fel și cu hainele — londonezii copiază atât de multe mode, și pentru un motiv anume se pare că întotdeauna le transformă în uniforme. Și ochiul? Ei bine, dacă nu a venit chiar un subnaut până aici și l-a văzut, atunci vreun vis despre el a plutit de aici direct în mâinile lor. Dar care-i sensul să faci un lucru prostesc pentru a roti oamenii în el? Ochiul UnLondrei are un scop.

Indică. Ce păreau la început a fi compartimente, erau de fapt cupe, învârtite de fluviu. Ochiul UnLondrei era o roată hidraulică.

— Dinamurile atașate de ea țin în funcțiune o mulțime de lucruri, zise Jones. Deasupra roții era inelul soarelui. Fiecare cerc părea a fi ecoul celuilalt.

— Unii oameni spun, zise Jones, că bucățica lipsă din mijlocul SubSoarelui este ceea ce a devenit soarele Londrei. Ceea ce vă luminează vouă zilele a fost scos din ceea ce ne luminează nouă.

Zanna își întinse degetul mare. Gaura din centrul SubSoarelui era cam de aceeași mărime ca soarele din viața lor obișnuită.

— În fiecare dimineață răsare dintr-un loc diferit, zise Jones.

SubSoarele strălucea. Forme ciudate zburau în jurul lui, locuitorii din cer ai UnLondrei. Erau hornuri peste tot suborașul, dar din foarte puține ieșea fum. O siluetă întunecată se apropia prin cer.

— Domnule conductor Jones, spuse Zanna, și arătă înspre pata care venea. Ce este aia?

El scoase un telescop din buzunar și privi prin el pentru un timp îndelungat.

— Este o sticlăscârboasă, mormăi el. Dar ce caută atât de sus? Ar trebui să fie jos, hrănindu-se cu clădirile moarte...

Deodată extinse telescopul la mărimea maximă.

— Hopa, zise el. Necazuri.

Forma era îndeajuns de aproape pentru a putea fi văzută clar. Gonea înspre ei. Era cel puțin de mărimea autobuzului. Toți pasagerii se îngrămădiseră la geamuri, alertați de bâzâitul care se apropia.

Sticlamare era o muscă.

— În mod normal nu ar veni niciodată spre noi, zise Jones. Dar uite — vedeți howdah-ul*?

* n. red.: howdah = un scaun, prevăzut cu un umbrar și cu o rampă, plasat pe spatele cămilelor sau elefanților

Pe toracele imens al creaturii era o platformă plină cu figuri.

— Este condusă, zise el. Pirați ai aerului. Hoți. Dar nu înțeleg. De obicei caută baloane singure, poate câte-un trauler* în adâncul cerului. Știu că autobuzele sunt apărate. De ce să riște?

— Timpul să plec la muncă.

Detașă arcul din cabinet.

— Rosa, strigă el. Aerobatice!

Musca progresa înspre ei. Pirații o biciuiră, o împunseră cu ghimpi și își pregătiră armele. Obaday și Skool se holbau la ea, înspăimântați.

Deeba zări iarăși ceva în mișcare deasupra ei. O înghionti pe Zanna. Erau două prezențe mici, în mișcare, dar nu erau crabi. Erau *mâini,* bătând prin acoperiș, alergând cu degetele, ieșind din metal — apoi dispărură.

Cineva stătea pe loc. Deeba privi la fața omului cu barbă.

Era singurul dintre pasageri care nu părea să se teamă de apropierea muștei. Întâlni ochii Deebei. Printr-o gaură din togă, ea văzu pete familiare de vopsea.

Înainte ca ea să poată spune ceva, el sări și o înșfăcă pe... Zanna.

— Ajutor! strigă Zanna. Deebs! Obaday! Skool! Jones!

Deeba rămase neajutorată arătând spre bărbat, și sus spre tavan.

— Ne-a auzit în piață! zise Deeba. Probabil că a alergat până la Stația Manifest. Ne aștepta. Le-a trimis un mesaj. Arătă cu degetul înspre direcția muștei. Și mai este cineva sus, *este* —

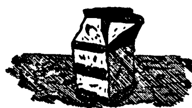
— Tacă-ți fleanca! Bărbatul o apucă pe Zanna de gât. Ea se zbătu, dar el era prea puternic. O ținea în fața lui ca pe un scut.

Smântânel se năpusti la el, dar micuța cutie fu lovită. Pasagerii se îngrămădiră terifiați. Bărbatul o strânse și mai tare pe Zanna.

— Nu mișcă nimeni! zise el.

---

* n. red.: trauler = navă maritimă de pescuit la adâncimi de 50-100 de metri

14

Atacul insectei dezgustătoare

Bărbatul o balansa pe Zanna dintr-o parte într-alta. Pasagerii stăteau neclintiți pe scaune.

— Stai pe loc, zise el. Colegii mei vor fi aici într-o clipă. Nu vreau probleme. Pe ea o vom lua cu noi, iar pe voi vă vom lăsa să plecați. Știți că nu puteți întrece o sticlăscârboasă, și nu vreți ca asociații mei să ni se alăture.

— Mercenari ai rutelor aeriene? spuse Jones, făcând un pas în față. Nu, bănuiesc că nu vrem asta.

— Tu să stai pe loc! zise bărbatul, și scoase o sabie cu mâna liberă. Deeba țipă.

— Pentru cine lucrezi? zise Jones. Ce vrei de la ea?

— Taci! zise bărbatul, și o smuci pe Zanna.

— Lasă-l! spuse Deeba. Îl mâniezi!

Bărbatul o ținea pe Zanna de gât. Jones era cu fața la el, cu mâinile pe jumătate întinse, dar privi sabia și rămase pe loc. Obaday se ghemuia în spatele atacatorului Zannei, cu capul în jos, prea terifiat pentru a se mișca. Sticlascârboasă se apropia.

Deodată, se auzi un icnet de efort, iar ceva căzu din acoperiș. Un trup. Un băiat palid. Băiatul de la piață. Gol pușcă. Căzut de nicăieri, ateriză cu o trosnitură chiar în fața Zannei și a bărbatului cu barbă. Bărbatul chelălăi și se clătină — și intră cu fundul direct în capul-pernă de ace al lui Obaday Fing.

Capetele boante ale acelor erau cele care i se înfipseră în posterior, dar tot erau destul de ascuțite. Bărbatul înalt sări și urlă, își slăbi prinsoarea cu care o ținea pe Zanna și-și agită arma.

Toată lumea se mișcă. Băiatul suspină, se întinse către Zanna, nu o atinse, se ghemui, și dispăru. Deeba urlă. Jones o prinse pe Zanna.

Obaday strigă:

— Este băiatul ăla iar, fantoma aia. E și el implicat în asta!

Alunecă și își lovi spatele capului de un spătar metalic de scaun, gemu, și rămase întins.

Jones o trecu pe Zanna în spatele lui.

— Zann! Deeba o îmbrățișă. Se ghemuiră în spatele conductorului. Atacatorul Zannei își agita sabia.

Mâinile despre care Zanna crezuse că sunt crabi erau pe podea între picioarele bărbatului. Și ieșind printre ele era creștetul capului lui Hemi, cei doi ochi ai săi privindu-le pe fete, apoi dispărând brusc.

— Ce o să faceți? strigă bărbatul. Prietenii mei aproape că au ajuns.

Se putea auzi sticlascârboasă.

— Dați-ne fata!

— Eu sunt un conductor, spuse Jones, și se apropie.

— Te avertizez! strigă bărbatul, și întinse sabia în direcția lui Jones.

— Eu conduc pasagerii în siguranță, zise Jones. Mă conduc pe mine însumi cu demnitate. Și mai este încă un lucru pe care noi toți cei care depunem jurământul învățăm să conducem. Întinse mâna, atât de lent încât oponentul său nu ripostă, și atinse cu vârful degetului arătător vârful sabiei.

— *Electricitatea*, spuse Jones.

Imediat ce pielea sa atinse metalul, se auzi un trosnet puternic. Un arc de scântei goni în josul metalului, până în mâna bărbatului mare.

Se smuci, zbură înapoi, aterizând pe spate, stupefiat și tremurând. Barba lui falsă fumega.

Jones își scutură degetul: căzu doar o picătură de sânge din locul care fusese înțepat. Verifică capul lui Obaday.

— O să fie în regulă, îi zise lui Skool.

— Era acel Hemi! spuse Zanna. L-am văzut în piață.

— *Era* sus, zise Deeba. Privea prin tavan...

— Cu siguranță s-a suit chiar când plecam noi, zise Jones. Poate că stătea la pândă pentru fermecătorul ăsta. Arătă spre atacatorul care încă mai tremura. Apoi lucrurile au luat o întorsătură nasoală, nu-i așa? Luă câteva mâini pline de sfori și de panglici din buzunarele de hârtie ale lui Obaday. Legați-l! strigă Jones, iar câțiva pasageri se supuseră.

— Nu știu, zise Deeba cu îndoială. Nu mi s-a părut chiar așa...

Jones privi în jur.

— Ei bine, este dus acum, drept prin podea. Fiți cu ochii-n patru, da?

Deeba și Zanna priveau în jur cu aviditate, dar Hemi era dus.

— Ne vom ocupa mai târziu de asta. Trebuie să ne concentrăm acum. Vine sticlascârboasă. Cât de repede puteți, stați jos și țineți-vă bine. Rosa! Eschivă!

Autobuzul își schimbă direcția, se clătină și acceleră. Pasagerii urlară. Jones se prinse cu un picior de bară și se aplecă în afară, așezând o săgeată în arcul său.

Cu un bâzâit de aripi sticlascârboasă se apropie. Jones trase. Săgețile se loviră de ochii mari și dezgustători ai insectei și dispărură înăuntru. Insecta bâzâi furioasă dar nu încetini. Bărbații și femeile care erau purtați de ea își poziționară colecția de arme pestrițe. Fețele lor erau feroce.

Unul dintre ei strigă:

— Pregătiți-vă să fiți abordați!

Jones își scoase bastonul de cupru.

— Călăreți de viermi ce sunteți! țipă el. Lăsați-mi autobuzul în pace! Sări chiar înspre ei.

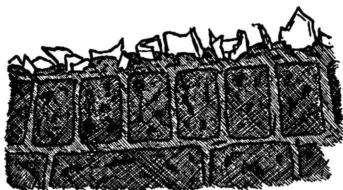
Zanna și Deeba țipară. Jones zbură prin aer, strigând:

— Un Lun Dun!

— Uite! spuse Zanna. Cureaua lui Jones era legată de bara de autobuz cu o coardă de bungee. Priponul se întinse iar Jones se prinse de howdah.

Invadatorii surprinși încercară să-l ținească. Lovi, apoi învârti bâta către ei, pocnind de la electricitate. Când pirații se adunară la un loc, Jones pur și simplu dădu drumul ambarcațiunii lor. Elasticul îl catapultă înapoi prin aer, până în autobuz. Făcu o tumbă și ateriză perfect.

Deeba zise: A fost *uimitor*...

— Spune-mi mai târziu, zise el, și alergă în sus pe scări, cu fetele în urma lui.

— Ce a fost ceea ce ai strigat? întrebă Zanna.

— Un strigăt de război, spuse el. Foarte vechi. Strigătul de bătălie al UnLondrei.

Etajul de sus era plin de pompe și mașinării pe gaz. Într-un colț era un maldăr de rufe murdare. Jones ochi cu un harpon enorm prin geamul din spate. El pivotă în vreme ce sticlascârboasă își schimbă direcția.

Autobuzul devie, iar asta aproape că-i aduse față-n față cu însăși sticlascârboasă. Jones trase.

O săgeată fu trasă chiar între ochii enormi și strălucitori ai muștei. Tresări, aripile îi tremurară, și căzu.

— Ai nimerit-o! spuse Zanna. Corpul murdar al muștei se învârtea în timp ce cădea. Mici figuri de mărimea unor puncte săriră din carcasa care plonja, parașute deschizându-se.

— Și să nu vă întoarceți! țipă Jones.

— Domnule conductor Jones, zise Deeba cu o voce ciudată. Priviți.

Cu mult sub ei se afla un petic de teren pentru deșeuri, punctat cu niște clădiri prăbușite din care se hrăneau insecte enorme. Două alte sticlescârboase — una albastru deschis, una de un mov strălucitor — se ridicară deasupra surorilor lor dezgustătoare și zburară înspre autobuz, figuri fiind vizibile în platformele de pe spatele lor.

15

Un fel de livrare

— Ăsta-i planul.

Autobuzul se zgâlțâi și luă o traiectorie arcuită.

— Rosa nu poate să evite ambele sticlescârboase. Trebuie să vă scoatem de aici, îi spuse Jones Zannei.

— Cum rămâne cu pasagerii? întrebă Zanna.

— Nu-ți face griji pentru ei, spuse el. O să mă asigur că li se poartă de grijă. Dar cu cât ne urmăresc mai mult chestiile alea, cu atât veți avea un avantaj înaintea lor.

Bărbatului care purta togă i se pusese căluș în gură, fu legat la ochi și înnodat.

— Îl vom duce la Provăzători, zise Jones. Și ne vom întâlni acolo. Ok?

— O să ne faci să continuăm drumul *singure*? spuse Zanna.

Ea și Deeba se priveau înspăimântate.

— Nu poți! zise Deeba. Nu știm nimic despre locul în care mergem!

— Nu știm unde *suntem*...

— Pur și simplu nu *putem*...

— Știu, zise Jones cu blândețe. Credeți-mă, nu aș face-o dacă aș avea altă opțiune. Nu avem prea mult timp. Pe drum se află două găști de pirați ai aerului, și *trebuie* să-i luăm de pe urma voastră. Ei știu unde încercați să ajungeți, dar putem să-i păcălim în privința modului în care ajungeți acolo.

— Te rog... spuse Zanna.

— Tu ești *Shwazzy*, spuse el, făcând-o să tacă. Poți să faci asta.

— Cum rămâne cu mine? zise Deeba. Eu nu sunt.

— Uită-te la prietena ta, îi spuse Jones. Împreună, veți fi bine.

— Obaday, spuse Zanna. Strânse mâna bărbatului inconștient. El mormăi. Mi-aș dori să poți să vii...

— Tu poți să...? îi spuse Jones lui Skool, care căzuse în depresie, și arătă spre grelele ghete de scafandru, mimând *Eu sunt prea lent*.

— Poți să faci asta, Shwazzy, repetă Jones.

Autobuzul plonjă. Pasagerii țipară. Sticlelescârboase veneau.

— Avem doar o ocazie să facem asta, spuse Jones. Îi vom pierde doar pentru câteva secunde. Vă vom lăsa la marginea teritoriului Alergătorilor p'acoperișuri, apoi îi vom duce departe. Terenurile de vânătoare ale Alergătorilor p'acoperișuri se întindeau aproape până la Pons Absconditus.

— Spune-le că dacă vă vor oferi o trecere sigură își vor fi câștigat gratitudinea conductorilor din UnLondra. Acum țineți-vă. Rosa o să-și facă treaba.

UnLondra se apropia atât de repede încât tot ce puteau să vadă Zanna și Deeba era o aglomerație de culori. Aerobuzul gonea în jos. Acceleră până sub nivelul acoperișurilor, clătinându-se în stânga și-n dreapta de-a lungul străzilor. Ghemuite pe platformă, fetele zăriră privirile uimite ale UnLondonezilor, văzură pălării zburate de pe cap datorită trecerii autobuzului. Rosa îi duse sub un pod atât de scund, încât vârful balonului se zgârie de arcada sa.

— Acum, Rosa! strigă Jones.

Autobuzul zigzagă instantaneu și, atât de brusc încât șocul îi trimise clătinându-se în față, se opri.

— Acum! Acum! șuieră Jones, împingându-le pe Zanna și pe Deeba către marginea platformei. Deeba îl ținea pe Smântânel. Terifiată, micuța cutie încercă să se ascundă în palmele ei. Autobuzul se legăna la câțiva metri deasupra întinderii de acoperișuri, deasupra unei văi dintre coame.

— Săriți, zise Jones. Ele ezitară pentru o clipă, apoi se gândiră la muștele care nu erau la mare depărtare de ele. Zanna prima, apoi Deeba, săriră.

* * *

Aterizară la fundul V-ului, iar aerul ieși din ele.

Autobuzul plutea.

— Sunteți bine? șuieră Jones, Skool trăgând cu ochiul peste umărul lui.

Fetele dădură din cap.

— *Pe acolo* către pod. Rămâneți la înălțime și găsiți-l pe Șeful Scarărea. Să-i spuneți că eu v-am trimis. Să-i arăți permisul de liberă trecere. Să-i spuneți că-i rămân dator. *Să fiți în siguranță.* Le suflă un sărut, și strigă la Rosa să-i dea drumul.

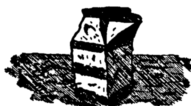
Autobuzul își luă avânt, ceva palid păru să cadă din el, și dispăru glonț. Cele două sticlescârboase își făcură apariția bâzâind, corsarii pe spinările lor, și zburară pe urmele autobuzului.

— Ce a fost asta? spuse Zanna. Ai văzut ceva... Căzând? Din autobuz?

— Nu știu, șopti Deeba.

Vântul le răcori pe Zanna și Deeba. Zgomotul muștelor pieri în depărtare.

Cele două fete rămase în răcoare. Tăcerea se așeză pe ele ca umiditatea. Tremurară. Erau obosite si copleșite, și deodată, foarte, foarte singure.

16

Blocate

— Haide, spuse Zanna în cele din urmă. Nu putem doar să stăm și să ne plângem de milă.

— Pun pariu că eu aș putea, zise Deeba, dar rămase pe loc, ținându-l pe Smântânel.

— *Merităm*, spuse Zanna. Doar că *nu putem*.

SubSoarele cobora tot mai mult, iar cerul se întuneca.

— Trebuie să găsim un loc în care să ne adăpostim, spuse Zanna.

— Și mâncare, spuse Deeba.

Se cățărară cu greu pe pantă, se ridicară pe coamă și priviră.

Erau în mijlocul acoperișurilor ondulate, un peisaj din ardezie în roșu și gri și culoarea ruginii. Se înălța și cădea ca o pantă de munte, abrupt, puțin adânc, adânc, plat, întrerupt de șanțuri unde străzile trebuie că erau, alei neluminate între case. Unghiurile erau sparte de ferestre de mansardă, de hornuri joase ca niște pâlcuri de ciuperci, de antene întortocheate, degete de fire întinzându-se în toate direcțiile.

Priviră un timp îndelungat în direcția în care Zanna crezuse că a văzut ceva căzând. Nu putură să vadă nimic mișcându-se peste suișul și coborâșul țiglelor.

— Ce facem? zise Deeba. Cum ajungem undeva?

— Nu știu, spuse Zanna. Să încercăm asta...

Începu să meargă târșâit de-a lungul coamei. Deeba se holbă la ea.

— Glumești, zise ea. Oftând, îl puse pe Smântânel în geantă și — încet — o urmă pe prietena ei.

Se opriră, brusc, la auzul unui sunet groaznic, ca un behăit, din apropiere, căruia i se răspunse de la o mare distanță.

— Ce a fost asta? șopti Deeba.

— De unde să știu? șopti înapoi Zanna.

— Păi nu *eu* sunt Shwazzy. Tu știi tot, Shwazzy. Shwarată-mi ce poți să faci.

— Taci, spuse Zanna.

— Shwă taci chiar tu.

Zanna nu putu să se abțină să nu râdă de riposta ridicolă.

Se apucară de un vârf de horn și așteptară ca inimile lor să nu mai bată așa tare. În depărtare, puteau să vadă înălțându-se blocurile turn și acoperișul ca o scoică ciudată sau legumă sau mașină-de-scris-și-frigider al UnLondrei, dar pentru o bună bucată de drum, erau doar prevestitoare movile de ardezie.

Cerul se întuneca. Deeba se aplecă în horn. Smântânel își frecă cu tristețe nasul de ea.

— Oh, *omule*, zise Deeba. Nu putea să se oprească să tot zică — îi vreau *pe mama* și *pe tata*. Cum ne dăm jos?

— De ce în numele lui Unstible, zise o voce puternică, ați vrea să vă dați jos?

Zanna și Deeba se întoarseră. Smântânel chițăi.

Erau înconjurate.

Erau bărbați și femei pe cornișe. Purtau blănuri dure la vedere și ghete întărite.

Călcau fără grijă pe cornișele de cărămidă, făceau tumbe ca niște gimnaști, și aterizau în echilibru pe pante. Un bărbat avea un bebeluș legat de el printr-un harnașement, pe piept. Gângurea fericit în timp ce era dus în sus și-n jos pe pante vertiginoase.

— Să vă dați jos, cu siguranță, spuse aceeași voce.

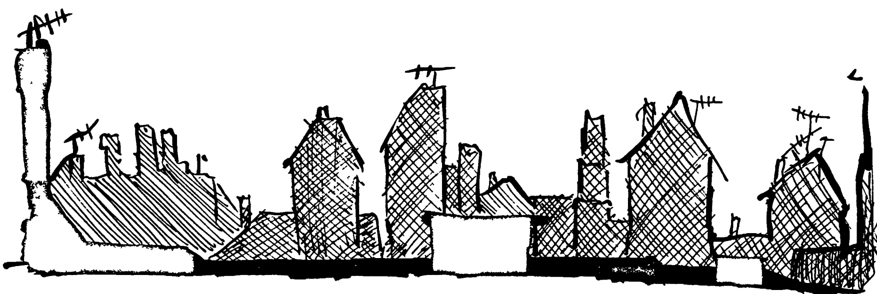
Pe un acoperiș, privindu-i, era o femeie înaltă, atletică, cu un aspect impunător. Merse cu pași mari, într-un mod firesc, ajunse la un hău între clădiri, sări calmă peste el, și ateriză pe vârfuri. Se prinse de o antenă și se roti în jurul ei.

— Voi, larvelor tinere, vă aflați pe teritoriul Alergătorilor p'acoperișuri. Așa că îmi dați voie să întreb ce caută niște iubitoare de pământ neîndemânatice ca voi în Tărâmul acoperișurilor? Pentru că preferăm ca oaspeții *să întrebe* înainte să intre.

Zanna și Deeba înghițiră în gol.

— Căutăm pe cineva numit Scarărea, spuse Zanna.

— Vai, asta *faceti*? zise femeia, iar Alergătorii p'acoperișuri râseră. Și ce treabă aveti cu Scarărea?

— Conductorul Jones ne-a lăsat aici, spuse Zanna.
— A trebuit să plece, zise Deeba. A vrut să stea dar...
— Eram urmărite de sticlescârboase, spuse Zanna. A spus că Scarărea ne va ajuta. A spus că-i va rămâne dator.
Slaterunerii clipeau, mirarea pătrunzându-le în aroganță.
De ce fel de ajutor aveți nevoie? zise femeia.
Unii oameni vor să mă oprească, spuse Zanna ezitând. Nu știu de ce. Este din cauza... ăsteia. Ridică în sus cartela de călătorie.

— Shwazzy! șoapta trecu printre Alergătorii p'acoperișuri. Shwazzy! Shwazzy!
— Ai ajuns aici? zise cineva.
— S-a întâmplat!
Și:
— În sfârșit!
— Este Unstible cu tine?
— Ai adus Klineractul?
— Nu știu ce înseamnă nimic din toate astea, spuse Zanna. Jones a spus că Provăzătorii vor explica.
— Trebuie să plecăm de aici, zise Deeba.
— Mă vei ajuta? întrebă Zanna.
— *Desigur*, spuse femeia. Nu pot să cred că ești aici. În sfârșit. Acum nenorocitul de Es Emm Oh Gee va face bine să se păzească! Sări și ateriză în fața lor. Sunt Inessa Scarărea. Ea este Eva Roadshun; Alfred Stayhigh; Jonas Ridgetrotter; Marlene Chimneyvault...
— Eu sunt Zanna. Ea este Deeba. Încântate să vă cunoaștem.
— Provăzătorii trăiesc în Pons cumva, zise Deeba.
— Shwazzy, este o onoare să fim de ajutor, spuse Scarărea, ignorând-o pe Deeba.
— Trebuie să ajungem la pod, spuse Zanna.
— Pons Absconditus, zise Scarărea. Desigur.

17

Partea de sus

— Secretul, zise Inesa Scarărea, este să nu privești în jos.
— Nu aveam de gând, spuse Zanna.
Alergătorii p'acoperișuri le conduseră cu greu pe Zanna și pe Deeba peste acoperișuri.
Aruncară în grabă poduri de sfoară peste hăurile străzilor și le ghidară pe fete peste, șoptind „Priviți drept înainte". Se mai auzi încă o dată acel behăit jalnic, brusc. Zanna și Deeba înghețară.
— Nu vă faceți griji, spuse Inessa. Este doar o turmă.
— O ce?
Tropăind țanțoș în josul țiglelor veni o linie de capre, holbându-se cu ochii lor ciudați.
— Așa se cheamă un grup din ele, zise Inessa. O turmă de capre de munte.
Animalele le priviră plecând. Deeba privi înapoi, crezând că a văzut ceva palid trecând rapid prin spatele caprelor, dar numai turma se mișcă.
— Nu înțeleg cum voi ăștia puteți trăi acolo jos, fără libertatea asta, zise Inessa. Îngrădiți. Sunt a treia generație fără pământ. Mama mea nu a atins niciodată solul, nici bunica mea. *Stră*bunica mea a trebuit să-l atingă, o dată. Era o urgență. Acoperișul era în flăcări.

* * *

— Uite, spuse Zanna, și cele două fete luară o pauză de la cățăratul obositor.
În vreme ce apunea în spatele siluetelor bizare ale UnLondrei, SubSoarele avea forma unui curcubeu, o arcadă de lumină.
Cârduri de păsări se strânseră, se învârtiră și se separară pe specii. Vârtejuri de porumbei și grauri și stâncuțe se îndreptară către înaltele, subțirile turnuri rectangulare care punctau suborașul. Exterioarele clădirilor se desfăcură în mii de sertare, în fiecare dintre ele zburând o pasăre. Micile compartimente se închiseră la loc.
— Clădirile *sunt* scrinuri! zise Deeba. Acolo dorm păsările!
— Desigur, spuse Inessa. Nu le-ai putea lăsa prin tot locul; ar fi haos.

Luna UnLondrei se înălță, iar Zanna și Deeba o fixară uimite. Nu era nici un cerc, nici o semilună. În loc, era un fus perfect simetric, ascuțit la capete, ca irisul unei pisici.

— Drumul nostru va fi luminat, spuse Inessa, de lumina moonii.

Stele apărură în întuneric. Nu erau nemișcate ca stelele Londrei: se strecurau ca niște insecte luminoase, în toate direcțiile. Aprinzându-se felinarele, avu loc o împroșcare de lumină pe străzile de dedesubt, iar o lumină portocalie străluci din hăurile dintre acoperișuri.

— Ce-a fost asta? zise Deeba.

Arătă dincolo de marginea unui acoperiș, înspre una dintre acele alei înguste, nevăzute.

Nu era nimic acolo.

— Jur că o iau razna, bombăni Deeba. Continuu să cred că văd ceva.

Fetele își urmară ghizii, cățărându-se pe un vârf, și într-o strălucire bruscă. Sursa luminii se făcu văzută. Era la doar câteva străzi distanță, chiar în afara marginilor Tărâmului Acoperișurilor.

— Este... șopti Deeba.

— ... minunat, completă Zanna.

Pentru un moment părea a fi parada unui foc de artificii, cel mai uimitor, imens, impresionant vreodată. Dar nu se mișca. Era un copac enorm de focuri de artificii, prinse laolaltă și nemișcate.

Urmele câtorva rachete făcură un trunchi. Ieșeau la diferite înălțimi în ramuri de lumină și se curbau în jos ca o salcie. Culori umpleau crengile din urme de rachetă, ca niște frunze, în roșu-aprins, albastru, verde, argintiu, alb și auriu. Roțile lui Catherine și izbucnirile Lumânărilor Romane*, mugurii scânteietori, atârnau nemișcați și tăcuți ca niște fructe.

— Copacul de Noiembrie, spuse Inessa.

— Ăsta e un moment bun să-l vedem, zise Inessa. Era un pic trist în urmă cu câteva săptămâni. Aproape de sfârșitul vieții. Dar Noaptea lui Guy Fawkes** este primăvară pentru Copacul de Noiembrie.

Artificiile erau date uitării din clipa următoare aprinderii lor. În fiecare noiembrie de Noaptea Artificiilor, cele mai multe alegeri de efect ale celor mai impresionante manifestări din Londra se prelingeau în UnLondra, fiindcă deveniseră adîl, iar apoi înfloreau în Copacul de Noiembrie. De-a lungul anului, copacul avea să se stingă, revărsându-și strălucirea și

---

* n. trad.: tipuri de artificii

** n. red.: Noaptea lui Guy Fawkes = sărbătoare națională a Angliei ce are loc pe data de 5 noiembrie, având ca scop rememorarea Conspirației Prafului de pușcă și constând în jocuri spectaculoase de artificii

culorile, încât pe patru noiembrie era cu puțin mai mult decât un schelet de urme de fum.

Apoi ciclul avea să reînceapă.Copacul întinerit avea să lumineze noaptea.

Câteva mici forme care pârâiau alergau înspre vârful Copacului de Noiembrie. Veverițe. Ghearele lor se prindeau de strălucirea solidă. Blana lor fumega, dar ele nu păreau deranjate de asta.

— Aici este locul în care s-au mutat cele mai tari veverițe roșii, zise Inessa. După venirea celor cenușii. Sunt ignifuge, cu toate că păstrează amănuntul ăsta numai pentru ele. Din când în când, câte-o cenușie ajunge până aici și încearcă să le urmeze. Nu ajung prea departe. Mimă o explozie.

— Aș vrea să fi avut telefonul, îi șopti Deeba Zannei. Vreau să fac o poză.

Pe cele mai înalte și mai strălucitoare ramuri, ceva se repezi. Cele mai multe dintre păsări nu mai erau pe cer acum, dar deasupra copacului era una care nu se alăturase niciunei comunități. Se rotea.

— E ceva ciudat cu capul acelei păsări, zise Deeba.

Craniul ei avea niște proeminențe ciudate. Lumina Copacului de Noiembrie licări în ochii ei.

— Ai dreptate, spuse Zanna. Dar s-a rotit mult prea repede ca să văd — într-un ultim, somnoros, cârd de rațe — și a dispărut.

— Ce a fost aia? spuse Zanna, dar fu întreruptă de strigătul Inessei.

— Hei!

Deeba și Zanna se întoarseră și țipară.

Strecurându-se fără vreun sunet prin spatele unui horn, în urma lor, aplecat ca o maimuță, îmbrăcat în ceea ce părea a fi o draperie, era Hemi. Era la numai câtiva centimetri distanță. Își întindea mâna, degetele lui chiar atingând buzunarul Zannei.

Sări în sus în vreme ce Alergătorii p'acoperișuri se lansară înspre el, privirea lui concentrată devenind una alarmată. Hemi urca și cobora pe brânci acoperișurile pentru a scăpa, tribul Inessei cu rapiditate după el. Se apropiară de el, dar el ajunse la marginea unui acoperiș, își adună forțele și sări, pânza pe care o purta fâlfâind ca o pelerină, jos în hăul îngust dintre clădiri, și se făcu nevăzut.

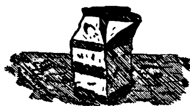
Când urmăritorii lui ajunseră la marginea clădirii, priviră înspre alee în ambele direcții, și dădură din cap.

— A dispărut, strigă unul.

— Cine era? întrebă Inessa. Deeba și Zanna tremurau.

— O fantomă, reuși Deeba să zică.

— El *era* ceea ce căzuse din autobuz, spuse Zanna. Ne urmărește.

18

Suișuri și coborâșuri

— Pons Absconditus nu este foarte departe de aici, zise Inessa. Mă rog, vreau să spun că se află peste tot. Dar un ancoraj cât de cât constant nu este departe de-aici. Vă vom duce acolo și acel wisper mic nu va mai avea vreo ocazie să se apropie de tine. Apoi Provăzătorii vor explica tot. Îți vor arăta cartea.

SubSoarele se dusese, iar Zanna și Deeba se trăgeau, istovite, peste acoperișuri. Alergătorii p'acoperișuri le păzeau îndeaproape acum, erau în gardă pe toate părțile.

— Ce carte? spuse Zanna.

— Nu am văzut-o niciodată, zise Inessa. N-au văzut-o prea mulți. Dar se întâmplă să auzi lucruri. Este mare. Este veche. Este groasă, legată în piele de drac și scrisă cu cerneală de kraken*. Dar asta este cu mult mai puțin important față de ceea ce este înăuntru.

— Cum ar fi? spuse Zanna.

— UnLondra. Istoria, politica, geografia. Trecutul... și viitorul. Profeții. Se uită la Zanna. Profeții despre tine.

* * *

Zanna părea gânditoare. Cele două fete priveau în urmă la focul nemișcat de artificii al Copacului de Noiembrie din spatele lor.

— Îți dai seama, spuse Zanna, că mângâi o cutie de lapte.

— Ești doar geloasă, zise Deeba. Îl ținea pe Smântânel într-o mână, iar cu cealaltă îl atingea cu blândețe. „Pentru că este singurul lucru de aici mai interesat de mine decât de tine."

— Sunt geloasă, spuse Zanna. *Exact* asta era.

Erau obosite și înfometate și le era dor de casă, iar apariția bruscă a lui Hemi le înspăimântase.

— O să fie bine, șopti Zanna.

— Mă întreb cum se descurcă Obaday și conductorul și ceilalți, zise Deeba. Sper că au scăpat de muște până acum.

---

* n. trad.: kraken = monstru marin de dimensiuni uriașe

— Oh, spuse Zanna. Mda. Sper.

Deeba o privi cu suspiciune.

— Nici nu ți-a trecut prin minte, zise Deeba. Ești prea ocupată să te gândești la ce e în cartea aia.

Zanna nu spuse nimic.

Se strecurară prin lumina de fildeș a moonii, Deeba și Zanna demne de milă din cauza istovirii. După un timp îndelungat de cățărat, Deeba își dădu seama că Smântânel se tot muta în mâinile ei, strănutând, șuierând, și pufăind prin deschizătura lui.

— Zann, șopti ea.

— Ce?

— Ascultă, zise Deeba. Smântânel se poartă ciudat. Ceva nu-i...

Cele două fete stătură pe loc pentru o clipă, îi făcură și pe Alergătorii p'acoperișuri să se oprească, tăcură.

Slab, venind din spatele lor, auziră un tropăit.

Se apropia. Ceva venea, era la doar câteva străzi depărtare, sub ele.

— Este el, din nou! șopti Zanna.

— Dar... este prea greu... zise Deeba. Și sunt mai mulți decât unul...

— Pași.

Cele două fete săriră în vreme ce Inessa se băgă între ele și se lăsă în jos, aproape de acoperiș, punându-și urechea pe țigle.

— Cineva știe că ești aici. Se apropie.

* * *

— Cu siguranță era un spion, spuse Zanna. El i-a trimis pe urmele noastre...

— Mai era și pasărea aia ciudată, zise Deeba.

— Jonas, Alf, zise Inessa către doi Alergători p'acoperișuri care păreau vânjoși. Aceștia îngenuncheară lângă Zanna și Deeba, oferindu-și spinările. Țineți-vă bine, mai zise Inessa.

— Cred că glumești, spuse Deeba.

Inessa arătă cu degetul.

La câteva străzi distanță, siluete întunecate se ridicau deasupra jgheaburilor.

Capete în măști ciudate se iveau în însăși lumea-acoperiș.

— Dumnezeule! spuse Zanna. Sunt uriași!

— Repede, zise Inessa. Restul tribului îi va întârzia, dar noi plecăm acum. Țineți-vă bine.

Zanna și Deeba simțiră zdunciniturile purtătorilor lor, pufăiturile slabe în vreme ce lăsau în urmă lut și țiglă, clipele lungi de plutire când săreau peste hăurile străzilor.

— Ajutor, zise gâfâind Deeba, cu ochii strânși.

Din spatele lor venea un sunet de țigle spărgându-se și *phoo-ul* sarbacanelor, când Alergătorii p'acoperișuri îi ambuscară pe intruși.

— Cine sunt ei? întrebă Zanna în timp ce Jonas alerga pe acoperișuri.

— Ei știu... cine ești... zise Jonas între răsuflări. Trebuie să fie... cu Smogul.

— Continuați să mergeți, spuse Inessa. Au ajuns aici sus.

Zanna își deschise ochii. Figuri ciudate se conturau în fața cerului, apropiindu-se în mod progresiv de-a lungul acoperișurilor.

— Deeba, zise ea. Vin după mine.

— Nu avem ce-i face, zise după un moment Inessa, părând deznădăjduită. Va trebui să... coborâm.

— Nu! spuseră Alf și Jonas.

— Nu avem altă soluție! zise Inessa. Nu se vor aștepta la asta. Este singurul mod în care putem să scăpăm de ei.

— Trei generații, spuse ea, melancolică. Ei bine... orice pentru Shwazzy. *Urmați-mă.*

Alergă până la marginea acoperișului. Sări, făcu o tumbă, plonjă înspre strada de sub ei...

* * *

... și ateriză aproape imediat. Stătea în picioare. Capul ei era doar cu puțin sub ei.

Jonas și Alf săriră de pe acoperiș. Pavajul începea la câțiva centimetri sub streșini. Acoperișurile porneau direct de la sol.

— Unde sunt casele? zise Deeba.

— Care case? spuse Inessa.

Deeba și Zanna rămaseră pe loc în micuța alee, fixate de becurile felinarelor, privind uimite la pantele acoperișurilor pe care tocmai le părăsiseră.

— Nu-mi vine să cred, spuse Deeba. Chiar dacă se-ntâmplă să cazi, nu-ți julești decât genunchiul.

— Credeai că sunt *case* sub acoperișuri? zise Inessa. Ar fi o nebunie! Doar pentru că vrem să trăim liber nu înseamnă că nu avem în vedere siguranța...

— Oamenii care ne urmăresc nu sunt deloc uriași, își dădu seama Zanna.

— Că veni vorba... zise Jonas.

— Da, acum este momentul, spuse Inessa. Gesticulă, iar ea, Alergătorii p'acoperișuri, Zanna și Deeba căzură în genunchi și merseră de-a bușilea în micul spațiu de sub streșini.

Așteptară, apoi înghețară când auziră pași de ghete deasupra capetelor.

Vânătorii erau pe acoperiș deasupra lor. Părea că se mărșăluiau de la un colț la altul, străpungând umbrele. Niciunul nu vorbea.

Deeba își ținu mâna deasupra deschizăturii lui Smântânel, ca să nu poată să scâncească.

Pentru un moment teribil, una din figurile nevăzute se afla chiar deasupra lor, atât de aproape încât jgheaburile se zguduiră lângă capul Zannei. Ea și Deeba se uitau una la cealaltă, cu ochii căscați. Niciunul dintre Alergătorii p'acoperișuri, nici fetele, nu îndrăzneau să răsufle.

După un lung timp, căutătorii se îndepărtară. Zanna lăsă să iasă un oftat tremurător. În tăcere, Inessa le făcu semn și se strecură înainte.

Parcă după ore întregi, ajunseră la marginea Tărâmului Acoperișurilor.

* * *

Zanna și Deeba ieșiră de sub streșini. În fața lor, străzile alunecau înainte, iar adevăratele ziduri ale UnLondrei se înălțau, din cărămizi și lemn și din vechiturile amestecate denumite adîl.

— Nu mai e mult, spuse Inessa.

Alf și Jonas pășeau cu grijă, și se plângeau de cât de mult urau să se afle la nivelul solului.

În spatele lor, acoperișurile se ridicau direct din pavaj, ca niște corturi din ardezie. Zanna și Deeba își roteau ochii.

19

Podul evaziv

Ridicându-se din străzile de noapte ale UnLondrei, era arcul Pons Absconditus-ului. Era un pod suspendat, cu cabluri de oțel de sus până jos, pentru susținere, ca două creste dorsale. Trebuia să se întindă peste un râu. Nu se întindea. În schimb, se ridica din străzi lăturalnice, de nicăieri în particular, trecea pe deasupra acoperișurilor, și cobora la câteva străzi mai încolo, într-un diferit nicăieri în particular.

Erau puține becuri aprinse în ferestre puține. Din când în când, Deeba și Zanna vedeau patru lumini gonind pe lângă ele pe străzile UnLondrei, două lumini albe în față, două roșii în spate. Prima dată, au crezut că era o mașină, dar nu era nimic acolo, doar o strălucire ca a farurilor. Era de parcă în lipsa automobilelor, UnLondra furniza ea însăși drăguțele iluminații, pentru a lăsa urme strălucitoare pe străzi, noaptea.

Farurile ocoleau obstacolele care împânzeau suborașul, unele crescute pe jumătate din pavaj, altele așteptând, gata să fie folosite: canapele vechi; mașini de spălat vase; tomberoane pline cu sticlă; scaune ieșind din Londra, crescând pe picioarele lor ruginite ca niște flori cu patru tulpini.

— De ce au construit podul aici? zise Deeba.

— Nu au făcut-o, spuse Inessa. Aici este doar un loc unde oamenii știu că pot să-l găsească. Este ca orice pod: unește undeva cu altundeva. Pentru asta sunt podurile.

Pe străzi nu era nimeni. Felinarele răspândeau o lumină vagă, murdară. Sub pod erau o grămadă de pubele. Cilindrii de metal ondulat aveau jumate din înălțimea Zannei. Toate aveau capacele lor rotunde așezate cu atenție.

— Acum, zise Inessa. Trebuie să ajungem pe pod, să-i vedem pe Provăzători.

— Se lasă-n jos în partea aceea, zise Deeba. În spatele acelor case.

Dar în spatele acelor case mai era un rând între ele și capătul podului. Încruntându-se, Zanna și Deeba mai dădură un colț, și se opriră brusc.

Podul se lăsa-n continuare în jos aproape de ele — dar încă în spatele unui alt rând de cărămidă.

— Ce se întâmplă? Spuse Zanna. Nu ne apropiem deloc.

Mersul pe sub Pons nu era nicio problemă. Zanna și Deeba merseră de câteva ori înainte și înapoi pe sub el, iar el stătea cu politețe imobil. Încercară să meargă înspre el, iar capetele lui rămâneau cu încăpățânare la una sau două străzi distanță de ele. Se îndreptau spre el încet, iute, pe furiș, în toată splendoarea lui. Rămânea întotdeauna inaccesibil.

Zanna, Deeba și Alergătorii p'acoperișuri se opriră în întunericul de sub pod, printre pubele. Deeba îl mângâia pe Smântânel.

— Este ca un curcubeu, spuse Zanna. Nu poți să ajungi la capătul lui. Cum ne imaginăm că ne putem sui pe el?

Ceva fâlfâi în liniște prin aer. Ele se încordară, dar era numai o bucată de hârtie făcută ghem, căzând de pe pod. Se așeză printre pubele.

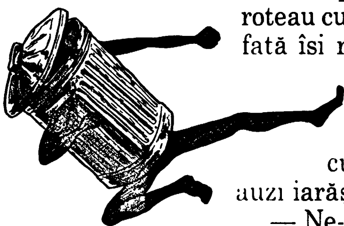
— Mă întrebam cum îi țin la distanță pe indezirabili, zise Inessa.Nu mi-am dat seama că podul este timid.

— Mda, zise Deeba. Se pare că nu au nevoie de niciun fel de paznici.

— De fapt, spuse Inessa, cred că au și așa ceva. Arătă cu degetul.

Una câte una, pubelele din jurul lor se ridicau.

Erau șapte sau opt. O pereche de picioare slăbănoage ieșea în afară din fiecare dedesubt metalic, rotund, al lor. Din laterale creșteau mâini subțiri, musculoase. Capacele lor se balansară, apoi se dădură pe spate. Deschiseră doar o crăpătură. Înăuntru era beznă, în mijlocul căreia erau ochi. Pubelele se apropiară.

Se miscau cu o precizie atletică. Alergătorii p'acoperișuri se roteau cu precauție, gata de atac. Dar tomberonul din față își ridică mâna, și întinse niște degete în mod surprinzător delicate, de parcă ar fi vrut să spună *Așteptați*. Bătu pe o parte a capacului, și strânse mâna în forma unei cupe, într-un gest ostentativ de ascultare. Se auzi iarăși acel sunet. Zgomot de ghete.

— Ne-au dat de urmă!, zise Inessa.

Tomberonul își puse degetul acolo unde trebuiau să fie buzele. Făcu gesturi rapide, iar doi dintre însoțitorii lui ieșiră în fugă din umbre.

În lumina felinarelor își retraseră mâinile și picioarele cu un slab *shlp*, lăsând numai lăsând numai niște pete viermănoase acolo unde se aflase fiecare membru. Se deghizaseră instantaneu — doar câteva tomberoane. După o clipă, își întinseră din nou membrele. Stăteau în poziții de karate. Apoi își ridicară propriile capace, băgară mâna în propriile lor interioare întunecate, si scoaseră arme.

Unul scoase o sabie, iar ceilalți doi, câte-o pereche de nunchucks, pe care Zanna și Deeba le recunoscură din filmele cu arte marțiale. Cele două tomberoane alergară înspre sunetul făcut de urmăritori, dispărând în umbre.

Tu: conducătorul tomberoanelor arătă înspre Zanna și Deeba, apoi indică în sus, către podul de deasupra lor. Le făcu semn să vină.

— Vrea să mergem, zise Deeba.

— Nu fără Alergătorii p'acoperișuri, spuse Zanna. Ei sunt cei care ne-au adus până aici...

— Este în regulă, zise Inessa. Eu nu am nicio treabă cu Provăzătorii, pe când voi... sunteți așteptate. Du-te, Shwazzy. Noi trebuie să ne întoarcem în Tărâmul Acoperișurilor. Aceștia sunt protectorii Provăzătorilor. Ne vor scoate de aici în siguranță. Vom fi bine, și la fel veți fi și voi. Zanna și Deeba îi îmbrățișară pe fiecare dintre Alergătorii p'acoperișuri.

— Vă mulțumesc, spuse Zanna.

— Să ai grijă de tine, zise Inessa. Shwazzy... ne bazăm pe tine. Noi *toți.*

Tomberonul se strecură, Zanna și Deeba în spatele lui, prin aceleași străzi pe care tocmai trecuseră. De această dată, în orice caz, capătul podului se apropia cu fiecare moment.

— Cum ai făcut asta?, murmură Zanna. Tomberonul îi făcu semn să tacă.

Pons Absconditus se înălța în fața lor. De fiecare parte erau părțile din spate, fără uși, ale caselor. UnLondonezii puteau să vadă podul prin ferestrele lor din spate, dar fără un ghid, nu ar fi avut niciun succes în a ajunge la el.

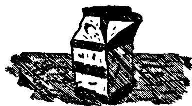
Se ridica precum spinarea unui șarpe de mare. La apexul lui erau niște siluete care se mișcau.

Tomberonul-escortă al fetelor le duse pe pod.

— În sfârșit, spuse Zanna. Provăzătorii.

— Putem să mergem *acasă,* Deeba abia mai răsuflă.

— Și să aflăm adevărul, spuse încetișor Zanna.

20

Întâmpinarea

Pe pod era un birou.

În mijlocul drumului erau o mulțime de birouri și scaune, telefoane, computere care arătau ciudat, rafturi de cărți, și ghivece de flori. Douăzeci sau treizeci de bărbați și femei munceau încontinuu. În mare parte purtau costume jerpelite. Citeau rapoarte și amestecau dosare. Niciunul dintre ei nu băgară de seamă că Zanna, Deeba și tomberonul se apropiau.

Fetele puteau să vadă Tărâmul Acoperișurilor; puteau să vadă roata hidraulică; puteau să vadă conturul Stației Manifest și de-a lungul liniei orizontul UnLondrei.

Într-un final, unul câte unul, oamenii de pe pod își ridicară privirea.

Una câte una, gurile lor se deschiseră. Deeba se apropie de Zanna. Cele două fete stătură în liniște, și așteptară.

— Ăă... spuse în cele din urmă Zanna. Bună. Ni s-a spus că ne puteți ajuta.

— Pot eu... să vă ajut? Era un bărbat bătrân cel care vorbise. Purta un costum oarecare și o barbă extraordinar de lungă. Vorbi ezitant, iar vocea lui conținea dezaprobare, surprindere... și, cu toate că încerca să o ascundă, emoție.

— Pot să vă întreb cum ați reușit să ajungeți aici? Mai exact, cine *sunteți*?

— Numele meu este Zanna. Aceasta este Deeba. Dumneavoastră sunteți...

— Eu sunt Mortar al Provăzătorilor. Dar... cine *sunteți* voi? Vorbi mai mult fără răsuflare, și în grabă. De unde sunteți?

— Eu sunt *Zanna*, am zis. Sunt din Londra. Cred că știți cine sunt. Vorbi cu o autoritate bruscă ce o făcu pe Deeba să se holbeze la ea. Vă voi arăta.

Toți Provăzătorii suspinară în timp ce Zanna băgă mâna în buzunar — si ezită, dibui, bâjbâi în alt buzunar, și în altul, din ce în ce mai frenetic.

— Deeba, șopti ea. A dispărut! Cartela de călătorie... a dispărut!

— Ce vrei să spui?

— *A dispărut.* Era în buzunarul de la spate și acum nu mai este.

Provăzătorii și tomberonul priveau, încurcati.

— Acel... acel băiat-fantomă! Zise Deeba. El trebuie să o fi luat! Pe acoperișuri... Scuzați-mă, spuse mai tare ea, bătrânului. Este doar că... prietena mea avea ceva care arăta într-un fel cine este, și, și ne-am folosit de ea pentru a ajunge aici, iar acum a fost *furată,* iar noi...

Vocea îi dispăru la vederea fețelor Provăzătorilor.

— Știam eu că nu se poate, bombăni unul.

— Adu-ți aminte, spuse altul, inamicul va încerca orice. Se uită într-un mod neplăcut la Zanna.

— Cine ești cu *adevărat*?, spuse un al treilea.

— Aveam o *cartelă,* spuse Zanna, cuprinsă de teamă. Căută iarăși prin buzunare. V-ar fi arătat...

— Ea și Deeba începură să se dea înapoi.

— Așteptați. Era bătrânul cel care spuse. Trebuie să fim siguri. Lectern*! Adu-o!

O femeie veni spre ei în grabă printre birouri. În brațe, ducea o carte imensă, pătată.

— Ea este?, șopti bătrânul.

— Nu știu, spuse ea. Ai răbdare...

— Așteaptă puțin, așteaptă puțin.

Zanna și Deeba tresăriră. Această nouă voce era melodioasă și vanitoasă. Rostogolea sunete de jur împrejur. Părea să vină de nicăieri.

— Verifică pagina trei-șaizeci-cinci, continuă ea. Femeia dădu la pagina bună.

— Cine este? zise Deeba. Ea și Zanna priviră în jur.

— Înaltă pentru vârsta ei, păr blond, continuă vocea. Dă-mi voie să mă uit bine... aură destul de decentă, rotunjită la spectidre. Rezonanță în cel puțin cinci sau șase dimensobilități... Să verificăm istoria. Pagina douăzeci și patru te rog.

— Deeba, șopti Zanna.

— Știu.

Vocea venea din carte.

— Oh, vai, zise, tăcând brusc. Ei bine, făceți-mă bucăți și aruncați-mă într-o colibă. Este ea. Este.

Femeia închise cu putere cartea. Gura îi rămase blocată.

— Este ea, spuse.

— Este, zise cartea. Este Shwazzy. Am găsit-o.

— *Ați* găsit-o? zise Deeba. Nu prea *cred.* Mai degrabă, ea v-a găsit pe voi. Și nici atât de ușor nu a fost.

— Ce...? zise din nou bătrânul. Lectern, cine *este* ea? De ce se află aici?

— Nu știu, Mortar... , spuse femeia.

---

* n. trad.: lectern = strană

— Este în regulă, întrerupse vocea fără trup. Este și ea aici. Pagina șaptezeci și șapte, „Prima apariție a lui Shwazzy." Căutați-o în index: „Shwazzy, Însoțitori ai lui." Aă... sau ceva de genul, în orice caz.

Femeia dădu paginile în grabă și citi în gând.

— Este bine, zise ea. Se potrivește descrierii. Așa... trebuia să se întâmple.

Ea și bărbatul se holbau la Zanna, fascinați.

— Toată lumea! strigă bătrânul. Atenție, vă rog! Am un anunț! Fiecare dintre voi știe ce se întâmplă. Fiecare dintre voi cunoaște pericolul pe care îl înfruntăm. Sunt convins că mulți dintre voi și-au pierdut nădejdea. Că ceea ce a fost promis nu va veni niciodată. Nu este nicio rușine în asta: este de înțeles. Dar disperarea a luat sfârșit.

— Shwazzy *este aici*! A venit!

Unul câte unul, Provăzătorii se ridicară de la birourile lor și aplaudară. SubSoarele începu să răsară. Lumina fața Zannei din plin, momentan orbind-o. Nu putea să-i vadă pe Provăzătorii care aplaudau, dar putea să le audă strigătele de bun venit.

21

Un loc de muncă neobișnuit

— Nu am crezut că ar putea fi adevărat! zise femeia Strană. Am primit un mesaj trunchiat de la un conductor, transmis prin mai multe mâini. Ne-a spus că veneai!

— Jones! zise Deeba. Este bine?

— Ce? zise bătrânul, luându-și privirea de la Zanna și uitându-se surprins la Deeba. Da. Nu știu. Trebuie să fie. Zicea că se ascunde la sud de fluviu. Dar treaba este că ne-a spus că veneai. Noi am crezut că era totul o absurditate. Dar...

— Asta este extraordinar. Ați cunoscut gărzile noastre. Gesticulă înspre tăcutul ghid cilindric. Luptătorii secreți: tomberoanele binja. Cu atât mai bine că am transmis mesajul mai departe. Am crezut că era confuz, conductorul, dar am dat drumul unui comunicat jos, pentru orice eventualitate. Dar a trebuit să fim siguri, în caz că ar fi făcut o confuzie, și ar fi escortat vreun impostor. De fapt, ar trebui să le spunem să nu se mai îngrijoreze. Jorkins! strigă el. Memo pentru binja. „Shwazzy primită în siguranță. Multe mulțumiri. Al vostru, et cetera, et cetera.“

Un tânăr slăbănog dădu din cap și dactilografie rapid. Trase bucata de hârtie din mașina de scris, o făcu cocoloș și o aruncă peste marginea podului.

— Uimitoare gărzi, spuse Mortar. Își mângâie gânditor barba lungă. Un antic, antic ordin. Mixtura potrivită de chimicale lăsată să marineze îndeajuns de mult în condițiile potrivite în acele tomberoane, niște antrenament secret, și *voila.*

— Sunt cu toții loiali? zise Deeba. Nu pleacă niciunul și devine un tip rău?

— Ești o tânără domnișoară foarte vorbăreață, nu-i așa? spuse el. Tot felul de întrebări interesante.

Zanna și Deeba stăteau cu Mortar și Lectern la puțină distanță de zona cu birouri. Luptătorul binja era în apropiere, scanând constant zona pe sub capacul său. Smântânel se juca sub masă.

— Am fost urmărite, spuse Zanna. Ce se-ntâmplă dacă ei trec de binja?

— Nu-ți face griji. zise Lectern. Acest pod este rareori chiar acolo unde ai vrea să fie. Numai o dată ești de fapt *pe* el. Și numai Provăzătorii și

oaspeții noștri știu cum să ajungă aici. Este totul o problemă de aducere aminte ce face un pod — duce de undeva până altundeva.

— Uite acum, spuse Zanna. Sunt epuizată și înfometată. Nu am nicio idee despre ce se petrece. *Nu avem* nicio idee despre ce se petrece.

— Vrem doar să mergem *acasă*, zise Deeba. Nici măcar nu am vrut să fim aici, în primul rând.

— Nu știu ce vreți voi, spuse Zanna. Nu știu de ce unele persoane sunt atât de încântate să mă vadă. Și nu știu de ce altele nu sunt.

— Toată lumea a zis că Provăzătorii vor explica, bla, bla, bla, zise Deeba. Și că ne veți *spune cum să ne întoarcem*.

— Ei bine, aici suntem, și trebuie să știm.

— Suntem urmărite de muște și de tot felul de nebuni, zise Deeba.

— Oamenii mă-ntreabă dacă am Klin... ceva, spuse Zanna. Nici măcar nu știu despre ce e vorba. Cine mă urmărește? Și ce este Smogul? Și de ce *mă* urmărește?

— Desigur, desigur, zise Mortar. Nici nu-mi închipui cât de confuză trebuie să fii, Shwazzy. Și te vom ajuta să te întorci acasă. Dar este ceva ce poți face mai întâi. Am încercat să te contactăm, de-a lungul anilor. Am auzit zvonuri despre unde te-ai putea afla. De la nori, de la animale, și de la câțiva abnauți pricepuți. Și de la carte.

— Asta așa e, zise vocea din carte, cu înfumurare.

— Întotdeauna te lovești de o dificultate de interpretare. Dar prin cititul atent — peste generații! — am învățat multe lucruri.

— Multe, multe lucruri, continuă vocea.

— Șșt, făcu Lectern, și se uită la Zanna ca și când ar fi cerut iertare.

— Am încercat să îți ușurăm drumul. Ți-am trimis Permisul de Trecere. Păcat că a fost furat. A necesitat... ceva efort să-l trimitem pe cealaltă parte a Odd-ului, crede-mă.

În depărtare, giganticele scrinuri ale UnLondrei se deschideau, iar cârduri de păsări își luau zborul înspre răsărit.

— Shwazzy, zise Mortar. UnLondra este în război. Suntem sub asediu. Și a fost scris, de secole, că tu — *tu* — vei veni și ne vei salva.

— Eu? spuse Zanna.

— Ea? zise Deeba.

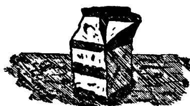
— Eu... eu sunt doar o fetiță, spuse Zanna.

— Tu ești *Shwazzy*, zise Mortar. Ești speranța noastră. Împotriva Smogului.

— Ce este Smogul? Este exact ceea ce se înțelege — ceață groasă, cu mult fum. Și de ce te urmărește? Pentru că nu suportă să fie învins.

— De ce crede că îl voi învinge? întrebă Zanna.

— Nu crede că îl vei învinge, zise Lectern. Știe că deja ai făcut-o.

22

Lecții de istorie

— Nu tu în persoană, explică Mortar. Dar voi, Londonezii. Chiar dacă nu știați asta.

— Dați-mi voie să spun povestea, spuse grandios cartea. Pagina cincizeci și șapte.

Lecter dădu paginile până la locul relevant. Cartea își drese gâtul inexistent.

— Suborașele există de cel puțin de când există orașele, spuse ea. Fiecare îl visează pe celălalt.

— Sunt căi de a ajunge dintr-unul în celălalt, și puțini oameni o fac, cu toate că foarte puțini știu adevărul. Pe aici vin cele mai eficace lucruri aruncate din Londra, iar în schimb, Londra ia câteva dintre ideile noastre — hainele, roata hidraulică, undernetul.

— În mare parte, astfel de schimburi sunt benefice, sau inofensive. În mare parte.

Mortar și Lectern o priveau intens pe Zanna.

— Înapoi în timpul fostei voastre regine, zise cartea, Londra se umpluse de fabrici, și toate aveau hornuri. În case, ardeau cărbune. Iar fabricile ardeau orice, lăsând să iasă fumul de la chimicale și otrăvuri. Și crematoriile, și căile ferate, și centralele electrice, toate își adăugau propriul efluviu.

— Propriul lor ce? spuse Zanna.

— Murdărie, zise Lectern.

— Adaugă toate astea cetei de vale, și ceea ce obții este o tocană de fum, continuă cartea. Atât de dens încât l-au numit ciorbă de mazăre. Galben-maroniu, stând deasupra orasului ca un câine jegos. Obișnuia să intre în plămânii oamenilor. Putea să-i *omoare*. Asta este smogul.

— Ei bine, zise Mortar. Asta este ceea ce *era*. Dar ceva s-a întâmplat.

— După cum eram pe cale să *explic*, zise cartea cu un ton iritat. După cum *spuneam*. La început, era doar un nor murdar. Neplăcut, dar fără minte ca un buștean. Dar atunci s-a întâmplat ceva.

— Erau atât de multe chimicale plutind în el, încât au interacționat. Gazele și vaporii de lichid și praful de cărămidă și praful de la oase și acizi și baze, aprinse de fulgere, încălzite și răcite, gâdilate de cabluri de

electricitate și amestecate de vânt — au reacționat și au făcut un enorm, difuz, creier-nor.

— Smogul a început să gândească. Și acela este momentul în care a devenit Smogul.

Lectern tremură și dădu din cap la acest gând. Nu-i de mirare că nu a fost... drăguț, zise ea. Gândurile lui sunt întunecate de la otrăvuri și de la lucrurile pe care le-am ars ca să scăpăm de ele.

— Niciodată nu ar fi avut de gând să fie prietenul nostru, spuse Mortar.

— În vreme ce fumul continua să se ridice, zise cartea, Smogul a devenit mai mare și mai puternic și mai deștept. Dar nu și mai amabil. Vroia să crească.

— Întotdeauna i-a strangulat pe aceia care l-au respirat. La început, nu și-a propus asta, dar apoi și-a dat seama că unii dintre cei morți vor fi cremați, iar cenușa lor va zbura și îl va îngrășa... Așa că a devenit un animal de pradă.

— Știa că ar fi fost mai în siguranță dacă Londonezii ar fi crezut că este doar o ceață murdară, așa că și-a ținut pentru el noul său creier.

— În mare parte... Mortar oftă și ezită, îngrozit de ce trebuia să spună. Avea niște aliați. Crede-mă, nimic nu este atât de teribil încât cineva să nu-l susțină. Are și aici aliați, de asemenea.

— Mda, știm asta, zise Deeba.

— Unul dintre ei a pus pirați ai aerului pe urmele noastre, spuse Zanna.

Mortar și Lectern își scuturară capul în dezugust.

— Pentru un timp îndelungat, lupta a continuat, zise Mortar. Dar, încet, Smogul pierdea. Chiar și fără să știți că luptați, câștigați. Apoi a contraatacat. Pentru cinci zile, în urmă cu jumătate de secol, a luat cu asalt Londra. A omorât *patru mii de oameni.* Cel mai rău atac, și singurul de altfel, al lui. Și chiar și așa, cei mai mulți dintre voi nici măcar nu ați știut că sunteți în război!

— După asta... expiră și-și ridică mâinile. Ei bine... devine puțin vag.

— Are dreptate, zise cartea. Sunt indicii, în mine, dar eu sunt despre UnLondra, nu despre Londra. Nu este nimic clar.

— Știm câte ceva, din povești, spuse Lectern.

— De la călători, zise Mortar. Istorii secrete. Smogul a fost învins. Era un grup secret de gardieni. Vrăjitoare ale Vremii. Armetele. Este un cuvânt antic pentru cască, iar ele erau ca o *armură* a Londrei, înțelegi? Și am auzit cum au câștigat. Aveau o armă magică.

— *Klinneractul*, anunță Lectern.

Lectern și Mortar se uitară la Zanna. În cele din urmă se uitară și la Deeba. Păreau puțin dezamăgiți de lipsa lor de recunoaștere.

— După cum spuneam, continuă Mortar. Era un grup *secret.*

— Deci prin magie și un război secret, Londonezii au îndepărtat Smogul, dar nu au reușit să-l omoare. A scăpat.

— Venind aici, zise cartea.

— Erau atât de multe gunoaie în el, încât a putut să alunece prin crevasele prin care adîlul ajunge în UnLondra, spuse Mortar.

— A fost slăbit pentru multă vreme. Ajunsese... golit.

— La început, nici chiar noi, Provăzătorii, nu am crezut că este o amenințare. Cartea... nu am văzut nicio referire clară despre el.

— Am discutat despre asta, șopti cartea. Ești nedrept.

— Nu asta *mi-am propus*, bombăi Mortar. Putem să vorbim despre asta mai târziu?

— Mda, chiar vă rog, spuse Zanna.

Mortar își curăță gâtul.

— S-a strecurat în hornuri. Căuta focuri cu mult fum din care să se hrănească. L-am ignorat. Dar se pregătea. Își amintea calea către Londra. Ar fi trimis câteva adieri prin gapuri, care ar fi ajuns la fabricile voastre și ar fi supt în jos fumul. A băut de la voi, cât și de la noi. I-a luat ani. Era răbdător.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama. Dar prima dată când am știut ce se întâmplă a fost când... a început să-și procure singur hrana.

— A... ce? spuse Zanna. Cum?

— A pornit focuri. Sau i-a pus pe adepții lui să o facă.

— Este atât de mult gunoi în Smog, încât se poate concentra și mișca lucruri. Poate ridica lucruri. Are atât de multe chimicale în el, ca cel mai bun laborator, și poate să le amestece, să facă otrăvuri și inflamabile și gudron și orice. Poate să strângă cărbunele, metalul și cenușa pe care le poartă, și le poate arunca în jur.

— Plouă petrol, îl aprinde storcând praful metalic în cioburi și le dă drumul până scot scântei. Ne-am dat seama, în sfârșit, cu ce ne confruntăm. Și a adus sens avertizărilor din carte, de asemeni.

— Da, așa a făcut, spuse cartea. Așa că mai slab cu „Nu a fost menționat“ al vostru, vă rog.

— Ne luptăm cu el de ceva vreme deja, continuă Mortar. De când am înțeles. Cu aspiratoare, și stingătoare, și cu orice puteam găsi. Dar cam în urmă cu un an, a încetat brusc să ne mai atace.

— Și nu este bine? zise Deeba.

— Nu, pentru că așteaptă ceva, spuse Lectern. Plănuiește ceva.

— Și asta o știm pentru că? zise cartea, așteptând.

— Pentru că este în carte? spuse Zanna.

Cartea zise „Bingo!“

— Câteodată cuvintele sunt ghicitori, spuse Lectern. Dar nu este prea multă controversă despre „Înăbușitorul se va odihni, apoi se va ridica, și va deschide focul, și va crește, și se va întoarce.“

— Cine era bărbatul din autobuz? întrebă Zanna.

— Cineva care crede că îl va ajuta, zise Lectern. Dar sunt și eroi, de asemenea. Pentru fiecare ca el, este cineva ca Unstible.

— Am mai auzit numele acesta înainte, zise Deeba.

— Cine este Unstible? întrebă Zanna.

— Cea mai mare minte a noastră, spuse Mortar. Benjamin Hue Unstible. Provăzător. De asemenea inventator, om de știință, explorator, persoană de stat, artist, bancher, designer de mobilă, și bucătar. Vedeți voi, trebuie să vă amintiți că știm foarte puține despre războiul secret al Londrei cu Smogul. Unstible a făcut cercetări peste cercetări, toate poveștile pe care le-a putut găsi, despre Armete și despre arma lor secretă, și despre Smog însuși. A știut mai multe despre el decât oricine altcineva vreodată. La final, a decis că cea mai bună șansă a noastră de a-l învinge este să știm cum a fost învins înainte.

— Era convins că Smogul va face o mutare împotriva noastră. Așa că s-a decis să găsească Armetele.

— Pentru asta a traversat pe cealaltă parte, pentru a căuta. Acum mai bine de doi ani. Nu am mai auzit un cuvânt de la el de atunci. Mortar păru trist. Sperăm că vom auzi de la el... cât de curând.

— Și avea dreptate, de asemenea, zise Lectern. Smogul *atacă* din nou. Iar acum știm ce a așteptat.

— Te-a așteptat pe tine, Shwazzy, zise Mortar.

— Știam că se apropia vremea ta, spuse cartea. Cuvântul s-a împrăștiat. Am auzit că fața ta a apărut în norii de deasupra Londrei. Acela a fost primul semn.

Zanna se uită la Deeba.

— *Ți-am zis eu,* bombăni Deeba.

— Șapte zero unu, zise cartea. Lectern dădu paginile. „Una va veni din celălalt loc. Va fi numită Shwazzy. Ei și numai ei îi este dat să salveze UnLondra.“ Smogul a auzit profeția. „Ea va ieși victorioasă din prima ei luptă, și iarăși din ultima.“ *Știe că ești dușmanul lui.* Și te vrea eliminată. De-aceea forțele lui ies la iveală în sfârșit. Te va ataca, cât de curând posibil.

— De fapt, spuse Zanna, deja a făcut-o. În Londra.

— Dar nu am știut ce este, zise Deeba.

— Te-a găsit *acolo*? suspină Lectern. Oh, sărăcuța de tine.

Tăcere îndelungată.

— Uite, zise Deeba, rezonabil. Astea toate sunt... știți voi, importante și tot. Dar încă nu ne-ați spus cum să *ieșim* de aici —

— Așteaptă puțin, o întrerupse Zanna. Asta-i o prostie. De ce a plecat Unstible? Îi fixă cu privirea pe Mortar și pe Lectern.

— Adică... eu trebuie să înving Smogul, nu-i așa? revendică ea. Profeția spune. Este... o nebunie, dar să admitem pentru un moment, în regulă? Deci de ce a plecat Unstible în căutarea Armetelor? De ce era îngrijorat dacă eu trebuia să am grijă de tot? Nu era *datoria* lui.

Mortar și Lectern se priviră stingheriți.

— El... întotdeauna avea anumite idei, despre ce era scris, zise Mortar. A spus că vrea să fie sigur. „Îi este *dat* ei să ne salveze," obișnuia să spună. „Asta nu înseamnă că va *accepta*. Mă duc să văd ce pot să fac."

— Deci... spuse Zanna, a dispărut pentru că încerca să mă ajute?

23

Semnificația urmelor

— Ce s-a întâmplat cu Jones și cu ceilalți? zise Deeba. Cu cei care au trimis mesajul către voi?

— Am dat ordine luptătorilor binja să-i lase să intre dacă ajung la noi, spuse Mortar, uitându-se la Zanna. Conductorii își pot purta singuri de grijă. Și de pasagerii lor. Shwazzy, ești...

— Asta e o *nebunie*, spuse Zanna. Sunt doar o fetiță. Cum este aleasă o Shwazzy, în orice caz? De ce este o fată? De ce nu este cineva de aici? Cum de știți măcar că eu sunt? Nimic din toate astea nu are *sens*.

— Așa funționează profețiile, zise cu blândețe Mortar. Nu sunt despre ce are sens; sunt despre *ce va fi*. Așa funcționează. Și nu numai că te potrivești descrierii, dar ești *aici*. Ai trecut dincoace... cu prietena ta, chiar. Ce dovadă mai mare poate fi, decât că te afli aici, acum? Că ai găsit drumul prin Odd, și prin UnLondra, până la noi, singurii oameni care îți puteau spune ceea ce ești?

Zanna se uită la Deeba.

— Ai simțit ceva, Zann, șopti Deeba. Așa a fost. Ai știut că trebuie să ajungem aici.

— Ați întors o roată? zise Lectern. Ați întors, nu-i așa? *Cum* ați ajuns aici jos?

— Ei bine, zise Deeba. Era fumul ăsta, și apoi a mai fost o umbrelă.

Într-un mod confuz și parțial, Deeba și Zanna le-au spus Provăzătorilor despre atacul fumului teribil, și despre umbrela care venise să asculte la fereastra Zannei.

— Iar apoi Zanna a urmat o dâră, zise Deeba în sfârșit.

— Nu singură, spuse Zanna. Amândouă am urmat-o.

— În orice caz, zise Deeba. Am sfârșit prin a ajunge aici.

Mortar și Lectern se fixau cu privirea.

— Mă întreb, zise cartea.

— Ce *face* el? spuse Lectern.

— Cine? întrebă Zanna.

— Bărbatul al cărui servitor l-ați văzut, zise Mortar. Dl. Brokkenbroll. Marele șef al tribului Parraplooey Cassay.

— Multe dintre triburile de adîl au lideri, zise Mortar. Anumite substanțe din UnLondra, există într-o formă de prolog în Londra, și intră într-un al doilea ciclu de viață *aici*, cu noi scopuri, chiar și ca străini cu „simțuri“, admiși ca cetățeni ai orașului. Ei sunt *adîl*, care este un acronim, literele venind de la —

— Aproape Demodat În Londra, întrerupse Deeba, ridicându-și sprâncenele. Știm ce este adîlul. Se apleca înspre Zanna. Gunoi vechi și dezgustător, bombăni ea.

— Ah... bine, zise Mortar. Cât se poate de corect. Și după cum spuneam, multe triburi de adîl au lideri de diferite calibre. Ca acea prințesă a mașinilor de scris aruncate.

— Cum o cheamă? spuse Zanna.

— Nu pot să-l pronunț, zise Lectern. Este tot din semne de punctuație. Și apoi mai este Shard, valetul sticlei sparte.

— Arthur Poise-Catching, popa capcanelor de șoareci goale, spuse Mortar. Și ceilalți. Unei părți din adîl pare să nu-i pese niciodată. Nu prea știu ce a câștigat nababul cheițelor de conservă din domnia sa. Dar părea fericit.

— Brokkenbroll este diferit. El chiar dă ordine. Și este de partea noastră. Întotdeauna a fost unul dintre protectorii UnLondrei. O umbrelă este pentru a ține la distanță ploaia. Dar de îndată ce o rupi, nu mai are acel scop, și se prelinge până aici. Devine altceva.

— O *un*brelă, zise Lectern.

— O unbrelă. Și când devine așa ceva, aici, Brokkenbroll o comandă.

— Cea despre care spuneam nu s-a *prelins* nicăieri, zise Deeba.

— Dansa pe-acolo, spuse Zanna.

— Da. Asta creează confuzie, spuse Mortar. Brokkenbroll trebuie să o fi chemat, pe toată distanța până aici. Asta ar fi luat foarte multă energie.

— El nu doar *așteaptă* ca ele să treacă dincoace, spuse Lectern. El *recrutează*. Dar de ce?

— Este ceva despre asta în, ăă...? Mortar dădu din cap înspre carte.

— Nu-mi sună cunoscut, zise cartea. Pagina doi-doisprezece? Trei-unu-trei? Nu...

— Ce face? spuse Mortar. Punând unbrele să o urmărească pe Shwazzy după ce e atacată. Care este planul lui?

— Îmi cer scuze, dar de ce nu puteți să ne duceți pur și simplu acasă? imploră Deeba. Familiile noastre...

— Mama și tatăl meu... spuse Zanna. Vor fi *disperați*.

— Nu vor fi, zise Mortar.

— Ce? spuse Zanna.

— Desigur că vor fi! zise Deeba. La fel si ai mei! Ne iubesc!

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse Mortar. Nu asta am vrut să zic. Ceva se întâmplă, vedeți voi. Există o zonă între Londra și UnLondra, pe care o numim Câmpul fără Agitație.

— Ce face? întrebă Zanna.

— Stă timpul nemișcat în Londra? zise Deeba.

— Ei bine, nu chiar. Dar vă promit că părinții voștri nu se panichează. Este ceva numit efectul de flegmă...

— Asta-i scârbos, zise Deeba.

— Nu tipul ăla de flegmă, spuse Lectern. Dar nu trebuie să vă faceți griji despre ei panicându-se. Și vă putem ajuta să luați legătura înainte să fie orice fel de probleme.

— Ce? spuse Zanna.

— Încă avem nevoie să ne întoarcem, zise Deeba.

— Cât de repede se poate, spuse Zanna.

— O să încercăm, zise Mortar. Dar *trebuie* să aflăm ce se petrece. Dacă Brokkenbroll depune astfel de efort, trimițând comenzi către unbrele aflate atât de departe, pare că știe ceva ce noi nu știm.

— UnLondra are nevoie de tine, Shwazzy, spuse Lectern.

— Îmi pare rău, dar asta nu-i problema noastră, zise Deeba. Trebuie să *plecăm*.

— Să vă întoarceți și să ce? zise Mortar. Să așteptați un alt atac?

Fetele se holbară la el.

— Vă rog, spuse Mortar. UnLondra are nevoie de ajutorul vostru, e adevărat. Dar în orice caz, *nu este sigur pentru voi să plecați*. Sunteți urmărite. Până chiar și-n Londra. Dacă ați pleca acum, nu ar fi nimic care să vă protejeze.

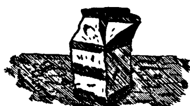
— Gândiți-vă la asta, zise Lectern cu blândețe. Credeți că Smogul nu va încerca din nou? Cât de în siguranță credeți că sunteți? Te afli aici pentru un motiv, Shwazzy. Pentru binele tău cât și pentru al nostru. Așa că trebuie să știm ce știe Brokkenbroll. Și voi la fel.

Zanna și Deeba se priviră îngrozite.

— Vom vedea dacă putem să-i dăm de urmă Domnului Brokkenbroll, zise Lectern. Nu vă faceți griji.

— Pentru ca el să explice de ce umbrela lui îmi supraveghea casa?

— Asta-i ideea.

24

O întrerupere în proces

— Chestia aia venise după tine, zise Deeba. Becks... este bine, dar putea să nu fi fost. Aia era pentru tine.

Deeba îl mângâie pe Smântânel. Fetele stăteau în mijlocul podului-birou al Provăzătorilor, în vreme ce gazdele lor se învârteau pe lângă ele.

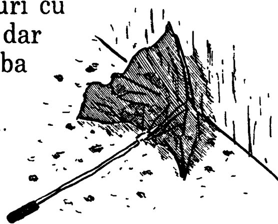
— Să fie pus un mesaj pe pereți? auziră fetele pe cineva spunând.

Provăzătorii erau în dezbateri strategice. Scotoceau prin dosare, scoteau informații din calculatoarele lor ciudate, se ciorovăiau despre cum să procedeze.

— Pe cine cunoaștem care să ne poată băga înăuntru? îl auziră pe Mortar spunând, acoperind păcănitul mașinilor de scris.

— M-am gândit că v-ar putea fi foame.

Era Lectern, ducând o farfurie cu niște prăjituri cu aspect ciudat. Fetele se uitară la ele și le mirosiră, dar în ciuda culorilor lor stranii, miroseau a mâncare. Deeba și Zanna mâncară.

— Scuze că durează ceva timp, zise Lectern. Serviciu normal. Știți și voi. Reînceput cât de repede cu putință.

Le privi până când deveniră jenate.

— Scuze, zise ea în grabă. Știu că trebuie să fie greu pentru voi. Noi facem tot ce putem. Acesta este... un timp foarte important pentru noi. Am fost a doua după Mortar pentru, ei bine, un număr jenant de ani, și nimeni nu cunoaște cartea mai bine decât mine — sunt purtătoarea ei, până la urmă — și tot nu-mi vine să cred.

Nu se putea opri din zâmbit. Era contagios.

SubSoarele era la jumătatea drumului pe cer, dar ceasurile biologice ale Zannei și Deebei erau cu totul date peste cap. Se luptau să nu ațipească. Din când în când, un Provăzător le aducea câte-o ceașcă de ceai.

— Vom fi cu voi foarte curând, ea sau el spunea. Iertare pentru întârziere.

Păsări zburau pe deasupra capetelor, alături de alte lucruri mai mari, cu aspect ciudat.

De pe strada de sub pod veni un fluierat slab.

— Ai auzit asta? zise Deeba. Smântânel sărea înainte și-napoi.

— Oy, strigă cineva de dedesubt. Vocea de-abia se putea auzi.

— Nu, spuse Zanna, stând. Dar am auzit asta.

Era agitație.

— Vine ceva, spuse Zanna.

O siluetă se apropia încet poticnindu-se pe pod, Provăzători alergând să o ajute.

— Ce s-a întâmplat? strigă Zanna.

Fugi înspre ei, Deeba și Smântânel pe urmele ei.

Ajutat să urce panta Pons Absconditus-ului, era un binja. Metalul lui era crăpat, sângerând o mâzgă ca smoala.

— Suntem atacați! zise un Provăzător. Luptătorii binja au fost prinși într-o ambuscadă! Slavă Domnului că au auzit ceva.

Dinspre strada goală unde podul atingea solul, veneau alți câțiva binja. Mergeau cu spatele, cu armele ridicate, păzind capătul podului.

— Păzesc ambele capete, spuse Mortar. Nimeni nu ar trebui să poată să treacă de noi.

— Am crezut că nimeni nu poate ajunge pe pod, spuse Zanna.

— Ei bine, *s-ar presupune* că nimeni, sări el. Dar niciun sistem nu este perfect. Pentru asta sunt luptătorii binja. Pentru orice eventualitate.

Luptătorii binja se strânseră în fața prietenului lor rănit și a Provăzătorilor ghemuiți. Stătură cu armele pregătite. Așteptară.

Și așteptară.

— Deci... unde sunt ei? șopti Deeba.

— Se auzeau mici zgomote ca niște șoapte. Provăzătorii și luptătorii binja priveau frenetic în jur.

— Acolo! spuse Zanna.

La câțiva metri *în spatele lor*, în centrul podului lângă birou, ancore cu gheare zburau prin aer, aruncate de jos, trăgând după ele frânghii. Se încolăciră în jurul traverselor.

— Un truc! zise Lectern.

— Ei știu că nu se pot sui pe la niciun capăt, spuse Mortar, dar acum nu mai pot fi scuturați... au înșfăcat mijlocul. Repede!

Făcând tumbe ca acrobații, duzina de binja alergă să-i țină la distanță pe intruși. Dar chiar când ajunseră la micul labirint de birouri și dulapuri, figuri întunecate și înspăimântătoare se cățărau peste marginea podului.

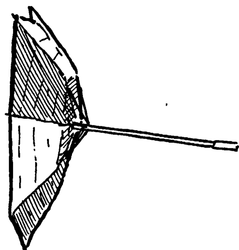
Intrusii îi depăseau numeric pe binja. Purtau salopete de parașutiști murdare, cizme de cauciuc și mănusi. Ținteau cu niste furtunuri de parcă erau arme. Ce a înghețat sângele Zannei si pe al Deebei erau măștile lor.

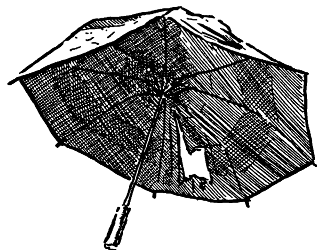
Purtau niște saci din pânză sau din piele pe tot capul. Ochii lor erau cercuri de sticlă fumurie. Măștile legănau tuburi de cauciuc ca niște trompe de elefant, întinzându-se până la niște cilindri ca rezervoarele de scafandru pe spatele lor, acoperite cu ulei și noroi, vopsite după șablon cu semne de hazard biologic și pericol.

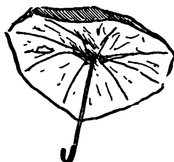
— Oh, Doamne! șuieră Zanna. Ce sunt?

Lectern pălise.

— Dumnezeu să ne ajute, șopti ea. Stink junkies. Dependenții de duhoare.

25

Dușmanul dependent

Dependenții de duhoare erau oameni pe care Smogul i-a prins și, oribil, i-a forțat să-l respire. Sintetizase droguri puternice care să altereze percepția cu chimicalele lui, le-a introdus în plămânii captivilor, și i-a luat în stăpânire. Dacă ei erau conștienți, erau așa într-un vis adânc. Ar fi făcut orice i-ar fi pus Smogul să facă, cât timp îl respirau. Dependenții de duhoare erau sclavii Smogului.

Luptătorii binja se apropiară de ei. Poate din cauză că dependenții de duhoare erau asemenea figuri tragice, la rândul lor victime, chiar și nemiloșii binja nu-și folosiră armele. Atacară cu lovituri de arte marțiale, cu pumni, cu picioare, rotindu-se, trupurile lor de metal învârtindu-se mult prea repede pentru a fi urmărite. Încercară să-și înfrângă inamicii fără a le provoca răni permanente, dar Smogul îi făcuse puternici pe dependenți.

Ei nu erau atât de reținuți. Furtunurile lor împrăștiau un foc uleios. Luptătorii binja plonjau între jeturile de Smog în flăcări.

— Repede! zise Mortar, împingându-le pe Zanna și pe Deeba.

Provăzătorii se învălmășeau frenetic.

— Lectern! Trebuie să scoatem cartea și pe Shwazzy de aici!

— Ce *mă*? se jeli Deeba.

Un binja a fost atins de o flacără. Își trânti capacul pentru a-și proteja ochii și-și retrase mâinile și picioarele. Vâlvătaia linse inofensiv trupul de metal.

— Unde mergem? strigă Lectern.

Dependenții se apropiau.

— Oriunde, zise Mortar. Să mergem!

— *Unde*? spuse Zanna.

Toată lumea privi în jur la auzul vocii ei.

— Ăla-i Smog, în rezervoarele lor?

Mortar încuviință.

— Continuă să mă găsească! Cum o să scap?

Se întoarse, cu pumnii încleștați; tropăi, părând să fie la jumătatea drumului dintre petulantă și impresionantă. Apucă o șipcă de la unul dintre scaunele rupte si o ținu în sus ca pe o bâtă.

— *Doar lăsați-mă în pace!*, strigă ea, și alergă înspre luptă.

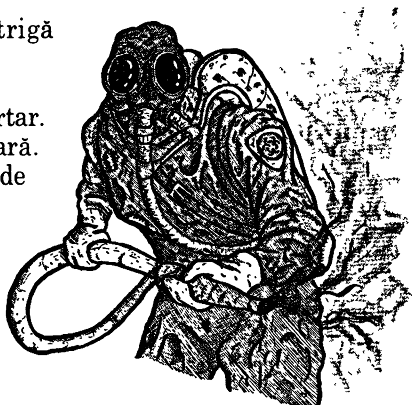
— *Zann!* strigă Deeba. *Nu!*

— *Așteptați!* zise Mortar, când Deeba și mai mulți Provăzători dădură să o intercepteze pe Zanna. Vocea lui Mortar răsuna cu un triumf intens. „Ea va ieși victorioasă din prima ei luptă… „

— Lasă-mă în pace! țipă Zanna, și agitând bățul, se aruncă în bătălie, Deeba alergând să o prindă.

— A sosit timpul, spuse Mortar.

Zanna își trosni degetele. Vântul se rotea într-un mod nenatural în jurul ei.

— Simte-l crescând, Shwazzy, strigă Mortar. Provăzătorii se holbau.

— Ce *faci*? strigă Deeba.

— Ceea ce s-a născut să facă, zise Mortar.

Dependenții de duhoare se apropiară. Deeba îl strânse pe Smântânel. Curenți de aer se strângeau în jurul Zannei.

Își ridică mâna dreaptă, cu așchia-bagheta-bâta, iar o pală de vânt trecu prin locul luptei, și-i făcu pe dependenți să se clatine.

Luptătorii binja săriră pe partea Zannei. Își întoarse capul, întâlnind privirea Deebei. Pentru o clipă, părea că strălucește. Deeba se holba.

— Zann, șopti Deeba. Shwazz…

Un dependent își făcu loc prin șirul de binja și o trosni pe Zanna în spatele capului.

Instantaneu, Zanna căzu.

— Zann! țipă Deeba.

— Ce…? strigă Mortar.

Zanna zăcea inconștientă. Vântul pe care ea părea că-l conduce suflă brusc la întâmplare.

Luptătorii binja o înconjurară, încercând să-l împingă în spate pe atacator. Își ridică mâinile.

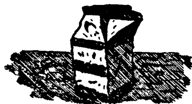
— Opriți-l! strigă Deeba. O va omorî! Ce se întâmplă? Deeba îl apucă pe Mortar de revere.

— Eu… eu… eu… bolborosi el, holbându-se la Shwazzy aflată în stare de inconștiență. „Carte?“

— Nu știu, se văicări cartea. Lectern o răsfoia rapid, părând îngrozită. „Asta… nu trebuia să se întâmple.“

— *Ajut-o,* zise Deeba.

Dependenții de duhoare îi depășeau numeric pe binja. În ciuda eroismului tomberoanelor, atacatorii câstigau teren, tropăind înspre Zanna, cu ghetele lor masive.

26

Dosare și undosare

Se auzi un zgomot frenetic, ca de aripi. Forme fâlfâitoare, întunecate, goniră brusc prin aer, înconjurând podul.

— Taie furtunurile! veni de jos o voce. Și lasă-mă să intru!

— Este Brokkenbroll! zise Lectern. Ce ne facem?

— Ăă... zise Mortar. Se holbă la Zanna, întinsă, și la dependenții de duhoare care se apropiau.

— Lasă-mă să *intru*! strigă Brokkenbroll.

— O să... o să leg podul lângă el, spuse Mortar.

Scrâșni din dinți și se concentră.

Un bărbat înalt, slab, într-un costum închis la culoare veni în fugă pe Pons, trenciul umflându-i-se. *Unbrellissimul.* Zburând în jurul lui, cu mici țâșniri, deschizându-se și închizându-se ca niște hibrizi liliac-calmar, într-o sută de culori, erau umbrele stricate, urmându-i poruncile.

Unele erau îndoite, unele erau rupte, unele nu aveau mânere, dar toate se mișcau repede și agresiv. Se rotiră în jurul dependenților de duhoare. Erau ca niște ciori luptându-se, înțepând ochelarii cu vârfurile lor ascuțite, agățând tuburile de respirat și aruncătoarele de flăcări cu mânerele lor îndoite.

O unbrelă mare, tenace, cu spițele îndoite, scoase tubul din gluga atacatorului Zannei. Se auzi un *pop* și ieși un jet de fum murdar.

Dependentul de duhoare țipă. Încercă să prindă furtunul, care se unduia asemenea unui șarpe, din el țâșnind Smog. Unbrelele se deschideau și se închideau cu vigurozitate. Deeba observă câțiva binja desfăcând niște evantaie de fier și fluturându-le cu putere în direcția fumului.

— Tessenjutsu, spuse Lectern, ghemuindu-se lângă Deeba. Arta evantaielor de război. Indispensabilă în războiul contra Smogului.

— Trebuie să o luăm pe Zanna, spuse Deeba.

— Tăiați furtunurile! strigă iarăși Brokkenbroll. Lăsându-se la pământ la apropierea flăcărilor, luptătorii binja intrară din nou în toiul

luptei. De data asta, știau ce aveau de făcut. Unul câte unul, soldații-dependenți ai Smogului căzură, sugând din țevăraia sfâșiată sau tăiată. Supseră cu disperare după fumul lor otrăvit, apoi rămaseră nemișcați.

Sâsâitul Smogului care ieșea continuă pentru mai multe secunde. Straturi de fum grețos, care ar întoarce stomacul pe dos, pluteau în aer, și se târau împotriva curenților în timp ce luptătorii binja și unbrelele îl disipau.

Cu Mortar și Lectern în spatele ei, Deeba alergă spre Zanna, tresărind la vederea sângelui și vânătăilor de pe capul prietenei ei.

— Carte, îl auzi ea pe Mortar. Ce se petrece?

În timp ce îngenunche lângă Zanna, văzu un cheag de Smog târându-se ca un melc răuvoitor în nasul și gura ei.

— A intrat în ea! strigă Deeba. Ajutor!

— L-a respirat? zise Lectern. Carte?

— Eu, eu nu știu nimic, spuse cartea. Pagina șaptezeci șapte? Pagina cinci douăzeci?

Lectern dădu în grabă paginile: Asta *nu este ceea ce stă scris.*

Mortar ascultă la pieptul Zannei. Chiar și inconștientă, Zanna șuiera și tușea când respira.

— Nu cred că este destul ca să o omoare, zise Mortar. Dar nici nu-i face vreun bine.

Deeba putea zări confuzia și spaima în ochii lui.

Cu un efort vizibil, el încercă să exercite puțin control.

— Lectern, zise el, și arătă spre dependenți.

Lectern dădu din cap.

— O să vedem ce putem face, spuse ea. Unii s-ar putea să nu fie chiar atât de imposibil de salvat.

— Dar cum rămâne cu *Zanna*? strigă Deeba.

— Provozătorilor. Dl Brokkenbroll se apropie de ei, însoțit de unbrele.

— Unbrelissimo, spuse Mortar, strângându-i mâna. Suntem îndatorați față de tine. Iartă haosul. Lucrurile... nu prea merg conform planului...

— Ce se întâmplă? îi zise Deeba cărții din brațele lui Lectern.

— Mă așteptam la un atac ca acesta, Provăzătorule, îi spuse Brokkenbroll lui Mortar. Se adresa într-o voce uscată, înceată, cu puțin deasupra unei șoapte. Și am auzit că mă cautai. Se pare că am ajuns aici chiar la țanc. Ai idee după ce veniseră? Se uită la Deeba.

— Desigur. După Shwazzy.

— *Ce*? Unbrellissimul părea năucit. Eu... habar nu aveam că Shwazzy este aici. Au fost câteva zvonuri, bineînțeles, dar am crezut... că nu se poate să aibă dreptate. Deci, Shwazzy...

O fixă cu privirea pe Deeba. Ea privi înapoi cu amărăciune.

— Ah, nu, zise Mortar. O greșeală ușor de făcut, Brokkenbroll. Nu ea este Shwazzy. Această tânără domnișoară este Deeba Resham. Este și ea trecută în carte, desigur, dar nu ca și Shwazzy.

— La ce bun să fi în carte? zise Deeba. Cartea se înșală.

— Cum *îndrăznești*! spuse cartea.

— Ei bine? zise ea, arătând spre Zanna, după care urmă o tăcere șocantă.

— Aceea, zise Mortar, este Shwazzy.

— Ah, spuse Brokkenbroll. *Înțeleg*. Privi înspre ea. *Este* blondă, zise el cu blândețe. Cred că am auzit asta. Este ea...

— Nu, spuse cu rapiditate Mortar. Am gonit marea parte a Smogului. Numai un pic a intrat.

— Dar destul cât să... cauzeze probleme? zise încet Brokkenbroll.

Mortar încuviință.

— Oh Doamne, zise brusc cartea. Vocea ei era goală și terifiată. Are dreptate ea. Nu sunt în regulă. Lucrurile de-aici. Din mine. *Nu sunt în regulă.*

— Lucrurile nu sunt foarte clare în acest moment... îi spuse Mortar lui Brokkenbroll.

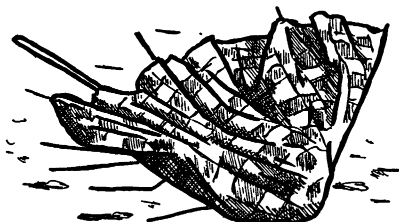
— Care-i sensul? șopti cartea. Care-i *sensul*?

— Carte, te rog, spuse Mortar, apoi înghiți în gol. Ceea ce credeam că știm... se pare că mai erau câteva surprize. Și da, vroiam să vorbim cu tine, să înțelegem ce se întâmplă. Poate că ai cum să aduci sens unor lucruri...

— De ce chemi umbrele din Londra? zise Deeba, într-un acces de furie, cu lacrimi în ochi. De ce ai trimis una să stea la pândă la casa prietenei mele? Pentru că din cauza asta am ajuns aici *jos*. Ce ai *făcut*?

— Ah, zise cu lentoare Brokkenbroll. După mult timp, lucrurile încep să capete ceva sens.

— Explică atunci, spuse Deeba. Și după asta putem să facem ceva în privința Zannei, și... arătă înspre prietena ei, iar vocea i se uscă brusc.

Vălul de fum de culoarea noroiului care țâșnise din toate tuburile dependenților de duhoare, pe care unbrelele și luptătorii binja încercaseră să-l îndepărteze, se coagula, în liniște, iarăși. Atârna deasupra locului bătăliei, o mâzgălitură concentrată, furișându-se tot mai aproape de trupul Zannei.

— Un smoggler!*, zise Mortar. O pepită separată. Ține-ți-o la distanță de Shwazzy! Trebuie să o oprim de la contopirea cu masa ei principală. Dacă Smogul își găsește drumul până pe pod suntem terminați!

Era un nor dens, de trei-patru metri în diametru. Se răsucea și se întuneca precum o groaznică furtună în miniatură. Din adâncurile ei, venea o scrâșnire, ca de dinți.

Norul părea să se strângă. Iar apoi, cu un răpăit ca de mitralieră, scuipă o ploaie de pietre și cărbuni și gloanțe, drept înspre Deeba.

---

* n. trad.: joc de cuvinte, smuggler = traficant

27

Un zid de pânză și oțel

Brokkenbroll sări în fața Deebei, atât de rapid încât nici nu fu văzut. În fiecare mână ținea câte o unbrelă deschisă.

Unbrellisimo-ul se răsucea de parcă ar fi dansat. Învârtea unbrelele îndoite în mâini, ținându-le ca pe niște scuturi. Incredibil, cu un *pud-pud-pud*, proiectilele smogglerului ricoșară din pânza tare.

Brokkenbroll învârtea unbrelele atât de iute încât păreau a fi un zid strălucitor, din pânză colorată și degete subțiri metalice. Strigă un ordin. Celelalte unbrele se ridicară cu un fâlfâit, se deschiseră, se învârtiră și se alăturară celorlalte, blocând atacul Smogului. Unele erau rupte, altele îndoite, altele întoarse pe dos, ca niște castroane. Dar fiecare dintre ele se făcu un scut.

Atacul încetini, smogglerul epuizându-și muniția. În vreme ce gloanțele lui ricoșau în toate direcțiile, se dizolvau în rotocoale de fum, și se lăsau purtate înapoi înspre Smog. Dar unbrelele nu-i dădeau nicio șansă să se regrupeze. Cu un șir frenetic de deschideri și închideri, creară o suflare de vânt.

Smogglerul trimise cârcei de smog, orbecăind, încercând să se apuce de pod. Dar unbrelele nu aveau remușcări referitoare la scârboasa miasmă. Au suflat-o, în cocoloașe, de pe pod și în plin vânt.

Era prea mic pentru a-și menține poziția. Deveni din ce în ce mai palid, până ajunse să se vadă prin el, apoi din el mai rămase doar o pată în aer, după care dispăru.

Deeba și Provăzătorii stăteau în lumina densă a SubSoarelui care apunea și priveau unbrelele căzând, una câte una, de parcă ar fi fost istovite, lângă Zanna.

— Acelea erau gloanțe, zise Lectern. Și săgeți. Unbrelele tale sunt *pânză.*

— Deci, i se adresă Mortar, Unbrellissimului. Cum, în numele cărămizilor sângerânde, ai făcut asta?

— Nu eram sigur când să-ți spun, zise Brokkenbroll. Nu am făcut încă un ultim test. Dar evenimentele, după cum prea bine vezi, mi-au forțat mâna. Măcar acum știm că totul funcționează. În loc să încerc să-ți explic, ar fi mai simplu dacă ți-aș putea arăta.

— Poți să ajungi de la Pons Absconditus oriunde, nu-i așa?

— Desigur, zise Mortar. Atât timp cât e undeva. Pentru asta sunt podurile — să ajungi undeva. Unde vrei să mergi?

— Vino cu mine te rog, spuse Brokkenbroll. Și... păru gânditor, și nu spuse nimic pentru câteva clipe. Da. Și dumneata, tânără domnișoară Resham. Cred că meriți o explicație. Nu cu multă vreme în urmă am găsit ceva. Unde mergem? Trasează ruta. Mergem la atelierul lui Ben Hue Unstible.

— Ce? zise Mortar.

— Eu nu o părăsesc pe Zanna, spuse Deeba. Uită-te la ea.,

— Zanna era întinsă pe o canapea, îngrijită de Provăzători. Ochii îi erau închiși. Transpira, era palidă, iar cu fiecare respirație plămânii ei scoteau un sunet urât.

— Nu am știut, șopti cartea.

— Nu poți să o ajuți, zise Brokkenbroll. Nu *aici*. Nu încă. Dar vino cu mine și o să-ți arăt cum ai putea s-o faci.

— Nu va fi în siguranță, spuse Deeba.

— Va fi, zise Lectern. Putem să ținem podul în mișcare.

— Masa principală a Smogului nu știe ce s-a întâmplat, zise Brokkenbroll. Într-un final, câteva adieri ale acestei bătălii ar putea să ajungă până la el, dar este timp.

— Vreau doar să merg acasă, zise Deeba, și s-o iau pe Zanna cu mine.

— Bineînțeles, spuse Brokkenbroll. Asta este ce aș vrea eu să facilitez. Crede-mă.

Mortar, Lectern și cartea, Deeba și Smântânel, Unbrellissimul și unbrelele sale supuse pășiră în josul podului.

— Chiar și când Smogul o să afle ce s-a întâmplat, zise Brokenbroll, cursul evenimentelor, cred eu, îl va înfricoșa puțin.

— Știe că ne apropiem de o mare luptă, zise el. Se tot pregătește de ani. Acum a început. De-asta a atacat-o pe Shwazzy, îi spuse el Deebei cu blândețe. Îi era teamă de ea. O vroia dată la o parte înainte de război. Va ataca UnLondra curând.

— Dar acum i-am dat ceva la care să se gândească. O să explic totul. Erau aproape de capătul podului. Mortar și Lectern își concentrau atenția către străzile dinaintea lor.

— Să mergem, zise Mortar, și coborî de pe pod.

— Să nu-ți faci griji, îi zise Lectern Deebei, și încercă să-i ofere un zâmbet încurajator. Știu că vrei să ai grijă de prietena ta. Ne vom asigura că totul este în regulă. Făcu semn cu mâna și îl urmă pe Mortar, cu Deeba la numai câțiva pași în urmă.

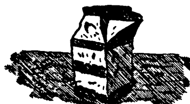
Făcu mai mulți pași înainte să-și dea seama că clădirile de lângă ea nu prea mai erau la fel, ca în urmă cu câteva secunde înainte. Erau niște edificii neobișnuite, de culoare cărbunelui, în lumina moonii de seară tânără.

Nu mai era niciun pod în spatele ei.

Trecu de câteva dintre clădirile ciudate ale UnLondrei. O casă ca un fruct cu ferestre, una de forma literei S și alta ca un Y, o casă într-un uriaș ghem de sfoară, golit pe dinăuntru. Acestea făcură clădirea spre care Brokkenbroll îi ducea să iasă cu atât mai mult în evidență.

— Îmi amintesc de locul ăsta, zise Mortar. Obișnuiam să iau provizii de aici, prin spate, pe canal...

Era o fabrică de cărămidă care arăta perfect normal. Avea câteva ejate înălțime, și un înalt horn-turn cu ceas, înălțându-se din inima ei.

28

Laboratorul

Unbrellissimul îi conduse prin clădire într-o beznă totală.

Se împiedicară prin coridoare, prin camere și în sus pe trepte, în timp ce-i urmau vocea.

— Și dacă sunt capcane? zise Lectern.

— Taci, zise cartea cu stăruință. Vreau să aud asta. Trebuie să știu ce se întâmplă.

— A devenit evident de la o vreme că Smogul pregătește ceva, zise Brokkenbroll. Smogul stătea întotdeauna ascuns, punea câte-un foc ciudat, se grăbea să inhaleze fumul, și dispărea din nou. Stând la pândă prin clădiri părăsite sau pe sub pământ. Dar lucrurile s-au schimbat de la o vreme.

— Oamenii s-au întrebat de luni de zile de-acum, dacă vremea lui Shwazzy va sosi într-adevăr. Cred că asta l-a făcut pe Smog să fie atât de nervos. Trebuie că-și închipuie că e timpul căutărilor.

— Este evident că Unstible era îngrijorat, totuși. Nu cred... Brokkenbroll privi pe moment la carte, apoi își luă privirea de la ea, părând stânjenit. Nu sunt sigur că a crezut vreodată că profețiile sunt adevărate. (Poate că era sensibil, zise posomorâtă cartea). Când am auzit că a plecat, m-a pus pe gânduri. Poate că avea dreptate. În cazul în care Shwazzy n-ar fi venit... credeam că Unstible era pe urmele a ceva. UnLondra are nevoie de un plan de rezervă.

Și-au continuat drumul prin interioarele neluminate, fără ferestre, ale clădirii. Deeba îl auzea pe Smântânel mirosind pe jos, găsindu-și drumul.

— Ceva îmi trecuse prin minte, zise Unbrellissimul. Gloanțele pe care le trage Smogul: sunt ploaie. Un tip agresiv de ploaie, dar în orice caz, ploaie. Smogul este un nor. Iar norii au un inamic natural. Unbrela.

— Stai puțin, zise Deeba. Umbrelele tale sunt rupte.

Pentru câteva clipe fu o tăcere stânjenitoare.

— *Um*brelele *tale* sunt niște bețe, spuse cu răceală Brokkenbroll. *Un*brelele mele sunt deșteptate. Și încă ocrotitoare. Așa că m-am decis să le antrenez, să le șlefuiesc puțin, pentru a-i proteja pe UnLondonezi.

— Aveam nevoie de o armată. Nu ar fi fost suficient să mă bazez numai pe cele aruncate, care se preling până aici de obicei. Așa că m-am ocupat de recrutare. De aici, până dincolo.

— Apoi am auzit că ceva s-a întâmplat. Ascult la bârfele norilor, care se duc și se întorc între cerul acesta și al vostru, iar ei spuneau că Smogul râdea pe înfundate, cum că și-ar fi învins dușmanul. M-am întrebat dacă Shwazzy a pățit ceva. Așa că am pus o santinelă să verifice. Speram ca informația să fie greșită. Asta a fost ceea ce ai văzut, tânără domnișoară.

— Nu Zanna a fost lovită, zise Deeba. A fost altă fată.

— Ah... zise Brokkenbroll. Blondă? Înaltă? Asta explică încurcătura. Aveam impresia că Shwazzy ar fi fost paralizată. Ceea ce, din păcate, s-a întâmplat acum. Așa că este cu atât mai bine că m-am pregătit din timp, la urma urmelor.

O lumină slabă venea din hol. Brokkenbroll rămase lângă tocul unei uși.

— Dar cum? zise Deeba. Umbrelele nu pot opri gloanțele.

— Te rog, sâsâi Mortar. Ești mai degrabă impulsivă.

— Las-o-n pace, Mortar, mormăi Lectern. Ceea ce încearcă vizitatorul nostru să spună, este că, ăă...

— Are absolută dreptate, spuse Brokkenbroll. Nici *um*brelele, nici *un*brelele, nu pot opri gloanțele. Nu fără să fie tratate, cel puțin. Dar după cum spuneam — gloanțele Smogului sunt doar ploaie, iar supușii mei țin ploaia departe. Știam că trebuie să fie căi de a-i întări.

— Deci sunt ca niște veste antiglonț? zise Deeba.

— Aproape. Problema este că Smogul își poate schimba chimicalele, poate lansa proiectile făcute din multe componente diferite. Singurul mod de a face unbrelele eficace împotriva a orice ar putea produce, era să știu totul despre Smog.

— Deci pentru asta ne aflăm aici, zise Deeba. Ai intrat în atelierul lui Unstible și i-ai citit cărțile, așa-i? Știa mai multe decât oricine altcineva, iar tu te-ai pus pe învățat.

— Deșteaptă fată,murmură Lectern.

Brokkenbroll râse.

— Mă flatezi, zise el. Nu-mi dădeam nici seama de unde încep și unde se termină textele alea. Crede-mă, am încercat. Nu, știam că aș avea nevoie de ajutorul unui expert.

Deschise ușa. Luminile din interiorul camerei îi făcură să clipească.

Era un atelier enorm. Tavanul era îndepărtat. Erau rafturi ticsite cu cărți și mașinării prăfuite, eprubete, suluri de hârtie, penițe, și tot felul de vechituri. Mormane de plastic, și bucăți de cărbune. Lângă un șemineu imens se afla un lift de marfă.

Camera era plină cu ceainice, tuburi de sticlă și de cauciuc, boilere și transportoare cu bandă rulantă. În centru era un cazan de alamă, clocotind.

În cameră nu erau ferestre. Lumina venea de la un număr enorm de insecte care păreau a fi pașnice, de mărimea pumnului Deebei, așezate pe rafturi, pe taburete, sau târându-se ca niște melci, în sus pe pereți. Abdomenele lor erau becuri, fiind înșurubate în torace. Mișcarea lor lentă făcea umbrele să se târască.

Camera era într-o dezordine de neînchipuit. Pe fiecare suprafață tronau umbrele rupte. Mergeau în grabă, cu niște mișcări ca de păianjen, printre cilindrii care se roteau, în fața unor jeturi de lichid. Se urcau pe o margine a cazanului, și una câte una, se aruncau înăuntru.

Se înfigeau în lichid precum pinguinii sub apă, și ieșeau din nou, tremurând, sărind afară și așezându-se singure într-un raft enorm. Rânduri și rânduri de unbrele se scurgeau și se uscau.

Mortar și Lectern suspinară.

Stând lângă șemineul plin de cenușă, era un bărbat într-un halat murdar. Părea palid în strălucirea becurilor insectă care își tot schimbau locul. Era scund și gras, cu ochi injectați, și cu un enorm cap chel.

Părea obosit, dar zâmbi către Deeba și Provăzători.

— Nu! zise în cele din urmă Mortar. Chiar ești tu?

— Salutare, bătrâne prieten, spuse ciudata persoană micuță.

— Ben? zise Mortar. Benjamin Unstible?

29

Speranța ascunzându-se într-un cazan

După clipele de încântare, Mortar deveni furios.

— De cât timp ești aici? ceru el să afle. Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus. Noi toți am crezut că ai murit...

— Știu, știu, zise Unstible. Îmi pare rău. Au fost motive.

Șuiera când vorbea. Îi strânse mâna Deebei, iar carnea lui păru bine întinsă sub degetele ei. Arăta teribil, cu toate că se mișca energic și vorbea repede.

— Ce motive? Ce ar putea să justifice —

— Smogul încă mă caută.

— Ah.

— Îți voi spune toate detaliile, zise Unstible. Îți promit. Versiunea scurtă este asta. Pe când eram în Londra, *am găsit Armetele.*

— *Ce?* zise Mortar. Cum? Nimeni nu știe cu siguranță dacă ele mai există încă.

— Ă? Ah, da. Păi, știi, or fi ele o societate secretă, dar nimic nu se poate ascunde de cineva determinat. Așa că le-am găsit. Au mai rămas doar câteva dintre ele. Se ascund. Și m-au învățat vrăjile lor.

— Ți-au arătat Klinneractul? zise Lectern cu reverență.

— Of, din păcate, este de mult dispărut. Armele magice nu dăinuiesc. Și-a făcut datoria iar acum este stricat. Dar m-au învățat totuși despre Smog. Știu totul. Știu din ce este făcut, și, mult mai important, știu ce poate să-l oprească. Pentru asta m-am dus acolo, și am aflat.

— Dar Smogul trebuie că și-a dat seama ce făceam. Pentru că am aflat că *mă urmărea.*

— Dacă nu aș fi fost atât de adâncit în studiu, nu mi-aș fi dat seama că se furișa pe acolo, dar aveam niște... antene puse la pândă. A trebuit să mă ascund. Să devin incognito. Nimeni de aici nu știa cu siguranță unde sunt. Sau măcar dacă mai eram în viață. Dar Smogul mă căuta. O dată, a fost foarte aproape de a mă găsi. Am reușit să scap și să ajung iar aici, dar încă nu făcusem pregătirile. Știam că atâta timp cât Smogul crede că sunt pierdut sau dispărut, mă va lăsa în pace. Așa că *a trebuit* să stau ascuns. Nu am putut să ies pentru că nu terminasem de pregătit lucrurile.

— Am făcut un plan împreună, spuse Unbrellissimul.

— Exact. Servitorii lui Brokkenbroll m-au găsit. Când m-a întrebat cum poate să facă din unbrelele sale *scuturi*, am realizat aplicațiile concrete a ceea ce am învățat.

— Ar putea opri Smogul, zise Brokkenbroll.

— Exact. Unstible arătă înspre mașinăria ciudată și spre cazanul plin de unbrele înotând cu fervoare. Este o versiune, puțin mai interesantă din punct de vedere supranatural, a vulcanizării. Un cocktail de chimicale, tehnică și magie, care poate rezista la orice ar arunca Smogul. La orice ar putea să facă.

— Și suntem aproape gata, zise Brokkenbroll, cu vocea plină de încântare. Am comasat trupele. Unstible le-a pregătit. În câteva zile o să încep să împart unbrele tratate fiecărei persoane din UnLondra. O să dureze ceva timp, dar fiecare va primi una. Voi continua să le aduc din Londra. Până când toată lumea din suboraș este protejată.

— Dar noi nu putem să mișcăm lucrurile alea așa cum o faci tu, Unbrellissimule, spuse Lectern.

— Nici nu trebuie. Aici e frumusețea. *Ele se supun ordinelor mele.* Le voi spune să protejeze pe oricine le-ar purta. Cu lichidul lui Unstible și soldații mei, îi putem ocroti pe toți UnLondonezii. Dacă Smogul încearcă să-și plouă gloanțele înspre noi... doar deschide-ți unbrela, și ești în siguranță.

* * *

— Este... genial, zise Mortar.

— Este un plan, spuse Lectern. Un plan adevărat.

— Deci UnLondra nu are nevoie de Shwazzy până la urmă? zise Deeba. Cu umbrelele sau unbrelele sau orice sunt ele? Smogul nu pare să știe asta. Încă se află în plămânii ei. Ce îi *face*? Dacă este cu adevărat bolnavă? Dacă se întâmpă ceva cu ea, nu mă interesează cât de înfricoșător e Smogul, o să-l găsesc.

Tăcerea se așternu pentru câteva clipe.

— Cred că ai face asta, zise Brokkenbroll. Spune multe despre tine faptul că ai venit cu prietena ta. Cred că ți-a fost foarte frică. Spune că ești o persoană care trebuie să fie luată în serios. Mă întreb ce putem face... Strânse din ochi și păru că o evaluează. Stai puțin, spuse el, și-i făcu semn să vină lui Unstible.

Cei doi bărbați mormăiră împreună: „... am putea... „ auzi Deeba.

Lectern se apropie puțin de ea, într-un gest de protejare. Cei doi bărbați păreau că nu se înțeleg: „... cu siguranță nu... „ auzi ea, și „... ar putea să meargă... „ și „... se merită să încercăm... „ și „... numai dacă trebuie... „ Dădură din cap și șoptiră.

— În regulă atunci, zise brusc Unstible, ridicând din umeri.

— Am avut o idee, spuse Brokkenbroll. Cred că aș putea să scot Smogul din prietena ta.

— Secretul, zise el, este să-l facem pe Smog să-și piardă firea, încât să fie nevoit să-și strângă fiecare părticică din el pentru a lupta. Și nu este obișnuit să înfrunte pe cineva cu armele care să-l țină în șah. Arătă înspre unbrele.

— Pe bune? zise Mortar. Crezi cu adevărat că poți speria Smogul? Dacă poți face asta... ei bine. Expresia lui nu lăsa loc îndoielii, dacă Unbrellissimul ar fi putut să realizeze asta, i-ar fi câștigat respectul și loialitatea lui Mortar.

— Și cum o poți ajuta pe Shwazzy? spuse Lectern.

— Îi voi atrage atenția, zise Unbrellissimul. Undeva departe de aici, într-un loc pustiu, unde nimeni să nu pățească nimic. Aprinzi câteva cauciucuri vechi, te duci la pescuit de Smog.

— Îl vei chema *intenționat*? zise Mortar.

— Nu pot să cred asta, spuse cartea, deznădăjduită. Timp de secole am știut ce trebuia să se întâmple. În cele mai mici detalii. Și cu lovitura aia în ceafa lui Shwazzy... s-a dus tot. Se pare că nu știu *nimic*. Dar în mod oficial, mi se pare că ești un general grozav. Poate că planul tău chiar va funcționa. Chiar și fără Shwazzy, poate că .UnLondra *are* o șansă.

— Provăzătorilor, Provăzătorilor, vă rog, zise Brokkenbroll. Nu vorbim doar despre suboraș. Vorbim de asemenea despre o *tânără fată*, zăcând pe podul ăla, chinuindu-se să respire. Deci, dacă pot să fac asta să meargă, îi spuse Deebei, te vei putea liniști. Prietena ta va fi în siguranță. Profețiile... ei bine, ele vor fi în continuare greșite, dar asta nu va conta, deoarece UnLondra va avea un nou mod de a se proteja. El răsuci o unbrelă. Deci nu va fi nevoie ca Shwazzy să se întoarcă în fugă, și nici ca tu să te îngrijorezi pentru ea.

— Ce pot eu să fac? zise Deeba. Vreau să ajut. Ea este prietena mea.

— Va fi periculos. Chiar nu pot... Se opri și medită. Poate că ar fi ceva.

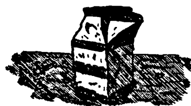
— Spune-mi!

— Va însemna să te duci acasă. Am nevoie de timp pentru a pregăti lucrurile, și trebuie să o ducem cât mai departe cu putință de Smog, cât de rapid cu putință. Așa că este ceva ce poți face numai din Londra.

Deeba aproape că râse cu lacrimi.

— *Vreau* să mă duc acasă, spuse ea. Asta am tot încercat să facem de când am ajuns aici.

— În regulă atunci, spuse Unbrellissimul. Dă-mi voie să-ți spun ce să faci.

30

Luându-și rămas bun

Cu siguranță podul nu era acolo când ieșiră din fabrică. Dar Mortar și Lectern îi conduseră pentru una sau două cotituri rapide, iar familiarele turnuri și cabluri se ridicară înaintea lor, iar ei erau înapoi pe pavajul lui, îndreptându-se către birouri.

Moona era sus, deasupra capetelor. Era un oval mult mai gras decât cel din noaptea precedentă, era aproape plină.

Provăzătorii așteptau, strânși în jurul trupului imobil al Zannei. Smântânel alergă cât îl ținură picioarele și se rostogoli înspre ei.

— Vino aici, cutie prostuță, zise Deeba, și mângâie încetișor capul prietenei sale, ascultând horcăitul respirației Zannei. Apoi Deeba țipă cu încântare când văzu trei siluete cunoscute pe Pons Absconditus.

— Obaday! Conductorule Jones! Skool! strigă ea, și alergă să-i îmbrățiseze pe rând pe toți — chiar și pe Skool, care se aplecă stângaci și o bătu pe spate cu uriașele mănuși neîndemânatice.

— Deeba! strigă Obaday.

— Cum te simți, fată? zise Jones.

— Ai reușit, spuse ea. Cum ai ajuns aici? Sunteți bine cu toții?

— A fost destul de nasol pentru o vreme, zise Jones. Am ajuns în sudul fluviului. Rosa a trebuit să facă niște manevre extreme...

Skool încuviință din cap din făcu o mișcare de zig-zag cu mâna.

— Am mai scăpat de una dintre sticlescârboase, dar câțiva tâlhari ai aerului au urcat pe autobuz. Mi-am epuizat tot curentul încercând să scap de ei.

— Apoi Skool a preluat conducerea, zise Obaday, iar Skool luă o poziție de om puternic.

Undeva între descrierile laconice ale lui Jones, pălăvrăgeala entuziastă a lui Obaday și mișcările mâinilor lui Skool, Deeba a aflat că autobuzul a aterizat și că a avut loc o luptă: „Nu a fost cine știe ce," după Jones, și „A fost teribil!" după părerea lui Obaday. „Dependenți de duhoare... smombies... și alte câteva lucruri oribile... „

— I-am ținut la distanță atât cât am putut, zise Jones. Când au intrat în autobuz, l-au înhățat pe captiv — acel porc în togă — și au plecat.

— Când au văzut că Shwazzy nu-i acolo, spuse Deeba.

— Sărăcuța de ea, zise Obaday, privind spre Zanna. Skool o atinse pe cap.

— Va fi bine, zise rapid Deeba. Știm ce avem de făcut.

— Nu-mi venea să cred, văzând-o așa, spuse Obaday. Asta nu trebuia să se întâmple.

— Mie-mi spui, zise cartea, nefericită, din brațele lui Lectern.

— Dacă nu ea va salva UnLondra, atunci cine? continuă Obaday.

— Ei bine, zise Lectern. Ar mai fi încă un plan. Ceva mai degrabă extraordinar. Un plan care implică pe cineva pe care *nu* te mai așteptai să-l vezi vreodată. Privi către carte, și adăugă încet: Un plan care doar nu este scris.

Cartea oftă.

— Îți amintești ce trebuie să faci? spuse Brokkenbroll. Deeba dădu din cap.

Moona strălucea. Provăzătorii și câțiva binja erau aliniați pentru a o vedea pe Deeba. Ea își lăsă privirea înspre Zanna, care zăcea, cu ochii închiși, în roaba în care Provăzătorii o puseseră cu grijă. Părea o lipsă de respect, împingându-și prietena așa, dar nu avea altă soluție.

— Curând, zise Unbrellissimul. O să fie totul pregătit. La șase dimineața. Vei fi gata, da?

Deeba dădu iar din cap, și se uită la ceilalți tovarăși ai ei.

A fost atât de disperată să ajungă iar acasă, și încă mai era, mai era frenetică să-și vadă familia, dar deodată se întristă că trebuie să-și ia rămas bun de la acești UnLondonezi. După fețele lor, și ei simțeau la fel.

— Tu ești tare, Deeba Nu-Shwazzy, zise conductorul Jones. Să... să ai o viață grozavă, m-ai auzit?

— M-aș putea întoarce, spuse ea.

— Mă... îndoiesc, zise încet Jones. Se lăsă în jos, coborându-și fața la nivelul ei. Nu-i chiar așa ușor. Crede-mă. A trebuit să încerc câțiva ani buni. Privi în jos pentru o clipă. Ar fi minunat dacă ai face-o, crede-mă. M-ai impresionat. Dar... Îi zâmbi cu tristețe, dădu din cap și o îmbrățișă pe neașteptate. Mă tem că aici ne luăm rămas bun. Deeba de-abia dacă-l auzea.

Skool se lăsă pe vine, o bătu stângaci pe Deeba pe umăr, o îmbrățișă și îi dădu un *thumbs up* pentru noroc.

— A fost o onoare să vă duc pe amândouă la stația de autobuz, zise Obaday. Nu mă uita. Și... adu-i aminte de mine lui Shwazzy.

— Sau nu, avertiză Brokkenbroll. Trebuie să ai grijă cu ceea ce spui.

— Știu, știu, zise Deeba.

— În regulă atunci, spuse cu tristețe Obaday. Ei bine, atunci *tu* să-ți aduci aminte de mine.

— Tu. Cartea era cea care vorbise. Vocea ei era morocănoasă. Fing. Mi-ai dat o idee.

Lectern ridică în sus cartea. Obaday se aplecă înspre ea, iar designerul cu capul plin de ace și redundanta carte a profețiilor avură o conversație șoptită.

— De cât pot să-mi amintesc, am așteptat-o pe ea, îi spuse Deebei cartea. Shwazzy nu poate fi învinuită pentru inadvertențele mele. Întotdeauna mi-am imaginat cum voi fi acolo, în brațele lui Shwazzy, dându-i sfaturi în vreme ce ea face ce trebuie pentru UnLondra. Mi-am imaginat asta încă dinainte ca tu sau ea să vă fi născut.

— Îmi vine greu să cred că asta nu se va întâmpla. Vreau să mă gândesc la ea, purtându-mă într-un fel sau altul. Aș vrea să te rog să-i dai ceva din partea mea.

— Asta-i o idee proastă, zise Brokkenbroll. Nu știm în ce stare va fi Shwazzy atunci când se va trezi...

— Ei bine, dacă *nu se cuvine*, veni replica, atunci păstrează *tu* darul, Deeba Resham. De acord? Pentru numele lui Dumnezeu, vreau să fac un gest. Pentru ea. Nu este de parcă mai are mult sens să rămân la scopul meu inițial, nu-i așa?

— Deschide-mă, îi zise lui Lectern. Undeva aproape de început. O pagină de descrieri — nu sunt inexacte. Indiferent de ce altceva este.

Lectern făcu așa, apoi ea, Mortar și Deeba scoaseră niște țipete terifiate, în vreme ce Obaday se aplecă și smulse pagina.

— Ce crezi că faci? strigă Lectern. Ești nebun...?

— Calmează-te, zise cartea. Eu i-am spus s-o facă. Principala mea îndatorire era să prezic, dar se pare că aș fi mai de folos drept o carte de rețete. Măcar astfel o să primiți prin mine o masă decentă de prânz. Și așa, acestea două vor putea avea o adevărată aducere aminte a noastră.

Obaday lucra pe foaia de hârtie cu degetele lui rapide. Scoase o foarfecă din buzunar și tăie forme cu ea. Scoase ace din cap, atașă bucățele, trase din scalp un ac cu ață albă și începu să coasă la o viteză incredibilă.

În mai puțin de două minute fu gata.

— Aici, îi zise Deebei. Întinde mâna. Îi puse mănușa pe care i-o făcuse.

Deeba își îndoi degetele. Hârtia antică era atât de moale încât nu foșnea, dar se plia ca pâsla. Mănușa era acoperită de cuvinte, bucăți de propoziții și sfârșituri de paragrafe, toate în caractere antice, greu de citit.

— Ceva care să-ți amintească de noi, spuse cartea.

— Este minunată, zise Deeba. Eu... Ea o s-o iubească.

— Dacă o s-o vadă, zise Brokkenbroll, părând neliniștit. Ceea ce nu prea se cade.

Mortar și Lectern se holbau la mănușă de parcă urmau să aibă atacuri de inimă.

— Lăsați-o baltă, voi doi, zise cartea. Paginile mele. Pot să fac ce vreau.

— Acum nu te-ngrijora, zise Unstible. O să avem grijă de UnLondra.
— Și de prietenul tău, spuse Unbrellissimul.
Smântânel se rostogoli din umbre și sări în brațele Deebei. Micuța cutie își freca nasul de ea.
— Îmi pare rău Smântânel, șopti ea. Dar nu pot să te iau. Cutia scânci. Nu ți-ar plăcea. Ai ajunge să fi aruncată, din greșeală. Ai sfârși într-o groapă de gunoi. Sau arsă.
Smântânel își scutură cu tristețe deschizătura.
— Nu, spuse Deeba. Trebuie să rămâi. Aruncă o privire în jur după persoana cu aspectul cel mai responsabil de pe pod. Lectern... mulțumesc pentru tot. Și... ai vrea să ai grijă de ea?
Lectern păru surprinsă.
— Desigur, spuse ea după un moment, și luă cutia. Smântânel scoase un sunet plângăreț.
— Să fi cuminte, zise Deeba.
— Adu-ți aminte, zise încet Brokkenbroll, apropiindu-se de Deeba. Nu știm în ce stare o va lăsa asta pe Deeba. Trateaz-o cu blândețe. Să n-o șochezi. Să n-o forțezi să se gândească la lucruri pentru care nu este pregătită.
— Mortar? zise el, și îl bătu peste încheietura mâinii. Dacă ai vrea?
Mortar îi făcu semn Deebei. Aceasta o împinse pe Zanna cu cea mai mare blândețe, către capătul podului.
Ea se întoarse și făcu semn cu mâna. Lectern, Obaday, Jones și Skool, și chiar și unul sau doi binja făcură la rândul lor cu mâna. Smântânel încerca să scape din brațele lui Lectern și să se ducă spre Deeba.

— Cu cât ești mai departe de la un capăt la celălalt, cu atât mai greu, zise Mortar.
— Și să ne întindem din UnLondra până în Londra, este un drum foarte lung, într-adevăr, peste Odd. Va trebui să accesăm foarte multă energie.
În distanță, Deeba putea să vadă Ochiul UnLondrei prinzând viteză. Colosala roată hidraulică se învârtea din ce în ce mai repede, înspumând Smeathul.
— Pe care o va lua din mine, spuse Mortar.
Capătul podului era aproape. Ciudatele străzi ale UnLondrei erau la doar câțiva pași distanță acum. Ține-te bine... zise Mortar. Îi curgea sânge din nas.
— Te rănește! zise Deeba.
— Doar... puțin... mai departe... spuse Mortar, scrâșnind din dinți.
Tânguirea roții hidraulice învârtindu-se suna periculos acum, iar Deeba era aproape gata să insiste ca ei să se oprească, dar ceva ciudat se întâmplă cu străzile din fața lor; apoi Mortar *chiar* se opri, și arătă brusc și violent cu degetul, iar Deeba se poticni, împingând roaba jos de pe pod...

...în curtea ei. Pe aleea către primul etaj, aproape de ușa ei.
În Londra.

Luna strălucea printre nori. Undeva în apropiere o pisică mieună; liniștea reveni. Ferestrele din jurul Deebei erau întunecate.

Ieșind din aleea din spatele ei era Pons Absconditusul. Se arcuia deasupra întregii curți. Nu putea să-i vadă celălalt capăt. Mortar stătea pe el, cu mâna ridicată.

De undeva, veni un zgomot de sticle împrăștiate. Deeba se întoarse pentru o clipă, iar când privi înapoi, podul dispăruse.

Stătu nemișcată pentru un timp îndelungat.

În cele din urmă descuie ușa de la intrare. O deschise cu mâna dreaptă, purtând mănușa făcută din carte. Trecu peste prag, și intră în casă.

— Mamă, tată, zise ea încet.

Se aștepta pe jumătate ca ei să fie treji, așteptând-o pe ea, agonizând. Lumina din sufragerie era oricum stinsă. Putea să le audă respirația venind din dormitorul lor, unde dormeau.

Cât de încet putu, o duse pe Zanna până în dormitorul ei, și o puse cu blândețe în patul pliant. Apoi scoase roaba înapoi afară, lăsând-o pe alee, unde oricine ar putea să creadă că este a altcuiva. Poate că se va prelinge chiar în UnLondra.

Înapoi în bloc, o lumină se aprinse în dormitorul frățiorului ei. Hass ieși afară, în pijamalele lui, frecându-se la ochi. Când o văzu, se opri și rămase cu gura deschisă pentru câteva secunde. Apoi tremură, iar mai apoi clipi.

— Bună, Deeba, zise el, somnoros. Intră în baie și făcu pipi cu ușa deschisă. De ce ești îmbrăcată? zise el, înapoindu-se spre dormitor. Am visat spaghete. Stinse lumina și se băgă înapoi în pat.

Deeba se scărpină pe cap și își ridică sprâncenele. Stătea pe marginea patului, își mângâia prietena inconștientă pe frunte, și privea ceasul.

— Puteți să nu mai fiți îngrijorați, voi toți, șopti ea, întristată și confuză. M-am întors.

PARTEA A III A

Londra sau PesteUnLondra

31

Curățând aerul

În timp ce minutele treceau iar cerul rămânea întunecat în spatele draperiilor ei, Deeba se simțea atât de neliniștită încât de-abia dacă mai putea să respire. Vroia să fugă în camera părinților ei și să sară pe patul lor, să-i trezească și să le ceară să fie încântați și ușurați că s-a întors. Vroia să examineze mănușa pe care i-o făcuse Obaday, la care ar fi trebuit să renunțe în scurt timp. Vroia să citească cu atenție toate cuvintele de pe ea. Dar în vreme ce ceasul se apropia de ora șase dimineața, își aminti că are o datorie de îndeplinit și că trebuie să se concentreze.

O să rezolv celelalte lucruri mai încolo, gândi ea, inima bătându-i puternic. *Chiar acum, trebuie să mă pregătesc.*

— Ține-te bine, Zann, șopti ea. Brokkenbroll... fă-o cum trebuie.

Se strecură prin casa întunecată, strângându-și în liniște tot echipamentul de care avea nevoie, pentru misiunea pe care i-o dăduse Unbrellissimul.

Secundarul ceasului se mișca în cerc, neînduplecat de lent. Minutarul se târa. Zanna respira cu greu pe patul pliant, zvârcolindu-se dintr-o parte în alta.

— Nu mai e mult, Zann, șopti Deeba.

În cele din urmă mai erau cinci minute până la șase. Patru minute. Trei. Deeba ezită, apoi trase de mănușa pe care Obaday i-o dăduse, pentru noroc. În lumina slabă, ea încercă să citească cuvintele de pe ea.

Mai erau două minute până la șase. Unul.

Deeba privi în jur, cu o agitație bruscă. Toate prizele din cameră erau ocupate. Trase de un ștecher, iar luminile combinei muzicale scăzură. Își conectă echipamentul.

În clipa în care minutarul atinse doisprezecele, la ora șase fix, Zanna începu să tremure.

— Haide, Zanna, șopti Deeba.

Prietena ei tremură, și dădu violent din mâini și din picioarele.

Zanna gemu, și își ținu respirația pentru câteva secunde lungi, terifiante.

Respiră, gândi Deeba. *Respiră!*

Apoi Deeba scoase un țipăt de panică. Târându-se cu mișcări șerpuite, prin fereastra ei intră un tentacul de Smog.

Ea dădea din mâini înspre el, dar se mișca mult prea repede. Trecu fără sunet prin cameră, duhnind a gaze de eșapament, se desfăcu, și se încleștă de fața Zannei.

— Nu! strigă Deeba, și își ridică arma. Smogul *trăgea cu putere* din prietena ei, iar Zanna *expira.*

Îl voi face să se adune singur, spusese Brokkenbroll.

Șiruri de fum murdar ieșeau din nările Zannei. Expiră pentru mult timp. Spiralele murdare se încolăceau deasupra așternuturilor de pat, unite într-un cocoloș dens, și pluteau deasupra patului.

Deeba privi la nor, fiind convinsă că și el o privea.

Apoi, în timp ce filamente de fum țâșniră către fața Deebei, dădu drumul la ventilatorul pe care îl ținea.

— Să-mi sufoci prietena? spuse ea, lovind smogglerul cu aer.

Se replie, dar Deeba îl urmări. Vârî ventilatorul chiar în el, iar Smogul se împrăștie panicat. Putea simți în aer slaba presiune a funinginii.

Deeba urmări firișoare de murdărie prin toată casa. Goniră înspre colțuri ca niște melci, iar ea trase de ventilator atât cât îi permitea cablul, hărțuindu-le. Dispărură pe furiș unul câte unul, intrând în covor sau strecurându-se prin crăpături.

Cârcelul de Smog, împingându-se prin fereastră, venit direct din UnLondra, se cambră, dar Deeba împinse cu putere ventilatorul înspre el; acesta ezită, apoi se trase brusc prin fereastră înspre locul din care venise.

Urmară câteva clipe de nemișcare.

Oare am... făcut-o? gândi Deeba.

Deeba închise ventilatorul. Respiră cu suspiciune, dar se mai simțea doar o urmă din mirosul de petrol, cărbune, noroi și sulf al Smogului. Pleava și murdăria lui se găseau pe pielea ei.

— Deeba?

Zanna își deschisese ochii.

— Zann! spuse Deeba, și își aruncă brațele în jurul prietenei ei.

— Deeba...? Ce s-a întâmplat? Unde sunt? Zanna începu să tușească.

Scoate-l pe tot, gândi Deeba. *Scoate afară și ce a mai rămas.*

O îmbrățișă pe Zanna pentru un timp îndelungat.

— Ce s-a întâmplat? continuă Zanna să întrebe. Tresări și-și atinse spatele capului. Ce se întâmplă?

Îți mulțumesc, Unbrellissimule, gândi Deeba. *Îți mulțumesc, îți mulțumesc. Și... bine lucrat și mie, de asemenea.* Pentru gonirea a ceea ce mai rămăsese din el.

— Este ok, Zann, spuse Deeba. Ai fost lovită de un dependent de duhoare, iar apoi Smogul a intrat în tine, dar Brokkenbroll a făcut ceva, și eu de-abia ce am scăpat de el, deci...

Vocea Deebei se uscă la vederea feței Zannei.

— Deebs, croncăni Zanna. Despre *ce* turui?

— Sm... Smogul, zise Deeba. Pe pod. Cu Provăzătorii?

Zanna dădu din cap.

— Nu înțeleg, spuse ea.

Nu știm cum o va afecta, spusese Brokkenbroll.

— Care-i ultimul lucru pe care ți-l amintești? zise Deeba.

— Ce vrei să spui? spuse Zanna. Ieri? Noi... a fost ieri? Visasem că era ceva în afara casei mele, doar că... Ce se întâmplă?

Nu-și amintește nimic, gândi Deeba. *S-a dus totul.* Se holbă uimită.

— Ce-i cu zgomotul ăsta afurisit? Mama Deebei, în capot, deschise ușa. Când le văzu pe cele două fete, pentru o clipă, le privi în gol. Apoi își scutură capul și clipi spre ele, mânioasă: *Voi* două erați, spuse ea. Lovind pe-aici și țipând... Este devreme, fetelor. Deeba, ce...?

Privi în jos zăpăcită, în vreme ce Deeba o strânse cu putere în brațe.

— Mami, mami, mami! zise Deeba.

— Da, fetiță nebună, eu sunt, spuse doamna Resham. Și chiar în ciuda acestei izbucniri de afecțiune, tot ești prea zgomotoasă.

Deeba privi în sus la ea, prea fericită să-i pese de reacția mamei sale.

— Scuze, doamnă Resham, spuse Zanna, și explodă iarăși în tuse: *Capul* meu!

Mama Deebei clipi din nou și-și schimbă expresia.

— Nu pari prea bine, dragă, zise ea. Poate că ar trebui să te ducem acasă în curând.

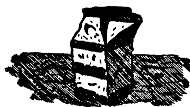
Acasă, gândi Deeba, și zâmbi.

— Poate că ar trebui să mă duc, mormăi Zanna, șuierând. Mă simt *groaznic.*

Am făcut-o, gândi Deeba. În ciuda faptului că își vedea prietena suferind, neștiind ce s-a întâmplat cu amintirile Zannei, cel mai important lucru era că erau amândouă *acolo*. Acasă. Se simți copleșită.

— Despre ce rânjești? o întrebă mama ei.

Suntem acasă, gândi Deeba.

32

Memento

În timp ce o luau pe Zanna acasă, Deeba trimise în gând mulțumiri către toți cei care o ajutaseră în UnLondra: Obaday, Jones, Skool, Alergătorii p'acoperișuri, Mortar și Lectern, și în special Brokkenbroll Unbrellissimul.

Mult noroc, gândi ea. Știa că UnLondonezii încă aveau o bătălie în fața lor. Smogul nu va trece cu vederea contraatacul lor. Dar cu planul lui Brokkenbroll și al lui Unstible, UnLondonezii ar putea să câștige.

Era lupta lor acum. Nu mai aveau nicio Shwazzy, dar își făcuseră propriile lor planuri, iar ea le ură noroc.

Încântarea Deebei era umbrită de uluire la lipsa de îngrijorare a mamei ei. Dar apoi își aminti ce spusese Mortar — efectul flegmă.

Se duse la calculator să caute cuvântul *flegmă.* Află că da, însemna într-adevăr „muci", exact așa cum crezuse, dar mai avea de asemenea o semnificație mai veche: „seninătate". Și când a căutat *și asta*, a aflat că înseamnă „echilibru sufletesc."

Așa că asta era ce a vrut Mortar să spună.

Efectul flegmă era motivul pentru care atunci când mama și tatăl ei se împleticiră somnoroși la micul dejun, o întâmpinară cu voioșie pe Deeba de parcă nu ar fi lipsit pentru trei zile.

— Tată, spuse ea. Îți aduci aminte la ce oră am ajuns ieri acasă?

— Ieri? Păru gânditor. Pe la șase, nu? Nu. Nu sunt sigur. Dădu din umeri.

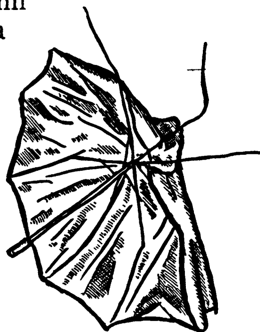
— Despre ce vorbeam la cină, mami?

— La cină, dragă? Despre... ce ai făcut la școală? Mama ei transformă răspunsul într-o întrebare și uită de el.

Nu era de parcă timpul stătuse în loc, și nu era de parcă ei ar fi uitat de ea, sau de parcă ar fi fost înlocuită de o fantomă. În loc de asta, în tot timpul cât a fost în UnLondra, ei pur și simplu *nu și-au făcut griji.* Își petrecuseră timpul gândindu-se că au văzut-o în urmă cu câteva clipe, sau că abia a apărut în camera ei, sau că urmau să vorbească cu ea într-o clipă.

Rămăseseră calmi — *flegmatici* — pentru că nu-și dădeau, și nu-și puteau da seama că era plecată cu adevărat.

Deeba era mulțumită că părinții, fratele, prietenii și profesorii ei nu se panicaseră. Nu i-ar fi plăcut ca ei să-și facă griji. Trebuia să recunoască, totuși, că se simțea puțin incomodată de faptul că nimeni nu se gândise la ea și la Zanna.

Mai era de asemenea neliniștită atunci când se gândea la momentul de ezitare pe care familia ei l-a avut la întoarcerea ei, prima dată când au văzut-o. Deeba încercă să nu se gândească la asta, chiar și atunci când profesorii și colegii ei făcură același lucru.

Zanna se învoise pentru o zi de la școală, stătea întinsă, luând calmante pentru durerile de cap și sirop de tuse pentru plămâni. Pe terenul de joacă, Deeba privea soarele și zâmbea înspre mica lui față, grasă și plină. Era foarte ciudat să nu mai vadă cercul gol al SubSoarelui.

Lumina soarelui era mult mai plină de viață; se simțea cufundată în lumină.

— Ești într-o dispoziție bună, zise doamna Edwards, uitându-se ciudat la ea. Nu te-am mai văzut atât de fericită de la... spuse ea, apoi vocea îi dispăru, pentru că, desigur, nu prea își putea aminti când o văzuse ultima dată pe Deeba, din cauza efectului flegmă.

Tatăl Zannei reușise să treacă peste vina accidentului, iar asta o făcea și pe Zanna să se simtă bine. Keisha și Kath încă erau prudente în jurul Deebei, dar ceva în aerul dintre ele se schimbase. Îi zâmbiră cu băgare de seamă la coada de la cantină, și menționară că Becks se va întoarce în curând la ore.

Dacă acea singură zărire a Smogului v-a speriat, gândi Deeba, *nici n-ați putea să vă închipuiți ce am făcut eu în ultimele zile.*

Aproape că nu-i venea nici ei să creadă. În lumina acelui soare mic și luminos, toate amintirile ei despre sticlescârboase, Alergători p'acoperișuri, poduri de la și către oriunde, autobuze zburătoare și micuța ei cutie Smântânel păreau a fi visuri cu ochii deschiși.

Când ceea ce se întâmplase părea să devină imposibil, se asigura că nu o privea nimeni, scotea mănușa și o citea.

Dacă Zann își aduce aminte, gândi ea, *i-o voi da ei. Până atunci este a mea.*

În mare parte erau doar cuvinte separate sau chiar și numai câteva litere, dar ici și colo erau frânturi de propoziții. Curând le învățase pe de rost.

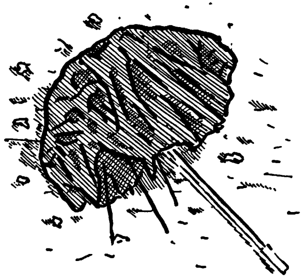
CĂRĂMIDĂ VRĂJITORIE ȘI PORUMBEII
DELOC, DAR NUMAI SĂ O REGREȚI
FICIL SĂ INTRI, ȘI DELOC UȘO
INTRĂ PRIN TREPTE DIN CĂRȚI, PE SCĂRI DE POVESTE
CA NIMENI ALTCINEVA

Le citi iarăși și iarăși în aceeași ordine, recitându-le în tăcere, ca pe un poem.

Zanna se întoarse numaidecât la școală, și mai apoi Becks, iar înceata peticeală a relațiilor dintre prietene continuă. În numai câteva săptămâni, lucrurile erau iarăși bune între ele.

Este la fel cum era, spuse ca pentru sine Deeba.

A spus-o pentru sine cu toate că știa că nu era adevărat.

Becks încă mai avea ghipsul. Zanna suferea de dureri de cap, și șuiera puțin atunci când respira prea tare. Era și mai înceată, fizic, decât fusese înainte. Numai Deeba știa de ce.

Deeba nu ar fi putut niciodată să vorbească cu vreuna dintre prietenele ei despre ce se întâmplase. Dacă discuția ar fi cotit-o vreodată măcar pe aproape de ceva cât de cât ciudat, Kath, Keisha sau Becks s-ar fi panicat și ar fi devenit agresive.

Odată, când Deeba era singură cu Zanna, o întrebă cu blândețe: Știi ce înseamnă cuvântul Shwazzy? Deeba simți mănușa în buzunar. *De drept, este a ta,* gândi ea.

Zanna se încruntă, concentrându-se. Deschise gura, dar nimic nu ieși, iar o privire de panică, poate chiar teamă, îi străbătu fața, și începu să tușească violent. *Nu vrea să-și amintească,* își dădu seama Deeba, bătând-o pe spate pe prietena ei. *Este prea înfricoșător.*

Desigur că era frustrant, câteodată incredibil de frustrant, să nu poată să le spună prietenelor sale despre extraordinarele, incredibilele lucruri care se întâmplaseră. Celor *două* dintre ele. Dar când era cu Zanna în spatele autobuzului, glumind și râzând, cu toate că Deebei îi venea cu greu să creadă că toate acele evenimente dispăruseră din capul Zannei, își spunea că se merită, și încerca să nu se gândească la autobuzul mai neobișnuit pe care îl luaseră de curând ea și Zanna.

Câteodată, în toiul nopții, Deeba stătea pe pat și privea blocurile luminate de lună, și își imagina UnLondra sub lumina moonii. Spera ca toți

cei de acolo să fie bine și fericiți, și că bătălia împotriva Smogului mergea conform planului.

Ar fi greu, dar sub ghidarea Unbrellissimului, și a lui Unstible, și cu tehnicile secrete ale Armetelor, poate că UnLondra avea cum să învingă. Deeba citise și recitise misterioasele cuvinte de pe mănușa de hârtie pe care o considera ca fiind a ei, până acum, și le ura mult noroc UnLondonezilor.

Când se afla acolo, își dorea cu disperare să ajungă acasă. Acum, cu toate că era cu adevărat fericită că se întorsese, era melancolică deoarece nu ar fi putut să spună nimic niciodată despre cel mai uimitor loc în care fusese vreodată.

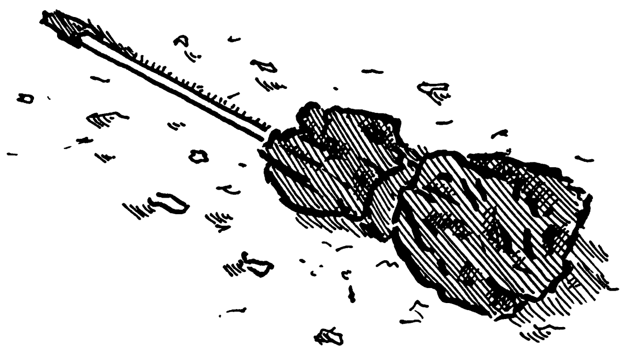
Deeba era sigură că nu va mai vedea niciodată UnLondra.

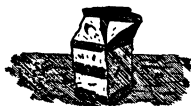

33

Puternica renaştere a fiecărei zile

Desigur că se înșela.

34

Curiozitatea și fructele ei

Pentru o vreme, Deeba încercă să nu se gândească la UnLondra, pentru că o făcea să-i fie dor de ea. În curând își dădu seama, oricum, că nu se putea abține.

Pe străzi, ochea câte-un trecător și se întreba dacă știe de existența suborașului. Ea era membra unui grup exclusivist.

Deeba vroia să știe despre UnLondonezi, și despre UnLondra, și despre Smog, și despre războiul secret. Acel război cu Smogul, în mod particular, o fascina. Ideea că ceva asemănător se întâmplase în propriul ei oraș, făcea ca toate lucrurile imposibile pe care le văzuse să le simtă mai aproape de casă.

Trebuie să fie UnLondonezi care s-au mutat în Londra, la fel și invers, realiză ea. *Poate că există un grup secret sau ceva căruia să mă alătur. Prietenii UnLondrei.*

Până la urmă, acum știa că există adevărate societăți secrete.

Pe calculatorul din sufragerie, Deeba intră să caute pe internet informații, în vreme ce mama și tatăl ei se uitau la televizor.

Erau destul de multe site-uri care spuneau *UnLondon*, dar le verifică sârguincios pe toate, și niciunul dintre ele nu era despre suboraș. *Nu se poate să nu fie nimic,* gândi ea, dar așa era.

Toate referințele pentru *Unstible* erau greșeli irelevante de ortografie. Toate listările pentru *Armete* erau despre căști vechi, de la care apărătorii secreți își luaseră numele. Deeba încercă nenumărate scrieri pentru *Klinneract* și nu găsi nimic.

Încercă să gândească noi strategii pentru a cerceta istoriile secrete. Căută despre cum să întărească materialele textile. Căută *vrăjitoarele vremii*, și apărură o mulțime de pagini, dar în mare parte aiureli ridicole, și nimic cât de cât ajutător.

— Mamă, zise ea. Cum se numește atunci când studiezi despre vreme?

— Meteorologie, scumpo, spuse mama ei, silabisind cuvântul pentru ea. Îți faci temele?

Deeba nu răspunse. Introduse *meteorologie* în motorul de căutare, și oftă când apărură mai mult de paisprezece milioane de rezultate. Combină

meteorologie cu cuvintele *smog, societate,* și *Londra.* Se afișară încă sute sau chiar mii de site-uri.

Era uimită de numărul de oameni care studiau vremea britanică. Biroul Met, departamente de meteorologie în universități, departamente în birourile primarului Londrei, Royal Meteorological Society*. Dădu clic pe ele la întâmplare și citi superficial articole despre Smogul Londonez din 1952.

Iar apoi, dintr-o dată, Deeba văzu adresa unuia dintre site-urile pe care le citea: rmets.org.

Royal Meteorological Society, scria sus pe pagină, lângă un logo care conținea abrevierea *RMetS.*

Deeba se holbă, ochii și gura deschizându-i-se larg.

Găsise societatea așa-ziselor vrăjitoare ale vremii cu care Unstible afirmase că a studiat. Găsise Armetele, și nu erau numite după căști, în cele din urmă.

S-a stâlcit de-a lungul anilor, gândi ea. *Numele. Oamenii de-aici zicând RMetS, iar UnLondonezii auzind greșit, și crezând că este vorba de Armete. Este doar o greșeală.*

Încântarea Deebei de a fi descoperit asta era temperată de o neliniște crescătoare.

Deci... despre ce vorbea Unstible, când spunea că a studiat magia cu Armetele? Nu există Armete. Și nici vrăjitoare ale vremii. Nici magie. Și nicio societate secretă. Este totul o înțelegere greșită.

Deci...

Deci Unstible trebuia să fi mințit.

---

* n. trad.: RMS = societatea meteorologică regală

35

Conversație și revelație

Poate că înțeleg eu greșit, gândi Deeba. *Poate că spunea că lucrase cu RMetS și n-am prins eu bine ideea.*

Formă numărul de la RMetS de patru ori, de fiecare dată pierzându-și curajul și închizând. A cincea oară, a lăsat să sune. Când răspunse un bărbat, Deeba era încântată să se audă părând foarte calmă la telefon.

— Aș putea să vorbesc cu profesorul Lipster vă vog? Scrisese pe foaie o listă de nume de pe site.

— În ce problemă îl căutați?

— Am nevoie de niște informații personale despre cineva care a muncit... care cred că a muncit la societate.

— Nu am cum — zise el cu un glas plictisit.

— Îl cheamă Unstible, zise Deeba, și spre surpriza ei bărbatul tăcu.

— Stați puțin, spuse el, și se auziră o serie de clicuri.

— Alo? spuse o femeie. Rebecca Lipster sunt. Am înțeles că vroiați să știți despre Benjamin Unstible?

— Da, răspunse Deeba. Aș vrea să știu la ce lucra, vă rog. Este foarte important. Încerc să aflu cât de multe pot —

— Uitați ce este, întrerupse profesoara Lipster, foarte suspicioasă. Nu pot să discut despre acest gen de lucruri. Cu cine vorbesc?

— Sunt fiica lui, spuse Deeba.

Urmară câteva clipe de tăcere. Deeba își ținu respirația. Știa că exista un risc mare ca Lipster să fi știut că mințea. Dar Deeba a decis că dacă ei au auzit măcar de Unstible, era cea mai bună șansă pe care o avea de a-i convinge pe meteorologi să-i înmâneze orice notițe pe care le-ar fi lăsat acolo. Își pregăti toate minciunile. *Tatăl meu spune că a uitat câteva din hârtiile lui. Aș putea să vin să le iau...?*

Se întâmplă apoi ceva complet neașteptat.

— Oh, îmi pare rău, zise profesoara Lipster. Desigur că pot să înțeleg că doriți să știți. Vă voi spune tot ce știu... și îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră.

Deeba făcu ochii mari.

— Ar trebui să fiți mândră de tatăl dumneavoastră, tânără domnișoară, zise Lipster. Muncea din greu. În ziua în care... ziua accidentului... doamna Rawley, ministrul Mediului, venea într-o vizită oficială, iar tatăl dumitale era foarte încântat că se afla aici. Întotdeauna vorbea despre ce muncă grozavă făcea, și aștepta de săptămâni întregi să o întâlnească. Spunea că are niște întrebări pentru ea. Iar ea spunea, de asemenea, că aștepta să-l întâlnească.

— Apoi... ei bine, vizita a trebuit bineînțeles să fie anulată, când l-am găsit.

— Ce s-a întâmplat? zise Deeba.

Lipster ezită.

— Sunt sigură că vi s-a spus... A avut un atac de inimă, credem. La început crezusem că trebuie să fi fost vreun accident chimic, în cameră era un puternic miros de fum. Dar nu făcuse nimic de genul ăsta. Numai cercetări istorice.

— Ce fel de lucruri? întrebă Deeba. Mintea ei o luase razna.

— Smogul din 1952, spuse ea. Ce era în el, câte pagube a pricinuit, lucruri de genul acesta. Și ce s-a făcut în privința asta. Despre ce era interesat în mod particular? Așteaptă: îmi aduc aminte.

— Despre Klinneract.

* * *

— Despre *ce*? zise Deeba.

— Cel din 1956, spuse Lipster. Aceea a fost legea care a rezolvat cu adevărat problemele legate de Smog. Repetă încet, ca pentru sine. Clean Air Act.*

— Oh, zise încet Deeba. *Oh.*

— Ce altceva ați mai dori să știți? spuse Lipster.

— De fapt, zise Deeba, mi-ați spus chiar mai mult decât mă așteptam să aflu.

Lipster încă mai spunea ceva când Deeba închise telefonul.

În noaptea aceea, spre surpriza tatălui ei, Deeba ieși afară într-o ploaie torențială. Vroia să gândească în aerul rece și proaspăt.

— Te duci să te bălăcești? zise tatăl ei. Nu te duce departe. Lucru absurd. Arătă înspre umbrela ei, din pânză roșie imprimată cu șopârle. Nu cred că umiditatea din aer este un motiv suficient de bun —

— Da, da, tată, să răstorni tabuul societății împotriva bâtelor cu țepi, bla, bla. Îl sărută și ieși afară.

Își răsuci umbrela, o privi aruncând apa în picături mici, amintindu-și cum umbrelele rupte ale lui Brokkenbroll o protejaseră.

---

* n. trad.: Clean Air Act = Actul Aerului Curat

Deeba recapitulă lucrurile pe care le aflase.

Unstible se pregătea să o întâlnească pe Rowley, ministrul Mediului — care ar fi știut mai bine decât mulți alții despre climatul periculos și cum se poate lupta împotriva lui — și a fost oprit. De ceva care mirosea urât. A chimicale. Colegii lui de la RMetS credeau că murise.

Smogul l-a *găsit*. Nu a *reușit* să se ascundă de el, așa cum îi spusese.

Deeba se gândi la Elizabeth Rawley, ministrul însărcinat cu mediul. Poate, se gândi Deeba, ea ar putea să-și dea seama de ce Smogul era atât de nerăbdător să-l oprească pe Unstible pentru a nu se întâlni cu Rawley. Unstible crezuse cu siguranță că ea ar putea fi de folos.

Deeba încercă să-și aducă aminte de ultimul moment în care o văzuse pe Rawley la știri. *Nu pot să-mi amintesc exact când,* gândi ea, *dar sunt sigură că nu a fost acum mult timp. Nu spunea tata ceva despre ea seara trecută? Îi place de ea, zicea că este singura care-și face bine treaba. Nu apăruse în ziar? Da, sunt convinsă că apăruse... În orice caz, nu contează. De ce îmi fac griji pentru Rawley? O să aud cu siguranță ceva despre ea, în curând...*

— Ei comedie, zise deodată Deeba. Își opri umbrela din învârtit. Își dădu seama de ce îi era greu să se gândească măcar când o văzuse ultima dată pe Elizabeth Rawley.

— Am efectul flegmă, spuse ea. Și asta înseamnă... că Rawley a fost în UnLondra.

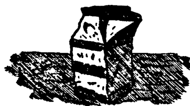
Nu era niciun Klinneract. Cu mult timp în urmă, câțiva UnLondonezi trebuie că au auzit greșit ce anume îl oprise pe Smog în Londra, și împrăștiaseră cuvântul inadvertent, inventat, iar în cele din urmă întregul suboraș credea într-o inexistentă armă magică. Astfel porneau legendele. Apoi Deeba a fost prostită să creadă în asta. De către Unstible.

Dar dacă cei de la RMetS aveau dreptate, iar Unstible a fost ucis de Smog, atunci în UnLondra nu se întorsese Unstible.

Deci cine era persoana pe care Deeba o cunoscuse?

Și ce făcea acel impostor?

Ceva se întâmpla în UnLondra. Ceva *i* se întâmpla UnLondrei. Și niciunul dintre UnLondonezi n-o știa.

36

Îngrijorare cifrată

Vor fi bine, își spuse Deeba. Își spuse asta iarăși și iarăși.

UnLondra va trece prin asta. Provăzătorii își vor da seama ce se petrece. Orice ar fi. Poate că eu sunt cea cu ideea greșită. Poate că totul este în regulă. În orice caz, Provăzătorii or să aibă grijă de asta, într-un fel sau altul.

Ori de câte ori gândea asta, totuși, Deeba nu putea să nu-și amintească de toată confuzia cu Shwazzy și cu profețiile. Nu putea să uite cât de greșit era trasată linia pe care merseseră Provăzătorii.

Totuși, gândi ea, *și-ar fi învățat lecția. Vor fi mai mult cu ochii-n patru de-acum înainte.*

UnLondra va trebui să aibă singură grijă de ea. Nu ea era Shwazzy. Era doar cineva. Cum ar putea doar un cineva să fie de vreun ajutor, indiferent ce s-ar fi întâmplat?

Va fi bine, gândi Deeba. *Ai văzut cum s-au descurcat Brokkenbroll și Jones și luptătorii binja.*

Dar nu era niciodată convinsă sută la sută.

În afară de asta... începea să se gândească mai intens. Apoi i se făcu rușine de ea însăși. Deoarece gândul care se furișa la suprafață era: *în afară de asta, chiar dacă se întâmplă ceva groaznic, tu nu trebuie să știi despre asta.*

— Zanna, spuse Deeba. Trebuie să te întreb ceva.

— Ce ai face dacă ai ști că undeva se întâmplă ceva rău, dar oamenii de acolo nu ar ști, ci ar crede că se întâmplă ceva bun, dar tu ai știi că nu-i așa, și nu ai fi sigură sută la sută dar de fapt ai fi, și nu ai ști cum să le trimiți un mesaj, și nu ai mai auzi nimic de la ei așa că nu ai ști dacă ei ar fi în stare să facă ceva dacă *chiar* le-ai fi trimis un mesaj...

Deeba ezită și se opri. Toate astea păruseră mai clare în capul ei.

— Deebs, spuse Zanna. Habar n-am despre ce turui.

Plecă, privind în urmă la Deeba cu confuzie. Și cu, își dădu Deeba seama, frică.

Acela fu momentul în care se decise. Cu toate că lucrurile erau bune acum pentru ea și pentru prietenele ei, nu putea ignora faptul că în UnLondra se putea întâmpla ceva *nu prea* în regulă. Trebuia să încerce

să trimită vorbă în suboraș. Putea numai să-și închipuie cât de greu trebuie să fie.

Deeba luă în calcul aruncarea de sticle cu mesaje în canale. Se întreba ce ar putea să scrie pe un plic care să asigure trecerea scrisorii peste Odd. Dar orice ar fi încercat, nu ar fi știut niciodată dacă mesajul ar fi reușit să ajungă, iar ea trebuia să fie sigură.

Când ajunse la acea concluzie, Deeba fu surprinsă să realizeze că ceea ce simțea nu era atât de mult o presimțire ci mai degrabă emoție. În ciuda posibilității că în UnLondra se întâmpla ceva cu adevărat rău, era încântată de ceea ce descoperise, și de ce însemna pentru ea: trebuia să se întoarcă.

Așa că întrebarea deveni *cum să se întoarcă* în UnLondra.

Deeba își spuse în mod repetat că nu vroia să meargă, chiar dacă ar fi putut. Nu putu să se convingă.

După mai multe încercări, Deeba regăsi drumul către subsolul aflat adânc în bloc. Dar de data asta, când învârti de marea valvă, Londra nu se scurse. Așa că se duse să caute alte căi de acces în suboraș.

Deeba merse pe câteva poduri, de fiecare dată încercând să-și imagineze un alt loc la celălalt capăt — un loc din UnLondra. Nu a funcționat.

Căută uși ascunse. Își închise ochii și își dori cu ardoare. Bătu ușor din călcâie. Împinse de spatele dulapului părinților ei. Nimic nu funcționă. *Ce se întâmplă acolo?* gândi ea.

Deznădăjduită, Deeba scrise singurei celeilalte persoane la care s-ar fi putut gândi, care avea contact cu UnLondra: ministrul Elizabeth Rawley, de la Camera Comunelor.

Își dădu seama că scrisoarea va trece prin multe secretare și asistente, așa că își camuflă mesajul.

Dragă doamnă ministru Rawley,

Nu aveți nevoie să-mi știți numele. Știu că ați mers într-un loc asemănător cu Londra, dar pe UNdeva nu chiar ca ea. Cred că știți ce vreau să spun și puteți să vedeți despre ce vorbesc. Vă scriu dumneavoastră pentru că probabil vă este mai ușor să ajungeți în acel loc decât mie, și cred că se poate ca acel loc să fie în pericol. S-ar putea să știți că există un plan pentru o luptă împotriva unei persoane care FUMează mult — știți la cine mă refer — și cred că bărbatul care ar trebui să ajute nu este probabil cine spune că este și că de fapt este un dușman care lucrează pentru acel dușman. Îl știți pe bărbatul despre care vorbesc, cel care este UNSTABIL [*Deeba era în mod particular mândră de acest joc de cuvinte.*]

Dacă vă puteți duce în acel loc sau să trimiteți alți oameni cred că ar trebui să vă uitați bine la el și să vă asigurați că face ceea ce spune că face, altfel prietenii noștri sunt în pericol.

Vă mulțumesc.

Un prieten.

Măcar fac ceva, gândi Deeba, dar știu că ministrul s-ar putea să nu primească niciodată scrisoarea. Așa că încercă să se gândească la alte modalități de a ajunge înapoi în UnLondra.

Noaptea stătea pe pat, purtând și citind mănușa pe care Obaday Fing o făcuse din carte. „Cărămidă vrăjitorie“, citi ea. „Porumbei. Dificil să intri. Intră prin trepte din cărți, pe scări de poveste... “

Iar într-o noapte, citind acele cuvinte după cum o făcuse de multe ori înainte, Deeba se opri brusc, și încet își strânse pumnul-mănușă. Pentru că din senin, în sfârșit, avusese o idee. Și cu toate că imediat, cu grijă — aproape cu respect — trecu prin toate motivele de a nu acționa sub impuls, Deeba nu putea să se oprească din îngrijorarea pentru prietenii ei din UnLondra, și știu că ar încerca orice ar putea.

37

Un început intrepid

Când ajunse la școală în ziua următoare, rucsacul Deebei era pregătit. Conținea sandvișuri, ciocolată, chipsuri și băutură, un briceag, un carnețel și pixuri, un cronometru, o pătură, plasturi și bandaje, o trusă de cusut, un teanc de bancnote ieșite din uz pe care-l strânsese de prin fundurile sertarelor din toată casa, și alte mărunțisuri despre care credea că ar putea fi folositoare. Deasupra lor, Deeba și-a așezat umbrela.

În acea dimineață, și-a îmbrățișat îndelung fiecare membru al familiei, spre surprinderea amuzată a lor.

— Ne vedem mai încolo, i-a spus fratelui ei Hass. S-ar putea să fiu plecată pentru o vreme. Dar am ceva de făcut.

Își reaminti de câteva ori că planul ei s-ar putea să nu funcționeze. Că există șansa ca din toate pregătirile ei să nu se aleagă nimic. Cu toate astea, inima i-a bătut cu rapiditate pentru o bună bucată din zi. Se gândi că erau emoții; apoi se gândi că era teamă. Apoi își dădu seama că erau amândouă.

În acea dimineață nu vorbi cu nimeni. Becks o privea cu suspiciune, iar Zanna părea confuză. Deeba le ignoră.

La vremea prânzului se duse la biblioteca școlii.

* * *

În încăpere mai erau câțiva elevi, făcându-și temele, citind, lucrând la calculatoare. Domnul Purdey, bibliotecarul, își ridică ochii s-o privească, apoi se întoarse la hârțoagele lui. În afară de câteva șoapte, în cameră era liniște.

Deeba trecu de birouri și de ceilalți copii și ajunse la rafturile cu cărți. Se duse în cel mai îndepărtat capăt al camerei și privi rafturile din fața ei. Își puse mănușa făcută din hârtie și cuvinte.

Cotoarele de carton, în mai multe culori, ale romanelor o priveau înapoi. Erau puțin uzate și învelite în plastic transparent. Deeba se uită în sus. Rafturile se înălțau cam un metru și ceva deasupra ei, până la tavan.

— În regulă, șopti Deeba. Își verifică lucrurile din rucsac încă o dată. „Intră prin trepte de carte“, spuse ea, citindu-și mâna. „Și scări de poveste“.

Nimeni nu se uita la ea. Ridică cu atenție un picior și-l puse pe marginea unui raft. Deeba se întinse și se prinse de un altul. Încet, cu grijă, începu să se cațere pe raftul cu cărți ca pe o scară. Un picior deasupra celuilalt, o mână deasupra celeilalte.

Cărțile nu lăsau prea mult spațiu pentru degetele ei de la mâini sau picioare. Simți rafturile clătinându-se, dar nu se prăbușiră. Deeba se concentra pentru a citi titlurile de lângă vârfurile degetelor ei.

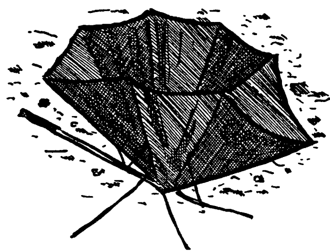
Știa că trebuie să fie aproape de tavan. Nu încetini, și nu privi în sus. Privi drept la cărțile din fața ei, și urcă.

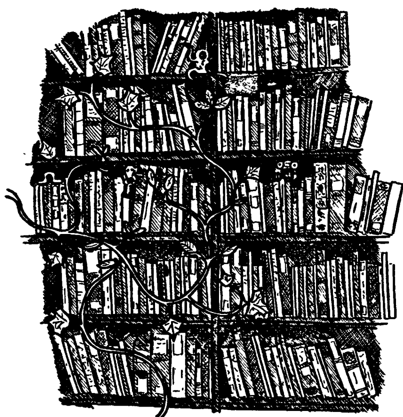
Puțin mai sus, cotoarele păreau mai puțin uzate. Culorile mai vii. Titlurile lor mai puțin cunoscute. Deeba încercă să-și amintească dacă a auzit vreodată de *Viespea din perucă* sau de *Un ou curajos.*

Îi luă un timp pentru ca ea să-și dea seama că încă se cățăra. Podeaua bibliotecii...

INTERLUDIU

Treptele din cărți

... părea cu mult mai jos decât trebuia să fie.

În fața ei era o carte numită *Un ghid al Londrei pentru călătorii înfocați.* Deeba continuă să urce. Trecuse cu siguranță de locul în care trebuia să se afle tavanul. Încă nu se uita în altă parte, decât în față.

Se agăță de marginile rafturilor și se cățără un timp îndelungat. Un vânt începu să o lovească. Deeba își smulse privirea de la o carte numită *Un castron pentru fantome* și privi, în sfârșit, în jos. Scoase un mic țipăt de șoc.

Cu mult, mult sub ea zări biblioteca. Copii mergeau printre rafturi, ca niște puncte. Raftul cu cărți pe care urca ea se înălța ca un perete de stâncă, de jos, și în toate direcțiile, cât putea să vadă cu ochii.

Vertijul îi provocă greață Deebei. Trebuia să se forțeze pentru a continua urcușul.

* * *

Când brațele și picioarele începură să-i tremure, se opri să se odihnească. În acel moment, tot ce putea să vadă era o întindere nesfârșită de rafturi. În spatele ei nu era nimic altceva în afară de întuneric.

Deeba încercă să scoată o carte din raft pentru a privi înăuntru. Aproape că-și pierdu echilibrul. Se auzi urlând, și se prinse de scara de povești în vreme ce inima ei își încetini bătăile. Se întrebă dacă prietenii ei de jos ar auzi un sunet micuț de tot, și dacă ar cădea, dacă ar continua să se rostogolească până ar ateriza înapoi în bibliotecă.

În cele din urmă își pescui umbrela din rucsac și se cățără ca un alpinist, prinzând un raft de mai sus cu mânerul ei, și trăgându-se cu putere.

O dată se auzi un țipăt strident și un zgomot venind din vidul din spatele ei. Ceva înaripat se apropia de ea.

Fără să se uite, Deeba apucă o mână de cărți și le aruncă peste umăr, foșnind ca niște aripi rudimentare. Se auzi un croncănit, iar ceva căzu cu un zogmot surd. Sunetele de pasăre se depărtară. Ea nu auzi cărțile aterizând.

Deși ușurată, Deeba se simți întrucâtva vinovată pentru maltratarea lor.

Se opri, devenind conștientă de timp. Era conștientă numai de nesfârșita succesiune de titluri, și de vântul din ce în ce mai puternic și mai zgomotos, și de întunericul din jurul ei. Degetele Deebei se strânseră în jurul unor frunze. Trecu prin locuri în care iedera revendicase rafturile, și își încâlcise rădăcinile în cărți. Trecu prin locuri în care animăluțe mici fugeau din calea ei.

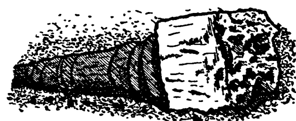
Aș putea să mă cocoț pentru tot restul vieții mele, gândi ea, aproape visând. *Mă întreb cât de departe merge stânca asta din cărți. Mă întreb dacă n-ar trebui să o iau în stânga. Sau în dreapta. Sau în diagonală.*

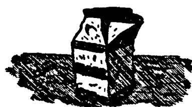
Se lumina puțin. Deeba crezu că aude un zumzet de voci. Cu un șoc brusc, realiză că nu mai erau rafturi.

Ajunsese la vârf. Se întinse și se trase...

PARTEA A IV A

Viața în timpul războiului

38

Cote cât vezi cu ochii

... peste vârful zidului de cărți, și privi peste el, înspre UnLondra.

Deeba se agăța epuizată. Sub ea și în jurul ei se întindea suborașul. Moona strălucea.

Era atât de obosită și confuză încât pentru câteva clipe nu prea și-a putut da seama de ce vedea. Își agăță cu grijă umbrela peste cărămizi și își balansă piciorul, ridicându-se. Apoi privi în jur.

Deeba se clătina, amețită. Vântul o sufla cu putere.

Încăleca pe marginea unui turn imens. Era un cilindru, de cel puțin treizeci de metri în diametru, gol pe dinăuntru și tapetat cu cărți. Afară, cărămizile coborau înălțimea a nenumărate etaje, trecând de mici norișori și lilieci fâlfâind din aripi, până pe străzile UnLondrei.

Tunelul vertical de cărți era întunecos, dar diferite lumini pluteau la intervale neregulate, în vidul cufundat în întuneric de dedesubt.

Nu părea să se termine. Nu era un turn: era vârful unui teanc de cărți care se înfigea adânc în pământ.

La un moment dat în timpul ascensiunii ei, ceea ce a fost o stâncă-raft plată trebuie că s-a răsucit cumva și s-a reunit pe la spatele ei, astfel, încetul cu încetul, ea nu și-a dat seama. A devenit un horn ieșind în afară dintr-un univers vertical de rafturi de cărți.

Sub ea, era mișcare. Pe rafturi erau oameni.

Se agățau de marginile casetelor și se mișcau de-a curmezișul lor cu mișcări de expert. Purtau frânghii și cârlige, și aveau târnăcoape, de care atârnau câteodată. Mai purtau carnețele, stilouri, lupe, tușiere și ștampile, care se legănau de curelele lor.

Bărbații și femeile luau cărți de pe rafturi în timp ce mergeau, le verificau detaliile, rezemându-se de frânghiile lor, le înlocuiau, scoteau hârtiuțe și luau notițe, câteodată cărau cartea cu ei într-un alt loc și o reașezau acolo.

— Hei! auzi Deeba.

O femeie se cățăra înspre ea. Câțiva bărbați și femei își întoarseră capetele în pripoanele lor și priviră curioși.

— Pot să te ajut? zise femeia. Cred că s-a făcut o greșeală. Cum ai trecut de recepție? Rafturile acestea nu sunt cu acces liber.

— Scuze, spuse Deeba. Nu știu ce vreți să spuneți.

Femeia se mișcă precum un păianjen chiar sub ea. Se uită la Deeba peste ochelari.

— Trebuie să depui o cerere la recepție, iar unul dintre noi îți va aduce orice ai nevoie, zise ea. Va trebui să-ți cer să te întorci. Arătă înspre UnLondra.

— Acolo vreau să ajung, spuse Deeba, scoțându-și mănușa și punând-o în rucsac. Eu am venit din interior.

— Așteaptă... pe bune? zise cu emoție femeia. Ești o călătoare? Ai venit pe scara de poveste? Doamne. Au trecut ani de când n-am mai avut un explorator. Nu este o călătorie ușoară, la urma urmelor. Totuși, știi ce se spune: „Toate rafturile de cărți duc la Groapa Mormanului de Cuvinte." Și aici ești.

— Eu sunt Margarita Staples. Se înclină în harnașamentul ei. Bibliotecar extrem. Alpinist pe cărți.

— De unde ai venit? zise Margarita. Lost Angeles? Baghnu-i?

— Nu sunt dintr-un suboraș, spuse Deeba. M-am cățărat din Londra.

— *Londra?* Femeia miji ochii. O fetiță că tine? Te aștepți să cred că ai urcat tot acel drum? Direct în sus? Nu ai avut niciun necaz cu ciorile de cuvinte? Nici cu războinicele triburi de cărți din Rafturile de Mijloc?

— Habar n-am. Ceva a încercat să mă atace cred, dar am scăpat. Am ieșit din biblioteca mea. Și am ajuns aici.

— Oh Doamne... Margarita Staples se holbă la ea. Spui adevărul. Bine. Bine bine.

— Este un lucru bun că nu ai luat-o la stânga sau la dreapta pe drum; ai fi putut să ajungi aproape oriunde. Sunt unele biblioteci groaznice, crede-mă, în care chiar n-ai vrea să apari. Nu că, trebuie să recunosc, am duce-o foarte bine în acest moment. Oftă.

— De ce? întrebă Deeba. Ce se întâmplă?

— Suntem în mijlocul unui război, răspunse Staples. Nu numai biblioteca: întreaga UnLondră.

39

Hărnicie cuvenită

De la aceste înălțimi, Deeba putea să vadă Ochiul UnLondrei. Pâlpâirea Wraithtown-ului, țiglele negricioase ale Tărâmului Acoperișurilor. Putea să vadă licărirea fluviului tăind orașul, cele două capete metalice de crocodil ghemuite pe fiecare margine a lui.

Cerul de noapte era împânzit de stele mișcătoare. Un autobuz zburător trecu prin fața moonii.

— Vezi? Margarita Staples arătă de-a lungul UnLondrei.

În mijlocul acoperișurilor, amenajate într-un melanj de stiluri arhitecturale, cu gheare imense de tigru, și cotoare de măr, și lucruri mai ciudate care serveau drept locuințe de-a lungul unor structuri mai convenționale, era un lucru întunecat.

— Oh Doamne, zise Deeba.

Un cheag negricios învelea un grup de străzi. Era greu de văzut, o umbră în noapte de umbre.

În vreme ce Deeba privea, limbi de substanță se desfăceau din el și păreau să lingă clădirile, lăsându-le pătate cu mucus. Își trimitea tentaculele-nori ca o caracatiță murdară.

Margarita arătă înspre un alt petic de fum unduitor, și spre încă unul.

UnLondra era punctată de concentrări de fum răuvoitor, în locurile în care suborașul căzuse pradă Smogului.

— Slujba mea nu a fost niciodată plictisitoare, zise Staples. Sunt tot felul de lucruri de făcut, cum ar fi întinderea prelatei peste puț, și așa mai departe. Catalogând și reașezând pe raft. Rafturile sunt într-o condiție șocantă. Iar când ai în grijă tot ce a fost scris sau pierdut, este o slujbă destul de grea. Și mai este și adusul de cărți.

— Obișnuiam să aștept cu nerăbdare cereri de cărți aflate hăt în abis. Ne echipam cu toții, ne urmam liniile pentru kilometri întregi. Ordinea nu se mai păstra la un moment dat, dar în timp înveți să „miroși“ cotele. Câteodată eram duși săptămâni întregi, pentru a aduce volumele. Vorbea cu o voce îndepărtată.

— Sunt destule riscuri. Vânători, animale, accidente. Frânghii care se rup. Câteodată cineva rămâne separat de ceilalți. În urmă cu douăzeci de ani, eram într-un grup, și căutam o carte care se numea „*Oh, în regulă*

atunci: Bartleby se întoarce." Eram conduși de către Ptolemy Yes. El este cel care m-a inițiat. Cel mai bun bibliotecar din câți au fost, după cum zic unii.

— În orice caz, după săptămâni de căutări, am rămas fără mâncare și a trebuit să ne întoarcem. Nimănui nu-i place când eșuăm, așa că niciunul dintre noi nu se simțea prea bine.

— Ne-am simțit cu atât mai rău când ne-am dat seama că-l pierdusem pe Ptolemy.

— Unii zic că a dispărut în mod deliberat. Că nu putea să suporte gândul de a nu fi găsit cartea. Că încă s-ar afla acolo, în Abisul Mormanului de Cuvinte, trăind cu maimuțele de cuvinte, căutând. Și că se va întoarce într-o bună zi, cu cartea în mână.

Margarita se scutură.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu ar trebui să merg mai departe. Tot ce vreau să spun este că nu mă tem de puțin pericol. Dar niciodată nu am crezut că voi trăi într-o zonă de război. Și se va înrăutăți situația. Smogul ar putea ataca în orice moment.

— Trebuie să fim atenți la un atac împotriva turnului. Niciodată nu a fost vorba despre asta în această meserie. Sperăm că vânturile de la înălțimea asta îi vor amână pe smoggleri.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii care locuiau aici? zise Deeba.

— În zonele cu Smog? Cele care erau locuite, oamenii au fost nevoiți să plece din ele. Aceia care n-au fost destul de iuți...? Margarita își scutură capul. Nimeni nu se poate întoarce acum. Nu se poate respira acolo. Se zice că sunt lucruri care se târâsc din Smog noaptea și pun focuri, sau așteaptă să înhațe oameni. Dependenții de duhoare... morții întorși... și smogloditii — lucruri ciudate, născute din chimicale.

— Nu știu ce s-a mai întâmplat, zise Deeba. Dar știu cine face parte din asta. Benjamin Unstible.

— Ah da, spuse Staples. Ai dreptate.

— Pe bune? Zise Deeba. *Și-au dat singuri seama că nu pot avea încredere în el,* gândi ea.

— Da, continuă Margarita Staples. Dacă nu era doctorul Unstible, eram cu toții morți până acum.

Ah, gândi Deeba.

Era cât pe ce s-o întrerupă pe alpinista cărților și să-i explice de ce credea ea că se înșela, dar ceva o opri. În vocea lui Staples era o anumită fervoare.

— Încă nu mi-am primit unbrela, zise ea. Unbrellissimul le distribuie cât de repede poate, vulcanizate cu formula lui Unstible. Strângeam bani ca s-o plătesc. Dar Brokkenbroll nu acceptă niciun fel de bani în schimbul lor. Peter Nevereater... Arătă de-a lungul gropii cu cărți înspre un coleg. El are una, și a fost prins într-un atac al Smogului.

— Sunt uimitoare! Așa mi-a spus. Nici măcar nu trebuie să știi cum să te aperi. Ele au primit ordinele lor; sunt antrenate foarte bine. Peter nici măcar n-a trebuit să se ascundă sub ea. Unbrela a dansat în mâna lui și nu a lăsat niciun glonț de ploaie să-l atingă.

— Am văzut întâmplându-se asta, spuse Deeba.

— Este o onoare să-l ajut, zise Margarita. În fiecare zi sau la două zile primim cereri de la Unstible, pentru tot mai multe volume oculte. Chimie și magie. Și chimico-magie. Și magico-chimie. Niște expediții destul de dificile pentru a le găsi, asta pot să-ți spun. Dar se merită, pentru orice învață din ele.

— Smogul s-a extins destul de mult. Dar dacă nu erau unbrelele, ar fi cucerit întregul suboraș până acum. Cu ajutorul lui Unstible, avem o șansă.

Era clar cât de multă încredere își pusese în Benjamin Unstible și în formula lui. Deeba gândi cu rapiditate.

Planul ei fusese să-i anunțe pe toți cei care ar fi ascultat că Unstible nu era chiar ceea ce părea, dar își dădu seama că asta s-ar putea să nu meargă atât de bine. În cel mai bun caz, Margarita ar crede despre ea că este nebună. În cel mai rău caz, ar putea-o considera o inamică a UnLondrei.

Deeba nu-și dorea să sfârșească într-o închisoare din UnLondra, sau să fie mereu pe fugă. Și pe lângă asta, certitudinea Margaritei o făcu să-și chestioneze propriile ei concluzii. Nu era posibil ca Deeba să se fi înșelat?

Poate că ar trebui să mă întorc, gândi ea, și tremură la ideea de a coborî tot acel drum. Nici măcar nu știa dacă ar fi funcționat. Dar mai mult decât atât, nesiguranța o încolțea.

Nu pot să spun nimic până nu sunt compet sigură că Unstible minte, gândi ea. *S-ar* putea *să mă înșel complet. Dar dacă nu... UnLondra este într-un necaz mare.*

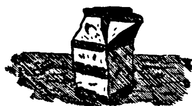
Își aruncă privirea peste suboraș, întrebându-se ce-i de făcut. În apropiere, contururile licăritoare ale Wraithtown-ului îi captară atenția. Își aminti de ceva ce-i spusese ei Obaday Fing, despre locuitorii săi.

Acoperișurile Wraithtown-ului nu erau consistente. Formele lor se schimbau. De la distanța asta, păreau că se mișcă ca niște flăcări reci, palide.

Deebei nu-i plăcea direcția în care o luaseră gândurile ei. Încercă să-și dea seama de o altă metodă prin care să găsească informațiile de care avea nevoie. Din păcate, nu putu. Oftă. Tocmai se închipuise plecată într-o expediție periculoasă.

Dar trebuie să fiu complet sigură, gândi ea. *Pentru ca nimeni să nu creadă că sunt nebună.*

— Ați putea să-mi spuneți cum pot să ajung jos? spuse ea. Și de asemenea... ce știți despre Wraithtown, și despre fantome?

40

Înspre fantome

Două scări de fier se întindeau în afara turnului. Erau șubrede și ruginite, dar după cățăratul ei epic pe stânca de cărți, nu puteau s-o intimideze pe Deeba.

Îi făcu cu mână în semn de mulțumiri și rămas bun Margaritei, alpinista cărților, și începu să coboare. Lângă ea se afla cealaltă scară, pentru cititorii care urcau, pentru a evita coșmarul ambuteiajelor.

După un minut sau două, auzi păcănitul unei mașini de scris. Lângă trepte, era ieșit în afară un raft de cărămidă, doar cu puțin mai mare decât biroul care era așezat pe el. Un bărbat la costum stătea la birou, holbându-se la Deeba.

— Nu am avut nimic de împrumutat, spuse ea.

— Stai puțin... cum ai ajuns aici? zise el. Te-ai furișat pe lângă mine?

— Nu, nu am făcut-o, răspunse Deeba cu indignare. Își continuă coborârea. Întrebați-o pe Margarita, îi strigă lui. Vin dinăuntru.

— *Adevărat?* zise el. Un vizitator! Se apleca peste marginea micului spațiu de lucru și-i strigă: Bine ai venit în UnLondra!

Da, este într-adevăr primitoare, gândi Deeba cu sarcasm, amintindu-și de împrejurimile cu Smog clocotitor. *Iar acum trebuie să mă duc și să mă milogesc pentru o favoare unei adunături de fantome.*

Dar în ciuda ei, Deeba nu putea să pretindă că nu este emoționată de întoarcere.

În sfârșit ajunse să atingă caldarâmul suborașului. Străzile șerpuiau în diferite direcții, cărămizile și mortarul lor fiind întrerupte de tehnologia adîl și de alte ciudățenii. Bucăți de gunoaie sălbatice se mișcau sperioase din umbră în umbră.

— Nu mă mai speriați de data asta, zise Deeba.

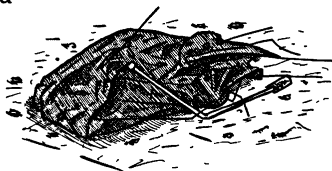
Cerul se lumina, dinspre locul întâmplător din care avea să răsară SubSoarele. Deeba își puse puse în spate rucsacul și învârti umbrela. Privi în sus la uriașa coloană a Gropii Mormanului de Cuvinte, înălțându-se într-atât încât părea gata să se prăbușească.

Deeba se orientă și porni în direcția Wraithtown-ului, având în vedere ceea ce a învățat despre locuitorii săi.

Nimeni nu știa de ce unii dintre morți veneau, ca și fantome, să locuiască în Wraithtown. Majoritatea celor care muriseră în UnLondra și în Londra se duceau direct în locul în care se duceau, oricare ar fi fost acela. Dintre puținii care rămâneau prin preajmă, mulți stăteau în altă parte, în special bântuind locurile morții lor. Alți câțiva hoinăreau.

Majoritatea populației de fantome din oraș și din suboraș, în orice caz, se stabilea în Wraithtown. Câteodată rămâneau acolo pentru ani buni, înainte de a se stinge încetul cu încetul și de a trece mai departe, ducându-se acolo unde se duc morții.

Wraithtown era o zonă a UnLondrei, dar era de asemenea o suburbie a tărâmului celor morți, atât de îndepărtată de centrul orașului necropolă care de-abia era vizibil în lumea celor vii. Cei morți care trăiau acolo, trebuie să fi fost aceia cu unele motive pentru a rămâne în apropierea celor vii, își dădură seama UnLondonezii, iar refuzul lor de a se justifica era dubios.

Era foarte dificil să dai un înțeles Wraithtown-ului, deoarece morții erau extrem de necomunicativi. Asta duse la mii de zvonuri. Din ce alt motiv ar fi rămas prin preajmă morții din Wraithtown, dacă nu pentru că erau geloși pe trupurile celor vii?

Deebei îi era teamă. Dar știa că Wraithtown era locul în care ar putea găsi niște informații importante, vitale, despre Unstible. Încercă să-și dea seama cum ar putea să ajungă în siguranță pe străzile sale, să afle ce trebuia să afle, și să plece fără ca trupul ei să-i fie furat. Avea un kilometru sau doi să se decidă.

— Ce-o să mă fac? spuse ea cu putere.

În timp ce trecea cu rapiditate pe aleile neluminate, Deeba a trebuit să recunoască faptul că nu mai era atât de sigură precum fusese că UnLondra n-o mai înfricoșează. Margarita o avertizase că străzile goale, sau care păreau goale, spre Wraithtown nu erau sigure. Deeba își spuse că, pentru că era aproape dimineață și pentru că era nerăbdătoare, ar fi normal să pornească imediat la drum. Se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșeală.

Începu să fredoneze, pentru a-și păstra buna dispoziție.

Nu poate fi prea departe, gândi ea. Încă nu-și dăduse seama de ce avea să facă atunci când va ajunge în Cartierul Fantomelor. Deeba tremură în aerul rece, umed.

De undeva din apropiere veni un zgomot de sticlă spartă.

Îngheță.

Se auzi un țipăt teribil, care putea să vină de la un câine, sau de la o vulpe, sau chiar, chiar de la o persoană. Fu tăiat brusc.

Deeba se strecură înspre o clădire aflată în apropiere, o casă adîl făcută din patefoane antice. Ascultă.

Nu se mai auziră țipete. Se auzea, totuși, un alt sunet. Un fel de sfărâmare udă, slabă. Și altceva care nu era chiar ca o bătaie, nici chiar ca un zgomot de copite. Ceva între.

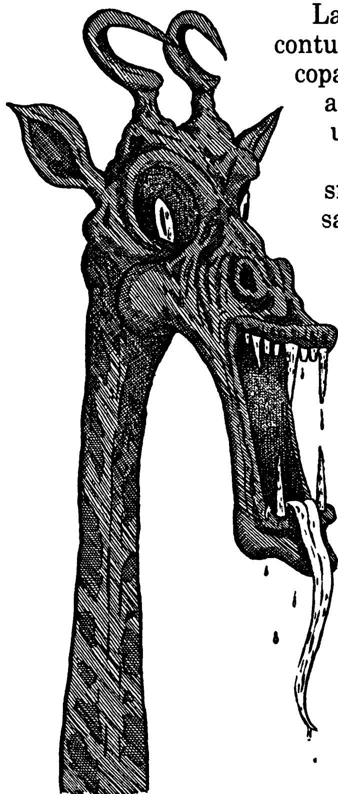
Deeba înaintă pe furiș. Pe acele străzi înguste și în acel aer închis, nu prea putea să-și dea seama de unde vin sunetele. Se mișcau.

În spatele ei, văzu o siluetă întunecată scoțându-și capul pentru câteva clipe dintre acoperișuri. Ceva se apropia, la o stradă distanță, cu mult deasupra caldarâmului.

Se strecură încet înainte, și trase cu ochiul pe după un colț.

Oh... gândi ea, inima bătându-i cu putere. *Am cotit-o greșit.*

* * *

La câțiva metri în față, un animal imens se contura în întuneric. Se ridica pe picioare ca niște copaci viguroși. Din corpul musculos ieșea un gât alungit, enorm. Își vâra capul prin rămășițele unei ferestre de la un ultim etaj.

Deeba auzi iarăși zgomotul de lichid și de sfărâmare. Creatura mesteca trupul prăzii sale.

Un sunet minuscul scăpă din gâtul Deebei, iar îngrozitoarea figură își întoarse instantaneu capul și o privi cu ochi de prădător.

Lumina moonii strălucea pe curbele coarnelor sale. Își trase înapoi buzele, lăsând să se vadă o gură plină de colți, care picurau bale și sânge. Din adâncul acelui gât imens veni un răget.

Nu ar fi trebuit niciodată să mă îndoiesc, gândi Deeba, terifiată. *Este adevărat. In UnLondra, girafele nu sunt drăguțe.*

41

Monștri ai savanei urbane

Deeba fugi.

Din spatele ei veni un mârâit și un răget, și sunetul ca de bătaie de tobă al acelor imense labe cu pernițe pe caldarâmul UnLondrei, când girafa începu urmărirea.

Deeba zigzagă, luând cât mai multe curbe strânse. O luă când la stânga, când la dreapta, respirând din greu. Zări bestia, galopând înspre ea cu pași enormi, dând din cap și purtând maimuța la care mesteca ca pe un drapel însângerat.

Cu stindardul fluturând, și scoțând țipete ca de hienă printre dinții încleștați, își chema prietenii, după cum își dădu seama Deeba când dădu un colț pentru a vedea o altă girafă stând cu fața la ea. Vânau în haită.

O luă în fugă pe o alee. Alte câteva capete apărură peste acoperișurile învecinate, zgâindu-se la ea cu ochi galbeni, feroce. Deeba alergă, și știu că este fără speranță. Sunetele girafelor veneau de peste tot. Dădea și iar dădea colțuri, căutând un loc în care să se ducă.

În spatele ei, auzi bestiale zgomote de așteptare.

Girafele erau aproape. Își lingeau dinții și buzele ca de cal cu limbi precum carnea tranșată.

Erau șase sau șapte girafe care se năpusteau asupra ei. Deeba își ținu respirația. În îmbrâncirea lor pentru a ajunge în față, două girafe rămaseră înțepenite una lângă cealaltă pe o alee strâmtă, fiind blocate pe moment. Cu un temperament rău, se mușcară una pe cealaltă.

Deeba se întoarse și alergă tare.

Sângerând din rănile pe care și le făcuseră una celeilalte, enormele carnivore galopară iarăși după ea. Deeba mări viteza. Se întoarse pentru a le vedea apropiindu-se.

Numai că nu se apropiau. Ceva se schimbă în aerul de pe fața ei, dar Deeba era concentrată la girafe.

Una câte una, la câțiva metri în fața ei, ele se opriră.

Frânară, ca niște cai de curse care nu vor să sară un gard. Își lăsară în jos gâturile enorme, și tropăiră pe loc, frustrate.

Deeba se dădu înapoi.

— De ce nu veniți? șopti ea.

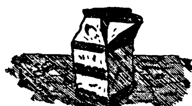
Girafele se învârteau în cercuri și mârâiau, și își întindeau gâturile înspre Deeba, dar nu s-ar fi apropiat mai mult.

Își ridicară masivele corpuri pe picioarele din spate.

Oare de ce anume se tem? se întrebă ea. Abia în acel moment își dădu seama unde se află, iar răspunsul era simplu.

Pe toate părțile erau pâlpâirile unor case pale. De la ferestrele lor, zeci de ochi de fantomă o priveau, posesorii lor fiind mult prea neclari, sau decolorați, sau mișcându-se mult prea rapid pentru ca Deeba să-i vadă clar.

Trebuia să-și regândească intenția de a aștepta în afara Wraithtown-ului și să încropească un plan. Fără să-și dea seama, Deeba tocmai intrase în fugă în el. Iar fantomele UnLondrei priveau.

42

Bântuiri și case

Cu siguranță nu acesta fusese planul. Încântarea Deebei de a fi scăpat de girafe se schimbă numaidecât într-o nouă neliniște.

Și nici nu putea să fugă de-aici, cu girafele dând târcoale, urmărind. Își deschise umbrela, zadarnic, și o ținu ca pe un scut. Deeba începu să se învârtă pe loc.

— Nimeni nu se apropie, strigă ea. Sunt cu ochii pe voi. La prima încercare a vreunuia să mă posedeze, voi...

N-ar fi trebuit să încep deloc propoziția asta, gândi ea, pentru că nu era nimic cu care s-o fi putut încheia.

Deeba porni cu atenție mai departe în Wraithtown, întorcându-se în timp ce mergea. Nu numai locuitorii din Wraithtown erau fantome. Clădirile erau de asemenea.

Fiecare dintre case, clădiri publice,magazine, fabrici, biserici și temple, avea un miez de cărămidă, lemn, ciment, sau orice altceva, înconjurat de un halo fantomatic al versiunilor mai vechi ale lor. Fiecare anexă care a fost construită vreodată și apoi dărâmată, fiecare contur mai slab, mai mic, fiecare design diferit: toate se agățau de existență ca și spectre. Formele lor firave, fără culoare, licăreau, apărând și dispărând. Fiecare clădire se afla într-un cocon al unui sine mai bătrân, mort.

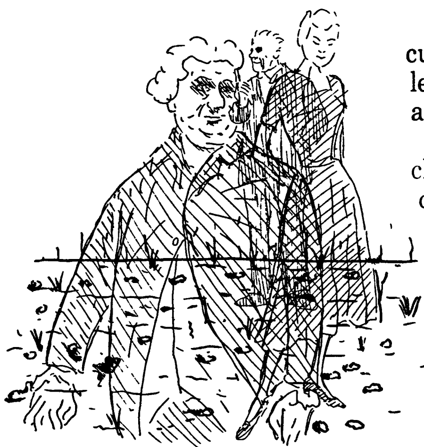
De la toate ferestrele-fantomă, fantomele din Wraithtown priveau.

Deeba se întoarse din ce în ce mai repede, în vreme ce aparițiile ieșeau pe stradă să o întâlnească.

În lumina moonii care cobora, figuri translucide își făceau apariția. Bărbați și femei ieșeau de nicăieri, decolorați, purtând costume din diferite perioade istorice. Unii arătau ca niște Londonezi, cu peruci antice și haine demodate. Unii îi păreau Deebei a fi mai mult UnLondonezi, în îmbrăcămintea lor specifică. Toți erau lipsiți de culoare, complet tăcuți și fără substanță. Deeba îi putea privi pe ceilalți prin ei.

Se apropiară de ea, plutind.

— Rămâneți unde sunteți! zise Deeba. Nu vă apropiați! Știu ce vreți să faceți! Am nevoie numai de o informație, și apoi plec.

Fantomele Wraithtown-ului o încercuiră, și începură să vorbească. Putea să le vadă gurile mișcându-se, dar nu se auzea nimic. Deeba își scutură capul.

Ele deveniră tot mai agitate, și părea chiar că țipau, dar singurele lucruri pe care le putea auzi erau adierile vântului, și zgomotele îndepărtate ale câinilor și vulpilor. Frustrată, o fantomă bătu din picior, fără niciun sunet. Lumina moonii strălucea prin ei.

— Trebuie să văd o listă. Trebuie să văd *lista,* zise Deeba. Silabisi lent cuvintele, de parcă ar fi vorbit cu cineva care nu vorbea bine engleză.

— Unul dintre voi trebuie să fie în stare să vorbească cu mine, spuse ea. Nu veniți mai aproape! O să fiu plecată într-o clipă! Trebuie numai să văd lista!

Deeba se depărtă de o siluetă nebuloasă îmbrăcată ca Shakespeare, care se apropiase îndeajuns pentru a o putea atinge.

— Păstrați distanța! strigă ea. Nu înțelege niciunul dintre voi?

— Ei te înțeleg, cu toții, spuse cineva. Tu nu-i înțelegi pe ei.

Se întoarse. Prin straturile spectrale ale mulțimii din jurul ei, sprijinindu-se de o casă-fantomă pâlpâitoare, abia dacă îl putea distinge pe băiatul Hemi.

— Tu! zise ea.

El păși înspre ea, drept prin fantome, una câte una.

— Nu te apropia prea mult, spuse ea amenințător. Rămâi acolo! De când timp privești?

— „Nu te apropia?" zise el. Cât de nepoliticoasă *ești*? *Tu* ești cea care a venit aici să ceară *ajutor.*

O fantomă aflată în apropiere privi cu surprindere în jos, când Hemi trecu prin pieptul lui și se opri înaintea Deebei.

Purta un costum vechi, ponosit. Pielea lui era la fel de palidă după cum și-o amintea, ochii la fel de umbriți, vocea la fel de sarcastică.

— Ei ca să vezi, uite cine s-a întors, zise el.

— Doar stai unde ești, spuse Deeba. Se dădu înapoi cu prudență, ridicându-și umbrela. De ce mă tot urmărești?

Hemi scoase un sunet obraznic.

— Te urmăresc? lătră el. Nu fi ridicolă.

— Ai fost în autobuz, zise ea. Cu bărbatul acela.

Hemi avea un aer plouat.

— În regulă, mda... te-am cam urmărit pe autobuz. Dar numai din cauză că tovarășa ta e... știi tu... *Shwazzy,* spuse el. Vroiam să știu despre voi,

și în orice caz... Se opri brusc. Ce vrei să spui, „cu bărbatul acela“? ceru el să știe.

— Și ne-ai urmărit și pe acoperișuri. Și i-ai *furat* cartela Zannei.

— Stai puțin! În regulă, să zicem că eram, într-un fel, în urma voastră pe acoperișuri, de asemenea, dar cum *îndrăznești* să mă faci hoț! Aveam *grijă* de tine, ingrată somnoroasă ce ești. Cine crezi că a fluierat înspre pod când au apărut dependenții ăia? Nu am furat nimic *în mod evident* niciodată! Și ce vrei să spui „cu bărbatul acela“?

— Tu să-mi spui. Deeba își ținea limba-n frâu.

— Știam eu! Vrei să spui că eu eram unul dintre cei de pe sticlescârboase. Își puse mâinile-n șold și dădu din cap. Strigător la cer. Dă vină pe fantomă, nu-i așa? Eu am fost cel care *l-a oprit* pe tipul ăla!

— De ce...?

— „Pentru că încerca să-i facă rău lui Shwazzy! Adică... „ Pentru că... știi tu.

Deeba nu spuse nimic. Rememoră lucrurile întâmplate: băiatul-fantomă, sau băiatul pe jumătate fantomă, apărând cumva de nicăieri — trimițându-l pe atacator în capul lui Obaday. De fapt nu-l văzuse nici atingând-o pe Zanna, sus pe acoperișuri.

— Eu... nu mi-am dat seama de asta, spuse ea în cele din urmă.

Poate că Zanna pierduse pur și simplu cartela — nu era de parcă Deeba nu făcuse niciodată asta.

— De ce nu ai *spus* niciodată nimic?

— De parcă *voi* ați fi ascultat *fantoma*. Își ridică o sprânceană. Tocmai ai spus că te urmăream, iar eu nici măcar nu știu de unde ai venit! *Tu* ai venit aici! Ăștia de aici m-au chemat de îndată ce te-au văzut, zise el. Ei știu că ești prea surdă pentru a-i auzi. Așa că lasă deoparte nenorocita ta de umbrelă, spune-ne ce vrei, și cară-te.

— Îmi pare rău, zise Deeba. Dar știu ce faceți voi. Nu vreau să-mi ia nimeni corpul. Trebuie numai să aflu ceva —

Hemi o întrerupse.

— Tu chiar ești pe bune, nu-i așa? De ce ar vrea oricare dintre noi corpul tău nasol?

Deeba rămase buimacă. De fapt, multe dintre fantome își agitau cu furie pumnii către ea, mișcându-și buzele în ceea ce păreau a fi înjurături.

— Dai buzna aici, spuse Hemi, spui numai prostii, și apoi mai ceri și ajutor?

— Îmi... îmi pare rău, zise Deeba. Mi s-a spus —

— Ce mai urmează, o să li te alături celor care spun că suntem mână în mână cu nenorocitul de Smog?

Deeba privi la fantomele strânse în jur.

— Voi... nu vreți să posedați oameni?

— În numele lui Deadsey, *desigur* că nu! zise Hemi. Uite, tu, îi spuse Deebei, înghiontind-o cu degetul. Nu îți voi spune că *nimeni* din Wraithtown

nu a șterpelit vreodată un trup. La fel cum nici tu nu-mi poți spune că nimeni din UnLondra nu a furat niciodată haine. Dar mă vezi pe mine dând vina pe voi *toți* pentru toate astea? Mă vezi?

— Atunci... de ce trăiți lângă oameni vii, dacă nu vreți asta? Deeba se uită la fantome.

— Ei nu *aleg* să rămână pe-aici! zise Hemi. După ce murim, câțiva dintre noi se trezesc iarăși pur și simplu. Uneori pentru câteva zile, alteori pentru secole. Nu-i așa?

O fantomă de lângă el, îmbrăcată într-o rochie antică, dădu din cap și-și roti ochii.

— Și cei mai mulți dintre noi ajungem aici, zise Hemi. Și ce-i cu asta? Măcar putem să vorbim între noi aici. Și mai și suntem acuzați de tot! Parcă văd că or să apară bande de UnLondonezi care să ne ciopârțească cu foarfeci de exorcizare! Ai idee cât de des se întâmplă ca un UnLondonez să moară și să se trezească în Wraithtown? Și când ajunge să vadă ce se întâmplă, trebuie să-l ascultăm cât de rău îi pare, bla, bla, că a avut o părere greșită despre noi, și tot așa. Desigur, atunci este mult prea târziu.

Urmă o tăcere lungă. Bineînțeles, ar fi putut să fie un vacarm al fantomelor furioase, dar Deebei i se păru o tăcere lungă.

— Păi... îmi pare rău, spuse Deeba. Mi s-a spus greșit.

— În orice caz. Hemi își trase nasul.

Mai urmă o tăcere. Deeba așteptă ca Hemi să o întrebe ce face aici. El nu o întrebă.

— Poate că... ai avea cum să mă ajuți? spuse ea în cele din urmă. Hemi se uită la ea.

— Eu să te ajut pe tine?

— Te rog. Începu să vorbească mult mai grav. Este cu adevărat important. Trebuie să verific ceva. Cineva mi-a spus că există... Există vreo listă oficială a tuturor morților?

Hemi, împreună cu alte câteva fantome, dădură din cap.

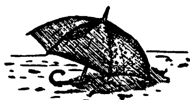
— Mda, zise el cu nonșalanță. La biroul de evidențe. Wraithtown este un cartier al Thanatopiei — acesta-i orașul morților Londrei și UnLondrei. Nu putem să ne mutăm încă în centrul orașului — nu știm prea multe el — dar avem acces la unele dintre documentele lui oficiale. Morții sunt cu mult mai organizați decât cei vii.

— Tare, zise Deeba. Ascultă... chiar am nevoie să aflu dacă cineva este pe lista aia.

Hemi se luptă să nu pară interesat, și eșuă.

— De ce?

— Pentru că mi s-a spus că este mort. Și că a murit *înainte* ca eu să-l cunosc. Dar cu siguranță nu este o fantomă. Așa că vreau să știu ce se petrece.

43

Străzi pâlpâitoare

Girafele behăiră înfometate, în depărtare, în timp ce Hemi o ducea pe Deeba prin străzile instabile ale Wraithtown-ului, pe lângă magazine și oficii înnorate de propriul lor sine păstrat în amintire. Marea parte a anturajului spectral se risipise. Mai erau numai câteva pâlpâiri de ectoplasmă, ale câtorva morți curioși, care zburau în jurul Deebei.

— Nici nu-mi vine să cred, spuse iarăși Deeba, că mă taxezi pentru asta.

— Păi, scuză-mă! zise Hemi. Asta nu-i treaba mea. Și după felul în care ai vorbit despre noi, cred că ai un noroc chior că te ajut.

— „Ajutor," mormăi cu amărăciune Deeba. Jumătate din banii mei...

— Mda. Hemi rânji. Flutură ostentativ banii scoși din uz, pentru care insistase ca Deeba să-i plătească înainte de a o escorta. O plăcere să facem afaceri împreună.

— Am *dispărut* de-aici în clipa în care am terminat, bombăni Deeba.

— Oh, hai să plângem, zise Hemi. Nu, te rog, rămâi.

Se uitară unul la celălalt.

— Știu, știu, spunea Hemi din când în când, câte unei fantome pe lângă care treceau. Totul e-n regulă, ea este cu mine.

— Nu suntem obișnuiți în Wraithtown cu cei cărora încă le bate inima, îi spuse Deebei.

Trecură pe lângă fantasme ale felinarelor, în stiluri vechi, unde au fost, și au dispărut, luminile. Mici grupuri de fantome se strângeau la colțurile străzilor. Stăteau — sau pluteau, picioarele dispărându-le — îmbracați în costume din toate timpurile.

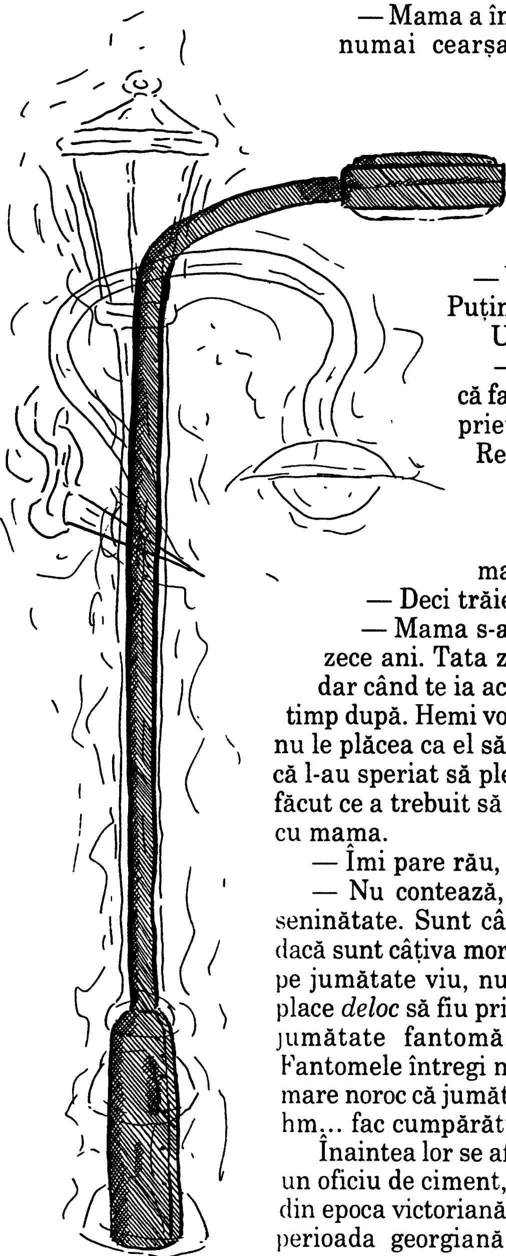
— Când vorbești despre ei, continui să spui „noi", zise Deeba. Dar tu nu ești ca ceilalți.

Hemi privi în altă parte.

— Cineva mi-a spus că tu ești pe jumătate... Cum se face că eu pot să te aud? În afară de asta... Deeba întinse mâinile și-l împinse. Tu ești solid.

Hemi oftă.

— Mama a fost o Londoneză, ca și tine, zise el. Născută în urmă cu două sute de ani, a murit acum o sută șaizeci și cinci. Tata nu era mort deloc. Era UnLondonez, a venit în Wraithtown din pură curiozitate.

— Mama a încercat să-l sperie. Deci era toată numai cearșafuri plutitoare, și *woooo!*, și *wooaaah!* și tot așa. Dar el nu era speriat. După cum spun toți... s-a îndrăgostit de ea, acolo, pe loc. Și așa un lucru a dus la altul.

— Dar *cum*? Dacă nu era măcar... solidă...

— Unele fantome se pot materializa. Puțin. Puține. Ea era una dintre ele.

Urmă o tăcere.

— Problema era, zise el întristat, că familiei lui nu-i plăcea situația, iar prietenele ei credeau că e bolnavă. Reușiseră să-i înfurie pe toți.

— Tu ești singurul?

Hemi ridică din umeri.

— Habar n-am, zise el. N-am mai întâlnit alții.

— Deci trăiești aici cu părinții tăi?

— Mama s-a dus în Thanatopia când aveam zece ani. Tata zicea că ea încercase să rămână, dar când te ia acel val... Tata a dispărut la puțin timp după. Hemi vorbi aprins: Unora dintre localnici nu le plăcea ca el să locuiască în Wraithtown. Poate că l-au speriat să plece. Sau mai rău. Sau poate că a făcut ce a trebuit să facă pentru a fi iarăși împreună cu mama.

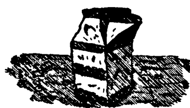
— Îmi pare rău, mormăi Deeba, șocată.

— Nu contează, spuse el, poate cu prea multă seninătate. Sunt câțiva oameni grozavi aici. Chiar dacă sunt câțiva morți care nu mă plac pentru că sunt pe jumătate viu, nu sunt toți la fel. Celor vii nu le place *deloc* să fiu prin preajma lor, pentru că sunt pe jumătate fantomă. Pot să am grijă de mine. Fantomele întregi nu mănâncă, dar eu mănânc. Am mare noroc că jumătatea mea fantomă mă ajută să... hm... fac cumpărături. Făcu cu ochiul.

Înaintea lor se aflau o clădire și fantomele ei. Era un oficiu de ciment, înfășurat în spectrele unei case din epoca victoriană, ale unei structuri prăbușite din perioada georgiană, și a unei cocioabe cu aspect

medieval. Spectrele licăreau în jurul oficiului și în jurul lor. Pe ușa de la intrare se găsea un semn tipărit, din plastic, bântuit de o versiune mai veche, pictată, pe care scria: CONSILIUL DIN WRAITHTOWN.

Hemi deschise pentru Deeba ușile de la intrare, iar fantomele tuturor ușilor dinaintea acestora se deschiseră odată cu ele. Deeba intră în multe straturi ale istoriei.

44

Birocrație post-mortem

Dacă era năucitor doar să te afli în Wraithtown, înconjurat de fantomele formelor anterioare, să fii în clădire era copleșitor.

Coridorul părea să se lărgească și să se îngusteze, după cum se învârtejeau fantomele lui. Pereții erau plini de certificate și de picturi, fiecare dintre ele înconjurat de mai multe în formă spectrală. Suprapunându-se luminilor, erau fantomele unor becuri goale și ale unor candelabre întortocheate.

— Cred c-o să vomit, zise Deeba.

— Îți este numai rău-de-fantome, spuse Hemi. Îți va trece.

În spatele unui birou — și a nenumărate birouri fantomă — pe care se afla un calculator, teancuri de hârtii, stilouri, și toate fantomele lor, stătea o fantomă grasă într-un trening.

— *Pot să te ajut?* pronunță el cu emfază, apoi privi în sus. Se ridică pe ceea ce ar fi trebuit să fie tălpile lui, dacă picioarele lui nu s-ar fi terminat în adieri din nimic. Începu să țipe, în tăcere.

Hemi țipă și el.

— Tu să nu vorbești cu mine așa, zise el. Da, ea este vie, și da, eu *sunt* „băiatul acela." Nu-mi pasă ce crezi, este slujba ta să oferi informații. Nu, nu este, ea este *Londoneză*, idiotule. Își dădu ochii peste cap. Nu, desigur că aia nu-i o armă de alungat, aia este o umbrelă.

Deeba era impresionată de cât de înverșunat era Hemi.

— Acum, zise el, spune-ne ce vrem să știm. Sau te voi raporta.

Fantoma grasă se așeză, îmbufnată. Deeba o văzu privindu-l pe Hemi și spunând ceva.

Hemi nu reacționă. Ce a spus fantoma? Mimă cu buzele ei, pentru a-și da seama.

Brusc, știu cum îl numise pe Hemi, și se holbă la fantomă cu dispreț. *Corcitură.*

— În regulă, de ce ai nevoie? întrebă Hemi.

— Înregistrările tuturor celor morți, zise Deeba. Am nevoie să verific dacă cineva este listat.

— Numele este Benjamin Hue Unstible.

— *Ce?* zise Hemi. *Ce?* dădu din gură fantoma.

— Despre ce vorbești? spuse Hemi. Unstible nu este mort. A ieșit din ascunzătoare. Își pune în aplicare planul, separă UnLondra de Smog, vulcanizează unbrelele...

— Știu, știu, zise Deeba. Plătesc pentru asta, nu-i așa? Așa că fă-mi pe plac și uită-te. Se poate să nu fie nimic.

— Ești sărită de pe fix, chicoti Hemi.

Fantoma își aruncă mâinile-n sus într-un mod ostentativ, și deschise un fișet, trăgând de sertarele-fantomă ale lui, care scoaseră sertarul solid odată cu ele. Răsfoi printre hârtii.

— Nu, zise Hemi în cele din urmă, când fantomă răcni ceva. Niciun Unstible în Wraithtown.

— Ok, spuse încet Deeba. Păi... asta-i bine. *Oare am bătut tot drumul până în UnLondra pentru nimic?* gândi ea. *Oamenii de la RMetS trebuie să fi făcut o greșeală.*

— Dar în însăși Thanatopia? zise ea. Mai este vreun alt dosar?

— Ai auzit-o, spuse Hemi. Reverificare! Urgent!

Fantoma birocrată îl privi cu acrime dar, evident convinsă că era cel mai ușor mod de a scăpa de ei, se ridică și pluti către un birou aflat în spate, mimând *așteaptă* și pronunțând ceva.

— Zice că hârțoagele noi ajung aici de la oficiul Thanatopian la fiecare câteva luni, spuse Hemi.

— La câteva luni? zise Deeba. Dacă am dreptate, Unstible s-ar fi mutat în Thanatopia în ultimele câteva săptămâni.

Hemi oftă, apoi privi cu șiretenie în jur, și vorbi încet.

— Ei bine, sunt banii tăi. Presupun că ne-am putea conecta la baza de date de pe afternet, dacă chiar vrei. Aia ar fi mai recentă. Știi și tu cum e cu hârțogăraia asta. Funcționarii ăștia încă sunt fericiți să lucreze cu hârtii și cu fantomele lor. Sunt convins că folosesc chestia aia doar pentru a se juca Minesweeper, și dau cu piciorul la orice altceva. Dădu din cap înspre calculator și haloul său plutitor de fantome de calculatoare mai vechi. Să-mi spui dacă vine, zise el, și apucă tastatura. Hemi găsi parola funcționarului pe o bucată de hârtie fantomatică, prinsă pe o parte a monitorului.

— Afternetul se conectează la... cum îi spuneau în UnLondra... la undernet? întrebă Deeba.

— Mda. Și amândouă, la internetul tău. Dar nu foartemulți oameni se pricep să facă să meargă conexiunile. Ah, gata.

Deeba o văzu pe fantoma grasă închizând sertare în cealaltă cameră.

— Repede, șopti ea.

— În regulă, zise el, deci dacă dau click aici, și aici... gata. Am intrat. Acum. Se uită la ea și dădu din cap în timp ce scria. Benjamin Hue Unstible, zise el, și apăsă Enter.

Ecranul se goli de conținut, apoi imaginea tremură, apoi apăru o singură înregistrare.

BENJAMIN HUE UNSTIBLE
CETĂȚENIA THANATOPIANĂ ACORDATĂ. *Imigrant nou.*
CAUZA IMIGRĂRII: inhalare de fum/ otrăvire.

Urmă o tăcere foarte lungă.

— Doamne Dumnezeule, zise Hemi.

— Am avut *dreptate,* zise Deeba, și își strânse pumnii.

— Unstible a murit cu săptămâni în urmă, spuse Hemi. Ucis de... Smog?

— Deci... ar putea să fie fantoma lui, cea care împarte unbrele? întrebă Deeba. Nu seamănă deloc cu niciunul dintre voi...

— Nu, spuse Hemi. Dacă ar fi fost o fantomă, ar fi figurat pe listă ca proaspăt mutat în Wraithtown. Unstible a decedat de tot. Orice ar fi chestia aia, cu orice ar semăna, orice ar face... nu este Benjamin Unstible.

45

Ploaie rea

— *Hei!* dădu din gură fantoma, văzându-i la calculator. Împrăștie hârtiile-fantomă pe care le ținea, și pluti înspre ei, agitându-și pumnul.

— Tipărește-o! zise Deeba. Hemi apăsa butoanele. Repede!

Fantoma durdulie se întinse după foaia care ieșea, dar Hemi o înșfăcă și i-o dădu Deebei. Fantoma lovi tastatura, iar ecranul deveni blank. *Ce faceți?* zbieră el fără sunete în vreme ce Deeba și Hemi fugeau.

Foaia era greu de citit. Fonturile erau înconjurate de vârtejuri de tipărituri-fantomă, o pâlpâire a tuturor fonturilor folosite odată pe formulare oficiale. Iar hârtia fusese cu siguranță reciclată. Formele ei anterioare — mesaje scrise în grabă și pagini de ziar — pluteau în jurul ei.

Dar prin toată interferența spectrală, numele lui Unstible și detaliile „imigrării lui în Thanatopia" — moartea lui — puteau fi deslușite.

— Asta o dovedește, zise Hemi, oprindu-se la intrare.

Deeba împături cu grijă foaia tipărită.

— *Ți-am zis* eu, spuse ea.

— Bine, bine, zise Hemi, împingând-o înspre ușă, în vreme ce în urma lor apăreau o mulțime de birocrați furioși.

Când ieșiră, SubSoarele răsărise. Deeba urmări cu privirea ciudata, familiara formă.

— Trebuie să-i spunem lui Brokkenbroll, spuse Deeba cu stăruință. Și Provăzătorilor.

— Ho, ho, făcu Hemi. Privi cu frică în urma lui în timp ce mergeau prin Wraithtown. „Noi"? Asta-i problema ta. Îmi pare rău, dar am făcut ce trebuia pentru banii primiți. Mult noroc, eu am plecat.

— Stai, ce? Deeba se opri și se holbă la el. *Nu poți.* Glumești. *Nu este Unstible* cel care face lucruri. Nu înțelegi? Ceva este cu adevărat în neregulă. Trebuie să ajung la Pons Absconditus. Poți să mă ajuți?

— Nici măcar nu ajunge la sol prin părțile astea, spuse Hemi. Ai putea lua un autobuz, dar... Părea să miroasă aerul. Este o Zi a Pungașilor. Nu știu cât de des circulă într-o Zi a Pungașilor.

— Stai puțin, zise Deeba. Ziua Pungașilor. Îți aduci aminte unde te-am întâlnit pentru prima dată?

— Sigur, spuse el. Făceam cumpărături pentru micul dejun. *Furai,* gândi Deeba. În piață, puțin mai sus de-aici.

— Am un prieten acolo care ne-ar putea ajuta.

— Nu este niciun „noi", zise Hemi. Nu știu *ce* se petrece, dar *nu pot* să mă implic.

— Dar... nu îți pasă? spuse Deeba. Este UnLondra... Se opri brusc. Nu-l mai văzuse niciodată atât de agitat. Își dădu seama că nu era vorba despre faptul că nu-i păsa — ci despre faptul că era depășit de situație. Și își aminti de ce se întâmplase cu el în piață.

Avea nevoie de ajutorul lui. Deeba aproape că despera. Un lucru care o oprea, era că, cu toate că Hemi se purta de parcă era gata să-și ia tălpășița, nu o făcea. Se gândi la repezeală. Cu siguranță el trebuia să se descurce singur.

— Uite, spuse ea, gândind cu atenție. Scoase restul banilor pe care-i adusese cu ea. Ăștia-s tot ce am. Sunt ai tăi, toți, dacă mă ajuți. Nu pot să fac asta de una singură. Aproape că rămase fără glas.

Hemi ochi banii. Ezită. Întinse încet mâna către ei.

— Nț, făcu Deeba, retrăgându-și mâna. Banii la livrare. Mă duci la pod — sunt toți ai tăi. Sau măcar până la piață — ne înțelegem noi. Promit. Te rog.

— Nu sunt sigur de asta, mormăi Hemi. Nu sunt *deloc* sigur de asta.

Se aflau la marginea Wraithtown-ului, scrutând cu privirea, de-a lungul unei întinderi de ciment, spre piață, comercianți și cumpărători. Un zid trebuie să se fi aflat acolo cu ani în urmă, iar ei stăteau ghemuiți în spatele fantomei lui. Deeba miji ochii printre cărămizi spectrale, cețoase, trecând cu privirea de cada răsturnată, de betoniera și de cărucioarele de cumpărături care creșteau la marginile platoului.

— O să fie bine, spuse Deeba.

— *N-o* să fie bine, zise Hemi. Ei mă urăsc.

— Păi, mă gândesc, dacă tot sunt aici, nu trebuie *să intri* și tu, spuse Deeba, ezitând.

— Oricum, spuse vag Hemi. La fel de bine pot să rămân prin preajmă un pic mai mult, să câștig și restul bănetului.

— Ok, zise Deeba, fără să se uite la el.

Îl ținu de mână și păși prin fantoma zidului. Simți o rezistență slabă, apoi ajunse pe partea cealaltă.

— Și promit, adăugă Deeba, că nu-i voi lăsa să-ți arunce vreo vorbă urâtă. Și asta îl include și pe Obaday.

La jumătatea drumului înspre piață, Hemi se opri.

— Așteaptă, zise el. Era o urgență teribilă în vocea lui. Arătă în sus.

Lumina părăsea cerul. Gonind de-a lungul cercului palid al SubSoarelui, venea un nor negru, ca o cerneală țâșnind. Se ridica în viteză din străzi,

se întindea deasupra acoperișurilor, târându-se pe sine prin aer, apropiindu-se de piață.

Oamenii îl văzuseră. Unii rămăseseră pe loc, privind în sus, speriați dar încercând să fie viteji. Mulți fugeau. Se împrăștiară înspre casele din apropiere.

— Repede, repede, repede, zise Hemi. Trebuie să ne adăpostim. Este Smogul.

* * *

— Cum rămâne cu unbrela ta? zise el, în timp ce fugeau.

— Nu este o unbrelă, spuse Deeba, fără răsuflare, este o *um*brelă...

— Poate să ne protejeze? Nu? *Care-i mai este sensul?*

Hemi privi în grabă în jur, și alergă înspre o gură de canal de pe stradă.

— Dă-mi o mână de ajutor! zise el, iar el și Deeba începură să ridice de capac.

Mâinile lui Hemi se mișcau cu repeziciune. Se încordă, de la efort, iar pentru o clipă Deeba nu mai putu să vadă ce făcea cu mâinile.

— Trebuie să ajung la încuietoare, mormăi el, apoi: Da! Ceva țăcăni, iar ei ridicară capacul. Intră, repede.

El o urmă pe Deeba pe scară, înspre gaura umedă și rece. Hemi trase capacul deasupra lor, fixându-l cu o piatră pentru a putea trage cu ochiul prin crăpătura creată.

Glezne în pantofi alergau în jurul lor, la fel și roți, și alte extremități ciudate. Aerul se întuneca.

Se auzi un clinchet. Capacul de metal începu să sune ca un talger. Alice ricoșară.

Ceva mai departe, Deeba putea doar să vadă o femeie căreia i se dăduse o unbrelă, stând pe loc, neînfricoșată, în vreme ce atacul începuse. Unbrela sări, trăgând mâna femeii deasupra capului ei, se învârti, blocând atacurile Smogului, punând pe fugă proiectilele.

Bucăți de carbon se loveau de caldarâm, la câțiva centimetri de fața Deebei. Aerul era plin de gloanțe care loveau cu destulă putere pentru a sfărâma pavajul.

— Este prea periculos, spuse Hemi și coborî capacul.

Rămăseseră atârnați în întuneric. Zgomotul era enorm. Sub bubuiturile atacurilor Smogului, Deeba putea auzi țipete, și strigăte de durere. Și peste toate acestea, un zgomot care putea să fie un tunet, sau putea fi o enormă voce răgind.

— Arată ce poate să facă, șopti Hemi. Atacă în felul ăsta la fiecare câteva zile. Și și-a pus și dependenții sau smombii lui să pună focuri. Declară război.

Disonanța slăbi în cele din urmă, și se opri, și numai gemetele celor răniți mai puteau fi auzite. Încet, Hemi împinse capacul și ieșiră.

Prin toată piața zăceau oameni răniți. Câțiva zăceau nemișcați, găuriți, sângerând din locurile în care proiectilele Smogului îi nimeriseră. Tarabele fuseră sfâșiate, iar acum fumegau.

Pe tot caldarâmul și printre rândurile de corturi, piața era acoperită de rămășițele atacului. Pepite de metal și de minerale, cu mărimi de la degetul mare la pumn zăceau și ardeau mocnit. În timp ce Deeba le privea, ele se evaporau încet. Sfârâiau ca niște pastile dizolvabile, materia din care erau făcute clocotea, iar fumul care ieșea din ele se îndepărta, purtat de vânt.

Cerul era curat. Smogul plecase.

Oameni ieșeau de prin ascunzișuri, pivnițe, și de prin clădirile baricadate, care păreau a fi goale, în care săriseră. Examinară prelatele făcute bucăți.

Mai erau de asemenea și puținii norocoși cu unbrele.

— Asta o să meargă, zise o femeie. Își roti unbrela ei ruptă, cu spițele îndoite într-o gheară urâtă, cu partea de sus clocotind cu fum, de la atacurile pe care le deviase. Ai văzut?

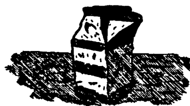
Însoțitorul ei era un bărbat îmbrăcat într-un costum din panglici prinse una de cealaltă.

— Ai dreptate, îl auzi Deeba spunând cu reverență. Își răsuci propria unbrelă. Avea tija îndoită. Nimic nu ne-ar putea atinge. Nici măcar nu făceam ceva — tu făceai? Totul e controlat de Brokkenbroll. Toate îi ascultă ordinele.

Hemi îngenunche lângă o victimă a teribilei ploi minerale, o femeie într-o rochie umflată, întrețesută cu iederă. Își ridică privirea către Deeba și dădu din cap.

Unii dintre răniți erau cărați, sau îngrijiți de către doctori arătând care mai de care mai ciudat. Mai erau alți câțiva, care nu mai puteau fi ajutați.

Piața, după atac, era un melanj ciudat între cei înveseliți și cei distruși. Deeba și Hemi pășiră printre triumfători, răniți, și, ici și colo, printre morți.

46

Prieteni vechi

— Obaday!

Uimit și totodată încântat, designerul cu părul-de-ace își ridică privirea.

— Deeba!

Obaday era îmbrăcat într-un costum elegant de poeme. Mătura bucăți de cărbune și fier într-o grămadă mare, în fața prăvăliei sale, din care se înălțau, efervescente, mici firișoare de smog și se îndepărtau, chiar în timp ce era ridicată. O ridică pe Deeba într-o îmbrățisare. Ea râse și-l îmbrățișă la rândul ei.

— Deeba, ce *cauți* aici?

El o ținu la o mică distanță și se uită la ea.

— Acolo este cumva...? zise Deeba, iar Smântânel ieși în salturi din spatele prelatei. Micuța cutie de lapte își rostogoli trupul de carton înspre ei și sări în brațele Deebei.

— Smântânel! spuse ea. Îl gâdilă, aceasta zvârcolindu-se. Cum de este la tine, Obaday?

Obaday avea un aer plouat.

— Păi, zise el. După ce ai plecat, cutia asta prostuță era vrednică de milă. Tânjea. Lectern avea de gând s-o lase să se întoarcă în Labirintul din Spatele Zidurilor, dar m-am gândit că poate ar vrea mai degrabă să... trăiască cu cineva care te știuse pe tine și pe Shwazzy... cam așa ceva.

— Ah, am înțeles, spuse ea și zâmbi. Îl ții pentru binele *lui*. *Ție* nu îți pasă prea mult dacă este aici sau nu.

— Bine, bine, zise el. În orice caz. Cum naiba ai *ajuns* aici? De ce ai venit? Sunt vremuri grele...

Cuvintele i se terminară. Se holbă la Hemi.

Hemi stătea încordat și gata să o rupă la fugă. Dacă n-ai fi știut, nu l-ai fi luat drept jumătate-fantomă — dar ți-ai fi dat seama că vroia să se afle într-altă parte. Îl privi cu suspiciune pe Obaday.

— Obaday, zise Deeba. Ai grijă ce spui,

— Dar Deeba, sâsâi el. Nu știi cine este. Este o —

— Știu exact cine este. Numele lui este Hemi, și este pe jumătate fantomă. Este o durere în fund, dar mai este și cel care m-a adus până aici și m-a ajutat.

— Dar va încerca să —

— Taci din gură, Obaday. Nu va încerca. Vorbesc serios, se pronunță cu asprime Deeba. El m-a ajutat. Și avem ceva cu adevărat important să-ți arătăm. Hemi este cu mine, și nu vreau să aud nimic despre asta.

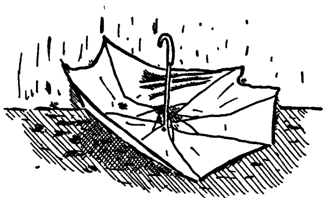
Obaday își țuguie buzele.

— Dacă zici tu, Deeba, spuse el. Faci parte din anturajul lui Shwazzy, până la urmă. Dacă zici tu. Intră să bei o ceașcă de ceai. Și... Urmă o pauză lungă. Și musafirul tău, de asemenea.

Stăteau în somptuoasa cameră căptușită cu stofă din spate, acum străpunsă de sute de găuri prin care strălucea SubSoarele. Duhoarea proiectilelor Smogului umplea aerul.

— Ai ales un moment tare prost să vii să ne vizitezi, spuse Obaday. Ai văzut ce s-a întâmplat? Deeba încuviință din cap. Bine atunci. Poți să vezi că războiul a atins... un stadiu destul de complicat.

— De-asta și sunt aici, începu Deeba să spună, dar Obaday continuă.

— Slavă Domnului pentru unbrele, asta-i tot ce pot să zic. Bătu cu palma peste cea de la curea. Materialul ei era sfâșiat pe o parte a sa. Despicătura asta mică — asta-i ceea ce o face o *un*brelă — nu o oprește de la a mă proteja. Dacă n-ar fi fost formula lui Unstible — și dacă n-ar fi fost nici ordinele lui Brokkenbroll — niciunul dintre noi n-am fi putut face față Smogului. Mare păcat că mulți dintre noi încă nu pot — încă nu sunt destule unbrele. În orice caz, îți spun eu, l-au agitat pe Smog.

— Cred că este un motiv de ce Smogul atacă mai des, zise Deeba.

— Da, Unstible vorbea chiar ieri despre asta. Am citit-o pe ziduri. Explica despre faptul că Smogul devine tot mai îngrijorat. Din cauză că poate vedea că avem o strategie nouă.

— Da, zise Deeba. Dar despre asta. Despre Unstible...

— Deci până la urmă, continuă Obaday, este de fapt un semn *bun* că este mai agresiv. Înseamnă că putem fi mulțumiți de progresul nostru. Asta-i ceea ce a spus Unstible.

— Obaday, vrei să mă asculți? izbucni Deeba. Încerc să-ți spun ceva. Motivul pentru care războiul se înrăutățește nu este faptul că Smogul devine tot mai îngrijorat, ci din cauză că Unstible *nu este de partea voastră.*

Îi arătă bucata de hârtie cu ștampila oficială a Wraithtown-ului.

— Ce e asta...? zise el.

— Uite. Unstible a murit. Smogul l-a omorât. Oricine ar fi cel care dă ordine și face poțiuni, *nu este Unstible.*

— Asta... asta nu înseamnă nimic, zise Fing cu îndoială. Ar putea să nu fie adevărată.

— Obaday, zise Deeba. Nu fi prost. Uită-te la ea. Hârtia scânteia fantomatic în timp ce ea vorbea: pe lângă o margine a ei, deveni vizibilă chiar o frunză, o bântuire de moment a pădurii care fusese transformată în hârtie. De ce crezi că sunt aici? Mi-am dat într-un fel seama că se petrecea ceva putred. Acum am dovada, și trebuie s-o arăt celor de pe pod.

— Păi... Obaday privi la Hemi. Sunt convins că prietenul tău de-aici n-ar face nimic în mod deliberat, dar în cei din Wraithtown nu poți să te încrezi. Unii chiar zic că ei lucrează mână-n mână cu Smogul.

Hemi sări în picioare.

— Știam eu, zise el. Ți-am *spus*, Deeba.

— Nu mă refer la tine, și nu zic că cred asta, spuse Obaday.

— Dacă Deeba spune că ești în regulă, atunci... probabil că ești în regulă. Dar poate, nu știu, cineva de la oficiu vrea să-l discrediteze pe Unstible, sau ceva de genul.

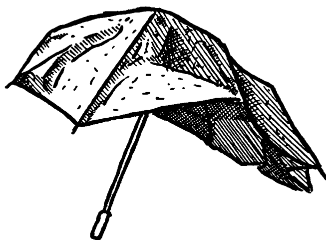
— Am văzut asta în baza de date, spuse Deeba. Pe calculator.

— Ei bine... Obaday întoarse foaia pe cealaltă parte și o examină. Sunt sigur că există o explicație. Poate că acesta este *un alt* Unstible. Ce crezi că se petrece, atunci? Nimic din toate astea nu face sens. Unstible *ajută.* Este în mod cert de partea noastră.

Înainte ca Deeba să poată răspunde, se auzi un țipăt. „Obaday Fing!“ strigă unul dintre asistenții săi, prin pânza sfâșiată de Smog. „Repede. Se apropie ceva.“

— Ce? zise el, sărind în picioare și balansându-și umbrela. S-a întors Smogul?

— Nu. Este un autobuz.

47

Celălalt subnaut

Autobuzul se lăsa-n jos deasupra acoperișurilor, legănându-se în harnașamentul său de sub balon.

Comercianții din piață se opriseră din reconstruitul lor și căscau gura. Niciun autobuz nu era programat să oprească la piață.

În UnLondra erau mai multe autobuze care se deplasau cu ajutorul baloanelor, dar simbolul de pe partea din fașă a lui era de neconfundat. Era Scrollscrawl. Atârnând în afara platformei, Deeba putea să facă micuța siluetă care făcea cu mâna a conductorului Jones. Îi făcu și ea cu mâna, încântată.

— Ahoy, strigă el, în vreme ce autobuzul se opri la câțiva metri deasupra. Dădu drumul coșului pe frânghie. Deeba, fată, nu-mi vine să cred că te-ai întors! Nici nu mă gândeam că ar putea fi adevărat... Vino sus! Am pe cineva aici care vrea să vorbească cu tine.

Se strânsese o mică mulțime.

— Bună Jones! strigă Deeba. Cine este?

Lângă Jones, își mai făcu apariția un bărbat. Era slab, părea a fi frământat de ceva, și avea o servietă.

— Ăă, domnișoară Resham? zise el cu emoție. De-abia dacă putea fi auzit. Sunt de la biroul ministrului Rawley. Doamna ministru a fost foarte intrigată de scrisoarea dumneavoastră.

— *Ce?* zise ea. A primit-o? Cum... cum ai ajuns aici? Și *cum de ai știut că era de la mine?*

— Cine-i ăsta? îi șopti Hemi.

— Ce pot să spun. Bărbatul zâmbi vag. Avem... ăă... metodele noastre. Refacerea drumului unei scrisori, verificarea materialelor video, genul ăsta de lucruri. Am fost în stare să ne dăm seama că dumneavoastră ați trimis-o. Am încercat să vă contactăm acasă, domnișoară Resham, dar am realizat că ați fi venit aici. Suntem..ăă..foarte chitiți să vorbim cu dumneavoastră, vă rog, cât de curând posibil.

— Ce ți-am zis eu? îi spuse Deeba lui Obaday. El se holba prostește la autobuz cu gura deschisă. Crezi că l-ar fi trimis tocmai din Londra dacă nu s-ar fi petrecut ceva?

— Eu... dar... Obaday mai putea doar să bâiguie. Trebuie să fie vreo greșeală...

— Nu prea cred, zise Deeba. Cred că lucrurile se mișcă în sfârșit. Ai grijă de tine. Cred că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi. Așteaptă, Jones! strigă ea. Vin acum. Vrei să vii? îi spuse ea lui Hemi. Nu ești obligat.

— Am spus că am să te duc la pod, zise el neinteresat. Aș putea la fel de bine să fac și asta.

— Și aduc și un prieten. Hemi ridică o sprânceană. Smântânel refuză să se dea jos. Doi prieteni, zise Deeba.

— Coșul se învârtea, dar Deeba scăpase de orice teamă de înălțime pe care ar fi putut s-o aibă. Se aplecă în afară și îi făcu cu mâna lui Obaday Fing, care era tot cu gura căscată. Smântânel sărea în brațele ei și privea și el în jos.

Hemi se ținea de marginile coșului. Ținea ochii strâns închiși.

— Ești pe jumătate *fantomă,* zise Deeba. Cum poate să-ți fie frică?

— Doar pentru că jumătate din familia mea face parte din morții netăcuți, sâsâi el, de ce ar trebui să-mi placă genul ăsta de lucruri?

Nu-și deschise ochii până conductorul nu-l trăsese în autobuz.

— Bună Jones, spuse Deeba, și-l îmbrățișă. N-o să te apuci să-l insulți pe Hemi, nu-i așa?

— Prietenul tău are fantomă în el. Jones îl privi circumspect pe Hemi. Nu-i treaba mea. Este pasagerul meu acum, iar asta înseamnă că se află sub protecția mea. Cu toate că asta *înseamnă,* tinere, că s-a terminat cu cocoțatul pe dinafara autobuzului, cu căzutul prin tavan, cu lăsatul hainelor în grămezi murdare. Ne-am înțeles?

Hemi nu îl privi, dar fața lui palidă se întunecă puțin, doar puțin.

— N-am idee despre ce vorbești, conductorule, bombăni el.

— Cum se face că ai venit aici? întrebă ea. Credeam că nu îți place să te abați de la traseu.

— Întotdeauna sunt excepții. Când domnul Murgatroyd aici de față a venit și a explicat situația, nu am ezitat. Avea nevoie de ceva ajutor pentru a te găsi, zicea că primiseră un mesaj de la tine, în orașul bătrân, și că ar avea nevoie de cineva care să dea de tine. Ei bine, Provăzătorii știau că nu aveam de gând să ratez ocazia de a te revedea, nu-i așa? Știam că, dacă aș fi fost în locul tău, m-aș fi întors aici, unde aș fi avut prieteni. Dar nu am putut să cred că ai fi aici!

— A *trebuit* să vin, zise Deeba.

— Domnișoară Resham. Bărbatul agitat păși în față, întrerupându-i. Avea părul încărunțit. Avea grijă să nu se apropie prea mult de marginea platformei. Eu sunt Murgatroyd, de la Ministerul Mediului. Sunt omul lui Rawley.

Îi strânse mâna. Pe Hemi nici măcar nu-l băgă în seamă.

— Ce faceți? întrebă Deeba. Pentru Rawley.

— Lurch... zise el, aboi se bâlbâi. A-adică, asta-nseamnă, eu, ăă... eu lurch. Ideea ministrului Rawley. Este, ah, un fel de tehnică experimentală de traversare a Odd-ului. Am... venit prin lurch aici. Încerc să perfecționez asta.

— Nu-mi vine să cred că m-ai găsit, zise Deeba. Murgatroyd își înclină cu modestie capul.

— Avem anumite metode, spuse el.

— Despre ce e toată treaba asta, Deeba? întrebă Jones. Se uita cu un ochi la cer, în cazul în care Smogul s-ar fi întors. Autobuzul se înălță și porni pe deasupra orașului. Deeba privi la alcătuirea pieței, și la țiglele-fantomă din Wraithtown, ca spuma unor valuri care se sparg la țărm.

— Asta-i ce vroiam să-ți spun, zise ea, și dădu să scoată hârtia. Am găsit ceva...

— Așteaptă, spuse rapid Murgatroyd. Nu sunt sigur ce dovezi ai, dar nu le putem face publice încă.

— Dar Jones nu este doar un individ oarecare.

— Mă simt nevoit să insist.

— Este în regulă, Deeba, zise Jones. Eu vreau doar să te duc acolo unde mergi. Nu știu ce se întâmplă și, în acest moment, nu trebuie să știu. O să aflu la timpul potrivit.

— Dar de ce? îi spuse încet Deeba lui Murgatroyd. Crezi că mă înșel?

— Din contră, domnișoară Resham, zise el încet. Din contră, ministrul Rawley este sigură că aveți dreptate.

— Dar lucrurile deja au ajuns destul de departe. Trebuie să ne dăm seama ce vom face. Trebuie să punem cap la cap o strategie. Iar pentru a face asta, va trebui să ne întâlnim cu cineva care cunoaște... persoana despre care v-ați exprimat îngrijorarea... mai bine decât oricine altcineva. Care se află în locul potrivit pentru a știi cu adevărat ce se petrece, care își va putea arunca privirea pe dovada ta și care să decidă ce este de făcut în privința asta. Cineva care va fi mai furios chiar decât tine pentru că a fost dus în eroare.

— Mortar? zise Deeba.

— Și mai și de-atât.

Rosa duse autobuzul printre fâșii umbrite ale suborașului.

— Deci... ți-am zis să nu-ți faci griji despre familia ta panicându-se, nu-i așa? zise Jones.

— Mda, spuse ea, cu prudență, aducându-și aminte de reacțiile lor, la întoarcerea ei. În orice caz, tot n-am de gând să stau prea mult pe aici. Provii pot să mă ducă iarăși înapoi.

— Ai bătut atâta drum până aici doar pentru a transmite informația asta? Își scutură capul. Pălăria jos, fată. Trebuie să-mi spui cum ai ajuns.

Și probabil ești sensibilă. Acel efect flegmă are un preț al lui. Nu contează pentru cineva ca mine, fără nicio intenție de a se întoarce, dar pentru tine... Continuarea rămase în aer.

Jones arătă înspre peisajul pătat de fum, ca o hartă măzgălită.

— Uită-te la mlaștina aia de smog, zise el. Îi înmână Deebei telescopul său. Privind prin el înspre acele zone unde Smogul umpluse străzile, putea să vadă forme neclare mișcându-se ca niște pești răuvoitori pe sub suprafața de fum. Tot felul de lucruri suferă mutații și capătă viață acolo înăuntru, spuse el.

— Unde mergem? întrebă Hemi.

— Chiar, *unde* mergem? zise Deeba. Acolo-i Pons Absconditus. Arătă cu degetul. Se întreba cum se face de-i acolo, când capetele lui mai erau de asemenea în alte câteva locuri.

Murgatroyd răspunse după câteva clipe.

— Mergem... în niciun loc în mod special, spuse el. Într-un mic interstițiu dintre mai multe zone. Ascuns. Vorbitul neglijent costă vieți. Nu putem risca să ajungă la Smog asta. Și până nu știm exact ce știi tu, nu putem risca să se întoarcă nici la... subiectul discuțiilor tale.

— Suntem aproape, spuse Jones. E timpul să ne facem nevăzuți. Sună din clopoțel, iar autobuzul coborî.

Se lăsă-n jos printre clădiri, sâsâind de la gazul care ieșea, balonul desumflându-se, până când roțile sale atinseră pământul, putând să fie condus la sol. Ei se aflau într-o parte părăsită a orașului. Pe străzi nu era nimeni, și nici în ferestre nu se zărea vreo lumină.

— Unde-i toată lumea? zise Hemi. Astea sunt cumva goliste? Sau un popas*?

— Nu, sunt toate goale, zise Jones. Smogul a preluat puterea la doar câteva străzi distanță. Nu este sigur.

— Atunci de ce suntem aici? spuse Deeba, alarmată.

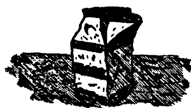
— Oamenii nu mai vin aici acum — cam ăsta-i motivul, zise Jones.

— Nu trebuie să fim observați, spuse Murgatroyd. Atâta timp cât ne mișcăm rapid, locul ăsta-i perfect.

— Nimeni n-ar îndrăzni să vină aici, îi zise Hemi Deebei. Arătă înspre capătul unei alei pe lângă care treceau. La acel capăt se afla un zid de Smog. Adânc în filamentele sale pâlpâitoare, se mișcau umbre prădătoare.

---

* n. trad.: în original stopover = o întrerupere deliberată a călătoriei, într-un punct situat între locul de plecare și destinație

48

Dezvăluind anumite secrete

Autobuzul se îndreptă către o haltă aflată lângă o biserică făcută din aparate stereo portabile și din difuzoare.

— Puteți să așteptați? îi întrebă Murgatroyd pe Rosa și pe conductorul Jones.

— Eu și... contactul nostru, s-ar putea să avem nevoie să fim duși până la pod, pentru a vorbi cu Provăzătorii. Și domnișoara Resham, desigur.

— Eu chiar consider că ar trebui să vină și ei, începu Deeba să spună, dar Murgatroyd o ignoră. Făcu semn Deebei și lui Hemi, care îl urmară pe străzile întunecate de lângă biserica din adîl.

Deeba mai privi încă o dată, cu incertitudine, la Jones.

— Du-te, îi spuse cu blândețe în timp ce ea se îndepărta. O să ne vedem într-o clipită.

Murgatroyd îi conduse pe Deeba și pe Hemi pe lângă o grămadă cu aspect antic de saci de gunoi și boarfe, până într-o fundătură din ciment. SubSoarele trasa umbre ascuțite de-a lungul micuței parcele, și ascundea în întuneric colțurile îndepărtate.

Pentru câteva clipe fu liniște. În acea tăcere, Deeba putea desluși un șoptit slab, neobosit.

— *Ce e aia?* silabisi ea către Hemi.

— Este sunetul Smogului, șopti el.

Îl puteau auzi încolăcindu-se și desfășurându-se, la câteva străzi distanță.

O voce răsună din umbre.

— Sunt aici.

Deeba și Hemi săriră. Deeba își scăpă rucsacul.

— Domnule Murgatroyd, rosti vorbitorul nevăzut. V-am primit mesajul. Mi-ați spus să vin neînsoțit: aici sunt. Mi-ați spus să nu spun nimănui. Mi-ați spus în mod specific să nu-i spun *partenerului* meu. Nu-mi place înșelătoria, domnule Murgatroyd, dar v-am acordat beneficiul încrederii. Acum, dovediți-mi că am procedat bine.

Domnul Brokkenbroll ieși cu aroganță din umbre.

— Deeba Resham. Dădu din cap înspre Deeba și Hemi. Tinere.

— Unbrellissimul, mormăi Hemi. Uau.

Smântânel se ascunse în spatele picioarelor Deebei și se ghemui, în vreme ce Brokkenbroll se apropia, cu trenciul fluturând. Din spatele lui se auzea un foșnet de pânză și un *scârțâit* de metal subțire, venind de la anturajul său de umbrele rupte care se hârjoneau în umbră.

Brokkenbroll își încrucișă brațele.

— Îmi pare bine să te revăd. Este totul bine? Este și prietena ta, Shwazzy... nu a funcționat?

— Nu, nu, ea este bine, zise Deeba. A mers totul strună. Îți mulțumesc tare mult. Dar nu de asta mă aflu aici.

Brokkenbroll ridică o sprânceană.

— Mă bucur că este bine, spuse el. Dar sunt deconcertat. Și după cum îți poți da seama — puțin cam *ocupat*. Lupta în care ne găsim este dificilă. Așa că te rog să mă scuzi dacă trebuie să vorbim pe scurt.

— Vezi, Deeba? zise domnul Murgatroyd. Înțelegi de ce suntem aici. Este chiar Unbrellissimul cel care este folosit de către acest... impostor... mai mult decât oricare dintre noi. Încă nu știm de ce. Dar el are dreptul să știe ce se petrece. Și, mai mult decât oricare dintre noi, ar putea să acționeze în privința asta.

— Domnule Brokkenbroll, spuse Deeba. Scoase hârtia din Wraithtown din rucsac, și o întinse spre el. Ar trebui să vedeți asta.

Se uită peste ea pentru câteva clipe, mijind ochii pentru a putea citi printre fonturile-spectru. În vreme ce-și dădea seama ce zicea cu adevărat acea hârtie, Deeba observă cum i se înăsprește expresia feței, pe sub borul pălăriei sale.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu știu ce face, și nu știu de ce. Nu știu cine este. Dar bărbatul care spune că e Unstible, nu este. Nu poate să fie, vezi? Și-n afară de asta, nu știu ce anume le dă unbrelelor tale. Mă gândeam... poate că este ca otrava, acționând lent, și ele se vor îmbolnăvi, sau ceva de genul? Adică știu că merge pentru moment, dar nu poți să știi ce va face peste câteva săptămâni.

Brokkenbroll nu spuse nimic. Deeba deveni tot mai nervoasă.

— Vreau să zic, s-ar putea ca orice ar vrea el să facă, să nu fie neapărat un lucru rău, bolborosi ea. Dar, este numai... probabil că nu este ceva grozav, pentru că, vreau să zic, de ce ar minți? Nu văd de ce ar spune tuturor că el este Unstible, când... de fapt... nu este...

Vocea i se opri. Brokkenbroll era în continuare tăcut. Citise și recitise hârtia.

— Deci... spuse Hemi. El și Deeba se priviră pe furiș.

— Deci, zise Deeba. Ce ar trebui să facem? Pentru că, vreau să zic că n-am ajuns de mult timp, dar nu prea mi se pare că merge atât de bine. Și dacă te-ai putea gândi la ceva de făcut...

— De ce ai venit? spuse în cele din urmă Brokkenbroll. *De ce* ai fi făcut tot acel drum?

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Eram îngrijorată, zise Deeba. Vocea ei deveni din ce în ce mai înceată. Am aflat că se petrecea ceva ciudat, și n-am putut... eu doar... am vrut să fiu sigură că UnLondra este bine.

— Ai făcut ceea ce trebuia, zise în cele din urmă Brokkenbroll. Nu-mi place să fiu luat de prost.

— Poți să înțelegi de ce am convocat această întâlnire, spuse Murgatroyd. De ce ministrul a insistat să-i dăm de cap situației.

— Am nevoie să știu totul, zise imediat Unbrellissimul, aplecându-se brusc înspre Deeba și făcând-o să tresară. Trebuie să știu ce știi tu, cum ți-ai dat seama, cum ai intrat în posesia ăsteia. Flutură hârtia printată, lăsând dâre scurte de hârtie-fantomă.

— Dacă avem de gând să schimbăm situația, trebuie să știu exact unde ne aflăm. S-ar putea să nu avem prea mult timp la dispoziție.

Deeba îi spuse tot. Cum fusese ea curioasă, și căutase Armetele, și dăduse de RMetS, și despre ce a vorbit cu ei. Cum suspiciunile ei au crescut la auzul morții lui Unstible. Cum a încercat să se debaraseze de ele, și nu a putut, cum a traversat în cele din urmă și a găsit, în sfârșit, dovada necesară în Wraithtown.

Brokkenbroll și Murgatroyd ascultară cu aviditate.

— Dar cum ai traversat? întrerupse la un moment dat Murgatroyd. În toată Londra nu poate fi mai mult de o mână de oameni care să știe cum să traverseze.

— Am citit undeva, spuse Deeba. A fost un fel de presupunere norocoasă.

— Dar *cum*?

— Am găsit o cale într-o bibliotecă. Nu dădu mai multe explicații.

Când Deeba termină, amândoi Brokkenbroll și Murgatroyd nu spuseră nimic pentru ceva timp.

— Asta-i tot? întrebă Murgatroyd.

— Mda.

— Nu este prea târziu, spuse Brokkenbroll. Dar oricine ar fi acest bărbat, o să-și dea seama cât de curând că suntem pe urmele lui.

— Lichidul chiar pare să funcționeze, zise Murgatroyd.

— Oh, funcționează. Face ce trebuie să facă. Dar după cum spune ea, poate că mai face și altceva. În mod cert el are un alt plan. Trebuie să decidem cum vom proceda. Deeba, Hemi... Brokkenbroll îngenunche înaintea lor. Cine știe despre asta?

Se uitară unul la celălalt.

— Nimeni, zise ea. Doar noi cei de aici. Oh, și i-am menționat ceva lui Obaday Fing. Dar... . Deeba făcu un *hmpf.* Nu cred că m-a crezut.

— Numai ei? spuse Brokkenbroll. Nimeni altcineva?

Deeba scutură din cap. Unbrellissimul zâmbi încet.

— *Bun,* zise el.

Se ridică brusc și își întinse în lateral mâinile, ca o umbră a unei aripi de liliac. Pentru o clipă, păru de parcă el însuși era o umbrelă ruptă, brațele și picioarele lui fiind metalul îndoit, haina lui întinsă ca o pânză, iar imediat apoi se năpusti asupra Deebei, înșfăcând-o atât de repede încât îi luă răsuflarea. O ținu atât de strâns încât ea nu putea să țipe, să vorbească sau măcar să respire, iar totul se întunecă.

PARTEA A V A

Interogatoriul

49

Legată fedeleș

Pe Deeba o treziră niște voci.

— ... asta era? Nu prea mult?

— Nu, a fost foarte bine. „N-avem timp de pierdut!“ Mi-a plăcut asta.

Auzi râsete.

Erau Brokkenbroll și Murgatroyd. Cu precauție, Deeba își întredeschise ochii, dar nu văzu nimic. Pentru o clipă îi trecu prin minte că era noapte: apoi realiză că era legată la ochi. Încercă experimental să se scuture. Nu putea să se miște.

— Deeba! Era Hemi, vorbind din spatele ei.

— Hemi, șopti ea. Unde ești? Cred că sunt legată.

— Ești, spuse el. Ești legată de *mine*.

Acum putea să-i simtă șira spinării lângă a ei, micile lui foieli. Erau legați spate în spate, așezați pe pavajul rece.

— Murgatroyd m-a înșfăcat, șopti Hemi. În timp ce bărbatul unbrelă te-a luat pe tine. Nu-mi vine să cred în ce m-ai băgat!

Inima Deebei bătea cu putere. Pentru o clipă se gândi că îi este teamă. Apoi își dădu seama că era, nu în mod surprinzător, dar mai mult decât atât, era *furioasă*.

— M-au păcălit, sâsâi ea, zbătându-se tare, însă fără vreun efect. Brokkenbroll e *băgat* și el în asta. Trebuie să fi încercat să afle ce știm noi. Sunt așa o *proastă*. La naiba. Ce au de gând să facă? Ai auzit ceva?

— Nu. Doar că vor afla în curând — nu știu ce vor afla — și că Murgatroyd a zis că lucrează după un plan, și că oamenii se bazează pe el. Taci puțin, încerc să...

Ceva se împinse de fața Deebei. Își înăbuși un țipăt, apoi strâmbă din nas, la un miros brusc de lapte stricat.

— Smântânel? zise ea. Smântânel prinse în deschizătura sa legătura de pe ochii Deebei, trăgând-o și descoperindu-i ochii. Bună cutie, șopti ea. Se scutură entuziasmată și sări în poala ei.

Brokkenbroll și Murgatroyd stăteau lângă un zid și vorbeau. Erau luminați de către dansul portocaliu al unui foc pe care Deeba îl putea auzi în spatele ei. I se păru că mai aude încă un sunet. Un foarte slab sunet de pași. Se învârteau la mică distanță.

— Auzi asta? șopti ea. Cine-i lângă foc?

— Nu pot să văd nici pe naiba, bombăni Hemi. Sunt legat la ochi.

Smântânel încercă să roadă de sfoara strânsă în jurul lor, dar deschizătura de carton nu avu niciun efect.

— Trebuie să scăpăm de aici, zise Deeba. Trebuie să-i avertizăm pe Provăzători. Trebuie să avertizăm pe toată lumea. Orice ar face falsul ăla de Unstible, ăștia doi sunt și ei implicați.

— Salutare, zise o voce. Brokkenbroll și Murgatroyd o văzuseră, și se îndreptau către ea. Smântânel îngheță, rămase ascuns între Deeba și Hemi.

— Cum ți-ai dat jos legătura de la ochi? continuă Brokkenbroll. Ești trează. Excelent. Sunt câteva lucruri despre care vrem să te întrebăm.

— Cui i-ai mai spus?

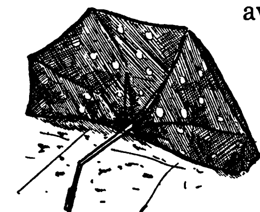
— Am mai spus asta, zise Deeba. Nimănui.

— Poate că ar trebui să mă întorc în piață, zise Murgatroyd. Să schimb câteva vorbe cu croitorul.

— N-ar fi o idee rea, spuse Brokkenbroll.

— Lăsați-l în pace! zise Deeba. V-am spus deja, el nu mă crede.

— Ei bine, asta rămâne de văzut, nu-i așa? replică Brokkenbroll. Vezi tu, treaba este că, într-un timp nu prea lung, nu va mai conta. Unbrelele încă vin încoace zi de zi, iar fraierii ăia stau încolonați ca niște pui de rață, să le ia de la mine. În câteva săptămâni, toată lumea va avea una, iar până atunci, orice știi sau crezi că știi, sau orice ar crede sau nu oricine, n-ar mai avea niciun pic de importanță. Dar nu-mi place să fiu întrerupt. Și nici asociaților mei nu le place asta. Așa că vrem să fim siguri că nimic nu complică treburile.

Deeba se holbă furioasă la Brokkenbroll, și reuși să se abțină să nu-i spună nimic. El ridică o sprânceană.

— Ei bine, zise el. Expresia asta a ta, pe care o ai acum, este aproape alarmantă. Aș fi intimidat. Dacă nu aș fi, știi tu, *incomparabil mai puternic decât tine.*

Mârâi ultimele cuvinte și se repezi brusc spre ea. Deeba nu putu să nu tresară, fapt care o înfurie și mai tare.

— Este atât de prostesc, zise Brokkenbroll. Nu era necesară toată treaba asta. Ți-am făcut atâtea favoruri! Părea profund jignit.

— Eu am fost cel care l-a convins pe asociatul meu că ar fi în interesul nostru s-o lăsăm pe prietena ta, nenorocita aia de Shwazzy, să plece. *Eu*

am stăruit s-o lase în pace. Am trecut prin ceva necazuri să pun în scenă tot acel act pentru voi. V-am făcut amândurora o favoare! Cu ceva efort, aș putea să adaug. M-am asigurat că acel smoggler mic i-a luat toate amintirile cu el, când a plecat, ca să nu mai fie cazul să-și facă griji — și nici tu — pentru UnLondra. Am scos-o complet din cadru. Eu chiar nu văd sensul eliminării oamenilor, dacă nu-i neapărată nevoie.

— Și în afară de asta, după cum i-am spus partenerului meu — care pentru a mă crede a trebuit să fie convins, și care a depus ceva efort pentru a verifica dacă totul este sigur — toată lumea ar fi trebuit să câștige din asta. Tu ți-ai dus înapoi prietena, care acum nu mai este interesată de subiecte periculoase. Prietena ta a scăpat cu viață. Tu ai putut să te simți bine pentru că ai dat o mână la salvarea ei — așa că nu-mi spune că nu ți-am oferit nimic. Iar *eu* i-am impresionat pe idioții din jurul meu, cu puterile mele împotriva fumului răuvoitor, așa încât ei să se încreadă în mine. Iar de asta beneficiază și partenerul meu. Tu trebuia să fi fost ieșită din cadru, și perfect fericită. Niciodată, absolut niciodată n-ar mai fi trebuit să ne deranjezi, și nici noi pe tine.

— Acum, *de ce*, după ce am trecut prin toată osteneala aia de a rezolva lucrurile pentru toată lumea, a trebuit să ignori totul și să te întorci? Nu aveai *absolut nicio nevoie.*

Se așternu o tăcere. Deeba se uită urât la el, până ce acesta oftă și privi în altă parte.

— Are dreptate într-un fel, șopti Hemi. De ce te-ai întors?

— Taci din gură, zise Deeba. Ascultă.

— Ar trebui să ne mișcăm, îi spuse Murgatroyd lui Brokkenbroll. Eu trebuie să mă întorc, să raportez superiorilor mei. Rawley a fost destul de îngrijorată de scrisoarea ei, după poți să-ți dai seama. Vrea să fie asigurată că totul decurge conform planului. Mulțumiri că ne-ai spus cine era. A trebuit să-i înșir o poveste, cum că i-am fi dat de urmă prin intermediul poștei.

Cei doi bărbați râseră.

— Cum sunt lucrurile acolo sus? întrebă Brokkenbroll.

Murgatroyd ridică din umeri cu modestie.

— Pare să meargă bine, zise el. Programul nostru LURCH înaintează foarte bine. A fost greu să construim acele coșuri trans-odd, care trimit fumul direct aici, dar s-a meritat. Șeful meu primește numai laude pentru reducerea poluării la noi. Amândoi râseră. Unii oameni încep să se întrebe dacă toate astea ar putea să însemne într-o bună zi *Primul Ministru Rawley.* Ea pune foarte mare preț pe relația ei cu tine și cu partenerul tău.

— Da, sunt sigur că vom mai face multe lucruri împreună.

— Știu că nu este chiar atât de ușor pentru *el* să-și facă drum peste...

— Ah, când este nevoie, o poate face.

— Absolut. Acum, chiar trebuie să raportez că avem fata. Ar fi putut da o întorsătură nasoală lucrurilor de pe-aici.

— Sunt sigur că am clarificat situația, dar pentru orice eventualitate, o să știm tot ce știe și ea într-o clipă, zise Brokkenbroll. Vom ști exact cui i-au mai spus. Ai auzit asta? îi spuse el Deebei, cu o blândețe terifiantă în glas. N-ai decât să minți cât vrei.

— Nu mint! strigă Deeba.

— Nu mai contează, zise el. O să știm adevărul în... Privi în spatele ei. Într-o clipă.

Privea și Murgatroyd, de asemenea, cu fața ridată de dezgust.

— Aș prefera să nu rămân să văd asta, zise el. Mă duc să aștept pe lângă lift, pentru a mă putea întoarce de îndată ce am auzit.

— Foarte bine, zise Brokkenbroll. O să te duc înapoi. S-a dovedit a fi foarte folositoare instalarea acelui lift în laborator. Nu foarte ușor, știu asta, dar foarte bun. Între timp, o să lăsăm lucrurile de aici... să se desfășoare. Își ridică vocea și vorbi cu lucrul sau ființa din spatele Deebei. Vino după ce termini, să ne spui cum a mers. La revedere, domnișoară Resham. Sper, pentru binele tău, că vei face cunoscute cu promptitudine orice informații deții.

— Porcule, strigă Deeba.

— Slăbănog nenorocit ce ești, strigă și Hemi.

— N-o să scapi nepedepsit, zise Deeba. Unbrellissimul își dădu pălăria pe spate și o privi amuzat.

— Dar desigur că o să scap, spuse el. Cine o să mă oprească? Nici măcar *Shwazzy însăși* n-a putut. Cam asta cu profețiile. Dacă *ea* nu a putut, ce naiba crezi *tu* că poți să faci?

Brokkenbroll băgă mâna în rucsacul Deebei și scoase afară umbrela ei. Se uită cu mare dezgust la forma ei *neruptă.*

— Cât pot să *urăsc* să văd o unbrelă în starea asta neterminată, zise el, și-i rupse puțin pânza.

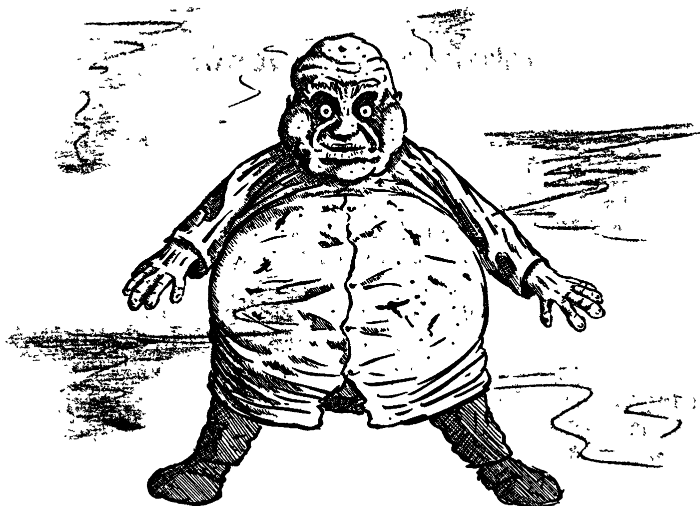
Îi dădu drumul. Nu căzu la pământ, ci se clătină instabil pe mânerul său. Se balansă, se îndreptă brusc, și privi fără ochi în jur. Brokkenbroll pocni din degete, iar nou-născuta unbrelă sări în poziție de drepți.

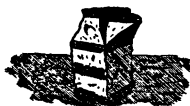
— Vino cu mine, tu, zise el. Hai să te tratăm. Dar mai întâi...

O apucă pe Deeba de umeri, și îi întoarse, pe ea și pe Hemi, pe spate, târându-i pe jos. Acum Deeba era îndreptată către foc. Putea să vadă cu exactitate ce anume îi aștepta.

Flăcările se ridicau dintr-un vas pentru jăratic, dintr-un mare butoi de petrol burdușit cu cărbuni și deșeuri nocive șiroind un fum negru. Lângă el era o mare grămadă de gunoaie, cu o lopată ieșind în afară.

Stând aplecat peste containerul scânteietor, trăgând în piept duhoarea și aburii murdari cu o expresie înfometată și satisfăcută pe fața înspăimântătoare, era lucrul care se dădea drept Benjamin Unstible.

50

Inhalatorul răuvoitor

Ochii Deebei se măriră. Țipă.

— Ce-i? strigă Hemi. Ce-i, ce-i, ce-i?

— Este el, este lucrul acela, spuse ea. Unstible. Este aici.

În spatele ei, Deeba auzi o bătaie ca de aripi, venind de la stolul de unbrele care-și lua zborul de pe străzile goale, șoaptele lui Brokkenbroll și ale lui Murgatroyd îndepărtându-se rapid, odată cu ele.

Fața lui Unstible arăta groaznic în lumină. Părea mai umflat decât și-l amintea, iar pielea lui uleioasă, supura, era cenușie și nesănătoasă. Ochii lui erau larg deschiși și injectați. Se aplecă deasupra focului și, încă urmărind-o cu privirea pe Deeba, mai trase pe nas, prelung, niște fum.

— *Aaaaaaaaah,* oftă el. Părea că se umple. Deeba îi observă pielea întinsă la maxim și încordată.

— *Salutare din nou,* zise el. Vocea lui era diferită față de când o auzise mai înainte. Era relaxat, acum, și avea un șuierat lent, strident.

— *Am rămas acum doar tu... și cu mine.*

* * *

„Unstible" se mișcă încet în jurul focului, trăgând adânc aer în piept, stând cu ochii pe Deeba. Îi scotoci prin rucsac.

— *Trebuie să știu ce ai văzut,* zise el. *Trebuie să știu cui i-ai spus. Și de ce te-ai întors.*

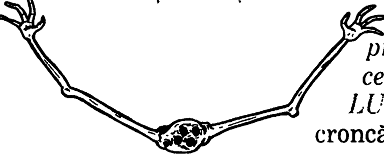
— Cine ești? șopti Deeba.

Un zâmbet încet și cadaveric se lăți pe chipul lui „Unstible".

— *Știi tu,* spuse el. Își agită degetul înspre ea. *Nu ești tu prostită de marioneta asta stupidă.* Se lovi peste piept. *Știi, nu-i așa, fetiță mică?*

Deeba știa într-adevăr.

— De ce? zise ea. De ce faceți cu toții asta?

— *Toată lumea-i fericită. Ministrul primește ceea ce vrea. Bărbatul unbrelă ceea ce vrea. Iar eu... de ce fac eu asta? Din cauza LURCHULUI ei... din cauză că îmi este* foame, croncăni el.

Lucrul-Unstible scoase la iveală din rucsac mănușa cu cuvinte, și se uită mirat la ea. Apoi o aruncă în foc, oftând cu fericire în vreme ce fumul se ridica.

— *Veche*... zise el. *Puternică... iar asta? Din buzunarul lucrului-băiat.* Ținu în sus cartela de călătorie a lui Shwazzy. Deeba se zgâi uimită la ea. „Unstible" îi dădu și ei drumul în foc, și croncăni fericit, inhalând fumul. *Mai multă putere a Provăzătorilor!*

— *Într-adevăr* ai furat-o! spuse ea furioasă, și încercă să-l lovească pe Hemi cu capul.

— Am vrut să văd dacă era într-adevăr Shwazzy, zise el printre dinți, și o lovi cu fundul. Doar am vrut să trag o privire și să o pun la loc. Crezi că *am putea* să discutăm *mai târziu* despre asta?

Ca un val apropiindu-se, mici curenți de fum murdar se făceau văzuți de după colț. Smoggler-ul aflat la câteva străzi distanță se întindea. Înăuntrul lui, Deeba putea să vadă tot felul de siluete târându-se. Odată cu apropierea Smogului, se apropiară și câțiva din intrepizii smogloditi mai mici.

Niciunul dintre ei nu semăna cu celălalt. Unii dintre ei erau ca niște încrucișări dintre șobolani și ciuperci, alții, fără trup, ca două brațe de maimuță, atașate unul de celălalt, sau creaturi ca niște miriapode, de mărimea brațului Deebei, fiecare dintre picioare terminându-se în niște mâini micuțe.

Smogloditii erau pali ca niște viermi de cimitir și fără culoare. Toți aveau ori ochi enormi, întunecați, numai din pupile, pentru a vedea în lumina slabă, murdară a Smogului, ori n-aveau ochi deloc. Și toți aveau câte-o modificare pentru a respira în fiertura toxică, cum ar fi niște nări enorme, sau chiar mai multe perechi, pentru a suge din nori puținul oxigen care se găsea. Deeba văzu o chestie ca un melc, de mărimea unei pisici, privind-o cu un buchet de ochi retractabili. Sub ei, fața lui era o mască organică de gaz.

— *Mă surprinzi,* spuse Unstible. *De ce te-ai fi întors? Am crezut că putem uita de tine... și de cealaltă. Unde este* ea?

Pentru o clipă, Deeba nu înțelese. Apoi ochii i se făcură mari.

— Nicăieri, zise ea. Nu-și amintește nimic.

— *Eram mai îngrijorat din cauza ei,* spuse Unstible. *Nu mă așteptam deloc la tine. Dar Brokk m-a convins că va merge, iar când a ajuns la mine ceea ce ea respirase, într-adevăr părea să se fi terminat. Dar acum...* Îi zâmbi Deebei și își zgâi ochii de persoană nebună. *Se pare că nu s-a terminat. Dacă* tu *te-ai întors, atunci cu siguranță ar fi mai bine să mă întorc și eu și să am grijă de ea. Nu pot s-o las pe* Shwazzy *să vină iar aici.*

— Nu vine! strigă Deeba. Las-o în pace! I-ai luat toate amintirile cu fumul tău! Nu știe nimic!

— *Siguranța pe primul loc, siguranța pe primul loc. Trebuie să fii sigur. Văzându-te aici, cred că mai bine aș termina cu ea. Imediat după ce vom termina cu* tine.

— Nu! suspină terifiată Deeba.

— *Oh ba da. Nu-i ușor să te întinzi pe tot drumul... dar eu pot. Și o fac. Câteva favoruri pentru câteva persoane din Londra, ici și colo. Cel mai bine, să fac efortul cu prietena ta, imediat ce va fi mai puțină... treabă pe aici. De îndată ce o să am o clipă liberă. O să fiu sigur. În orice caz, practica este bună pentru mine. Cred că vor fi alte motive, mai bune, pentru a mă întoarce în Londra, cât de curând. Cel mai bine, mă voi obișnui cu drumul.*

— *Dar asta nu-i ceva pentru care să te îngrijorezi. În curând, nu va mai trebui să te îngrijorezi pentru* nimic.

Smogloditii se târâră, săriră și alergară înspre Unstible, gângurind și salivând cu interes în vreme ce Smogul se apropia.

— *Acum,* zise chestia în formă de om, și despături hârtia tipărită din Wraithtown care dovedea că Unstible — adevăratul Unstible — murise. O mirosi, o linse ca un connoisseur. O împături și o rupse în două, și încă o dată în două, zâmbi și dădu drumul bucăților în foc.

Hârtia arse cu o strălucire fosforescentă și cu un vârtej de spirite eliberate. Căldura împinse o bucățică într-un curent ascendent, o suflă peste margine și căzu pe pământ.

Lucrul de forma lui Unstible expiră, apoi inspiră cu putere, iar un curent de fum țâșni din foc și intră în el prin gura și prin fiecare dintre nările lui. Inspiră tot fumul hârtiei.

— *Aaaaah,* expiră el, plescăindu-și buzele ca apreciere. *N-am mai mâncat hârtie-fantomă până acum. Certificatul morții lui Unstible. Deșteaptă ai fost să-l iei. Deșteaptă fată. Acum a dispărut, din păcate.* Își flutură mâinile goale. *Nimic de arătat.*

Aruncă în foc o lopată plină ochi de gunoaie, și trase în piept duhoarea, ca o râgâitură, rezultată. Răscoli prin gunoaie, căutând ceva, și oftă ostentativ. Smogloditii chițăiră.

— *Nicio carte,* zise el. Se uită la Deeba. *Iubesc cărțile.*

— Ei te vor opri, spuse Deeba, încercând să pară curajoasă. Noi te vom opri. Nu vei câștiga. Ei vor scăpa de tine, exact cum am scăpat și noi de tine, înainte, în Londra.

Liniște. Unstible se holbă. Apoi izbucni în râs. Își deschise atât de mult gura, încât colțurile ei se crăpară puțin, iar fire de fum ieșiră din gură și din colțurile ochilor cu fiecare hohot, și se răsuciră în sus, până ce le șterse cu o batistă.

— *Ați scăpat? Ha. „Scăpat". Da. Desigur, nu exista niciun aranjament pe atunci. Oh, nu. La fel cum nici acum nu există vreunul. Desigur.*

— *Dar... te înșeli, Deeba Resham.* Se strecură lângă ea, șoaptele lui târându-se parcă în craniul ei. *Aici, ei nu vor câștiga. Deja au pierdut. Eu voi conduce. Și totul va arde, va arde, va arde, și va fumega.*

— *Voi tipări schițe pentru coșuri fără fum, și voi construi fabrici moderne, cu filtre care să păstreze puritatea aerului, iar apoi le voi* arde *în cuptoare bătrâne de tot, și voi bea fumul și voi deveni tot mai puternic. Mă voi duce la galerii și voi da foc tablourilor, și le voi avea în mine. Pentru că, vezi tu, îmi place arta.*

Fața lui era la doar câțiva centimetri de a Deebei, iar ea aproape că se înecă de la mirosul de plastic ars. Smogloditții mormăiau.

— *Și cărțile,* șopti el. *Cărți atât de frumoase, toate arzând. Focuri de hârtie și tipărituri. O să respir istorii și povestiri, le voi învăța pe toate în fum. Învăț și învăț și ard cărți. Dar cât de curând o să aleg tot ce urcă. N-o să mai respir resturi, atunci. O să le ard* pe toate.

— *Partenerul meu vrea să conducă lucrurile pe aici, și să vă facă să ardeți lucruri pentru mine, pentru ca eu să cresc.*

— *În UnLondra mea, veți tipări cărți peste un cuptor, ca să le pot inhala înainte să se usuce cerneala. Veți incendia bibliotecile. Veți aprinde rafturile Gropii Maldărului de Cuvinte, iar focul le va cuprinde pe toate, va cuprinde și stânca din cărți de dedesubt, și se va întinde și va cuprinde toate bibliotecile din toate lumile. Iar eu voi aștepta în vârf și voi respira fumul tuturor, și voi cunoaște toate câte sunt.*

— N-o să încapă în plămânii tăi, spuse cu desperare Deeba.

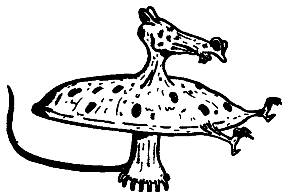
— *Nu în plămânii* acestuia, zise el, lovindu-se cu nepăsare peste piept. *În plămânii* celuilalt... Silabisi ultimul cuvânt, până când pe gură îi ieși, șuierând, fum.

— *Și chiar nu-i niciun motiv pentru a mă opri acolo.* Vorbea aproape ca pentru el, acum. *Și toate cărțile din bibliotecile din Londra, de asemenea. Niciun act care să mă oprească de data asta. Nicio armă,niciun armistițiu, nicio înțelegere, nimic. Nu când voi fi terminat aici, nu cu puterea pe care o voi avea... Dar vorbesc prematur.* Unstible zâmbi într-un mod cadaveric.

— *Acum,* spuse el. *E timpul să ne asigurăm.Timpul să aflăm ce știi.*

— Deci te ocupi și de tortură? zise Deeba, și-l simți pe Hemi tremurând. Se strădui să nu-și lase vocea să tremure. Ai de gând să ne faci rău până când o să vorbim? Deja ți-am spus tot.

— *Tortură?* zise Smogul-Unstible. *Prostuțo. Fată prostuță. N-am nevoie să te fac să spui adevărul. Eu știu totul din fumul pe care-l respir.* Privi către vasul pentru jăratic, și înapoi la Deeba. *Deci pentru a afla ce-i în capul vostru? Tot ce trebuie să fac este să vă dau foc.*

51

Afară din foc

— Jones! urlă Deeba. Mortar! Obaday! Ajutor! Nodurile care o legau erau foarte strânse. Hemi, vrea să ne arunce în foc! Hemi se încordă.

— *Taci acum,* zise bărbatul. *Nimeni care să audă.* merse înspre ei, cu brațele întinse. *Nu va dura mult,* șopti el. *Se va termina curând. Iar apoi amintirile tale vor continua să trăiască în mine, ca fum.*

Deeba începu să țipe.

Când chestia-Unstible se aplecă înspre ei, cu ochii căscați, iar vocea Deebei i se opri în gât, Hemi se mișcă. Se încordă în strânsoarea sforilor, iar Deeba, simțind mișcarea specifică, își dădu seama ce încerca să facă.

Nefiind fantomă de rasă pură, era mai greu pentru Hemi decât le-ar fi fost celor dinspre partea mamei sale, dar cu efort, putea să treacă prin materie solidă. Asta era ceea ce făcea. Carnea mâinilor sale trecea încet prin mânecile hainei și prin sfoara care îl ținea.

Frânghia trecu ca un melc prin el. El nu era transparent ca rudele lui fantomatice, iar legăturile dispărură complet în pielea lui, până când ieșiră, nu fără ceva rezistență, pe partea cealaltă.

Unstible se repezi spre el. Hemi își trase legătura de pe ochi și îl pocni pe Unstible în față, îl apucă de picior și-l trase. Unstible vociferă și căzu, iar smogloditii se împrăștiară confuzi. Hemi mormăi și se eliberă de toate legăturile — și de hainele lui, care, nefiind, haine-fantomă, rămăseseră unde erau, la fel ca hainele din autobuz. Numai pantofii și șosetele mai rămăseseră pe el. Fără el acolo, strânsoarea frânghiilor din jurul Deebei slăbi.

— Repede! zise Hemi.

Atât de umflat încât îi era greu să se ridice, Unstible zbieră și fumegă. Hemi îl lovi, dansând printre smogloditi, în timp ce aceștia încercau să-l lovească și să-l apuce de picioarele goale, palide. Smântânel se rostogoli agresiv între ei, șuierând cu asprime, în timp ce ei pocneau.

Deeba apucă hainele lui Hemi. Ezită pentru o secundă, apoi ridică și bucățica de hârtie-fantomă care zburase afară din foc. Era nemarcată, cu doar câteva margini rupte de spirite agățate de ea.

Unstible îl apucă pe Hemi de gleznă. Hemi trase de picior, iar pumnul lui Unstible trecu prin pielea lui, Hemi reușind să se elibereze.

— Haide! strigă el, luând-o pe Deeba de mână. În urma lor, Deeba îl auzi pe Unstible trăgându-se în sus și mârâind, și lovindu-i pe smogloditi, judecând după guițatul lor. Deeba și Hemi fugiră.

Trecură pe lângă străzile părăsite ale cartierului gol, pe o alee pe care luminile stradale se încolăceau și se aruncau asupra lor ca niște șerpi enormi.

— Pe aici! Pe aici! zise Hemi. Deeba îl strigă pe Smântânel, iar cutia de lapte sări în brațele ei.

Deeba putea să audă sunete de pași, alergând, și știu că Unstible și smogloditii lui sunt aproape. Hemi o conduse la o fundătură din cărămidă.

— Așteaptă o clipă, zise el. Deeba clipi în vreme ce el își vârî capul printre cărămizi, apoi îl scoase.

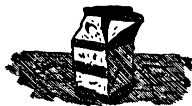
— Mă gândeam eu, spuse el. Jones și autobuzul sunt chiar acolo. Făcu o treaptă din mâini. Zgomotul urmăritorilor se apropia. Repede!

Deeba se strădui să se ridice și reuși cu ajutorul lui Hemi. Dădu drumul hainelor și lui Smântânel pe caldarâm, se legănă, apoi le urmă. Putea să vadă capota autobuzului în apropiere. O pereche de pantofi veni plutind înspre ea, târând niște șosete.

O masă păroasă crescu din zid, apoi țâșni afară. Era capul lui Hemi. Se strecura prin cărămizi de parcă ar fi mers prin jeleu.

Haide, zise el, ieșind cu un sorbit audibil. Dă-mi hainele! Pleacă! Unstible încă vine.

— Jones! strigă Deeba, dându-și seama că strigând i-ar putea dezvălui lui Unstible unde se aflau, dar prea terifiată să-i pese. Jones! Rosa! Repede! Haide! Haide să mergem!

52

Autorități sceptice

— Îmi pare rău, Deeba, zise Jones. Dar tot nu înțeleg.

Autobuzul zbura cu viteză la joasă înălțime, îndreptându-se pe jumătate ascuns, printre acoperișuri, spre Pons Absconditus.

— După cum am spus, zise Deeba. Unstible nu este Unstible, este *Smog*. Și Unbrellissimul, și bărbatul de la minister sunt băgați în asta.

— Dar de ce? întrebă Jones. De ce Brokkenbroll ar face parte din ceva ca asta? El *ajută.*

Hemi își punea hainele pe el, dând cu vigurozitate din cap la fiecare cuvânt al Deebei.

— Smogul vrea să ardă totul, spuse el. Șeful lui Murgatroyd trimite fumul din Londra *aici.* Îl hrănește. Iar Brokkenbroll —

— Când o să aveți cu toții unbrele, Brokkenbroll o să conducă lucrurile, zise Deeba. Va trebui să vă supuneți lui, dacă nu, va lăsa pur și simplu Smogul să vă omoare. Sunt parteneri. Brokkenbroll nu poate să vă forțeze imediat, așa că trebuie să vă facă să credeți că este de partea voastră.

— Deeba... Jones părea că se îndoiește. De ce ar face una ca asta? Eu nu cred că ar face cu adevărat asta, ar face-o? Ești sigură?

— Unstible tocmai a încercat să ne *ardă*!

— Ei bine, nu pot să zic nimic despre *el,* spuse Jones, dar Brokkenbroll — el pare să lupte de partea care trebuie. Poate că a fost și el tras pe sfoară de către acest impostor.

Deeba își scutură capul și bătu exasperată din picior. Privi în afară din spatele autobuzului. În aer erau păsări, bestii și nori, dar nimic nu părea să fie pe urmele lor.

— Iată podul, zise ea. Haide! O să explic totul și Provăzătorilor.

Deeba, Hemi și Jones coborâră pe o scară de frânghie chiar în biroul din centrul Pons Absconditus-ului. Deeba recunoscu multe dintre vocile Provăzătorilor, urându-i uimite bun venit.

— Deeba! zise Lectern încântată, întinzându-se să o ia de pe scară.

— Auzisem un zvon cum că te-ai întors, spuse Mortar. Cât de minunat. Dar... Shwazzy nu-i aici? Nu? Asta e, crezusem că ar fi putut fi... vreo greșeală de comunicare. Încercă să-și ascundă dezamăgirea. Și acesta este

prietenul tău? Hm. Păi... salutare. Deci... Te-au găsit Jones și Murgatroyd? Te-au căutat —

— Mortar! spuse ea. Lectern! Unde-i cartea? Toată lumea, ascultați. Nu este Unstible. Bărbatul care zice că este Unstible vrea să incendieze tot. Și Brokkenbroll nu este de partea voastră. Unbrelele... fac parte dintr-un plan, și mai are ceva pe sub mânecă...

În graba și neliniștea ei, Deeba știa că nu face prea mult sens. Încuviințările învălmășite ale lui Hemi și datul din cap cu entuziasm nu ajutau. Îi putea vedea pe Provăzători încruntându-se confuzi. Bătu din picior.

— I-am explicat conductorului Jones! zise ea. Hemi a fost acolo, vă va spune el.

— Are dreptate, spuse Hemi. Este un truc.

— Chestia-Unstible vrea să ardă bibliotecile, zise Deeba. Și să construiască fabrici... și să-*mi* dea foc...

— Vrei să spui că unbrelele nu funcționează? zise Lectern, încruntându-se.

— Nu, ele *funcționează*. Dar Unbrellissimul le împarte pentru un motiv —

— Dă-mi voie să clarific, spuse Mortar. Ne dă o armă împotriva Smogului, din partea Smogului?

Urmă o pauză lungă. Deeba și Hemi se uitară unul la celălalt.

— Păi... da... zise Deeba.

— Nu înțeleg, spuse Mortar. Unstible și-a dedicat viața luptei pentru UnLondra, iar acum vrei să spui că el —

— Nu este Unstible, zise Deeba.

— Cine nu este Unstible? întrebă Mortar.

— *Unstible.*

În liniștea care urmă, toți Provăzătorii se holbară la Deeba. Ea scrâșni din dinți, în frustrare.

— Unde-i cartea? zise ea. Aduceți-o. Știu că nu-i perfectă, dar ar putea avea ceva scris despre asta.

— Cartea, ăă... s-ar putea să nu fie de prea mare ajutor, zise Lectern. Nu a fost în cea mai bună stare în ultimul timp...

— Doar aduceți-o!

Mortar își înclină capul, iar Lectern o scoase dintr-un sertar.

— De ce mă deranjezi?zise ursuză cartea. Este cumva... Deeba Resham? De ce ești aici? Apoi întrebă cu o încântare bruscă: S-a întors Shwazzy?

— Nu, răspunse Deeba. Ea nu știe nimic. Nu-și amintește —

— Păi bineînțeles, spuse cartea, cu vocea iarăși îmbufnată.

— Dar ascultă! zise Deeba. Este în *pericol.* Tot am încercat să vă spun. Unstible *se va duce după ea,* de îndată ce va rezolva *cu mine.*

— Pericol? spuse cartea. Unstible? Despre ce vorbești?

— Doar ascultă, zise Deeba. Vreau să știu dacă ai ceva despre vreo încrucișare...

— Ce? o întrerupse cartea. Mă iei peste picior acum?

— Nu! Eu doar —

— Pentru că deja am stabilit că eu nu știu nimic.

— Asta nu-i adevărat, zise Deeba. N-o fi mers totul așa cum ar fi trebuit să meargă, dar asta nu înseamnă că nu-i nimic bun în tine.

— Îmi cer iertare, spuse Lectern. Este puțin cam țâfnoasă.

— *Bineînțeles* că sunt țâfnoasă! zise cartea. Tocmai am aflat că sunt complet nefolositoare! Profețiile mele sunt niște absurdități!

— Asta-i centrul cunoașterii din UnLondra? bombăni Hemi. Deadsey să ne ajute, ce talmeș-balmeș.

Deeba aproape că bătu din picioare din cauza frustrării.

— Pierdem timp! zise ea. Așteptați! Priviți! Ridică mica bucată de hârtie-fantomă. Acesta-i certificatul din Wraithtown care spune că Unstible a murit. Provăzătorii se chiorâră la el.

— Este gol, spuse unul.

— A ars restul, spuse ea cu desperare, strângându-și cu frustrare pumnii.

— Deeba, zise Mortar cu un glas blând. Îl știu pe Benjamin Hue Unstible de ani de zile. Sunt convins că tu crezi că ai găsit ceva, dar nu face niciun sens. Aia este doar o bucată de hârtie. Treaba este că nu-i nicio surpiză dacă ai făcut o greșeală. Vreau să spun, tu nu ești Shwazzy. Tu nu ai niciun destin aici. Poate că nu ai înțeles bine lucrurile.

Deeba căscă gura la el.

— Ia dă-mi mie asta. Era cartea. Deeba o privi cu surprindere. Hârtia. Știm cu toții că nu cunosc UnLondra așa cum credeam, bla, bla, dar chiar cunosc hârtia.

Deeba întinse mâinile pentru carte. Lectern ezită.

— Haide odată, este în regulă, zise cartea, irascibilă. Înmânează-mă.

Deeba o luă, strecură hârtia printre paginile ei, și o închise. Cartea scoase niște sunete ca și cum ar fi mestecat.

— Mmm... făcu ea. Păru surprinsă. Ei bine, este originală, cu siguranță din Wraithtown —

— *Așteaptă!* O voce îi întrerupse. Toată lumea privi în sus.

Repezindu-se asupra lor într-un nor umbros de umbrele rupte, domnul Brokkenbroll cădea din cer, deasupra lor.

— Aveți răbdare! strigă el, în timp ce cobora înspre ei. A avut loc o neînțelegere teribilă.

— Ah, Unbrellissimule, strigă Mortar. Poate că ai avea cum să clarifici lucrurile.

— *Ce?* zise Deeba. Și el e implicat în asta! Trebuie să-l opriți! Cum se face că poate să ajungă pe pod?

— Bineînțeles că i-am arătat noi cum, zise Mortar. Este aliatul nostru în război.

— Calmează-te, Deeba, spuse Lectern. Nu-i nevoie să te îngrijorezi.

— De fapt, știți, cred că ar trebui să o ascultăm, zise cartea, dar Provăzătorii nu-i dădeau atenție. Hemi se strecură înspre Deeba.

— Unstible a speriat-o pe fată, spuse Brokkenbroll. Ateriză pe Pons într-un vârtej de oțel și pânză, și păși cu iuțeală înspre ei. Unbrelele fâlfâiau în jurul lui. Nu este obișnuit să aibă de-a face cu copiii. Încerca să-i explice că este în pericol, iar ea a înțeles greșit.

— Asta nu-i adevărat! zise Deeba, dându-se înapoi, ținând cartea ca pe un scut. Toată lumea de pe pod se holba la ea.

— Este o minciună, strigă Hemi.

— Nu e vina ei, spuse Brokkenbroll. Unstible se simte groaznic în legătură cu ce s-a întâmplat. A trebuit să vin repede, să explic, pentru că ea încă este în pericol. Adevărul este că într-*adevăr a fost* păcălită. De *el*. Unbrellissimul arătă spre Hemi.

Se auziră mustrări de pe tot podul.

— Ah, *ce*? suspină Hemi. Iar o luăm de la capăt. Se dădu înapoi.

— Nu sunt sigură despre asta, zise cartea, în brațele Deebei. Se petrece ceva ciudat.

— Astea-s minciuni, spuse Deeba. Minte. Dar Deeba putea să-i vadă pe Provăzători dându-i ascultare bărbatului pe care-l știau, și dând vina pe fantoma în care nu avuseseră niciodată încredere, pentru a fi indus-o în eroare pe ea, fata care nu era Shwazzy.

— Cu siguranță n-are cum să fie așa... zise Jones, dar nu se putea face auzit.

— Fantoma aia i-a împuiat capul cu prostii încercând să bage zâzanie între noi, încercând să tulbure apele, într-un moment foarte delicat al războiului. Smogul și-a dublat iarăși atacurile, iar noi chiar trebuie să rămânem uniți. Iar el o induce în eroare pe oaspetele nostru onorabil în acest fel lipsit de gust, pentru propriile lui țeluri nemernice.

Brokkenbroll veni amenințător de aproape, unbrelele lui sărind înspre Deeba și Hemi pe vârfurile lor. Provăzătorii se uitară acuzatori la Hemi.

— ... dezonorant... auzi Deeba.

— ... vine să aducă necazuri...

— ... ce plănuiește el?

— Ți-am *zis* eu că-i o idee proastă, zise Hemi, dându-se înapoi.

— Sunteți nebuni? se jeli ea. Asta-i o nebunie! El minte! Știe doar că veți da vina pe Hemi și că nu veți asculta!

— Dă-mi cartea înapoi, Deeba, și îndepărtează-te de băiatul acela, zise Lectern.

— Deeba, spuse Brokkenbroll. Putem să te ajutăm.

Deeba încercă disperată să se gândească la o modalitate prin care i-ar fi putut convinge s-o asculte, că nu Hemi era problema, că Brokkenbroll mințea. Se uită la fețele Provăzătorilor și își dădu seama că nu ar fi putut.

— O să avem noi grijă de acest mic instigator, zise Mortar.

Deeba se întoarse, încă ținând strâns cartea, și-i strigă lui Hemi: Fugi!

— Unde te duci? strigă cartea. Oprește-te! Dă-mi drumul!

Dar Deeba nu-i dădu drumul. Urmărită de Provăzători ieșiți din minți, de unbrele comandate, și de către domnul — îmbrăcat în trenci — Brokkenbroll, care-și întindea degetele lungi ca niște spițe de unbrelă, Deeba, Smântânel și Hemi, jumătatea de fantomă, fugiră.

53

O plecare în grabă

Deeba și companionii ei goniră de-a lungul podului care se întindea de undeva până altundeva.

Unbrellissimul și Provăzătorii alergară după ei, strigând diferite lucruri, care variau de la „Te rog așteaptă!", la „Hai să clarificăm lucrurile", și la „Asta ți-a fost, fantomă!"

— Ce faci? țipă cartea. Lasă-mă jos.

Deeba nu încetini. Nu avea vreun plan: alerga doar pentru a se da jos de pe pod, cât de repede cu putință, înainte ca Brokkenbroll să fi pus mâna pe ea.

— Oprește-i! îl auzi pe Mortar strigând. Înainte să se dea jos!

Cu o tresărire, Deeba realiză că străzile de la capătul podului nu erau clare. Pâlpâiau între mai multe configurații. Ea continuă să alerge.

— Ce se întâmplă? strigă Hemi.

— N-am idee, zise Deeba. Doar aleargă!

Erau la numai câțiva metri de capătul podului, iar străzile dinaintea lor se schimbau atât de rapid încât erau o pată arhitecturală.

Podul își alegea destinația.

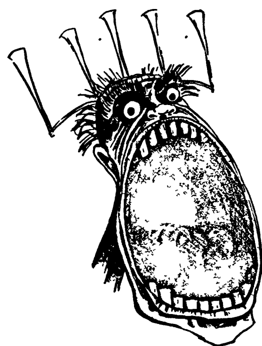
— Nu! strigă Mortar. Opriți-vă! Sunt prea multe!

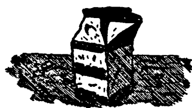
Deeba aruncă o privire peste umăr. Generalul umbrelelor rupte era la doar câțiva pași în urmă, hoardele sale de unbrele urmându-l. Îi întâlni privirea. O unbrelă țâșni și-i smulse buzunarul din spate, iar cu un mic țipăt Deeba se eliberă, rupându-și pantalonii.

— Haide! Deeba se repezi fix înspre goana imaginilor. Împreună! Își vârî cartea la subraț, îl apucă de mână pe Hemi și se ținu strâns de Smântânel. Hemi țipă, cartea se tângui, și săriră de pe capătul podului...

PARTEA A VI A

Aventurierul rebel

54

Răspântii

...și căzură brusc pe caldarâm într-o liniște neașteptată.

Deeba se rostogoli cu frenezie și își ridică mâinile. Dar nu venea nimic. În spatele lor nu era niciun pod.

Stăteau întinși pe un drum larg, în după-amiaza târzie a UnLondrei.

Erau singuri.

— De data asta ai făcut-o, de data asta chiar ai făcut-o, gemu cartea.

— Ce s-a întâmplat? strigă Hemi? Unde suntem?

— Erau foarte mulți Provăzători, oftă cartea. Toți încercând să controleze podul. Fiecare dintre ei vroia să ajungă într-o parte diferită a UnLondrei, unde credea că ar fi fost mai ușor să te prindă.

— Și s-a zăpăcit podul? zise Deeba.

— Încerca să ajungă în toate locurile deodată. Numai din cauză că ați sărit în același timp, ați ajuns în același loc. Trebuie să fi ajuns instantaneu în alt loc.

— Brokkenbroll... spuse Hemi. Era chiar în spatele nostru.

— Până să sară de pe pod, a ajuns în alt loc, spuse Deeba. Se ridică încet și privi în jur. Deci unde suntem?

Se aflau la o răspântie. Nu se vedea niciun punct de reper. Erau înconjurați de case obișnuite, fără să se zărească vreo clădire adîl sau vreo altă locuință cu forme ciudate. Dacă nu ar fi fost SubSoarele, ar fi putut să pară un decor din Londra.

— Am putea fi oriunde, bombăni cartea.

— Trebuie să facem ceva, zise agitată Deeba. Trebuie să plec de aici.

— Ei cred că eu am făcut-o, spuse Hemi. Provii. Vor fi pe urmele mele.

— S-au comportat pur și simplu prostește, zise Deeba. Brokkenbroll știa ce să spună pentru a le distrage atenția pentru o clipă. De atât a avut nevoie. Dar *tu* știi, totuși, nu-i așa? îi spuse cărții. Îmi dădusem seama. Ne crezi.

Urmă o pauză.

— Nu sunt sigură, zise cartea. Nu știu ce s-a întâmplat.

— Datorită acelei hârtii. Ai putut să-ți dai seama, nu-i așa? Știi că avem dreptate.

— Tot ce știu, este că acea hârtie provine din Wraithtown, spuse cartea. Asta-i tot. Nu știu nimic despre celelalte lucruri.

— Mda, dar, zise Deeba, pot să-mi dau seama. Mă crezi.

— N-am spus asta, zise cu precauție cartea. Trebuie să ne întoarcem la Pons Absconditus și să discutăm cu Mortar.

— Poate, spuse Deeba. Poate că n-ar fi trebuit să fug. Mă panicasem. Provăzătorii au fost cei care m-au dus acasă ultima dată... Dar... Privi în jur, cuprinsă de spaimă.

— Dar nu poți să te întorci acum, zise Hemi. Ei cred că *noi* suntem cei care trebuie să fie opriți. Chiar dacă nu o știu... ei lucrează cu... chestia aia Unstible. Cu cel care încearcă să pună mâna pe tine. El și Deeba se holbară unul la celălalt.

— Carte! spuse desperată Deeba. Tu *chiar* știi, nu-i așa? *Chiar* m-ai crezut.

— Nu aveai niciun drept să mă iei, replică ea. Asta este răpire de carte!

— Nu schimba subiectul. Spune-mi direct. Știi că se petrece ceva putred.

Urmă o pauză.

— Unele lucruri pe care le spui tu... ar explica câte ceva, zise cartea. Poate. Cel puțin... cred că trebuie să facem câteva investigații. Ceva ciudat se întâmplă. Asta-i adevărat. Iar povestea lui Brokkenbroll nu prea se leagă. Nu văd de ce ne-ai ataca pe noi, tinere. Și în afară de asta, Deeba, nu văd cum ai fi putut înțelege greșit, după cum a spus Brokkenbroll. Nu ești genul. Chiar se petrece ceva putred.

Deeba oftă ușurată, și îi sărută coperta.

— Îți mulțumesc, spuse ea.

— Hei, tot nu cred că ar fi trebuit să o iei la goană în halul ăla. Acum, nu știm unde ne aflăm. Și te-a făcut numai să pari vinovată. Trebuie să ne întoarcem cât de repede putem și să vorbim cu ei.

— Dar ai văzut ce se întâmpla, zise Deeba. Mortar și ceilalți, îl *iubesc* pe Unstible. Era unul dintre ei. Și cu Brokkenbroll, acum, nici că or să ne creadă.

— Și ce propui să facem? spuse cartea.

— N-am idee, zise Deeba, deznădăjduită.

— Brokkenbroll îi convinge pe toți, spuse Hemi.

— Așa-i, zise Deeba. Și nimeni nu crede că lucrează cu Smogul. Împotriva UnLondrei. Și Hemi, l-ai auzit, e pe urmele mele *și* o să se ducă și după Zanna! După prietena mea! *Din cauză că m-am întors!* Trebuie să plec de aici, să o avertizez. Poate mă pot strecura înapoi pe Pons. Carte, tu știi cum se direcționează podul, așa-i?

— *Eu* nu pot să fac asta — începu cartea să spună, dar Hemi o întrerupse.

— Așteaptă puțin. Pe pod o să fii prinsă imediat, și după cum ziceau, te vor duce la Brokkenbroll, iar asta înseamnă înapoi la... cealaltă chestie. Iar ei vor crede că *dau o mână de ajutor*.

— În regulă atunci, zise ea. Mă voi întoarce la bibliotecă și voi coborî pe unde am venit. Trebuie să mai fie și alte locuri de intrare și ieșire...

— Vor anunța de îndată pe toată lumea, spuse Hemi. Doar te caută. Și *pe mine.* Locurile ca Groapa Maldărului de Cuvinte vor fi păzite. Și în orice caz, ascultă: cum te va ajuta întoarcerea în Londra? Deeba îl fixă cu privirea. Pe bune acum. Cum ai zis și tu, Smogul se va duce după prietena ta — și după tine. Dacă te găsește acolo, cum vei lupta cu el?

— A mai fost înfrânt și înainte... zise Deeba, dar vorbele i se uscară de tot.

Oricare ar fi fost circumstanțele aparentei înfrângeri anterioare a lui — despre care chestia-Unstible insinua că ar fi fost mai complicată decât ar fi crezut ea — nu era niciun „Klinneract" în Londra cu care ar fi putut să lupte. Instrumentul izgonirii Smogului fusese un act al parlamentului, o armă pe care Deeba nu ar fi putut să o mânuiască. Ar fi fost complet neajutorată.

Văzându-i expresia feței, Hemi zise rapid:

— Îți amintești ce a spus? Încă nu este ușor pentru el să se ducă acolo sus. Și a mai spus că vrea mai întâi... să rezolve cu tine. Te va căuta aici.

— Cum ar trebui să mă facă asta să mă simt mai bine? întrebă Deeba, cu un glas gâtuit.

— Vreau să spun că nu se va duce după prietena ta. Nu cât timp ești aici. Nu înainte de a... Dar dacă te-ai întoarce acum, te-ar urmări și ar încerca să scape de voi două în același timp.

— Dar *trebuie* să mă întorc, șopti Deeba. Familia mea mă așteaptă...

De fapt, adevărul, știa prea bine, era că datorită efectului flegmă, ei *nu* o așteptau. Iar adevărul era că asta era mai rău. Era acea ne-așteptare, cea care o înspăimânta și care o făcea să-și dorească să ajungă acasă.

Asta, și faptul că un nor inteligent, carnivor, era la numai câțiva kilometri distanță, vânând-o. Dar Hemi avea dreptate. Chiar dacă ar fi *putut* întoarce acum, Smogul tot ar fi fost pe urmele ei — și pe ale Zannei. Și nu ar fi avut nicio apărare.

— Dacă te întorci, zise Hemi, va veni după tine.

Deeba de-abia putea să respire, gândindu-se la asta. Se strădui să se gândească la toată situația. Panica izvora din ea, dar o înnăbuși. *Oprește-te,* gândi ea. *Trebuie să fii deșteaptă aici. Trebuie să te gândești bine.*

— Ok, mormăi ea. Se rezumă totul la Smog și la Brokkenbroll. Trebuie să plec de aici în curând, dar cât timp sunt toți pe urmele mele, de parcă aș fi un mare necaz, nu pot. Și chiar dacă *aș fi putut*, nu ar fi fost sigur, cu Smogul după mine, pentru că ar veni după mine și Zann. Și nu-i pot convinge pe Provăzători să lupte împotriva lui: ei cred că luptă deja. Deci... Urmă ă tăcere lungă. Trebuie să-l oprim noi înșine.

* * *

— Despre ce vorbești? zise cartea. Cine-i „noi"? Ce îți închipui că poți tu să faci?

— Las-o în pace, spuse Hemi. Suntem toți în ananghie aici. Este deșteaptă, totuși.

Zona în care se aflau nu mai era pustie. Ducându-se la treburile lor, o mulțime de figuri își făcură apariția. Mulți dintre ei aveau unbrele. Deeba văzu un robot din sticlă, și o siluetă cu o față vegetală, văzu bărbați, femei, și alte lucruri în zdrențe și în veșminte elegante, în fracuri făcute din plastic, și armuri făcute din porțelan, și alți câțiva în uniforme ciudat de simple, pe care breslele din Londra le copiaseră.

Câțiva dintre UnLondonezi treceau pe lângă ei, privindu-i pe Deeba și pe Hemi cu curiozitate.

— Ah, vreau doar să scap de aici și să mă duc acasă, gemu Hemi.

— Da, dar te caută și pe tine, zise Deeba. Amândoi suntem vânați.

— Trebuie să fim atenți, spuse Hemi. Nu știm de care parte este nimeni. Iar acum Provăzătorii...

— Are dreptate, spuse cartea. Vor da sfoară-n țară. Oamenii vor începe să ne caute.

— Taci din gură și ascultă, spuse Deeba. *Ceva* trebuie să oprească Smogul, sau eu nu voi putea pleca, iar eu... noi suntem singurii care putem. Așteptă, dar nici Hemi, nici cartea, de data asta, nu avură obiecții la pluralul folosit de ea. Și nu există nimic în Londra care să fie folosit împotriva lui. Dar aici *trebuie* să fie chestii. De-asta nu o vroia pe Zanna aici. Deci. Carte, știm că te-ai înșelat în privința lui Shwazzy. Profeția aia nu prea a ieșit cum trebuia, nu-i așa? Dar încă trebuie să ai toate detaliile despre ce trebuia ea să facă, nu? Pentru a-i opri pe inamicii UnLondrei, nu?

— În regulă atunci. Destinul nu a funcționat cu Aleasa. Așa că o voi face eu în schimb.

55

Clasificare insultătoare

— Vei face ce? spuse cartea, după o liniște năucitoare.

— O voi face, zise Deeba. Orice trebuie să fie făcut.

— Putem să vorbim despre asta doar între noi? spuse Hemi, ducându-i pe o alee.

— Nu avem altă soluție, îi spuse Deeba cărții. De ce este o idee proastă? S-ar putea să nu te înșeli în privința a *ceea ce* trebuie făcut. Numai în privința *cui*. Pun pariu că sunt câteva lucruri în tine, despre ce l-ar putea scoate din luptă pe Smog.

— Ei bine... Sunt cu siguranță referințe despre o armă de care se teme Smogul, implicația că ar putea fi pentru UnLondra ce a fost Klinneractul pentru Londra... Cartea părea să fi căzut pe gânduri.

— Nu că ar fi fost un Klinneract, șopti Deeba.

— Ce? șopti Hemi. Nu-i spune asta; doar vezi cât de mult urăște să se înșele.

— Dar uiți două lucruri, continuă cartea. Primul, eu nu mai știu ce este bine și ce nu. S-ar putea să nu fie nimic în lucrurile astea idioate — Paginile i se răsfoiră. — de vreun ajutor. Și al doilea, tu nu ești Shwazzy. Tu nu poți să faci asta.

— De unde știi tu? zise Deeba. Nu știi nimic despre mine. În afară de... ia stai puțin. Spuneai că *sunt* menționată, nu-i așa? Spuneai că este ceva despre mine pe acolo pe undeva. Deci, ce spune? Ce știi?

— Nu contează, spuse cartea. Nu asta este important. Hai doar să —

— Ba da, este important, o întrerupse Deeba. Trase de coperta cărții și începu să dea paginile.

Era pentru prima dată când vedea ce era înăuntru. Era haotic și confuz, diferit de la o pagină la alta, o peticeală extraordinară de coloane, imagini și scriitură, de toate mărimile și culorile, și nenumărate limbi, printre care și engleză. Deeba putea să-și închipuie cu greu cum ar fi învățat cineva să priceapă tot ce era acolo.

— Oprește-te! zise cartea. Ia-ți mâinile de pe mine.

Deeba dădu la sfârșit și găsi un index foarte lung. Scană peste toate înregistrările, urmărind cu degetul.

— Mă gâdili, spuse cartea. Oprește-te. Dar Deeba continuă să citească.

Lista de înregistrări trecea direct de la „Regalul veșmânt“ la „Restituire“ — nu era niciun „Resham“. Dădu câteva pagini înapoi și căută „Deeba“, dar lista trecea direct de la „Decalcomanie“ la „Defcon Scale“.

— Nu-i nimic, spuse ea.

— Bun, zise cartea. Așa că închide-mă și hai să vorbim. Dar Deeba se mai gândi la încă un lucru.

Căută „Shwazzy“. Era acolo, cu sute de pagini scrise. Sub el, cu un mic aliniat, era o listă lungă de subcapitole. Deeba parcurse în grabă povestea a ceea ce ar fi trebuit să facă Zanna, episoade scoase din context și așezate în ordine alfabetică.

— „Shwazzy... Câinii-mărăcine o atacă pe“, mormăi ea, citind intrările cu voce tare. „Intră în batisferă“ ... „În curtea legumelor“ ... „Tânguiri și sarcini“ ... Deeba se opri. Citi și reciti.

— Ce este? zise Hemi, privind-o.

— „Personaje secundare“? zise Deeba.

* * *

Așa apărea în index. „Shwazzy, Personaje secundare.“ Sub asta erau sub-subcapitole, fiecare cu o singură pagină de referințe. „Cel Isteț,“ citi ea. „Cel Amuzant.“

— Uite... spuse cartea. Este numai terminologie. Câteodată aceste profeții bătrâne sunt scrise în... știi tu... într-un mod nefericit.

— Kath trebuia să fie cea isteață? zise Deeba. Se gândi cum se împrietenise cu Zanna. Deci... eu sunt cea amuzantă? Eu sunt *Personajul secundar amuzant?*

— Dar, dar, dar, spuse cartea, agitată. Ce zici de Digby? Ce zici de Ron și de Robin? Nu este nicio rușine în —

Deeba dădu drumul cărții și se îndepărtă. Cartea scheună când lovi pavajul.

— Deeba? zise Hemi în cele din urmă. Ce crezi că ar trebui să facem?

Deeba nu răspunse. Stătea la joncțiunea cu drumul principal și privea mulțimea ciudată de UnLondonezi aflați în trecere. După tot stresul și frica de Smog și de Provăzători, și după fuga ei, acea mică insultă din indexul cărții era picătura care umplea paharul. Își scutură capul.

— Nu putem doar să așteptăm, spuse Hemi. Provăzătorii vor începe să ne caute. Împreună cu Brokkenbroll. Și dacă ne prind... M-ai băgat în asta, strigă el într-un sfârșit. Ce vom *face* acum?

Încă refuza să vorbească. Smântânel pufăi și se roti în jurul picioarelor ei. Deeba nu-l mângâie.

— Deeba. Era cartea. Hemi o cără înspre ea. Vreau să-mi cer iertare. Nu eu m-am scris. Habar n-am cine a făcut-o. Dar deja știm că el sau ea era un idiot sau o idioată. Deeba refuză să zâmbească. Ei nu știau despre

ce vorbesc. Poate că aș fi de mai mare ajutor dacă aș fi o carte de telefoane. Chiar dacă idioții mei de autori nu știau, *eu* știu că nu ești un personaj secundar —

— Nimeni nu este! strigă Deeba. Nu poți să vorbești așa despre nimeni! Nu poți să spui că ei sunt doar niște *breloace* pe lângă cineva mult mai *important*.

— Știu, spuse cartea. Ai dreptate.

— Haide, zise Hemi. Suntem vânați. Brokkenbroll i-ar putea convinge chiar să atace Wraithtown sau ceva de genul. Trebuie să *facem* ceva.

— Te rog, spuse carea.

Deeba îi privi îndelung.

— În regulă atunci, spuse într-un final. V-am spus ce avem de făcut. Nu-mi vine în minte nimic altceva. Carte, nu ne putem întoarce la pod. UnLondra are nevoie de noi, și poate că și Londra, de asemenea. Provăzătorii lucrează pentru Smog acum, chiar dacă *ei* nu știu asta.

Smogul se va aștepta ca noi să ne ascundem. Așa că probabil nu se va aștepta ca noi... să-l atacăm.

— Carte, spuse ea, ridicându-și vocea peste obiecțiile volumului. Carte, dacă nu taci din gură te las aici. Răspunde la niște întrebări. Hemi o privi cu admirație.

Deeba începu să răsfoiască prin carte, îndrumându-se cu indexul și verificând diferite pagini.

— Cum e organizată asta? zise ea. E peste tot. Nu există nicio ordine.

— Există, spuse cartea. Doar că nu una foarte evidentă. Ce anume vrei să știi?

— Zanna, Shwazzy, în cele din urmă... era destinată să salveze UnLondra, așa-i? Cum? Ce se *presupunea* să facă? În ce ordine? Pentru că asta în mod cert l-a îngrijorat pe Smog.

— Păi... spuse cartea. Era un fel de treabă standard pentru Cel Ales. Șapte sarcini, iar cu fiecare dintre ele avea să strângă una dintre comorile antice ale UnLondrei. În cele din urmă avea să obțină cea mai puternică armă din tot suborașul — la fel de puternică precum Klinneractul. Smogul nu se teme de nimic altceva în afară de asta. Cu această armă avea să-l înfrunte și să-l învingă.

— Nu m-aș bucura prea mult în privința Klinneractului dacă aș fi în locul tău, spuse Deeba. Ce trebuia să strângă?

— Cele șapte bijuterii ale UnLondrei, șopti cartea. Ceea ce ei numesc Colecția Hepticală. O cheie-pană; o foarfecă dintr-un cioc de calmar; O ceașcă de ceai din oase; zaruri-dinți; un melc de fier; coroana regelui alb sau negru; și cea mai puternică armă din istoria suborașului... SubArma.

— *SubArma?* zise Hemi. Doamne. Credeam că era doar o poveste.

— Este *și* o poveste, spuse cu grandoare cartea. Dar este de asemenea și... *arma lui Shwazzy*. Urmă o scurtă tăcere. Ei bine... așa crezusem, în orice caz, adăugă ea.

Deeba numără în gând cele șapte obiecte.

— Smogul nu vrea ca noi să punem mâna pe ele, spuse ea. Așa că exact asta este ceea ce vom face. Hemi... ne vei ajuta?

— Ai înnebunit? zise el. Ce *altceva* aș putea face? Am trecut de la a fi alergat de proprietarii de tarabe la a fi vânat de Brokkenbroll și afurisiții ăia de Provăzători. Nu pot să fug *de ei* tot restul vieții mele. Planul ăsta lunatic al tău e tot ce-avem. Și oricum, adăugă el invidios, de parcă te voi lăsa să pui mâna pe UnArmă de una singură.

— Îți mulțumesc, zise ea. Îi zâmbi până când el înroși.

— Păi haide atunci, sări el. Să ne apucăm de treabă.

— Smântânel? Vii și tu? Cutia sări în sus și-n jos. În regulă atunci, spuse Deeba. Carte, mă tem că *tu* n-ai altă variantă. Trebuie să-mi spui ce să fac. Și... încă ceva. Înghiți în gol.

— Uite. Nu a zis nimeni cu adevărat, dar sunt câteva indicii... dacă stai prea mult în UnLondra, efectul flegmă devine mai puternic, nu-i așa? Când m-am întors, mai înainte, am văzut în ce fel mă priveau oamenii. Carte, fii sinceră cu mine. Dacă stai prea mult, oamenii te pot uita. Așa-i? Tăcere. Așa-i?

— Ei bine... spuse cartea stânjenită. Teoretic...

— După cât timp? zise Deeba.

— Trebuie să înțelegi, spuse cartea. Cei mai mulți oameni care traversează n-au nicio intenție de a se întoarce, așa că nu face prea mare importanță. Există unele tehnici pentru a evita asta, se crede, diferite moduri de a face liste, și tehnici mnemonice, și așa mai departe, dacă vrei să te asiguri că-ți vei aminti de anumiți subnauți, dar...

— *După cât timp?* spuse Deeba. Pentru că mama și tata nu știu niciuna din tehnicile alea. Deci cât timp am?

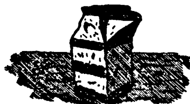
— *Păi*... este speculativ. Dar există un pericol teoretic de tulburare însoțită de deficit de memorie legată de subnauți, afectându-i pe Londonezi după aproximativ... nouă zile.

— Nouă zile? spuse Deeba. Asta-i tot?

— Ar fi posibil să termini căutările în nouă zile, zise cu îndoială cartea. Nu este foarte clar ce se întâmplă după, dar trebuie ca Shwazzy să fi fost menită să se întoarcă acasă. *Cu siguranță*... Dar în orice caz... ea era... *Era* Shwazzy, gândi Deeba, în timp ce cartea se opri. Chiar și așa. Este destul de... scurt.

Inima Deebei bătea tot mai tare.

— Ei bine atunci, zise ea. Trebuie să pornim. Care era primul? Să mergem și să luăm cheia-pană.

56

Incommunicado

— Cheia-pană se găsește într-o pădure, zise cartea.

— O pădure? În UnLondra? spuse Deeba. Unde?

— Unde se află cele mai multe lucruri, în orașe și suborașe, zise cartea. Este într-o casă.

— Dacă zici tu, spuse Deeba. Cum ajungem acolo?

— Nu știu unde se află casa, spuse cartea. Dar noi nici măcar nu știm *unde* ne aflăm.

— De fapt... zise Hemi. Stătea la capătul aleii. Ascultați.

— Deeba se încordă. Putea să deslușească un zgomot ca o măcinare continuă, o alunecare și o trântire, ca de mașinării grele.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Știi unde ne aflăm? îi spuse Hemi cărții. În Puzzleborough.

— Desigur, zise cartea. Ar avea sens.

— Ce? zise Deeba.

— Este la fel ca jocurile alea, spuse Hemi. În *biscuiți*. Un pătrat cu o imagine pe el, împărțit în nouă sau șaisprezece pătrățele, și unul dintre ele scos, apoi sunt toate glisate și amestecate, mișcându-le pe rând prin spațiul gol. Și trebuie să încerci să refaci imaginea? În Puzzleborough, casele sunt așa.

— Acum mulți ani, a fost scoasă o casă, zise cartea. Și restul clădirilor au fost plimbate, iar acum sunt o mulțime de străzi pe care niciuna dintre case nu se află în locul potrivit.

— La fiecare câteva minute își schimbă poziția. Una dintre cele aflate lângă spațiul gol glisează pe el, iar în urma ei, o alta îi ocupă locul lăsat liber, și tot așa prin tot cartierul. Dar nu sunt nouă, sau șaisprezece, sau douăzeci și cinci de case, sunt sute. Asta înseamnă mii de aranjamente posibile. Niciodată nu vei avea cum să știi unde se va afla o casă. Totul este un talmeș-balmeș.

— Poate singurii oameni la fel de intrepizi ca și bibliotecarii de la Groapa Maldărului de Cuvinte sunt factorii poștali din Puzzleborough. Încă mai încearcă să livreze scrisori de acum zeci de ani. Dar numerele caselor continuă să se mute. Unii dintre poștași caută o casă anume de ani de zile

de-acum. Toată lumea așteaptă ziua în care casele vor ajunge în ordinea corectă.

— În orice caz, *treaba este*... întrerupse Hemi, căscând ostentativ. Treaba este că știm unde ne aflăm.

— Și atunci cum ajunge la pădurea asta? zise Deeba.

— Păi, dacă ar fi să o luăm drept, spuse cartea, am tăia pe aici, spre sud, dar asta ne-ar duce prin Talklands ale domnului Speaker, și cu el, nu știi niciodată, așa că ar fi mai bine să ocolim —

— Stai puțin, zise Deeba, pocnind din degete. Domnul Speaker? Am auzit de el. Nu el are telefoane care funcționează?

— Bănuiesc, spuse cartea. Este interesat de orice are legătură cu vorbitul. Și ce-i cu asta?

— Aș putea să folosesc unul pentru a câștiga ceva timp. Aș putea să sun acasă. Să vorbesc cu ai mei, spuse Deeba. Să nu-i las să uite.

Hemi se uită la carte și apoi la ea.

— Ar fi destul de riscant, zise el.

— De ce? Este domnul ăsta, Speaker, de partea Smogului? întrebă ea.

Nu, spuse cartea. Dar nu este de partea nimănui.

— Nu te încurca cu domnul Speaker, zise Hemi.

— Dacă trecem prin curtea lui, ar fi mai rapid *și* o să pot să-i folosesc telefonul.

— Ar fi mai rapid doar dacă... nu-ți face nimic, spuse cartea.

— Știi, zise Deeba, pentru cineva care nu vrea să se afle aici și care crede că ar trebui să ne întoarcem la pod, îți pasă foarte mult de asta.

— Eu... eu... se bâlbâi cartea. Hemi încercă să-și ascundă un zâmbet.

— Să pornim, atunci, zise Deeba. Nu avem timp de pierdut. Nu sunteți voi aceia care vor fi *uitați* în câteva zile dacă nu telefonează acasă. O să trecem direct prin reședința acestui domn Speaker, și o să și sun acasă. Chiar și tu ai spus că nouă zile nu înseamnă foarte mult. Dar dacă mențin legătura cu ei, numărătoarea inversă începe din nou. Și dacă o să avem vreun necaz, o să trebuiască numai să-l *amuz*, nu-i așa? Până la urmă, eu sunt personajul secundar amuzant.

57

Tăcutele Pământuri Vorbărețe

În carte erau mai multe hărți ale suborașului, dar Deeba nu putea să înțeleagă prea mult din ele. Gradația lor părea să se schimbe de la o secțiune la alta, la fel și unghiurile proiecțiilor și orientările lor. Deeba urma pur și simplu indicațiile cărții.

Străbăteau la pas străzile, evitând mulțimile și vehiculele pedalate ale UnLondrei. Se strecurau în clădiri goale sau ca și goale, când baloane suspicioase sau chestii ca niște elicoptere, cu elice ca niște tirbușoane plate, zburau deasupra lor, în cazul în care ar fi fost vehicule de spionaj ale Provăzătorilor. Deeba privea la unbrelele din mâinile multora dintre cei pe lângă care treceau.

— Încă nu știe nimeni cine suntem, zise Hemi. Când Provăzătorii vor da de știre, vom fi în pericol mai mare.

Când Deeba zise în treacăt că-i este foame, Hemi dispăru și reapăru aproape instantaneu cu mâncare de la un comerciant stradal.

— M-am gândit că n-ar trebui să stăm în văzul lumii, zise el în timp ce mâncau. Așa că astea au fost cumpărate pe jumate-fantomă.

În timp ce mergeau, ea îi spuse despre Londra — el nu ceruse, dar ea vroia să vorbească despre asta. Îi spuse despre familia ei, iar asta o făcu să-i fie dor de ei, dar și să se simtă bine, cu toate că era un fel trist de *bine*. Încercă să afle mai multe despre viața lui în Wraithtown, iar el mormăi câteva răspunsuri monosilabice.

Până pe seară, ajunseră la fluviu, și îl traversară pe Podul Bat-See. Deeba era captivată de vederea fluviului Smeath, cu totul drept, întinzându-se ca o riglă prin suboraș. Se simți expusă pe pod, sub cerul mare, dar nu se putu abține să nu se oprească pentru o clipă în mijloc și să privească de-a lungul fluviului, până în locul în care cele două boturi metalice de crocodil formau Podul cu Turnuri.

Enormele capete scufundate pe jumătate se holbau unul la celălalt, clipind din când în când, fiecare purtând o coroană de înălțimea turnurilor, legate la vârf printr-o pasarelă. În vreme ce Deeba privea, cele două guri imense se deschiseră lent, lăsând la vedere niște colți nituiți enormi, și se închiseră la loc.

Hemi o trase pe Deeba de turnurile cafenii, pe cealaltă parte a fluviului. Aduceau puțin cu Parlamentul Londrei, dacă ar fi fost făcut de niște termite gigantice.

— Am ajuns, zise cartea în timp ce pășiră pe partea nordică a fluviului. Aici sunt Pământurile Vorbărețe ale domnului Speaker.

— De ce este atât de liniște? zise Deeba.

Străzile nu erau goale, dar puținii oameni care treceau mergeau repede, cu capul în jos. Nimeni nu vorbea.

— Shhhh, zise cartea. Vorbea sacadat, în șoaptă, când nu era nimeni prin preajmă. Domnul Speaker. Legi. Fără vorbărie neautorizată.

— N-are *cum*.

— Shhh. Putem fi arestați. El are... servitori speciali. Ar putea fi oriunde. N-ar trebui să-i antagonizăm. Ține-ți gura până ajungem la telefon.

— Și apoi? șopti Deeba. Cum ar trebui să-mi țin gura acolo?

— Păi, să vorbești repede. A fost ideea ta proastă.

Era straniu, mergând pe străzi complet tăcute. Deeba își târșâia din când în când picioarele doar pentru a face un zgomot.

— Deci unde-i telefonul? șopti ea.

— N-am idee, zise cartea. Să plecăm de-aici.

— Taci, sâsâi Deeba. O să dau telefonul ăla. Așa că uită-te în index și găsește-l.

Le luă aproape până la apusul SubSoarelui, dar printr-o combinație de încercări, greșeli și deducții, cu indicațiile jelite ale cărții, își găsiră drumul prin desișul aleilor dosnice.

A construit un labirint în jurul telefonului, spuse cartea. Pentru ca oamenii să nu-l găsească.

Străzile se goleau pe măsură ce ei înaintau. Trecură pe lângă terase care se înclinau, și se aplecau, până ce deveniră un tunel, între clădiri, prin care ei intrară.

Cotiturile deveniră mai ascuțite, străzile mai scurte și mai înguste. Părea imposibil de a face cale întoarsă pe alei. Deeba și tovarășii ei trecură prin fundacuri, serpentine, confundând cu grijă fundăturile.

— Cred că am o hartă, spuse cartea. Caută pe la pagina trei-șaizeci.

Acolo era un plan al labirintului, atât de extraordinar de complicat, încât semăna cu un creier uman. Sub el stătea tipărit: BLABIRINTUL.

— Nu pot să mă iau după asta, zise Deeba, zgâindu-se în lumina felinarelor și a stelelor mișcătoare.

— Sigur că poți, spuse cartea. Vezi intrarea? Pune-ți degetul pe ea. Acum urmărește după cum îți zic. Să nu apeși prea tare pe pagină, mă vei gâdila. Ești pregătită?

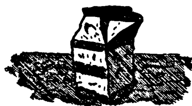
— O luasem la stânga, stânga, dreapta, stânga, stânga, dreapta, dreapta, stânga, și la dreapta. Stop. Unde-i degetul tău, acolo ne aflăm noi.

— Cum de poți să-ți amintești asta? zise Hemi.

— Sunt o carte, răspunse cu îngâmfare. Avem memorie bună. Însemnează locul acela. *Cu blândețe.* Ai un creion? Acum găsește un drum, de unde ne aflăm până în centru. Când ai găsit unul, mișcă-ți degetul de-a lungul lui.

Le-a luat Deebei și lui Hemi câteva minute bune de porniri greșite și întoarceri pe urme, dar într-un sfârșit au trasat o rută întortocheată către centrul labirintului. Deeba și-a mișcat încet degetul de-a lungul ei, iar cartea a tradus drumul vârfului degetului, murmurând direcții pe care ea și Hemi le urmară cu grijă.

În cele din urmă dădură de fundătura din centrul labirintului Pământurilor Vorbărețe. În fața lor era o cabină telefonică roșie.

58

Luând legătura

— Tata?

— Deeba?

Telefonul acceptase monedele din feluritele valute pe care Deeba le introdusese. Nu era o legătură bună, iar vocea Deebei și a tatălui ei erau separate de pauze lungi și puternic distorsionate, dar se puteau auzi.

Hemi, Smântânel și cartea așteptară în afara cabinei telefonice, privind cum noaptea se lăsa cu rapiditate.

— Tată, mă poți auzi? Sunt atât de fericită să vorbesc cu tine!

— Ce mai faci, scumpo? spuse el după o pauză lungă. Chiar și știind de efectul flegmă, Deeba nu putea să se abțină de la a fi șocată de cât de calm părea el. Nu fusese acasă de atâta vreme.

— Sunt bine, tată, am vrut doar să-ți spun că o să te văd în curând. Și să-ți spun că te iubesc și... și nu uita de mine.

În timp ce vorbea, Deeba fu uimită să vadă prin sticlă un nor dens de viespi ieșind din telefonul dinafara cabinei și pierzându-se în noapte. Zburau una lângă alta, extraordinar de rapid, dispărând într-o clipă.

După un moment, ele, sau un alt grup, zumzăiră înapoi din cer și intrară din nou în telefon. Bâzâiră împreună, și prin receptor, Deeba putu auzi vocea tatălui ei.

— Să uit de tine? râse el. Despre ce vorbești, prostuțo?

Râse și ea, puțin isterică de la fericire.

— Dă-o și pe mama, te rog, zise ea și privi insectele luându-și iarăși zborul pentru a-i transmite tatălui ei vocea sa. Dar numai jumătate dintre ele se întoarseră, iar când auzi răspunsul tatălui său, era tăiat și slab.

— ... nu pot... nu-i... pe afară... zise el.

— Tati, nu te aud, poți să repeți? Deeba trimise înspre cer viespile. Spune-i că am salutat-o! Spune-i că am sunat! *Fă-o să se gândească la mine,* gândi ea. Hemi bătu în cabina telefonică. Deeba nici nu se uită la el, ci făcu doar un gest iritat.

Tatăl ei mai spuse ceva, cu o voce și mai fragmentată, iar Hemi bătu din nou. Cartea îi mormăi numele.

— N-aveți de gând să tăceți, voi doi? spuse ea cu mâna peste receptor.

— Deeba, zise cartea. Ieși de acolo, acum!

Când Deeba se întoarse, ceea ce zări prin sticlă o făcu să închidă în mijlocul fâșâitului, care oricum era tot ce putea auzi. Păși înapoi afară pentru a se alătura tovarășilor ei.

Siluete întunecate se coborau de deasupra lor.

Se mișcau rapid și pe furiș.

— Ce sunt? zise Deeba.

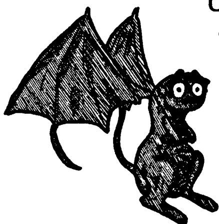
Zări o chestie care se târa cu viteză, mișcându-se ca un crab, ceva de un roșu întunecat și cu aspect simian, un om cu picioarele țepene, de mărimea fratelui ei mic. Aceștia, și alții, veniră înspre călători, fără să scoată vreun sunet.

Se apropiau cu mișcări lente și amenințătoare, într-o varietate uimitoare de forme și culori, de țepi și membre. Niciunul dintre ei nu avea gură.

— Ei fac parte din tribunalul domnului Speaker, șopti cartea. Au venit să ne ducă la el. Suntem luați pentru vorbit fără autorizație în Pământurile Vorbărețe.

— Poate aș putea să explic, zise Deeba.

— Să explici? Ai vorbit îndeajuns. Doar ține-ți gura închisă de-acum încolo.

Una dintre micile siluete pitite bătu din picior cu o furie evidentă. Era un mic omuleț, cu pântec rotund, cu pielea galbenă, cu patru picioare foarte subțiri, făcându-le semn cu patru mâini să tacă. Avea cel puțin cinci sau șase ochi, clipind rapid și privind amenințător. Făcu un gest de *shhhh*, cu degetul arătător dus în locul în care ar fi trebuit să-i fie gura.

Însoțitorii lui îi apucară brutal pe Deeba și pe Hemi de brațe. O veveriță cu aripi mare, fără gură și ceva ca un tatu încrucișat cu un chilopod se ciorovăiră în liniște pentru carte, până ce chestia-veveriță plecă cu ea.

— Ai grijă! o auzi Deeba pe carte. O să-mi zgârii coperta! Ea se zbătu, dar nu putu să se elibereze.

— Deeba, bombăni Hemi. Crezi că ai putea avea un plan care să *nu* implice atacarea mea?

— Lăsați-ne în pace, țipă ea. Fiecare cuvânt părea că-i face și mai furioși pe răpitorii ei. Eu doar am vrut să vorbesc cu mama și cu tata. Nu v-am făcut niciun necaz. Trebuie să plec!

— Dar Deeba, Hemi, Smântânel și cartea fură luați pe sus, scoși din Blabirint și duși pe străzi. Pentru prima dată de la intrarea în acea zonă, Deeba auzi zgomote. Noaptea răsuna cu zbierete extraordinare, cuvinte singulare rostite cu o voce uimitoare, răsunătoare.

— „CEAINIC!“ auzi ea, și „MĂRINIMOS! SEPTIC! VIROAGĂ!“

Acestea, și alte cuvinte, emanau dintr-o clădire enormă de forma unei tobe, înspre care le târau siluetele tăcute.

59

Logoree despotică

— DECI, rosti enorma voce în timp ce Deeba și tovarășii ei erau târâți înăuntru. Sunetul cuvintelor răsuna peste tot. VORBIRE NEAUTORIZATĂ. ASTA ESTE O INFRACȚIUNE GRAVĂ ÎN PĂMÂNTURILE VORBĂREȚE.

În exact centrul sălii imense, un bărbat stătea pe un tron înălțat. Sau, gândea Deeba, *un fel* de bărbat.

Sub veșmintele somptuoase, membrele și trupul lui erau subțiri ca niște crengi. Capul lui era mărit și diform, pentru a-i putea susține gura absolut enormă. Era aproape la fel de mare ca și restul trupului. Mandibula uriașă și dinții lui se mișcau într-un mod exagerat în timp ce el vorbea cu acea voce uimitor de puternică.

Purta o coroană de țepi întorși, fiecare dintre ei, Deeba își dădu seama, fiind o pâlnie care se putea lăsa în dreptul gurii lui, amplificându-l și mai departe.

— TERMINUS! zise el. MOSOR! ADUCEȚI MAI APROAPE ACUZAȚII. GECKO!

Când vorbi, Deeba putu să vadă ceva mișcându-se cu rapiditate în fața gurii domnului Speaker.

— Ce a fost aia? șopti Hemi.

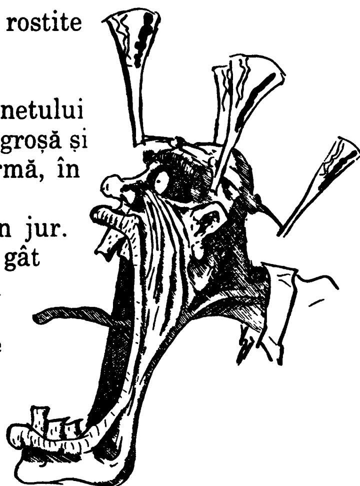
— TĂCERE! strigă domnul Speaker, iar Deeba tresări la vederea unei vietăți ieșind din gura lui, luând-o la sănătoasa, ca un miriapod, în jos pe cămașa lui, și dispărând. VORBITUL FĂRĂ PERMISIUNE ESTE INTERZIS!

Cu fiecare cuvânt, câte-o altă creatură ciudată părea să se închege și să cadă din spatele dinților lui. Erau micuțe, și fiecare avea o formă complet diferită. Zburau, sau se târau, sau alunecau în cameră, în care, își dădu

seama Deeba, așteptau sute de alte creaturi. Din nou, nici acestea nu aveau guri.

— DEEEEECI, grăi încet domnul Speaker, privind-o, din spatele buzelor lui târându-se o chestie ca un melc. EȘTI GELOASĂ PE FIINȚELE ROSTIRII MELE?

Alte cinci animale ieșiră. Una, când rostite *geloasă*, era un liliac frumos, irizat.

— MONOLOG! zise domnul Speaker.

Buzele lui enorme se lărgiră în jurul sunetului care părea că se coagulează. Cuvântul se îngroșă și se rostogoli afară, prinzând culoare și formă, în poalele lui, ca o bilă tremurătoare.

Se despături cu timiditate și privi în jur. Cuvântul *monolog* era un patruped cu un gât lung, sinuos. Domnul Speaker ridică din sprânceană la el. Ființa rostirii se dădu jos de pe el, se scutură, se ridică pe picioarele din spate și îl apucă pe Hemi.

— Ăăă... bâigui Hemi, apoi își închise gura, în timp ce domnul Speaker îl fixa cu privirea.

— FIINȚE ALE ROSTIRII, zise domnul Speaker. CUVINTELE MELE ÎN CARNE ȘI OASE. Alte chestii efemere îi părăsiră gura. GINGIE! zbieră el, iar un șarpe-melc se scurse lent din ea și se încolăci în jurul gleznelor Deebei.

— Bine că nu țin la nesfârșit, șopti cartea. Că ar lua controlul asupra UnLondrei.

— VORBEȘTI? Ființe ale rostirii se rostogoliră din cloanța domnului Speaker. NU AM DAT VOIE! LINIȘTE! CARTOGRAFIE!

Ultimul cuvânt era o chestie ca o gambetă cu mai multe picioare ca de păianjen și o coadă de vulpe. În toată sala, ființele tremurară.

După o tăcere, Deeba își ridică mâna. Domnul Speaker se lăsă pe spătar, vizibil mulțumit că ceruse voie să vorbească. Încuviință din cap.

— Ăă... Îmi pare rău că nu am știut regulile și tot... dar... chiar trebuie să plecăm și să găsim ceva. Este cu adevărat important. Ne grăbim.

— CARE ESTE NATURA CĂUTĂRII TALE?

Ființele *care* și *căutării* erau niște păsări micuțe fără cioc. Deeba le ignoră în vreme ce ele se îndepărtară fâlfâind. Hemi dădu din cap înspre ea, iar cartea îi șopti „Continuă."

— Păi, zise ea. Căutăm ceva cu care să putem lupta împotriva Smogului. Te rugăm să ne lași să plecăm. Pentru binele UnLondrei.

— SMOG? CE ÎMI PASĂ MIE DE SMOG? Cele două încarnări ale cuvântului *smog* erau niște maimuțe mici, asemănătoare, dar fiecare avea

o altă culoare a pielii și un număr de membre diferit. Deeba presupuse că avea de-a face cu intonația domnului Speaker.

— SMOGUL NU MĂ DERANJEAZĂ, ȘI NICI EU NU ÎL DERANJEZ PE EL. CE ÎMI PASĂ MIE DACĂ VA CONDUCE UNLONDRA? CIUDAT! Scuipă afară *ciudat*, o creatură cu corp de găină și două capete. AI ÎNCĂLCAT LEGILE PĂMÂNTURILOR VORBĂREȚE. CE O SĂ FAC CU TINE?

Deeba se gândi în grabă. Ființele rostirii erau puternice. Și chiar dacă s-ar fi putut elibera, domnul Speaker ar fi spus și mai multe cuvinte și ar fi fost copleșită.

— Aș putea să plătesc o amendă, spuse Deeba. Am bani. (Știu că am spus că sunt ai tăi, dar presupun că nu vrei să facem un tărăboi acum.) Ultima propoziție i-o șopti lui Hemi cu colțul gurii.

— Doar scoate-ne de aici, îi șopti el.

— ASTA CHIAR, spuse domnul Speaker, ESTE O IDEE INTERESANTĂ.

— Sunt în buzunarul meu, zise Deeba. Nu știu câți am, dar —

— NU *BANI*. O șopârlă cocoșată se ondulă pe fața domnului Speaker. MĂ PLĂTEȘTI ÎN ALTĂ VALUTĂ.

— Ce anume vrei?

— CUVINTE.

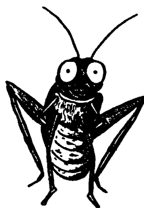
— Ce? zise Deeba.

— PLĂTEȘTI ÎN CUVINTE. SPUNE-MI CUVINTE NOI. Deeba tresări la vederea limbii întinse a domnului Speaker, lingându-i buzele enorme. ÎMI OFERI O PLATĂ BUNĂ , POȚI SĂ PLECI. PROMIT.

— ȘI FĂRĂ INVENȚII! UN CUVÂNT NU-I DE NICIUN FOLOS DACĂ TU EȘTI SINGURUL CARE-L ROSTEȘTE. O SĂ ȘTIU DACĂ INVENTEZI. ASEMENEA! *Asemenea* era un gândac albastru, fără gură, de mărimea unei mingi de fotbal.

— Ei bine, spuse Deeba, cântărind cu atenție situația. Aș putea să o fac. Pentru că nu-s de pe aici. Așa că știu unele cuvinte de care se poate ca tu să nu fi auzit. Se opri și se gândi la lucruri pe care le-ar spune ea și prietenele ei — sau pe care le-ar fi spus cândva: nu avea de gând să destăinuie ceva prea bun sau prea nou.

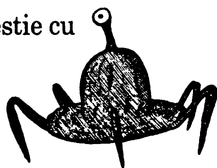
— Îmi place coroana ta, spuse ea. Cred că ai dat o gălăgie de lovele pe ea.

Domnul Speaker căscă gura într-o încântare absolută.

— LOVELE! zise el. O lăcustă mare, cu blană argintie, se târî afară din gura lui.

— Totuși nu-mi place cum vorbești cu mine. Devii cam tupeist.

— TUPEIST! croncăni domnul Speaker, scoțând o chestie cu un singur ochi, de mărimea unui bebeluș.

— Mda. Nu mă lua la mișto.

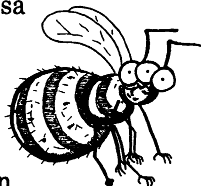
— MIȘTO! *Mișto* era un pui de urs maroniu, cu șase picioare. Domnul Speaker aproape că plângea de fericire.

— Deci asta-i suficient, șmechere, spuse Deeba. Acum trebuie să ne lași să plecăm.

— ȘMECHERE! zise domnul Speaker, și oftă, în vreme ce o albină mare, cu mâini de om, zbură amețită din gâtul lui. MINUNAT! MINUNAT!

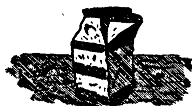
— Gata, zise Deeba. Îmi pare rău că am vorbit fără să cer voie. Acum... vrei să ne dai drumul, te rog?

— SĂ VĂ DAU DRUMUL? spuse domnul Speaker. AH, NU PREA CRED. NU AM AUZIT ÎN VIAȚA MEA ASEMENEA CUVINTE. ÎNCĂ POT SĂ LE SIMT GUSTUL. UITĂ-TE LA ELE!

— Era adevărat. Ființele vorbirii în jargon păreau în mod special sănătoase și pline de energie. Domnul Speaker se uită la Deeba cu lăcomie.

— NU NU NU. NU RENUNȚ LA ASTA..TU RĂMÂI AICI. O SĂ POȚI SĂ-MI VORBEȘTI CU CUVINTELE ASTEA MINUNATE. ÎNVAȚĂ-MĂ TOT LIMBAJUL PE CARE-L ȘTII, PENTRU TOTDEAUNA.

60

Verbiaj insurgent

— N-ai cum! zise Hemi. Nu merge!

— Ai promis! spuse cartea.

— POT SĂ FAC ORICE VREAU, spuse domnul Speaker. O PROMISIUNE ÎNSEAMNĂ CUVINTE. EU SUNT DOMNUL SPEAKER! CUVINTELE POT SĂ ÎNSEMNE ORICE VREAU EU. CUVINTELE FAC CE LE SPUN EU!

Vocea lui răsună în sala enormă, iar ființele rostirii țopăiră cu entuziasm. Deeba se uită la ființele care o țineau și simți puterea strânsorii lor. Se gândi cu repeziciune.

— Nu cred că asta-i adevărat, zise ea.

Tăcerea se așeză, toți ochii din cameră întorcându-se către Deeba.

— CE? spuse domnul Speaker.

— Păi, spuse Deeba. Nu cred că vorbele fac tot timpul ce le spune *oricine* să facă.

Hemi se uita la ea cu o expresie cel puțin la fel de uimită ca a domnului Speaker.

— Despre ce tot vorbești? spuse Hemi.

— DA, DESPRE *CE* TOT VORBEȘTI?

Deeba se opri puțin să admire *despre*, o ființă a vorbirii ca o pânză vie de păianjen.

Cuvintele nu înseamnă totdeauna ce vrem noi să însemne, spuse ea. Niciunul dintre noi. Nici chiar tu.

Camera era cufundată în tăcere. Toți oamenii și toate creaturile din ea ascultau.

— De exemplu... dacă cineva strigă la cineva pe stradă „Hei tu!", dar se întoarce altcineva. Cuvintele nu s-au comportat cum trebuiau. Nu au chemat persoana pe care ar fi trebuit s-o cheme. Sau dacă vezi pe cineva la o petrecere care poartă o nebunie de haină, și îi spui „Ce costumație ai!" iar ei cred că ești nesimțit, când de fapt tu erai pe bune.

— Sau dacă cineva zice de exemplu ceva rău, iar oamenii cred că a zis ceva *rău* rău, când de fapt era ceva *bine* rău. Sau... Deeba chicoti, aducându-și aminte de una din cărțile lui Enid Blyton pe care i-o dăduse mama

ei, spunându-i că i-a plăcut când era de vârsta ei. Sau cum e cartea aia veche, cu un nume de fetiță care acum sună urât.

Ființele rostirii se schimonoseau și se zgâiau la ea. Domnul Speaker tresărea. Părea că se simte rău.

— Sau chiar, zise Deeba, cum sunt unele cuvinte care înseamnă ceva, dar au așa un fel de nuanță de altceva, iar dacă le rostești, s-ar putea să spui ceva ce nu ai fi vrut. Cum aș spune eu despre cineva că este cu adevărat *de treabă*, cu sensul ăsta, dar ar părea puțin ca și cum ar fi cam plictisitor. Mă înțelegi?

— Mda, zise Hemi. *Mda.*

— Treaba este, spuse Deeba, fixându-l cu privirea pe domnul Speaker, că ai putea să pui cuvintele să facă ce vrei tu numai dacă tu ai fi singurul care ar decide ce înseamnă ele. Dar nu este așa. Cuvintele sunt ale tuturor. Iar asta înseamnă că s-ar putea *să vrei* să le dai ordine, dar nu ai avea control total. Nimeni nu are.

— ASTA ESTE O ABSURDITATE REVOLTĂTOARE! urlă domnul Speaker, rânjind patru creaturi confuze, dar Deeba îl întrerupse.

— Deci, ai putea crede că toate aceste cuvinte trebuie să ți se supună. Dar nu trebuie.

— GATA CU VORBITUL! FIINȚE ALE ROSTIRII, LUAȚI-O DE AICI!

Ființele rostirii se uitau la Deeba, complet nemișcate, cu ochii măriți. Niciuna dintre ele nu făcu vreo mișcare. Fața domnului Speaker se făcu mov închis de furie.

— FIINȚE ALE ROSTIRII! țipă el.

— Nici măcar cuvintele *tale* nu fac mereu ce vrei tu, spuse Deeba. Nici măcar nu se uita la domnul Speaker. Se uita la creaturi, și își ridică sprâncenele.

— LUAȚI-O DE AICI!

Unele dintre ființe o strânseră mai tare, dar altele își slăbiră prinsoarea. Stând într-un grup micuț, în apropiere, privind-o cu nesiguranță pe Deeba, erau lăcusta argintie, ursul cu multe picioare, albina, și chestia care se holba: ființele rostirii jargonului Londonez.

— Pun pariu că voi îi puteți închide gura, le spuse Deeba. Pun pariu că voi nu trebuie să faceți cu adevărat ce spune el.

Cu ezitare, cele patru creaturi se întoarseră și îl priviră pe domnul Speaker. Porniră înspre el.

Pentru o clipă, erau numai acelea patru, dar foarte rapid altele li se alăturară. Omulețul cu patru picioare și patru mâini care o capturase pe Deeba era într-un grup care se îndrepta spre domnul Speaker, acesta fiind atât de apoplectic din cauza furiei încât nici nu mai scotea cuvinte — numai țipete.

Alte ființe stăteau ocrotitoare înaintea lui, iar cele două facțiuni începură să se lupte. Dar nu dură prea mult. Creaturile loiale erau confuze. Celelalte, cuvintele rebele, începuseră în minoritate, dar crescură numeric cu rapiditate. Deeba simți cum mâinile care o țineau îi dau drumul una câte una.

STOP! urlă domnul Speaker, și scuipă o ultimă ființă enormă a rostirii, un cocoloș cu trei picioare, zăpăcit, dar apoi cuvintele renegate îl împresurară. Se cățărară pe trupul domnului Speaker, iar acesta își flutură brațele și picioarele slabe, încercând și eșuând să le dea la o parte.

Ceva ca o pălărie lungă și umedă își înfășură un tentacul în jurul gurii lui, iar alții îl ținură strâns. Domnul Speaker se strânse în tronul său, se zbătu, și *mmmmm*âi, și încercă să pară fioros numai cu ochii.

Nu era de niciun folos. Creaturile sale supuse se împrăștiaseră. Cuvintele se revoltaseră.

— Ce crezi că vor face? spuse Hemi.

— Habar n-am, zise Deeba.

Se crăpase de zi. La puțin după ce ființele vorbirii își învinseră vorbitorul, îi conduseră ceremonios pe Deeba și pe însoțitorii ei către dormitoare și le puseră masa de seară, toate acestea însoțite de plecăciuni imense, exagerate. Călătorii dormiră, se treziră revigorați, iar Deeba era nerăbdătoare să plece.

Fură escortați de un cârd al ființelor rostirii, ciorovăindu-se în tăcere în încercarea de a organiza lucrurile. Ființele îi conduseră afară cu fast și politețe.

S-ar putea să nu dureze, murmură cartea. Cele mai mici se vor șterge și vor dispărea, nu peste mult. Domnul Speaker o să încerce tot timpul să șoptească altele noi, și va încerca să le rostească în viață pe cele mai loiale. Și mai trebuie să fie și cele care vor să se întoarcă la supunere, așteptând numai momentul prielnic...

— Doamne, chiar trebuie să te plângi tot timpul? se rățoi Deeba. Lucru trist ce ești. Îl putea vedea pe domnul Speaker, încă prins și încălușat pe scaunul său. Dă-le o șansă.

Ființele rostirii făcură gesturi de *Încotro?*

— Unde *mergem*? zise Deeba, mângâindu-l pe Smântânel.

— Într-acolo, spuse Hemi, arătând înspre străzi.

— Căutăm o pădure, spuse Deeba. Trebuie să găsim ceva. Rapid. De fapt... Se uită la creaturi. Erau mici, dar puternice și curioase. De fapt, vrea careva dintre voi să vină cu noi?

— Ce? zise cartea.

— De ce nu? Cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Ființele rostirii o priviră și se priviră. După câteva clipe, majoritatea, cu mișcări de *Mulțam* și *Îmi pare rău că nu te pot însoți*, se întoarse la

restul semenilor certăreți silențioși ai ei. Dar trei dintre ele rămaseră pe loc în fața călătorilor.

Una era lăcusta cu blană argintie; a doua era ursul cu o pereche de picioare în plus; iar a treia, omulețul cu patru mâini, patru picioare, și mai mulți ochi. Se uitau la Deeba și la Hemi cu timiditate.

— Asta-i grozav! spuse Deeba. *Cool.* Ia să văd dacă-mi amintesc... Arătă spre urs. Tu ești Mișto, zise ea. Acesta încuviință din cap și se ridică pe cele patru picioare din spate. Nu avea gură, dar Deeba știu că zâmbea.

— Iar tu... Arătă spre lăcustă. Tu ești Lovele. Insecta de mărimea unui braț își umflă blana argintie.

— Mă tem că nu știu ce ești tu, îi spuse bărbatului cu multe membre. Ai fost rostit înainte să ajung aici. Ce ești tu? Bărbatul trasă diferite forme în aer.

Deeba scutură din cap.

— Ce este...? Parafină? Pensulă? Scop?

Ființa își scutură capul fără gură.

— Coacăză? zise Hemi. Blackjack? *Nu,* mimă omul.

— Esență? spuse cartea. Polisilabic? Oh, este ridicol. În ritmul ăsta n-o să ghicim niciodată. Din toate cuvintele din întreaga limbă, cum —

— Cazan, spuse Deeba, cu capul într-o parte, uitându-se la ființa rostirii. Aceasta țopăi, dădu din cap, își aruncă cele patru brațe în aer și se învârti.

Hemi se holbă la Deeba cu gura căscată, delectat.

— Cum de ți-ai dat *seama*? întrebă cartea.

— N-am idee. Deeba ridică nepăsătoare din umeri. Nu ți se pare că seamănă cu cuvântul *cazan*?

Porniră sub lumina de dimineață a SubSoarelui, lăsându-le pe ființele rostirii să se certe și să se tocmească între ele și să înceapă să ia decizii în mod haotic. Deeba, Hemi, Smântânel și cartea ieșiră din Pământurile Vorbărețe în căutarea unei păduri într-o casă, însoțiți de cuvintele Cazan, Mișto și Lovele.

61

Ajutor plătit

— Deci știi unde se află pădurea-dintr-o-casă? zise Deeba.

— Știu, spuse cartea. Este scris în mine. Și nu am niciun motiv să cred că *asta* ar fi greșit. Dar mai întâi ne vom opri într-altă parte.

Deeba nu se putea abține să nu se simtă stânjenită în fruntea unui asemenea grup aparte, dar niciunul dintre cei pe lângă care trecură nu le dădu vreo atenție specială. Oamenii erau prea ocupați să fie cu ochii-n patru, pe cer, pentru un atac al Smogului, cu unbrelele pregătite.

— De ce? spuse Deeba. Ar trebui să ne grăbim.

— Câți bani ai? întrebă cartea.

Deeba scotoci printre puținele lire sterline și dolari ieșiți din uz, printr-un mic teanc de mărci, franci și pesete, dinaintea adoptării monedei euro, și printre multe rupii cu colțuri îndoite. În timp ce le aduna, Hemi ezită, apoi scoase bancnotele pe care ea i le dăduse și le puse peste grămadă.

— Poți să-mi *datorezi* ăștia, spuse el. Dacă va ajuta să avem puțin mai mult acum. Îmi dai mai târziu banii înapoi, în regulă?

— Bine, mulțam, spuse ea, cu băgare de seamă, fără să-l privească. Atât avem. De ce?

— Perfect, spuse cartea. Pentru că, acolo unde mergem, vom avea nevoie de ceva ajutor. O să angajăm pe cineva.

Când vom intra în pădurea-dintr-o-casă, zise ea, vom căuta o pasăre. O anumită pasăre. Numele ei este Parakeetus Claviger. Ne trebuie ceva ce are ea.

— Cheia-pană, spuse Deeba.

— Exact. Și va fi aproape imposibil de obținut. Capitolul din mine care se referă la Shwazzy punând mâna pe cheia-pană face un argument din expunerea a numeroase povești despre câți oameni au dat greș pentru că nu l-au putut găsi pe Claviger, sau nu l-au înțeles, și așa mai departe.

— Și angajând pe cineva ne va ajuta?

— Așteaptă doar, spuse cartea. Ne va fi indispensabil.

Cartea îi conduse într-o zonă cu clădiri vechi din lemn, printre care se aflau gunoaiele refolosite ale tehnologiei adîl.

— Deci cine e până la urmă tipul ăsta? spuse Deeba.

— În UnLondra nu se duce lipsă de mercenari, zise cartea. Mă întrebam pe care ar trebui să-l abordăm, când mi-am amintit în mod particular de unul dintre ei. Nu locuiește prea departe. Numele lui este Yorick Cavea. Are tot felul de calități neobișnuite, trebuincioase pentru aventuri ca aceasta: odată a învins o întreagă hoardă de girafe înarmat numai cu un corset, dacă poți să crezi. Cartea făcu o pauză. De asemenea, se închipuie a fi și puțin explorator, iar asta, în combinație cu banii, va fi probabil motivul care îl va atrage. Am ajuns. Se opriră în fața unei uși.

— Avem timp pentru asta? îl întrebă Deeba pe Hemi. Avem nevoie de el?

— Chiar, și o să fie nevoie să înfruntăm *girafe*? zise Hemi.

— Cum ne va ajuta acest Clavea în privința lui Claviger? spuse Deeba. Apoi ușa se deschise, iar ea făcu „Ah."

Yorick Cavea era un bărbat înalt. Purta un costum din mătase și ținea în mână un pahar cu whisky sau ceva de genul. Dar, pe umerii săi de om, capul lui Cavea era o colivie demodată, în formă de clopot. Înăuntrul ei se găsea o oglindă, un os de sepie, și o păsărică drăguță dându-se în leagăn.

Pasărea ciripi.

— Ah, Yorick, spuse cartea. Și mie îmi pare bine să te revăd.

Cavea strânse mâna Deebei, lui Hemi și lui Cazan, cu mâna lui umană. Pasărea fluieră.

— Întotdeauna direct la subiect, nu-i așa, Yorick? spuse cartea. Ei bine, această tânără domnișoară are o ofertă pe care vrea să ți-o propună. Deeba?

Deeba scoase afară un teanc de bani. Pasărea se zgâi la el. „Cirip," zise, iar brațele umane ale lui Cavea se încrucișară.

— Dar bineînțeles, spuse cartea. Nu m-aș fi așteptat să fi convins de ceva atât de vulgar cum sunt banii. Dar sunt mai multe la mijloc. Nu te-ai aștepta de la mine să intru aici în detalii — nu poți știi niciodată cine ascultă. Dar este suficient să spun că... va fi o expediție grozavă.

Cavea se gândi. Pasărea ciripi.

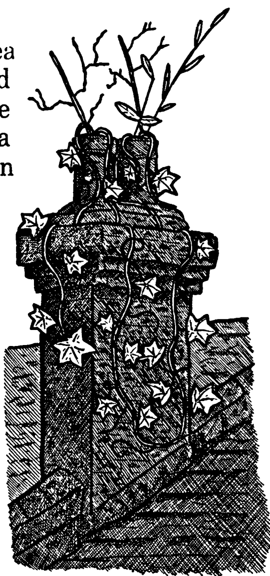
— Periculos, cu siguranță, spuse cartea. Și potrivit capacităților tale unice.

Încă un fluier.

— Da, desigur că vom aștepta.

Yorick Cavea dispăru prin casă pentru un minut, reapărând într-un costum kaki de safari, demodat, și balansând o unbrelă.
— Stai puțin, zise Deeba. Nu poți să iei cu tine aia.
Pasărea cântă întrebătoare câteva note.
— Îmi pare rău, bătrâne, regulile acestui angajament particular, spuse cartea. Cavea stătu nemișcat pentru un moment. În capul-colivie, micuța pasăre cântă pe leagănul ei. Ar lua prea mult să explic, dar ea are dreptate, așa este cel mai bine.
Cavea aruncă unbrela înapoi în casă și închise ușa, plângându-se pe tonuri păsărești, gălăgioase.
— Nu-ți face griji, spuse cartea. O să fim atenți după Smog. Jumătate din bani acum. Așa este corect.
Deeba vârî un pumn de bancnote în buzunarul interior al lui Cavea. Urmară indicațiile cărții, în după-amiaza UnLondoneză, prin diferite peisaje ale suborașului, iar în cele din urmă într-un furnicar de străzi înguste.

Deeba încercă să poarte o conversație cu Cavea, dar în vreme ce era evident că pasărea din colivie putea să-i înțeleagă întrebările politicoase, ea nu-i putea înțelege niciunul dintre răspunsurile sale fluierate. Domnul Cavea luă cartea la subraț. Pasărea se umflă în pene și cântă în triluri.
În unele momente, străzile erau aglomerate: în altele, ei erau singurele persoane pe care puteau să le vadă, iar cântecelul fermecător al lui Cavea era tot ce puteau auzi, în afară poate de cele mai mici șoapte ale caselor. Hemi și Deeba mergeau unul lângă altul.
— După ce te uiți? zise Deeba. Hemi examina urmele de cretă și de zgârieturi de pe unele din casele pe lângă care treceau.
— Vreau doar să văd cum stau lucrurile prin părțile astea, murmură Hemi.
— Despre ce vorbești?
— Sunt unele semne pe care numai câțiva dintre noi știu să le citească, spuse el. Pentru lucruri dosite, ascunzători, case goliste, treburi de genul ăsta.
— Semne pentru cine? Pentru fantome?
— Nu, pentru.. Își scărpină bărbia. Cumpărători alternativi.
— Hoți?!
— În regulă atunci, întrerupse cartea.
Se aflau lângă o terasă oarecare de cărămidă. Casele aveau trei etaje, și erau din cărămidă roșie convențională, cu acoperișuri din ardezie neagră. Cumpărătorii se învârteau prin locul în care drumul principal întâlnea altele, iar oamenii se sprijineau pe la mai multe uși, sporovind cu vecinii. Dacă unii dintre locuitori nu ar fi avut un aspect atât de excentric, strada aproape că ar fi putut trece drept o stradă rezidențială din Londra. Aproape.
— Am ajuns, spuse cartea.

— Niciodată nu ajungem, bombăni Hemi.

Una dintre case era năpădită de frunze. Acestea apăsau în interior pe fiecare fereastră, blocând orice privire înspre înăuntru. Se strecurau afară pe sub tocurile geamurilor, și prin găurile de deasupra și dedesubtul ușii. Un mic smoc de iederă ieșea prin horn.

Pasărea din colivia aflată pe trupul domnului Cavea începu să cânte cu ardoare, cartea ripostând.

— Haide acum, zise cartea. Nu neg că este periculos. Este ridicol. Nu a fost niciun șiretlic. Ei bine, atunci nu-i nicio problemă — poți să faci cale-ntoarsă. Bineînțeles. Dar în cazul ăsta nu va mai fi nicio plată. Și nu vei face parte din expediția în adâncurile pădurii. Domnul Cavea ezită, pasărea fâlfâind agitată din aripi.

— Nimeni nu îți cere să faci cine știe ce, spuse cartea. Sincer? Tot ce vrem să faci este să începi o conversație cu cineva. Aha. Așa este, te-ai prins.

Pasărea se uită la bani, cu capul lăsat într-o parte.

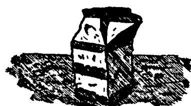
— N-aveți de gând să intrați, nu-i așa? Cel care spusese asta era un bărbat în vârstă, stând pe pragul ușii de vis-a-vis. Era îmbrăcat cu o fustă din cozi de animal. Se scărpină în barbă, sorbi dintr-o băutură fierbinte și își scutură cu chibzuință capul.

— Eu nu aș intra, zise el. Vedeți aia acolo? Arătă înspre un capăt de frânghie ieșind din spatele ușii de la intrare. De acolo a plecat și ultimul grup de exploratori. Acolo și-au stabilit ei tabăra, așa au făcut, dar nu i-am mai revăzut. Am auzit zvonuri, totuși. Am auzit zgomote, noaptea. Este un loc tare ciudat, pădurea, plin de zgomote. Nimeni nu-i știe cărările. Trăiesc aici de aproape cincizeci de ani, și nu am intrat niciodată și nici nu am de gând. Nu, dacă aș fi în locul vostru...

Cavea îl întrerupse cu un țipăt strident.

— Sunt de acord, murmură cartea. Trupul uman al domnului Cavea trase de ușă și o deschise. Zice că ar intra chiar și fără să fie plătit. Doar pentru a scăpa de individul ăla.

Deeba îi urmă. Ființele rostirii și Hemi merseră alături de ea. Bătrânul de vis-a-vis fu lăsat să privească cu gura căscată, în vreme ce ei intrară cu repeziciune în interiorul întunecat al casei, și în pădure.

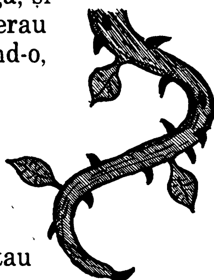
62

Printre copaci

Deeba păși într-un tărâm de tăcere foșnitoare, de căldură și de lumină verde. Ușa se închise în urma ei. Tresări.

— Oh Doamne, zise ea.

De fiecare parte erau pereți cu un tapet strălucitor, iar mai în față putea să vadă un rând de scări care ducea în sus, spre stânga, și un coridor, înspre dreapta. Detaliile interiorului casei erau greu de deslușit, pentru că, peste tot în jurul lor, umplând-o, erau plante.

Covorul și dușumeaua erau ondulate de licheni, mușchi, ferigi, și tufișuri. Iedera acoperea pereții. Holul era plin de copaci. Aceștia erau bătrâni, noduroși, și se încolăceau în jurul lor pentru a încăpea în spațiul strâmt. Vițe atârnau din ei, și din tavan, și tremurau în vreme ce mici animăluțe și păsări se agățau de ele.

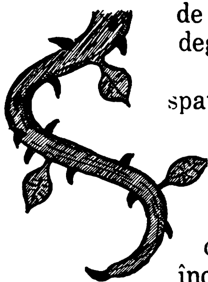
Deeba putea să vadă printre copaci și tufe numai până în locul în care mărăcini și plante târâtoare groase se împleteau de-a lungul balustradelor. Putea auzi strigătele pasărilor, șoaptele frunzelor, ramurile lovindu-se încet, și undeva, susurul unei ape curgătoare.

Lumina se revărsa, verde, printre frunze, de la un bec pe care Deeba îl zări atârnând din tavan.

– Ar trebui să pornim, spuse cartea. Nu mai este chiar atât de mult până la asfințit.

Ce se întâmplă la asfințit? gândi Deeba. Nu spuse nimic. Erau cu toții prea ocupați să-și facă loc prin hățiș.

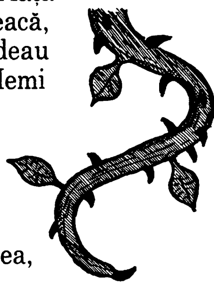
Ființele rostirii se bucurau de noua lor libertate, hoinărind și căutând în timp ce micul grup își făcea loc. Mișto mirosea cu entuziasm și se ascundea printre încâlcituri, desișuri și frunze mucegăite, țâșnind de sub mormane de vegetație bătrână, purtând pălării temporare de îngrășământ. Lovele sărea dintr-un copac într-altul, cu țopăituri și tumbe pe spate impresionante. Dacă se întâmplă să se îndepărteze mai mult de câțiva metri

de tovarășii lor care înaintau cu grijă, Cazan pocnea din degetele lui micuțe și le chema înapoi.

Pădurea, fiind vârâtă în casă, părea să fi afectat cumva spațiul. Dimensiunile pereților nu funcționau chiar cum ar fi trebuit. Deebei i se părea că nu poate să vadă chiar atât de departe pe cât ar fi trebuit, și că, uneori, umbrele cădeau în direcții ciudate. Le luă un timp îndelungat pentru a ajunge la baza scărilor, iar Deeba nu credea că asta se datora numai plantelor care erau atât de dese încât le îngreunaseră drumul — cu toate că erau.

În scurt timp fu epuizată. Se lăsă în jos pe sub ramuri, se cățără peste altele, le ținu cu mare grijă în fața ei pentru a-i lăsa pe Lovele, pe Miști și pe ceilalți să treacă, pentru ca țepii să nu-i lovească. Câteodată, când dădeau peste un hățiș deosebit de încâlcit, Deeba îl urmărea pe Hemi cum își ridică o mânecă sau un crac al pantalonilor, își încordează mușchii lui de jumătate de fantomă, și își trage carnea chiar prin blocaj.

Era cald. Frunzele erau cauciucate și groase. Deeba apucă o viță, iar o broască de copac se târî pe degetele ei, făcând-o să sară. La drept vorbind, gândea ea, locul acela era o încrucișare între o pădure și o junglă.

— Asta-i o jădure, îi zise lui Hemi.

– Mda, zise el. Nu, este o punglă. Rânjiră amândoi.

Ea sări peste un ciot putrezit care se ridica din covor și se șterse pe față de transpirație. Domnul Cavea se sprijini de balustrada scărilor, pasărea din capul-colivie holbându-se la ea. Printr-o gaură în pânza pădurii, Deeba zări becul, aerul din jurul lui fiind plin de musculițe.

— Pe unde o luăm? spuse Hemi.

Capitolul meu despre cheia-pană nu este clar, zise cartea. Am putea să o luăm la dreapta. La capătul coridorului probabil că se găsește bucătăria. Sau am putea să urcăm treptele.

Domnul Cavea fluieră.

— Are dreptate, spuse cartea. Nu vrem să mergem în direcția greșită. Aici înăuntru sunt tot felul de prădători. Nu este un loc sigur.

Cavea fluieră.

— Ești sigur? întrebă cartea.

– Ce? spuse Deeba.

— Zice că o să afle unde este Claviger. Cavea este singurul care poate să-i întrebe pe localnici. Și poate să se miște mai repede decât noi. Și chiar să se ferească mai ușor de pericole.

– Poate? zise Deeba cu neîncredere.

— Ar trebui să campăm, spuse cartea. Este târziu. Nu putem să mergem toată noaptea.

Avea dreptate. Deeba avea nevoie să se oprească.

Pasărea din colivie cântă.

— Are veri nocturni pe care poate să-i întrebe, spuse cartea. Și este prea bine crescut pentru a o spune, dar este de părere că ar fi mai în siguranță dacă *nu* ar petrece noaptea cu noi. Nu-i așa, Cavea?

Deeba nu mai văzuse până atunci nicio păsărică să pară sfioasă.

Deciseră că ar fi prea riscant să doarmă în coridorul deschis, așa că se luptară printre niște vrejuri și frunze încâlcite înspre o ușă aflată în apropiere. O deschiseră cu greu, din cauza rezistenței plantelor crescute acolo de luni întregi, și pătrunseră în sufragerie.

În spatele unui crâng de arbori încolăciți, se aflau o canapea și mai multe scaune așezate în fața unui televizor, cu vizuini săpate în ele de șoareci de câmp și de către alte animăluțe, și acoperite de jur împrejur cu frunze. Televizorul era deschis, cu sonorul oprit. Prin iedera care zigzaga pe ecran, se puteau vedea culorile unei emisiuni concurs.

Călătorii curățară micul spațiu de pietre și bețe, și campară. Ajunseseră la fix. Crepusculul veni, iar luminile din casă se stinseră una câte una. Sunetele pădurii se schimbară. Un nou cor, al lucrurilor nopții, începu.

— Chiar ai de gând să te duci în recunoaștere acum? spuse Deeba, Domnul Cavea încuviință din colivie.

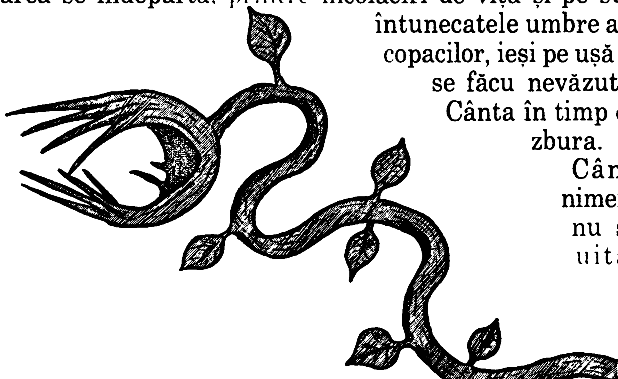
Ea îl privi în culorile televizorului. Domnul Cavea se întinse și deschise ușița capului său colivie. Pasărea ciripi.

— Se va întoarce înainte de a se crăpa de ziuă, spuse cartea. Zice să-i ții banii bine.

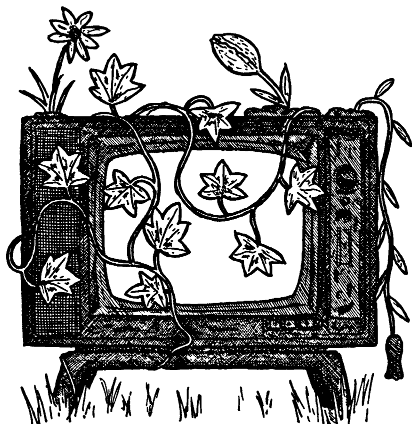
– Trebuie să recunosc că-i merită, spuse Deeba.

Pasărea sări pe pragul coloviei și se prinse de el cu micuțele ei gheare, apoi își luă zborul. În secunda în care zbură, trupul uman al lui Cavea îngheță, balansându-se ușor pe picioarele țepene.

Pasărea se îndepărtă, printre încolăciri de viță și pe sub întunecatele umbre ale copacilor, ieși pe ușă și se făcu nevăzută. Cânta în timp ce zbura. Când nimeni nu se uita,

Deeba îi dădu o lovitură experimentală piciorului domnului Cavea. Acesta era cald și cărnos — se simțea la atingere ca un picior. Dar nu se mișca și nici nu reacționa. Vehicolul lui Cavea doar stătea, cu ușa de la colivie deschisă în mâna lui.

63

Izvorul fluviului

Deeba se trezi de câteva ori din cauza mârâiturilor prădătorilor nocturni, dar de fiecare dată, Hemi sau oricare dintre ființele rostirii care făcea de strajă o reasigura și se întorcea la sporovăitul silențios cu cartea sau, în cazul creaturilor mute, la ascultatul șoaptelor ei. Când primele raze de lumină ale becului din cameră o treziră, își dădu seama că ceilalți nu o treziseră pentru a sta de pază.

— De ce nu m-ai trezit? îi zise îmbufnată lui Hemi. Acesta nu-i răspunse, doar privi stânjenit în altă parte.

Trupul lui Cavea era în aceeași poziție în care era atunci când plecase pasărea. Deeba dădu jos cu un bobârnac un melc de pe pantalonii lui, în timp ce luau micul dejun.

După mai mult de o oră, pasărea care era Cavea își făcu apariția în luminiș. Le dădu roată de câteva ori, adăugându-și vocea decorului tot mai mare de cântece de pasăre, apoi zbură spre colivie.

Picioarele ei apucară marginea metalică, iar trupul uman tresări. Pasărea intră în colivie, iar domnul Cavea stătu drept, își întinse toate extremitățile și închise ușa coliviei. Pasărea cântă prelung.

– Mă gândeam eu, spuse cartea. Unde altundeva te-ai aștepta de la o pasăre precum Claviger, care zboară în înaltul cerului, să se ducă? La etajul superior.

* * *

Era o cățărare lungă și dificilă. Fiecare treaptă era plină de vegetație, iar călătorii fură nevoiți să treacă peste un pârâu care cobora de-a lungul scărilor.

Se odihniră la micul mezanin unde scara își schimba direcția. Domnul Cavea era în frunte, cărând cartea, costumul său de explorator devenind din ce în ce mai murdar. Pasărea cântă înspre ei să se grăbească, iar Deeba, Hemi și ființele rostirii făcură tot ce putură pentru a se conforma. Cele trei creaturi se ajutară între ele, cocoțându-se în tăcere peste trupurile lor, într-un lanț constant al lor.

– Aș vrea și eu să pot face asta, zise Deeba. Hemi ridică o sprânceană la ea. Hai *mai* taci. Nu cu *tine*. La capătul treptelor se opriră din nou. Prin frunzișul des puteau să vadă intrări pe fiecare parte a holului, iar la capătul lui, o fereastră. Numai câteva raze de afară puteau să treacă printre frunzele care o acopereau și să ajungă până la ei.

De trei ori trebuiră să se miște rapid. O plantă târâtoare sinuoasă ieși pe tăcute de sub o ușă din apropiere și se încolăci pe piciorul lui Hemi. Se strânse și, scuturându-și frunzele, îl trase înspre ușă, care se deschise în întuneric. Hemi căzu și strânse rădăcinile din jurul lui. Numai moștenirea sa de fantomă fu cea care îl salvă. Se încordă, iar Deeba văzu vița strângându-se în jurul pantalonilor, în timp ce carnea de sub ei devenea semi-materială. Cu un mormăit de efort, Hemi își trase membrul pe jumătate fantomă în afara strânsorii acelei chestii, lăsând-o numai cu o bucată ruptă din pantaloni în cârcelul său.

Din spatele următoarei uși veni un răget groaznic, bălos, și o gheară lungă, cu aspect vicios, se răsuci în jurul tocului. Hemi și Deeba traseră de ușă și o închiseră cât de rapid putură, și auziră un cârâit și un trup ud, mătăhălos, lovindu-se de ea, de cealaltă parte.

Mici creaturi ca niște sconcși-ratoni îi urmăreau în timp ce călătorii gâfâiau. Deeba se opri să examineze fructele de pădure din desișul de deasupra capului ei, numai pentru a țipa dezgustată în vreme ce poamele cât degetul mare se zvârcoliră, iar ea își dădu seama că nu erau fructe, ci lipitori. „Fugiți!“ strigă ea în timp ce revoltătoarele chestii ca niște melci își întindeau corpurile lor pliabile înspre ei.

— Repede! spuse cartea. Alergară cât de repede putură de-a lungul coridorului primului etaj, Hemi și Deeba împingându-le de la spate pe ființele vorbirii, chiar la timp pentru a evita o ploaie de chestii sugătoare de sânge. În urma lor era o răpăială de lipitori, ficare aterizând cu câte-o pleoscăitură.

— Chiar am devenit destul de norocoși, zise cartea. Deeba și Hemi se uitară neîncrezători la ea. Dat fiind numărul de chestii care trăiesc în pădurea asta.

Domnul Cavea cântă.

— Nu mai este mult, traduse cartea. Celelalte păsări i-au spus. Toate știu unde trăiesc papagalii și toate celelalte. A tras o privire.

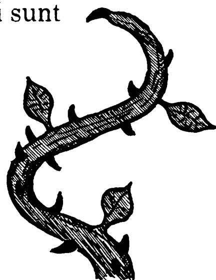
Cavea indică. Prin spațiile din frunzișul care atârna în jos, Deeba văzu la capătul coridorului o ușă.

— Deci... o să ne dea pana asta? zise Deeba. Putem să i-o cerem pur și simplu?

— Mă îndoiesc, spuse cartea.

— De ce? Îl cunoști? Are un renume?

— Treaba este că numai rareori lucrurile se rezolvă ușor în astfel de situatii, spuse cartea.

— În mod normal este mai dificil de-atât. De asta și sunt *sarcini.*

Pasărea lui Cavea trilui.

— Ar fi mai bine să avem un plan de rezervă atunci, traduse cartea. Nu scoaseră niciun cuvânt pentru câteva clipe.

— Lovele, Mișto, spuse Hemi gânditor. Cât de bine vă puteți cățăra?

Când împinseră ușa, aceasta se deschise dând înspre o cămăruță plină de verdeață. Era doar puțin mai mare decât un cubicul. Într-o parte, plină ochi cu apă, crini micuți, și șerpi de apă, era o chiuvetă, robinetele ei fiint încolăcite de rădăcini de plante. Tavanul era surprinzător de înalt, și era plin de ramuri, deasupra unui bec care se legăna. Fremăta cu viață.

Înaintea lor, înălțându-se ca un mic templu părăsit, sub o întindere legănândă de plante agățătoare, era toaleta. Apă limpede clipocea peste marginea vasului ceramic, șerpuind de-a lungul podelei, pe sub ușă, în josul coridorului și al scărilor.

— Am găsit sursa fluviului, șopti cartea.

Ieșind din peretele acoperit de plante, rezervorul pătrat de-abia era vizibil. Printre vițele care atârnau, se legăna și lanțul lui.

— Haideți atunci, Mișto, Lovele, șopti Hemi.

— Pentru orice eventualitate, adăugă Deeba. S-ar putea să nu avem nevoie de voi. Dar dacă vă auziți numele... Ființele rostirii dădură din cap. Știau ce aveau de făcut.

Se strecurară în frunzișul de pe părțile opuse ale micuței camere și începură să se cațere, Lovele cu ghearele sale ascuțite, Mișto cu cele șase lăbuțe mici. Stăteau cât de ascunși puteau pe sub frunze.

Deeba, Hemi, Cazan și Cavea înaintară și se opriră în fața toaletei din pădure. Cavea ridică în mâini cartea și cântă, și mai multe păsări, ascunse printre ramuri, răspunseră cu glasuri mai stridente.

Îl cheamă pe purtătorul penei-cheie, șopti cartea. Chiar îl duce cu zăhărelul. „Tu, cea mai onorată pasăre a paradisului, despre care stă scris în carte," etcetera. Celelalte păsări râd.

Cavea părea să aibă un fel de controversă. Trupul său uman duse mâinile de o parte și de cealaltă a coliviei, ca un om strigând, iar pasărea cântă cu putere. Verii săi nevăzuți răspunseră.

— Și par atât de drăguți, spuse cartea pe un ton șocat.

Ciorovăiala aviară continuă, iar Cavea deveni din ce în ce mai agitat, până când, dintr-o dată, zeci de păsări se aruncară din acoperământul frunzelor și-i înconjurară, cocoțate pe cornișe și pe ramuri.

Erau peruși, papagali macaw, cockatiel, cockatoo, zburlindu-și penele și strigând răgușit din ciocurile lor încovoiate. Vorbeau în același timp, cu glasuri urâte, iar Deeba trebui să-și pună mâinile la urechi.

— Îi spun lui Cavea să arate respectul cuvenit în curtea lui Claviger, abia putu auzi cartea zicând.

— Ăă, Cavea? zise Hemi, și arătă în sus.

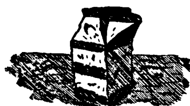
O pasăre era cocoțată pe marginea bazinului toaletei, privindu-i. Era un papagal, și era uriaș. Croncăni o dată, strident.

Era absolut minunat, o amestecătură strălucitoare de roșu, albastru și galben. În timp ce dădu din picioare și îi ochi pe călători, mai mulți dintre tovarășii săi mai mici se rotiră în jurul lui într-un scurt zbor acrobatic.

— Deci unde-i... începu Deeba întrebarea. În timp ce vorbea, mai multe păsări își ridicară crestele de pe gât și cap. Culori strălucitoare se ridicară în niște tiare temporare, în centrul fiecăreia dintre ele aflându-se o pană mare, sclipitoare, în forma unei chei.

Cea care îl împobodea pe papagalul mare era uriașă.

— Nu mai contează, șopti Deeba.

64

Masculul alfa

Pana de pe capul lui Claviger se netezi la loc, iar acum era de nevăzut în penajul său. Deeba păși în față.

— Nu te deranja, zise cartea. Nu vorbește nicio Omenească.

— Cavea, ai putea să traduci? întrebă Deeba. Pasărea din colivie dădu din cap. Parakeetus Claviger, presupun, spuse Deeba, si așteptă fluieratul lui Cavea. Încântată de cunoștință. Îmi cer scuze că mi-am făcut astfel apariția prin locurile tale. Sunt sigură că știi despre Smog, domnule Claviger. Vreau să întreb dacă ne vei ajuta să luptăm împotriva lui.

Papagalul croncăni, iar domnul Cavea fluieră.

— Spune că nu, zise cartea.

— Cine anume? întrebă Deeba.

— Parakeetus Claviger.

— Dar... de ce l-ai așteptat pe Cavea să o zică? Înțelegi Păsărește sau nu?

— Înțeleg. Dar Claviger are un accent puternic de papagal pe care nu-l deslușesc.

Deeba își roti ochii.

— Și... zice nu? Claviger?

Papagalul strigă din nou, iar Cavea ciripi.

— Da, zice nu. Zice că știe ce ai de gând să-i ceri și că nu putem s-o avem. Zice că ar trebui să ne fie rușine pentru că vrem să-i luăm creasta. Toți masculii se folosesc de ele pentru a se da în spectacol și atunci când sunt agresivi. Zice că fără ea nu va mai avea niciun succes la doamne. Zice că, hm... tipelor le place cum îi stă cu ea. Nu te uita așa la mine, Deeba, asta-i ceea ce zice el.

Deeba se simțise vinovată că trebuia să-i ia pana lui Parakeetus Claviger. Acum se simțea cu mult mai puțin.

— Asta zice? Agresiv? Păi... Făcu o pauză. Văzu mișcări de cățărare în frunzișul de pe rezervorul de apă, și privi iute în altă parte. Noi nu vrem echipamentul domnului Claviger. E prost? Ce fel de idioți crede că suntem?

Cavea ciripi.

— Ce? zise Hemi.

— Ce faci? spuse cartea.

— De ce te înfurii? zise Hemi.

— Taci din gură, șopti Deeba. Apoi, mai tare, zise: Poate că nu *noi* suntem idioții.

Cavea ezită și traduse.

Toate păsările cârâiau furioase. Claviger sări în sus și-n jos de furie și țipă.

Deeba nu îl așteptă pe Cavea să traducă.

— E ușor să faci asemenea afirmații de acolo de sus, zise ea. Și oricum, cine ar vrea penele tale nesuferite?

— Gata, m-am prins, murmură Hemi.

Claviger trebuie să fi înțeles din tonul vocii ei. Cârâi și sări jos de pe vârful rezervorului pentru a se legăna pe lanțul de la toaletă, aproape de fața Deebei — și sub rezervor.

— Mai du-te de-aici, zise Deeba, și își întinse mâna cu un gest violent.

Jignit, Parakeetus Claviger își zbârli penele într-o postură de luptă. Cheia-pană i se ridică pe creștet.

— În regulă, zise tare Deeba. Recunos. Îmi pare rău că a trebuit să fac *mișto* de tine, dar de fapt chiar îți vreau *lovelele.*

Ființele rostirii, ascunse printre frunze, se auziră vorbite, și țâșniră afară. Alunecară pe vițe și se aruncară spre capul lui Claviger.

Păsările curții lui Claviger umplură aerul, țipând de furie, ridicându-și propriile lor chei-pană. Înainte ca Parakeetus Claviger să poată zbura, Mișto, ursul cu șase picioare, îl însfăcă și îl ținu cu toată puterea. Cu neașteptata greutate în plus, cele două corpuri traseră lanțul.

Chiar în timpul coborârii lor, Mișto trăgea de cheia-pană încă ridicată pe capul păsării. Țipătul lui Parakeetus Claviger se transformă într-unul de durere, în vreme ce ființa rostirii îi smulse pana.

Claviger bătea din aripile sale mari, în timp ce lanțul era tras la maxim iar în toaletă începuse să se rotească șuvoiul de apă. Mișto își pierdu prinsoarea.

Hemi, Deeba și Cazan nu putură să ajungă prin barajul de păsări furioase la ursul care se rostogolea. În timp ce Deeba își ridică mâinile pentru a se apăra de ciocuri și gheare, o văzu pe lăcusta Lovele întinzându-și piciorul din față pentru a-l prinde pe Mișto. Cele două ființe ale rostirii stătură pentru o clipă agățate una de cealaltă, dar Mișto nu se mai putu ține, și plonjă în vasul învolburat, lăsând cheia-pană în posesia lui Lovele.

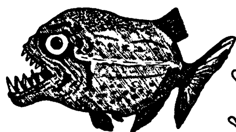
Strigătul de victorie al Deebei deveni imediat unul de îngrijorare. Încercă să-și afunde mâna după Mișto, dar toaleta se învârtea nebunește, apa spumega, nivelul ei ridicându-se brusc. Toaleta dădu pe afară, violent, iar micuțul pârâu care ieșea din ea deveni un râu.

— Unde-i Mișto? Unde-i Mișto? urlă Deeba, dar micuța ființă a rostirii nu mai era, pierdută în apa limpede.

Parakeetus Claviger și câțiva dintre adepții lui o bombardau prin plonjoane pe Lovele, iar Deeba apucă ființa terifiată și cheia-pană.

Încercă să-și facă loc prin șuvoiul care creștea. Apa o luă pe sus și o trânti la pământ.

— Haide! strigă cartea. Mâinile umane ale lui Cavea pocneau păsări. Nu o putem ajuta pe ființa rostirii. Trebuie să mergem!

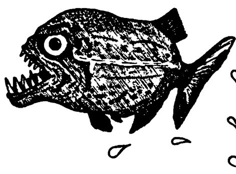

— Au! Deeba se târî afară din apă.

Un pește cu un maxilar amenințător de proeminent era atașat de piciorul ei, mușcând-o chiar și prin pantaloni. Exploratorii ieșiră din toaletă, apărându-se de atacul papagalilor și încercând să nu intre în apă.

Merseră poticnit de-a lungul noului râu care creștea și care se îndrepta, în josul coridorului, către scări. Apele sale bolboroseau de la ceva mai mult decât de la șuvoi.

— Să nu cazi, urlă cartea. Colcăie de piranha!

Se întoarseră pe același drum, cât de repede putură, gonind pe sub o nouă recoltă de lipitori, sărind peste plantele târâtoare carnivore. Păsările îi urmăriră, zgâriind, printre câteva rânduri de copaci, dar treptat începură să-i lase în pace. Deeba auzi croncănituri dure. Cavea fluieră.

— Sunt masculii beta, zise cartea, foindu-se sub brațul domnului Cavea. Le-am făcut o favoare. Acum ei se pot lupta pentru a deveni alfa, principalul purtător al cheii.

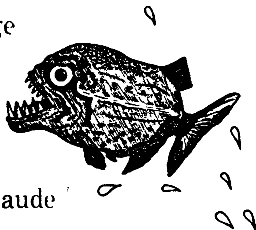
— Mai puține vorbe... zise Hemi. Mai mult ieșit afară.

Le luă ceva timp, chiar și călătorind cât de repede puteau, pentru a face tot drumul în jos pe scări. Nimeni nu vorbea prea mult.

— Îmi... îmi pare rău de Mișto, îi zise Deeba lui Lovele.

— Nu este vina ta, Deeba, spuse cartea. Ea nu răspunse.

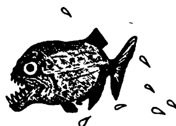
Coborau pe lângă ceea ce acum era, mai degrabă, un râu periculos, decât șuvița de apă care fusese. Din când în când, câte-un piranha deosebit de lacom avea să se arunce afară din apă și înspre ei. Ei se fereau, se cățărau și alunecau pe pante noroioase, prinzându-se de rădăcini și de cioturi.

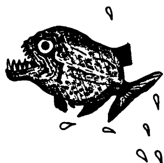

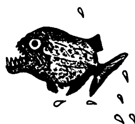
Se opriră la baza treptelor pentru a-și trage răsuflarea. Erau la numai câtiva metri — cu toate că era vorba despre acei metri cu comportament ciudat, își aminti Deeba — de ușa de la intrare.

— Nu este departe, spuse Hemi. Hai să ieșim odată de aici.

— Poți să auzi ceva? zise Deeba. Ei ascultară. Se aude din nou.

Venind înspre ei, slab la început, dar crescând cu repeziciune, era un sunet de ciopârțire-ciomăgire. Frunzele și trunchiurile coridorului tremurau cu fiecare lovitură.

— Ce nai... apucă Hemi să zică.

Cavea fluieră.

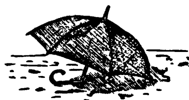

— Zice că se va duce să se uite, spuse cartea. Dar chiar când Cavea se întinse să deschidă ușa coliviei, sunetul ajunsese brusc chiar lângă ei, iar cortina de frunze de lângă ei fu despicată violent.

Stând înaintea lor, era un bărbat legănând o lamă mare. În spatele lui era o cărare ciopârțită. Se holbă la călători, care pe moment erau înghețați.

Pielea lui era ridată și pătată. Fața lui era inertă, cu falca atârnând. Din colțurile gurii și din cavitățile orbitale goale se prelingea un fum întunecat.

Omul fusese în mod evident mort de ceva timp. Își ridică maceta și se împletici înspre ei.

65

Mortul fumegând

Deeba se împiedică. Îl auzi pe Smântânel chițăind în rucsacul ei. Cazan sări la atacator, dar mortul îl îndepărtă cu un dos de palmă.

O duhoare groaznică de carne stricată și de pucioasă arzând umplu aerul. Deeba încercă să se îndepărteze pe furiș, dar bărbatul se năpusti asupra ei cu pasul său târșâit, rapid, și își ridică maceta.

Deeba țipă în timp ce aceasta cobora cu viteză.

Dar lovitura se opri din coborâre. Bărbatul își ridică ochii de fum în sus. Arma lui se prinsese de o viță. Se zbătu stângaci să o elibereze.

— Haide, haide! Hemi o trase pe Deeba în sus.

— Ce e ăsta?

— Un smombie, spuse Hemi.

Cadavrul agresiv merse împleticindu-se către Hemi, care se feri cu frenezie.

Călătorii merseră îndărăt până pe malul unei băltoace în care apele râului se strânseseră. Atacatorul urât mirositor le blocă calea și se îndreptă spre ei. Cu fiecare lovitură, devasta o bună bucată de pădure: era îngrozitor de puternic.

Lovele zbură către el, zgâriind cu gheare tari de insectă. De unde sfâșia pielea, se ridicau fire de fum. Mortul ignoră rănile și se dădu cu capul de un trunchi de copac, amețind și dislocând ființa rostirii de pe fața lui.

Domnul Cavea cântă și păși în fața lui. Îi aruncă Deebei cartea, își ridică pumnii și se crăcănă într-un mod ciudat, ca într-o fotografie de pe vremuri cu acei boxeri bătrâni îmbrăcați în ceea ce păreau a fi costume de baie pentru femei. Își agită pumnii.

— Zice „Trebuie să vă avertizez, domnule... „ traduse cartea, dar nu merse mai departe fiindcă mortul își flutură maceta iar Cavea trebui să facă un salt în spate.

— Nu te risca! strigă Hemi. Smombii sunt puternici!

Domnul Cavea sări cu agilitate peste rădăcini, trimițând croșee și lovind cu pumnii. Loviturile sale nu păreau să-l vătămeze în vreun fel, dar erau cu siguranță enervante. Smombiul își târșâi picioarele, urmărindu-l pe domnul Cavea până la marginea apei.

Îl întoarce din drum! realiză Deeba. *Ne oferă o cale de ieșire!* Le făcu semn lui Hemi și ființelor rostirii, și începură să se strecoare prin spatele smombiului.

Dar cu toate că omul era mort, nu era și prost. Îi văzu mișcându-se și se întoarse. Domnul Cavea îl pocni si îl înghionti, încercă și nu reuși să-l pună la pământ. Bărbatul îl ignoră și își înălță iarăși maceta.

Pasărea din colivie fluieră o dată.

— Zice „Ah, la naiba!“ spuse cartea.

Zicând asta, Cavea îl înșfăcă pe individul mort și îl răsuci într-un fel de mișcare de judo, aruncând cadavrul peste umăr. Atacatorul lor se arcui înspre apa și peștii care așteptau cu aviditate. În timp ce era aruncat, smombiul îl prinse pe Cavea și îl trase, împreună cu el, în băltoacă.

Cele două corpuri dispărură în apa adâncă.

— Nu! strigară Hemi și Deeba.

Și capul smombiului, și colivia domnului Cavea străpunseră suprafața apei. Apa se undui, în vreme ce piranha încântați veniră să investigheze. Smombiul încercă să se tragă afară, prinzându-se neîndemânatic de rădăcini, dar domnul Cavea continuă să-l lovească peste mâini. Pasărea se scutură de apă, trilui și țopăi prin colivia sa.

— Zice să plecăm! țipă cartea. Acum! Înainte ca Smogul să renunțe la trupul acela.

— Nu putem să-l părăsim, zise Deeba.

Cavea ciripi furios la ei.

— Mergi. Zice că nu mai poate să-l țină mult.

Deeba putea să vadă sute de pești ronțăind din bărbații aflați în apă. Peștii piranha din jurul smombiului plecară, pentru a li se alătura celor care-l atacau pe Yorick Cavea. *Nu le place carnea stricată,* își dădu ea seama.

— Zice mulțumesc pentru că l-am invitat, spuse cartea.

Hemi o târî pe Deeba.

— Trebuie să mergem, zise el imperios.

O trase prin pasajul pe care îl tăiase smombiul, pe sub capetele spintecate ale vițelor din care picura sevă.

Deeba privi în urmă. Domnul Cavea se scufunda. Îl prinse pe smombi cu o mână, iar cu cealaltă, deschise ușa de la colivia sa. În vreme ce trupul său alunecă în apa infestată cu piranha, micuța pasăre zbură afară.

Imediat, corpul uman încremeni, cu mâna încă strânsă în jurul gâtului smombiului. Cele două figuri se scufundară sub suprafață, smombiul încă mișcându-se, iar micuța pasăre înconjurând pe deasupra bălții.

Se auzi un zgomot ca o chiorăială de mațe, apoi un clocotit.

Apa din băltoacă era vâscoasă și murdară de la zeama luptei și de la cadavru. Era întoarsă pe dos ca un stomac. Baloane mari se ridicau la suprafață.

Se auzi un zgomot ca un pârț, iar o masă de gaz erupse din adâncuri. Baloane de fum negru se strânseră și își trimiseră la înaintare cârceii.

Partea aviară a lui Cavea, încă udă, se avântă de pe o ramură și înconjură bulgărele de Smog.

— Mișcă, șopti cartea.

— Nu, toată lumea să rămână pe loc, șopti Deeba.

Pasărea se învârti cu asemenea viteză în jurul Smogului încât smulse fâșii de materie noroasă. După mai multe provocări de acest gen, goni în sus pe trepte. Smogul se ridică, într-o masă murdară, după ea.

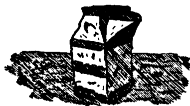
— L-a dus de aici, șopti Hemi.

— Bun om, zise cartea.

— *Brav* om, spuse Deeba.

— Acum putem, *vă rog*, să plecăm de-aici? zise Hemi.

Deschiseră ușa de la intrare, și ieșiră împleticindu-se din pădurea din casă, mânjiți, lipicioși de la rășină și sevă, zgâriați, învinețiți, înfometați și istoviți, în după-amiaza UnLondrei.

66

Sărind peste etape istorice

Lumea îi privea cu curiozitate. Stând pe treptele de vis-a-vis, era bătrânul cu care vorbiseră înainte să intre.

— Deci, după părerea mea, zise el, ar trebui să evitați să intrați.

Deeba îi aruncă o privire critică.

— Hai să ne cărăm de-aici, spuse ea. Hemi, poți să ne găsești un loc?

Porniră spre o stradă mai puțin aglomerată, iar Hemi citi semnele până le găsi o casă golistă, unde se spălară la robinet cât de bine putură, se duseră în sufragerie și se prăbușiră.

— Ce era mai exact... acel smombie? întrebă Deeba.

— Obișnuiau să fie destul de rari, dar în zilele acestea sunt mai mulți dintre ei, zise Hemi. Smogul ajunge peste tot. În cimitire, și prin pământ, în morminte.

— Cum de știi atât de multe despre asta? spuse cartea.

— Îți aduci aminte de unde sunt? sări Hemi. Nimic nu-i scoate mai mult din sărite pe cei din Wraithtown decât maltratarea morților. Ne-am plâns despre asta timp de secole. Nu că ar fi ascultat careva.

— Smogul intră în trupuri și le controlează ca pe niște marionete. Unele nu sunt altceva decât schelete cu cheaguri de Smog în jurul articulațiilor. Unele sunt precum cel pe care l-am văzut acolo înăuntru.

— Aham, zise Deeba. Și câteodată ar putea să arate chiar mai bine decât atunci când erau încă în viață.

— Mda... *Sigur că da,* spuse Hemi, cu ochii cât cepele, amintindu-și de chestia-Unstible.

— Și cum de ne-a găsit?

— Smogul trebuie să-i fi împrăștiat peste tot.

— Probabil că nu se aștepta să te găsească, zise cartea. Ar fi fost mai mult decât unul. Dar pădurea este atât de bine cunoscută încât se merita să fi trimis pe cineva la pândă. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să mai fie și alții, așteptându-ne în alte părți.

Deeba ridică pana și o întoarse pe toate părțile. Forma ei de cheie era dată de spire complexe și de fibre de materie, minunat împletite. Roșul și albastrul ei scânteiau ca sticla colorată.

— Și acum ce urmează? spuse Hemi.

— Ei bine, zise cartea. Asta a fost prima sarcină. Mai sunt șase. Următorul lucru pe care trebuie să-l găsim este foarfeca din cioc de calmar. Asta înseamnă că va trebui să mergem la docuri. După asta ne trebuie ceaiul de oase. După asta...

— Nu putem, zise Deeba, învârtind pana.

— Ce? spuse cartea.

— Ce? spuse Hemi.

— Uite... ce va trebui să facem cu toate lucrurile astea după ce le vom strânge?

— Depinde, zise cartea. Foarfeca ar trebui, ei bine, să taie și să deschidă ceva. Ceaiul de oase este pe listă pentru a trimite ceva la culcare. Melcul... nu este foarte clar pentru ce este melcul, dar există două sisteme distincte de gândire —

— Ce vrei să spui prin „nu este clar“?

— Nu-ți ridica vocea la mine! Ți-am spus, profețiile pot fi neclare.

— Mda, și greșite, mormăi Hemi.

— Multe din lucrurile astea, continuă cartea, ideea este că în timp ce situațiile se vor ivi, îți vei cam da seama ce trebuie să faci. Unele lucruri sunt explicate detaliat, altele nu. Sau sunt... mă rog... în contradicție.

— Asta-i *ridicol*, zise Deeba. Să încerci să urmezi profețiile este evident mult prea greu.

— Dar asta a fost ideea ta, spuse cartea. Și uite, am obținut ce ne trebuia, nu-i așa?

— Mda, și ne-a luat *două zile*, și am pierdut *doi oameni*! urlă Deeba. Apoi fu liniște.

— Mișto este mort, și poate și Cavea, zise ea. Fă socoteala. Încă mai avem *alte* șase lucruri de luat. În ritmul ăsta, o să ne coste *doisprezece* oameni, iar noi am rămas numai șase, și asta dacă te numărăm și pe tine, carte, și pe Smântânel! Și ne va lua *doisprezece* zile! Tu *știi* asta. Eu am cel *mult* șapte.

— Asta a reînceput, totuși, zise cartea, experimental. După ce-ai dat telefon. Iar numărul s-ar putea să nu fie exact...

— Este *prea mult*. Și prea riscant. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Mișto! Nu putem să continuăm așa. Cum ai zis și tu, nici măcar nu știm ce trebuie să facem cu chestiile astea. Ridică cheia-pană. De exemplu, ce fac eu cu asta?

— Păi, deschizi o ușă, e clar, spuse cartea.

— *Ce* ușă?

— O ușă *foarte importantă*. O ușă care fără deschiderea căreia Smogul n-ar putea fi oprit!

— Nu știi, nu-i așa? zise Deeba.

— Nu, zise cartea.

— Nicio idee?
— Nu prea. O spuse pe o voce înfrântă. Cred că este ușa care dă spre camera în care se află ciocul de calmar, dar... nu. Nu prea.

Deeba dădu roată camerei, tropăind furioasă din picioare.
— Am petrecut două zile într-o pădure, dormind pe unde am apucat, iar oameni *au murit*, și noi nici măcar nu știm sigur pentru ce! Se presupune că trebuie să o folosesc pentru a obține ceva pentru a obține altceva! De ce nu caut să iau ultimul lucru în *primul* rând?
— După cum ziceam, ocaziile au tendința de a se face cunoscute, iar apoi este clar... zise cartea.
— Eu n-aș mai vorbi acum, dacă aș fi în locul tău, îi murmură Hemi. Cartea îi urmă sfatul.
— Dacă Mișto n-ar fi murit pentru a ne lua asta, spuse ea, holbându-se la cheie, aș face bucățele chestia asta nefolositoare și nenorocită. Știu că nu e vina ta, îi spuse cărții. A fost ideea mea. Și știu că ar fi bine pentru tine, dacă ceea ce e scris în tine s-ar dovedi că este adevărat într-un fel. Dar *noi nu avem timp*. Și este mult prea riscant. Așa că verifică sarcinile, și spune-mi ce trebuie să facă fiecare dintre ele.
— Păi, după cum spuneam, foarfeca din cioc de calmar trebuie să se țină de ceva în camera de ceai —
— Las-o baltă, zise Deeba. Cartea ezită, apoi reluă.
— Ceaiul de oase este revigorant...
— Nu.
— Dar... avem nevoie de el pentru a-l oferi aleactorului, să-l adormim când vom juca ludo, pentru a putea lua zarurile-dinți...
— Am zis *nu*.
— De zarurile-dinți avem nevoie pentru a mesteca un...
— Nu.
— Melcul, *cred*, ne poate dovedi că încet și sigur are sorți de izbândă —
— Glumești? Nu.
— Coroana regelui alb sau negru explică o consecință...
— Indiferent. Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.
— ...iar SubArma este o armă.
Urmă o pauză.
— Este? O armă? Pe bune?
— Pe foarte bune, spuse Hemi. Nu știam că este în profeție, dar toată lumea a auzit de SubArmă.
— Este cea mai faimoasă armă din toată istoria UnLondrei, zise cartea.
Hemi încuviință — pe furiș, pentru a nu-și da seama cartea că Deeba vroia câte o confirmare independentă la orice ar fi zis ea.
— De ce? întrebă ea. Ce a făcut?

Hemi se uită la carte, iar Deeba era sigură că și cartea se uită la el.
— N-am idee, zise Hemi. Chestii eroice.
Deeba își roti ochii.
— Ce este?
— O armă, spuse cartea, numai una sub. Zice în mine, „Smogul nu se teme de nimic în afară de SubArmă." Aici duc toate astea, toate cele șapte sarcini. La găsirea SubArmei. A fost pusă într-un loc foarte sigur, unde să nu-și facă nimeni de cap cu ea, în urmă cu mulți ani.
— Smogul nu se teme de nimic doar de SubArmă, da?
— Da, zise cartea, apoi adăugă agitată, ei bine, ca să fiu sinceră, zice de fapt „de nimic *și* de SubArmă," dar ne-am dat seama că trebuie să fie vorba despre o greșeală de tipar.
— Cred că glumești, se rățoi Deeba. Deci *știai* că pot fi și greșeli în tine?
— Erau trei litere, spuse cartea pe un ton deznădăjduit. Nici nu ne-am gândit la asta...
— În regulă. Indiferent. Deeba se gândi. O armă. În regulă. Chiar acum nu prea avem cu ce să luptăm împotriva Smogului. Ne trebuie o armă, iar Smogul este cu siguranță speriat de aceasta.
— Așa că asta vom face, zise Deeba. Vom sări peste celelalte chestii. Vom câștiga niște timp. Vom merge direct la ultima etapă a căutărilor. Hai să mergem să punem mâna pe SubArmă. Apoi vom putea să ne ocupăm de Smog, iar eu mă voi putea duce acasă.

67

Arma aleasă

— Asta-i ridicol. Deeba putea să-și dea seama din vocea cărții că dacă ar fi putut să meargă, ar fi refuzat să o facă. Ar fi refuzat complet. Din nefericire pentru ea, era vârâtă la subrațul ei, iar ea mergea rapid. Am zis că asta-i *ridicol.*

— Te-am auzit, spuse Deeba.

— Și? N-ai de gând să te oprești?

— Nu prea.

Hemi, Smântânel și ființele rostirii alergară după cei doi certăreți. Deeba schimba direcția în mod decisiv, dar la pură întâmplare, pe drumuri secundare, în vreme ce umbrelele se lungeau în lumina SubSoarelui.

— Uite ce e, zise cu frenezie cartea. Nu poți să piguleşti și să alegi bucățele dintr-o profeție. Nu așa funcționează ele.

— Hai să fim sinceri, spuse Deeba. Știm cu toții că habar n-ai cum funcționează profețiile.

Hemi sări ca ars și șuieră, scuturându-și mâna într-un gest de *au!*.

— De fapt, continuă Deeba, se pare că profețiile *nu prea* funcționează.

— Toată treaba este că îți *trebuie* fiecare dintre acele lucruri pentru a ajunge la următorul, înainte să ajungem la SubArmă, spuse cartea.

— Chiar și dacă am fi avut *timp* să încercăm asta, nu știi sigur, zise Deeba. Tu ești cea care tot zice că ce este în tine este greșit. Vrei să o faci în felul tău pentru a face câte ceva din profeție să meargă iarăși. Dar dacă știm că de SubArmă avem cu adevărat nevoie pentru a ne ocupa de știi-tu-ce, mergem direct la ea, în loc să ne mai batem capul pe aici cu fărâme intermediare. Dacă nu cumva, adăugă ea cu un interes subit, mai sunt și alte telefoane pe drum?

— N-nu, nu sunt, spuse cartea. Dar în orice caz —

— *Nu* luăm fiecare capitol de-al tău la rând, carte! Deci. *Dă-mi indicații*, sau... sau o să mă învârt în cerc până ne găsește Smogul.

Deeba și cartea se îmbufnară una pe cealaltă.

— Votez să-i dai indicații, zise Hemi.

— Bine, spuse în cele din urmă cartea, în timp ce mai dădură un colț fără niciun motiv. Trecură pe lângă un pian prăbușit, una dintre piesele

aleatorii de mobilier stradal ale UnLondrei. Cartea părea înfrântă și nefericită. Îți voi spune ce este scris.

— Va fi mai greu de luat SubArma decât cheia. Chiar și dacă am fi avut coroana regelui alb sau negru. Pentru a pune mâna pe SubArmă, va trebui să trecem de ceva cu adevărat teribil, una dintre cele mai temute creaturi din UnLondra...

— Haide odată, se răsti Deeba.

— Bine. Este protejată de Fereastra Neagră.*

Hemi suspină. Deeba se opri.

— Fereastra Neagră? zise Hemi cu o voce înăbușită. Apoi îi zise, mult mai normal, Deebei: Râzi?

— Scuze, spuse Deeba. Încercă să se oprească. Fereastra Neagră! Chicoti iarăși, făcându-l pe Smântânel să se rostogolească. Ființele rostirii o priveau uimite.

— Eu chiar nu văd ce-i atât de amuzant, spuse cartea.

— Nu contează, nu contează, zise Deeba. Spune-mi despre această *Fereastră Neagră*. Ce avem de făcut?

— Asta nu-i o glumă, Deeb, spuse Hemi. Fereastra Neagră este o SubRudă josnică. Cineva a vrut cu adevărat să protejeze SubArma din moment ce au pus-o acolo.

— De-asta se presupunea că vom urma tot drumul până la ea, mormăi cartea. Pe etape...

— Da, da, zise Deeba. *Cine* ar fi vrut asta cu adevărat?

— Păi, zise cu șovăială Hemi. Oricine... a scris profețiile, bănuiesc.

— Asta are sens, spuse Deeba. Sadici. Spune-mi ce este.

Fereastra Neagră trăiește în Webminster Abbey**, spuse cartea.

— Oh, n-ai *zis* asta, spuse Deeba, și râse și mai mult.

— Aș vrea să tratezi această informație cu venerația cuvenită, spuse cartea pe un ton rugător.

— Totuși, Webminster! zise Deeba, dar râsul ei se opri la vederea feței lui Hemi.

— Chiar este serios, spuse el. În mod normal nu m-ai vedea umblând pe acolo.

— Fereastra nu te omoară pur și simplu, spuse cartea. Te scoate de-a dreptul din lume. Niciun trup rămas în urmă, nicio haină, nicio rămășiță. Înghite orice se apropie. Este animalul de pradă perfect.

— Credeam că ăla era rechinul, zise Deeba.

---

* n. trad.: în original, the Black Window, joc de cuvinte pentru Black Widow, Văduva Neagră

** n. trad.: catedrala Webminster, web = pânză de păianjen

— Bine, rechinul este prădătorul perfect. Fereastra Neagră este prădătorul *mai-mult-ca-perfect.*

Deeba încă mai vroia să-i tachineze, dar în glasurile lui Hemi și al cărții era o teamă care o nelinişti.

— Deci cum ajung la Webminster Abbey? întrebă Deeba.

Inima Deebei se făcu mică atunci când privi harta. Erau kilometri întregi de parcurs. Unele dintre zonele pe care trebuiau să le străbată erau locuite, altele erau goale — iar acum, unele erau mlaștini de Smog.

— O să ne ia *un car de ani,* spuse Deeba. Ah, *nu.* Nu putem... nu știu, să luăm un tren sau ceva? Hemi o privi de parcă ar fi fost nebună. Vor fi din ce în ce mai mulți oameni venind pe urmele noastre, cu fiecare clipă care trece.

Se dovedi că are dreptate mult mai devreme decât s-ar fi așteptat.

Pentru aproape o oră, grupul mai degrabă demoralizat urmă drumul de pe hartă, atât de iute pe cât îi lăsau membrele lor istovite. Nu făceau nimic pentru a atrage atenție asupra lor, și în afară de hainele lor care erau puțin mai murdare decât ale celorlalți oameni, nu era nimic notabil în înfățișarea lor. Pe străzile UnLondrei, un grup format dintr-o fată, o fantomă pe jumătate, o carte vorbitoare, un gunoi mic și două cuvinte vii era neobișnuit, dar nu foarte.

Din această cauză, când Deeba auzi pentru prima dată un motor apropiindu-se, crezu că nu are nimic de a face cu ea.

Se auzi din ce în ce mai tare, până când Deeba auzi brusc o voce strigându-i numele. Se întoarse și își ridică privirea, înspăimântată.

Coborând deasupra lor, printr-un mic cârd de rufe învălmășite, era autobuzul Rosei și al conductorului Jones, cu sigiliul Scrollscrawl, distinct, pe partea din față.

Murgatroyd stătea aplecat pe platformă, strigând: „Deeba Resham, oprește-te! Trebuie să vorbim!“

68

Vânătoarea neobosită a funcționarului

Deeba și însoțitorii ei fugiră.

— Așteaptă, Deeba, așteaptă! Murgatroyd nu mai era singurul care se apleca în afară acum. Lui i se alăturaseră conductorul Jones, Obaday Fing, și chiar și Skool, scrutând prin casca sa de alamă.

— Pe aici!

— Nu, pe aici!

Deeba și Hemi tremurau la fiecare curbă, în vreme ce cartea le lătra indicații. Se aflau într-o zonă cu case adîl și cu străzi pline de gunoaie și mașinării ieșite din uz peste care trebuiau să sară, fără arcade sau bolte pe sub care s-ar fi putut ascunde. Autobuzul îi urmări prin străzile întortocheate, în timp ce UnLondonezii priveau curioși de la ferestre.

— Deeba, așteaptă! Vocile erau insistente. Vrem să ajutăm!

Deeba dădu într-o alee plină de sârme de rufe și de rufe care se învârteau de parcă ar fi fost într-o mașină de uscat, cu toate că nu bătea vântul. Alergară prin șiruri de pânzărie ca niște cortine, până când, la capătul străduței, dădură de un blocaj, un versant de ceasuri stricate, alunecos ca și grohotișul.

— Ascultați, șopti Deeba. Zgomotul făcut de autobuz se ștersese.

— Au plecat, șopti Hemi.

— Cred că am scăpat de ei, spuse Deeba, și arătă înspre aleea îngustă. Este prea strâmt pentru autobuz aici.

Chiar când termină de spus asta, totuși, din cer căzură funii, din autobuzul care plana deasupra clădirilor. Conductorul Jones coborî în rapel, aterizând în fața lor.

— Deeba, Hemi, Carte, spuse el, și își ridică mâinile în timp ce ei se dădeau în spate. Vă rog așteptați. *Ascultați.* Suntem de partea voastră.

— Lasă-ne în pace, zise Hemi. Las-o în pace.

— Stai pe loc, spuse Deeba. Tu nu o știi, dar lucrezi pentru Smog.

— Alegațiile astea prostești trebuie să înceteze, zise o voce. Murgatroyd cobora neîndemânatic pe o scară de frânghie. Se poticni când atinse solul, se șterse de praf, sprijinindu-se de Jones și scoase din costumul său o armă ciudată. O îndreptă spre Deeba.

— Urmându-l în jos pe scară, venea Obaday Fing, într-un *outfit* tighelit cu coperte monocrome de cărți.

— Ai grijă, acum, Deeba, zise Fing. Nu face mișcări bruște; nu este nevoie să fii rănită.

— Îl lași să îndrepte *o armă* către mine? spuse Deeba, înfricoșată, cu privirea la Jones și la Obaday, care se foiră stânjeniți.

— Este o armă cu tranchilizant, zise Murgatroyd. Nu vreau să o folosesc, și sper nici să nu-mi dai motiv. Este numai pentru cazul în care refuzi să asculți de vorbă bună. Suntem aici să ajutăm.

— Cum m-ați găsit? întrebă Deeba. Refuză să se uite la Murgatroyd, adresându-se numai lui Fing și lui Jones.

— Jones a venit să-mi ceară sfatul, spuse Obaday Fing. Împreună ne-am dat seama cum funcționează mintea ta, Deeba. Când Provăzătorii ne-am spus despre sarcinile din carte, ne-am gândit că știm ce ai putea încerca să faci.

— Și ai fost și zărită, în ultimele zile, spuse Jones, și făcu cu ochiul. Ești remarcabilă, fato, ți-ai lăsat amprenta. Eu am stat în preajma lui Murgatroyd. El s-a asigurat să fie prima persoană care aude toate zvonurile.

— Prietenii tăi au venit și ei pentru a-ți dovedi că n-ai niciun motiv de neliniște, zise Murgatroyd. Astea sunt toate de dragul tău. Vrem numai să oprim această înțelegere greșită.

— Ai de gând să dai iar vina pe Hemi pentru toate cele? spuse Deeba.

— Vom stabili mai târziu adevărul despre acest băiat pe jumătate, spuse Murgatroyd. Te rog să vii cu noi. Programul Unbrellissimului de înmânare a unbrelelor merge în continuare — aproape o treime din UnLondra este în siguranță acum, și chiar la timp, pentru că atacurile Smogului sunt în creștere. Te vrem de partea noastră a baricadei, Deeba, și asta urgent. Vrem ca toate aceste neplăceri și neînțelegeri să înceteze.

Cazan și Lovele se uitară într-o parte și în cealaltă, încercând să-și dea seama dacă o pot rupe în fugă pe lângă cei care-i prinseseră.

— Ascultați aici, spuse cartea pe un ton încrezut, consider că ar trebui să știți că eu cred că domnișoara Resham ar putea avea dreptate —

— Taci din gură, carte, întrerupse Murgatroyd. Știm cu toții despre *eșecurile* tale. Deeba, vino cu noi. Și tu, băiete. Vom avea grijă și de tine.

— Jones, Obaday, spuse Deeba. *Ascultați-mă*, vă rog. Smogul lucrează cu Brokkenbroll. Ei vor să facă pe toată lumea să depindă de unbrele, pentru că asta ar însemna ca Brokkenbroll și Smogul să conducă împreună UnLondra. O să facă pe toată lumea să muncească în fabrici, să ardă chestii pentru a-l face pe Smog mai puternic.

— Într-adevăr... zise Murgatroyd, și își scutură capul.

— Și deja a devenit mai puternic, pentru că Rawley, șefa *lui* din Londra — Deeba arătă înspre Murgatroyd — trimite fumul direct în UnLondra.

L-am auzit spunându-i asta Unbrellissimului! Toată lumea din Londra, chiar și mama și tata , crede că Rawley face un lucru bun la capătul meu, dar ea de fapt nu curăță nimic; ea hrănește Smogul de aici!

— Suficient! spuse Murgatroyd. Mi-a ajuns cu defăimarea ta.

— Întrebați-l ce... ce este *lurchul!* zise Deeba. Are de a face cu toate astea. Aveți de gând să-l credeți pe el în locul meu? imploră ea. Pe individul ăsta care ține o armă? Nu îl știți! După tot ce am făcut împreună! Vă rog... nu mă credeți?

Fing și Jones păreau jenați. Murgatroyd părea îngâmfat.

— Deeba, treaba este că, spuse Jones timid. Își puse mâna pe umărul lui Murgatroyd. El ne-a explicat lucruri. Pe pod, în aer. Despre cum te-ai abătut de la calea dreaptă. Fing încuviință cu tristețe. Și, ca să fiu sincer cu tine...

— Da. *Desigur* că te credem.

Jones trimise un trăsnet sfârâitor, pârâitor, prin mâna lui. Dinții lui Murgatroyd zăngăniră și scoaseră scântei, iar el scoase mici bolboroseli și dansă ca o marionetă ridicolă. Curentul îi făcu arma încovoiată să plesnească.

— Așa, spuse Jones, si-i dădu drumul. Birocratul căzu la pământ, cu umerii fumegând, ochii larg deschiși, salivând și scoțând sunete ca de bebeluș. Asta ar trebui să-l scoată din circuit pentru câteva ore bune.

— Slavă Domnului pentru asta, spuse Obaday Fing, și păși peste bărbatul care ardea mocnit, cu brațele deschise. Chiar începuse să mă enerveze.

— Obaday! zise Deeba, și se aruncă să-l îmbrățișeze. Și Jones! spuse, și îl apucă și pe el, iar el râse și o strânse în brațe.

— Știați? îi întrebă ea.

— Nu la început, zise Fing. Dar am petrecut ceva timp cu tine. Te cunoaștem. Tu nu te lași prostită, Deeba. Nu ai înțelege greșit ce ar zice Unstible.

— Și ce zicea idiotul ăsta pur și simplu nu se lega. După cum spui și tu, ar fi o nebunie ca Wraithtown să i se alăture Smogului împotriva UnLondrei. Nu am vrut să recunosc asta... dar ai avut dreptate. Iar ție îți datorez scuze, îi spuse lui Hemi. Își întinse mâna.

Pentru câteva clipe, Hemi doar îl privi încruntat. Apoi, încet, zâmbi și îi strânse mâna.

— În regulă, atunci, zise el. Mă bucur că acum mă crezi.

— Din păcate, Mortar nu crede, spuse cu greutate Jones. Omul are prea multă istorie cu Unstible. N-ar putea să suporte gândul că ar putea fi ceva în neregulă. Iar Brokkenbroll este acolo în fiecare zi, pe pod, de când i-au arătat cum să ajungă. Șoptind în urechea lui Mortar, iar bătrânul nu se îndoiește de niciun cuvânt. Lui Lectern nu îi place, nu cred, dar nu face

nimic în privința asta. Iar ce spune Mortar, ceilalți Provăzători duc la îndeplinire. O grămadă de lași, în mare parte. Nu gândesc pentru ei înșiși. Așa că trebuie să ne ținem pliscul.

— De-asta am vrut să fim siguri că venim cu Murgatroyd, spuse Obaday. Am stat lipiți de el ca ventuzele. De cum a auzit un zvon despre tine, i-am spus că venim și noi. Nu ne-ar fi lăsat niciodată să venim dacă ar fi știut că suntem de partea ta. Nu am putut să spunem nimic până nu te-am găsit.

— Deci o să mă ajutați, da? zise Deeba.

— Dacă ne dai voie, spuse Jones.

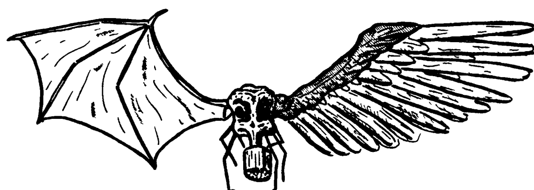
— Dar... veți fi împotriva Provăzătorilor.

— Dacă ei sunt atât de proști încât să nu-și dea seama ce se întâmplă, zise Obaday Fing, asta-i vina lor. Noi suntem gata de plecare. De ce crezi că sunt îmbrăcat așa? Copertele de carte sunt mai tari decât interioarele lor, iar mie îmi trebuia ceva de mare rezistență. În ciuda falei pe care încerca să o imprime cuvintelor, Deeba își putea da seama că se temea. Îl mai îmbrățișă o dată.

— Haios cum se schimbă lucrurile, zise el. Nu am mai fost până acum un rebel.

PARTEA A VII A

Armele și fata

69

Echilibrul forțelor

— Îmi pare bine că te avem iar printre noi! strigă Rosa din cabină, în vreme ce Skool îi trăgea fără pic de efort pe platformă pe Deeba și pe însoțitorii ei.

Deeba o strânse în brațe pe șoferița mătăhăloasă, iar Skool o bătu stângace pe spate.

— Dați-mi voie să vă fac cunoștință, zise Deeba. Aceștia sunt Lovele și Cazan. Cazan își întinse trei din cele patru mâini și dădu noroc simultan cu Obaday, Jones și Skool. Lovele se ridică pe picioarele din spate și făcu o înclinare solemnă de lăcustă.

— Încotro, Deeba? strigă Rosa.

— Catedrala Webminster. Cât de repede cu putință.

— Pe bune? zise Rosa.

— Știe ea ce face, spuse Obaday Fing.

— Ai dreptate, într-adevăr știe ce face, spuse Jones. Așa că să pornim.

— Nu, nu știu, zise Deeba. Se poate să și greșesc. Dar nu avem nimic cu ce să înfruntăm Smogul, și știm că se teme de SubArmă, iar aceasta se află la la catedrală.

— Într-adevăr? zise Jones.

— Atunci spre Catedrala Webminster mergem, zise Rosa, iar autobuzul începu să pufăie prin cer.

— Ce o să se întâmple cu el? spuse Hemi, arătând spre figura imobilă a lui Murgatroyd, ascunsă într-o grămadă de gunoaie. Deeba rememoră cum fusese lăsată pentru a fi arsă de către chestia-Unstible, și își imagină tot felul de lucruri fatale și însetate de sânge în timp ce ei îl legară.

— Habar n-am, zise ea cu pică. N-am putea să-i facem felul.

— Vezi tu... spuse Hemi. Nu sunt chiar de acord...

— Eu n-aș putea.

— Ei bine, pentru o vreme n-o să se trezească, spuse Jones. Iar când se va trezi, îi va lua la fel de mult să se elibereze din legăturile astea. Până când se va întoarce la Provăzători și la Brokkenbroll, noi ne vom fi făcut treaba.

Deeba privi pe geam la turnurile, spiralele și turlele făcute din ce păreau a fi niște imense cabluri răsucite. Nu mai zburase până acum peste acest cartier și era frustrată că nu poate să privească la peisajul suborașului de sub ea, dar ea și Hemi nu se apropiară de platformă, rămânând ascunși vederii.

Obaday răscoli, băgăcios, prin bagajul ei. Scoase niște sunete nepoliticoase despre trusa ei de cusut.

— Care este sensul acestui echipament îngrozitor? bombăni el. Cusu câteva dintre rupturile pantalonilor ei și ai lui Hemi, și-i înlocui acele și ața cu câteva din propriul său scalp.

— Nu am putea să mergem mai repede? zise Deeba. Sunt îngrijorată de efectul flegmă.

— Nu fără să atragem atenția, spuse Jones. Ei cred că suntem în căutarea ta. Dacă ne văd mărind brusc viteza, or să creadă că avem vreo pistă, sau or să creadă că vrem să dăm bir cu fugiții. Și în oricare dintre situații, or să vină după noi. Cât de curând, or să-și dea seama că am dispărut fără vreun motiv aparent, și o să trebuiască să înceapă să aleagă de care parte se află. Dar pentru moment, sunt destule lucruri aici sus pentru ca nimeni să nu ne bage în seamă. Cât timp nu atragem atenția.

Era adevărat. Mai erau câteva autobuze, legănându-se sub baloane sau sub nenumărate elici micuțe învârtindu-se. Erau insecte și păsări, și gunoaie care zburau în înaltul cerului, precum pungi jerpelite de gunoaie, târându-se împotriva vântului, și nori joși, și un stol de rufe evadate, gonind de-a lungul cerului, fără vreun scop anume. Deeba chiar zări o sticlăscârboasă, dar aceasta nu era călărită. Era sălbatică — dezgustătoare, dar clar nu era un inamic.

Puțin mai încolo, Deeba văzu o fărâmă din suboraș, un cvartal de străzi complet împresurate de Smog.

— Mi-aș dori să *putem* mări viteza, zise Jones, văzând locul înspre care privea ea. Nu avem prea mult timp. Și nu mă refer doar la tine și la familia ta. Privește și tu. Mă refer la UnLondra. Smogul se întinde.

— Potrivit lui Brokkenbroll, zise Obaday, Smogul își strânge forțele. Acum —

— Stai o secundă, spuse Hemi. Brokkenbroll chiar este de partea Smogului, chiar dacă Mortar nu știe asta. De ce ar spune adevărul despre ceea ce face?

— Pentru că *vrea* ca oamenii să se teamă de Smog, pentru a avea încredere în el că-i protejează, zise Deeba. Când își vor da seama că și el este implicat în asta,va deține controlul. Pentru asta sunt unbrelele. S-ar putea chiar să *exagereze* gravitatea situației.

— Nu prea cred asta, spuse Jones cu asprime. Atacurile lui vin din tot mai des, iar smogglerii ocupă tot mai multe locuri.

— Ei călătoresc pe sub pământ, de-a lungul liniilor de metrou și prin canale, spuse Obaday.

— Smogloditii, dependenții de duhoare și smombii urmează Smogul oriunde s-ar duce, zise Jones. Oamenii au încercat să-i reziste, dar puterea lui este prea mare. Unbrelele îi apără pe oameni, dar nu pot — sau nu vor — să disperseze un smoggler de o mărime decentă. Nici măcar ventilatoarele electrice nu o fac câteodată. Oamenii fug pur și simplu din calea Smogului. UnLondra se umple de refugiați.

— Preia controlul bucată cu bucată, zise încet Deeba. Ne separă în tabere. Mai ușor de controlat.

— Știi, Brokkenbroll chiar a zis că va trebui să renunțăm la câteva zone, spuse gânditor Jones. Iar Mortar n-a avut nimic de comentat. Ne-a zis să ne retragem sistematic. În zone „desemnate“ drept sigure.

— De parcă ne-ar strânge ca pe o turmă, zise Hemi.

— În UnLondra se aud tot felul de zvonuri, spuse Obaday Fing. Unii mercenari sunt de partea Smogului. Precum acel bărbat care te-a atacat pe tine și pe Shwazzy în autobuz.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Obaday scuipă.

— O rușine pentru piață. Barnabús Cudgel. A muncit ani buni alături de mine. Se pare că făcea parte dintr-un grup care se intitula Grija. Ei zic că sunt tot felul de treburi pe care vor să le facă, precum fabrici și alte cele, care vor duce la mai mult fum și la mai multe emisii, așa că are sens ca ei să lucreze *cu* Smogul, mă înțelegi? Vor să facă afaceri cu el.

— Ți-au spus ei asta? zise Deeba.

— Au împrăștiat foi volante, au făcut grafitti și câte și mai câte, spuse Jones. Distribuție secretă. Dar nu sunt greu de găsit.

Skool gesticulă, desenă litere mari în aer.

— Așa este. Le vezi emblema pe ziduri. S = A. Scurgere egal afluență. Zâmbi sardonic.

— Iar unii au văzut Hexul, sau cel puțin așa afirmă, spuse Jones. Luptând de partea Smogului.

— Ce e asta? zise Deeba, văzându-i pe Jones, Hemi și pe Obaday Fing schimbând priviri temătoare.

— Tare neplăcut, bombăni Hemi.

— Un grup de grăitori de vrăji, zise Jones. Foarte puternic. Dacă Smogul îi convinge să i se alăture, viața va fi chiar și mai grea pentru noi.

— Noi nu avem deloc vrăjitori?

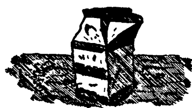
Jones și Fing se uitară unul la celălatlt cu deznădăjduire.

— Pot eu să fac să apară o bomboană din urechea ta, strigă din față Rosa.

— Grozav, bombăni Deeba.

— Nu, dar chiar pot! Nu este vorba de mișcări rapide, știi, eu chiar o scot din urechea ta!

— Poate că ne va fi de folos cândva, zise Deeba.

70

Clădirea Gossamer

Autobuzul își continuă voiajul încet prin noapte. De dragul aparențelor, ca și celelalte vehicule de vânătoare, aprinseră reflectoare puternice și le îndreptară spre străzile slab luminate, părând să meargă pe picioare de raze de lumină.

Odată, un piton gras de Smog se înălță curios dintr-un cartier pierdut, îndreptându-se spre autobuz. Rosa îi ridică rapid înspre locul unde vântul era mai puternic, iar rotocolul de nor se scufundă îndărăt.

Deeba îl ținea pe Smântânel în brațe în timp ce stătea tolănită pe scaune. Cutia de carton se afundă în îmbrățișarea ei.

Mâine, gândi ea, *o să pun mâna pe SubArmă. Iar atunci chiar vom avea ceva ce Smogul nu vrea sub nicio formă să avem*. Se lăsă purtată de somn, gândindu-se la SubArmă, iar mai apoi, cu o suferință bruscă, la familia ei.

Se trezi dis-de-dimineață, când ancora autobuzului țâșni într-o mișcare aeriană încâlcită.

— Oh Doamne, zise Deeba.

Deeba văzu o zonă, incomod de aproape de ei, care devenise o mlaștină de smog. Asta nu era ceea ce-i tăie răsuflarea.

Se balansau în fața unei clădiri imense. Nu semăna cu nimic din ce văzuse până acum.

Nu avea nicio margine dreaptă, era toată numai suprafețe curbate, întinse precum pânza sau cauciucul. În mai multe locuri era străpunsă de conuri drepte, de coloane și de vârfuri ca niște ramuri de copac, toate ieșite de sub suprafața scânteietoare, mișcătoare. Păreau a fi o grămadă de corturi gigantice, cusute între ele la nimereală, de mărimea unui stadion. Întreaga suprafață a clădirii era albă, sau alb-cenușie, sau alb-gălbuie, și se ondula.

— Oh Doamne, șopti iarăși Deeba. Este o pânză de păianjen.

Tone de mătase de păianjen fuseseră drapate peste un schelet uriaș, neregulat. Îl acoperea în întregime, în straturi complet opace. La margini, șuvițe de pânză ieșeau în afară în diferite unghiuri și se ancorau de trotuar și de clădirile din jur ca niște cabluri de susținere.

Într-unul sau două locuri, Deeba putea să vadă siluete întunecate, imobile, sugrumate de mătase. Era înfășurată în jurul lor ca un giulgiu, suspendându-le în substanța clădirii.

— Deci aceasta este Catedrala Webminster, zise Hemi.

Coborâră cu toții și stătură împreună, cu autobuzul rămas deasupra lor, în fața Catedralei Webminster: Skool, Obaday Fing, Rosa, conductorul Jones, Hemi, ființele rostirii Lovele și Cazan, cutia Smântânel, Deeba și cartea.

Biserica din pânză de păianjen se contura înaintea lor, păienjenișul ei fremătând în vreme ce aerul începutului de dimineață trecea prin el. SubSoarele se înălța, dar lumina slabă a lui nu făcea abația mai puțin amenințătoare. Părea să fie înăbușită de umbre.

În câteva locuri, mătasea se curba înspre interior prin niște pâlnii înguste de întuneric, adâncindu-se lăuntric. Unele se aflau la doar câteva zeci de centimetri deasupra trotuarului, altele aproape de vârful turlei. Variau în dimensiune de la mărimea unei găuri de iepure, la cea a unui chepeng.

— Va trebuie să intrăm printr-una din astea, nu-i așa? zise Hemi.

— Carte, știi ce este înăuntru? întrebă Deeba.

— Fereastra Neagră. Mai mult de-atât, mă tem că nu știu.

— În regulă, zise prudent Jones. Aveți vreo idee?

— În primul rând, trebuie să vedem ce este înăuntru, spuse Deeba. Așa că vom arunca doar o privire, rapid, apoi vom ieși și vom face un plan.

Se uitară neliniștiți unii la alții.

Clădirea era înconjurată de o marchiză de pânză, de spire de mătase și de către arcade de pânză. În umbra pânzei era ca la asfințit. Jones aruncă un băț într-unul din tunelurile cilindrice, iar toate se încordară.

Bățul ricoșă și se rostogoli afară.

— Ei bine, măcar nu-i lipicios, spuse Deeba.

Se strecurară în sus pe panta de mătase, înspre gaură. Era ca mersul pe o trambulină.

Skool trebui să se oprească. Ghetele de scafandru erau mult prea grele. Nu sfâșiau mătasea, dar se afundau prea mult pentru a putea merge.

— Va trebui să aștepți afară, șopti Deeba. Skool alunecă și se dădu înapoi prin tunel. Obaday Fing își pipăia cutia cu foarfeci, ațe și oglinzi, ca pentru a se calma.

— Ar trebui să mergi cu Skool, Obaday, spuse ea.

— În regulă atunci, șopti el. Să ai grijă. Se furișă înapoi.

Hemi, Jones și Rosa zâmbeau cu toții la Deeba. Chiar și ființele rostirii păreau să zâmbească, în felul lor, fără gură.

— A fost amabil din partea ta, zise Hemi.

— Taci din gură, spuse Deeba. Aveam nevoie de cineva afară.

— Ah, desigur, zise Jones.

Deeba rânji cu ranchiună, privi în sus — și îngheță. Ceva se ivea din umbra de deasupra lor.

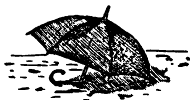
— Jones! țipă ea.

Chestia cobora cu o viteză amețitoare. Ieșise din umbre mult prea repede pentru a fi văzută limpede, era întunecată, mare și colțuroasă, cu membrele întinse.

Căzu peste Rosa, se ridică iar și dispăru.

Rosa nu mai era.

— Nu! strigă Jones, și sări, dar deasupra lor nu mai era nimic. Atacatorul lor se înălțase în păienjenișul care atârna deasupra lor, în umbre, în afara vederii.

71

Membri ai clerului

Strigară și se holbară înspre bolta împăienjenită, pregătiți pentru un alt atac. Nu se vedea nicio mișcare. Habar n-aveau unde s-a dus chestia. Nu se zărea nici urmă de Rosa.

Înapoiați în lumina SubSoarelui, Jones bătu din picioare, țipă îndurerat și continuă să rostească numele Rosei.

— De ani de zile am fost împreună, zise Jones. De ani de zile! A luptat alături de mine în Asediul Mării Baterie. A condus operațiuni de căutare și salvare în minele reci de ani întregi. Ea a fost cea care m-a adus aici din Londra...

— Știu, știu, zise Deeba. Stătură cu toții în cerc, încercând să-și dea seama ce era de făcut.

— Ah, al naibii de rușinos, spuse cineva. Am ajuns prea târziu?

Deeba se întoarse. În spatele ei stăteau doi preoți înalți, uscățivi. Purtau pălării mari, prostești, de papă și aveau cu ei toiege îndoite de păstori. Erau incredibil de învechiți. Unul era aspru, cu o robă de un roșu întunecat, aproape neagră. Pielea lui avea aceeași culoare. Celălalt era la fel de palid ca Hemi, și avea o barbă lungă și albă — și o sutană albă, deși murdară.

Bărbații se mișcară în zigzaguri nesigure, în diagonală, înainte și înapoi.

— Cine sunteți voi? zise Deeba.

— Ce zici? spuse bărbatul palid, ducând mâna la ureche. Ah, cine *suntem* noi? Eu sunt episcopul Alan Bastor.

— Iar eu sunt episcopul Ed Bon, spuse celălalt. Cunoaștem secretele acestui loc, etcetera.

Vocile lor nu se puteau deosebi. Păreau incredibil de îngrijite și învechite. De bătrâni cetățeni englezi.

— Dacă-mi dai voie să spun, zise episcopul Bastor, trag concluzia că ți-ai pierdut un camarad. Îngrozitoare treabă. Îmi pare teribil de rău.

— Trebuia să fi ajuns la timp să fi întâlnit pe fiecare arahnofenestranaut, să-l avertizăm cu câteva din adevărurile *din casă,* zise Bon. Asta nu i-a oprit pe toți, firește, dar măcar li s-ar fi adus la cunoștință.

— Acum că suntem mai bătrâni, întotdeauna rămâne cineva la care nu ajungem, spuse Bastor.

— Aracno — ce? spuse Hemi.

— A. Rah. No. Fenestra. Naut, zise bon. Călători ca voi înșivă.

— Voi vă ocupați de locul ăsta? întrebă Deeba.

— Ah, nu, oftă Bon. Slavă Domnului. El și Bastor se priviră cu tristețe. Amândoi erau acoperiți de praf. Ochii lor erau moleșiți si obosiți, la fel ca ai copoilor.

— Noi am fost preoți militari.

— Suport spiritual pentru trupe.

— Ați fost o echipă? zise Deeba. Cei doi bărbați părură șocați.

— Absolut deloc, spuse Bastor. Dușmani de moarte. Zise asta pe același ton vag, aproape înfiorat, pe care îl folosise și până acum. Bon încuviință cu chibzuință.

— Într-adevăr, spuse el. Opuși în mod implacabil. Cei doi bărbați își aruncară priviri blajine.

— Ce *faceți* aici? zise Deeba.

Bastor îi înmână absent toiagul lui Bon, acesta luându-l fără vreun cuvânt și așteptă în timp ce companionul său se scărpină cu vigoare.

— Bastor și cu mine am fost personal spiritual, pentru fiecare parte.

— Cu toate că asta nu m-a oprit să trag câteva șuturi din când în când, zise satisfăcut Bastor. Câțiva cavaleri au ajuns să regrete că s-au pus cu *această* Eminență.

— Absolut, spuse Bon. Mă îndoiesc că ăștia ai tăi m-au considerat vreodată prea sfânt, în orice caz. Amândoi chicotiră aducându-și aminte.

— *Și?* zise Deeba.

— Noi cam suntem presați de *timp*, zise Hemi.

— Scuze, scuze. Ei bine, amândoi am fost prinși.

— Dar oamenii lui erau în mod șocant slabi în ceea ce privește securitatea.

— Nici eu nu am fost chiar oprit în fața gardului, bătrâne.

— Episcopi, înțelegi? Auzisem că asta ar fi o biserică importantă.

— Dar se pare că nu este chiar ceea ce ne imaginasem, spuse Bon, arătând înspre pânza de păianjen. Cu toate astea —

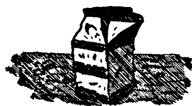
— — pe niciunul dintre noi nu l-a lăsat inima ca locul să pice în mâna inamicului. Dar pe atunci eram amândoi *hors de combat*, după cum se zice în Parisn't.

— Așa că, după câteva cuvinte dure...

— Într-adevăr, am fost groaznic, nu-i așa?

— ...am ajuns la o învoială. Vezi tu, eu am grijă ca el să nu o revendice.
— Iar eu pe el. Până când vom afla cine a câștigat războiul.
— Cum am aflat că ai mei au câștigat, mă tem că ești mâncat.
— Continuă să-ți spui asta, spuse tacticos Bastor. Cât de curând vei intra pe mâna mea.
— Adevărul este, totuși... am cam pierdut legătura cu desfășurarea campaniei. Nu am mai primit vreun comunicat de... cam de când zici, Bon?
— Ah, cam de câțiva ani.
— Cred că vorbesc despre Războiul de Opt-pe-Opt, îi mormăi Deebei cartea, sperând în aparență că cei doi episcopi erau prea surzi să o audă. Nimeni nu știe nimic despre el, în afară de faptul că s-a întâmplat. *Acum secole întregi.*
— În orice caz, zise Bon. De când ne-am dat seama ce se află în biserică, și că oamenii își încercau norocul, ne-am gândit că ar fi corect să-i avertizăm. Ne dă ceva de făcut.
— Sau măcar... încercăm să facem ceva, se scuză Bastor.
— Nu știm despre acest loc mai mult decât ar ști oricine altcineva. Încercăm să-i înștiințăm pe căutătorii de comori *induși în eroare* despre ce-i așteaptă.
— Până când vom afla cine a ieșit victorios.
— Cineva va veni și ne va spune.
— Datoria mai degrabă specială a cuiva.
— Căruia îi vom datora... ei bine, nu știu exact ce.
— Presupun că totul.

— Bun, spuse Jones. Știți despre Fereastra Neagră. Înseamnă că trebuie să ne ajutați.
— Trebuie să trecem peste asta, zise Hemi.
— Nici să nu aud de *trecut peste*, sări Jones. Trebuie să știm cum să prindem chestia asta nenorocită. A luat-o pe Rosa.
— Îmi pare rău, zise cu blândețe Bon. Prietena ta este dusă. Chiar și dacă, prin cine știe ce miracol, nu este moartă, nu avem de unde să știm care dintre ele a luat-o.
— Ce? zise Hemi. A fost Fereastra Neagră cea care a luat-o.
— Da, dar care dintre ele? spuse Bastor.
Călătorii se holbară la el, înspăimântați.
— Cred că tocmai am găsit o altă greșeală în tine, îi spuse Deeba cărții. Învinge *Fereastra* Neagră pentru a lua SubArma, ai zis. *La naiba, pe care dintre ele?*

72

Adevărul despre ferestre

— De ce vin oamenii aici? întrebă Hemi. Și ce le spuneți?
— Să-și încerce norocul, spuse Bon.
— Să nu intre, zise Bastor.
— Fără îndoială că veți pleca acum, zise Bon.
— Hei, stai puțin, spuse Deeba. Nu înțelegi — noi *trebuie* să intrăm înăuntru. Suntem în căutarea unui obiect.
— Oh Doamne, suspină Bon. Chiar *ești* un arahnofenestranaut.
— Nu avem de gând să încurajăm lăcomia asta prostească dându-vă informații.
— Despre ce tot turui? zise Hemi. Și până la urmă, ce fel ce căutători de comori vin pe-aici? În niciun caz Deeba. Ea este aici pentru UnLondra. Cu toții suntem.
— Băiatul are dreptate, spuse Jones. M-am săturat de asta. Chestia aia nenorocită mi-a luat prietena. Așa că ați face bine să-mi spuneți ce știți, pentru a ne ajuta. Skool încercă, cu blândețe, să-l țină pe loc.
— Stai puțin, zise Deeba. Taci din gură puțin.
Își ridică sprâncenele ca și cum i-ar fi venit o idee.
— Așteptați de veacuri să aflați ce s-a întâmplat, le spuse ea episcopilor. Așteptați pe cineva special, care să explice. Cineva trebuia să sosească. Numără pe degete, trecând prin fiecare dintre lucrurile pe care i le spusese cartea că trebuia să le ia, în locul Zannei. Când ajunse la penultimul, privi către episcopi, în veșmintele lor diferit colorate.
— Eu sunt, spuse ea. Eu sunt cea care trebuie să vă spună. Și în schimbul ajutorului vostru, trebuie să vă aduc coroana regelui negru sau alb.

— Tu? spuse episcopul Bastor.
— Ai venit cu coroana regelui? întrebă Bon. Cu coroana celui care a capitulat?
Cei doi bărbați păreau absolut năuciți. Vorbeau cu o asemenea repeziciune încât Deeba nu putu să-i întrerupă.
— Vom afla, Edward.
— Așa este, Alan.

— După atât amar de vreme!
— Este minunat...
— Mult noroc, Edward.
— Și ție, Alan, și ție.
Își strânseră mâna cu putere.
— *Shwazzy*... Episcopul Bon și cu mine te așteptăm de nici nu mai știm când. Acum că te afli aici... Doamne Dumnezeule, așteptarea noastră a luat sfârșit. O zi cu adevărat fericită.
— Pentru unul dintre noi, zise Bastor.
Urmă o tăcere. Niciunul dintre ei nu părea câtuși de puțin terifiat.
— Voi vă auziți ce spuneți? zise cu dispreț cartea. Măcar ați citit profeția? Jones, înmânează-mă lor, te rog, pagina patru-douăzeci-unu. Citiți descrierea!
Bon se uită pe text.
— „Iar ea va fi înaltă și cu părul de culoarea soarelui și SubSoarelui, și..."
— Ei bine, ce ziceți de asta? întrerupse cartea. Uitați-vă bine la ea!
Urmă o pauză.
— Poate că-și vopsește părul, spuse Bon.
— Nu fac asta, zise Deeba.
— Ea nu este Shwazzy! spuse cartea.
— În primul rând, zise Deeba. Nu, nu sunt Shwazzy. Ea nu a putut să vină. Eu sunt prietena ei. Și în al doilea rând, nu, nu am coroana regelui negru sau alb. Nu am avut timp să o luăm.
Cei doi bărbați se holbară cu o consternare profundă.
— Dar în al treilea rând... încă trebuie să știm tot ce se poate despre Ferestrele Negre. Iar în schimb vă ofer... Se gândi, și scormoni prin rucsacul ei. Această pană de forma unei chei.

Urmă o tăcere lungă. Pe chipurile episcopilor se putea citi confuzia. Întinseră în același timp mâna și luară creasta lui Parakeetus Claviger.
— Ei bine... este drăguță, zise Bon.
— Dar nu este...
— Cum să zicem...
— Ceea ce așteptam.
— Ce vrei să spui prin *Shwazzy nu vine?* întrebă Bon.
— Nu știi de câtă vreme așteptăm? spuse Bastor. Și cât de mult ne trebuie să aflăm...?
— Mda, dar voi *nu știți,* întrerupse Deeba. Ce importanță va avea? Imaginați-vă cum va fi. Va trebui să vă despărțiți, în primul rând, ceea ce nu vreți. Episcopii se uitară chiorâș.
— Bine atunci, sări ea. *Am* coroana regelui negru sau alb. Este albă.

Fața lui Bon se lumină de încântare și bănuială. Fața lui Bastor se întunecă de șoc și îndurerare. Cu toate astea, când văzu expresia tovarășului său, zâmbetul lui Bon pieri. Deeba nu băgă în seamă expresiile surprinse pe care i le aruncau însoțitorii ei.

— Scuze, era invers, zise ea. Coroana este neagră.

Instantaneu, minele episcopilor se inversară. De data asta, radiosul Bastor era cel care începu să se încrunte la groaza evidentă a lui Bon.

— Vedeți? spuse Deeba. Habar n-am cine s-a predat. Noi *nu avem* coroana neagră sau albă a regelui. Dar uitați-vă la voi doi. *Nu vreți să știți.*

Cei doi episcopi se zgâiră la ea, apoi unul la celălalt. Pentru mult timp.

— S-ar putea să aibă... zise Bon.

— ...dreptate, îl completă Bastor.

— Dar Aleaso, făcu Bon. Scuze, vreau să spun Nealeaso. Așteptarea asta pentru a afla a fost întregul nostru scop.

— Nu putem trăi fără un scop...

— Bine, zise gânditoare Deeba. Știu care este scopul vostru.

— Știi? spuse nerăbdător Bon.

— Ce? zise Hemi.

— Pe bune? zise cartea.

— Dacă vă spun, continuă Deeba, trebuie să ne ajutați. Trebuie să ne spuneți totul despre Ferestrele Negre.

— Mi se pare complet rezonabil, zise Bastor.

— În regulă, spuse Deeba. Tocmai ați aflat, de la coadă la cap. Stabilesc că scopul vostru este să vă asigurați că *nimeni niciodată* nu vă va aduce coroana. Scopul vostru în viață este să vă asigurați *că nu* veți afla cine a câștigat.

Vântul șuieră cu blândețe peste pânza tremurătoare a catedralei. SubSoarele îi încălzi.

— Din nou, zise Bon. S-ar putea...

— ...să aibă dreptate, zise Bastor.

— Mă întreb dacă n-am mers pe o pistă greșită în tot acest timp.

— Întotdeauna am avut dubiile mele, bătrâne.

Începură să vorbească cu mai mult entuziasm.

— Cât de naiv din partea noastră să fi amintit de asta.

— Cu siguranță! Nicio nevoie! Absolut limpede!

— Sarcina noastră sfântă este să fim al naibii de siguri că nu aflăm cine a câștigat.

— Sigur că este! Splendid! Așa să facem!

Cei doi episcopi se uitară unul la celălalt, și la Deeba și prietenii ei.

— Nu avem cuvinte pentru a vă mulțumi îndeajuns, tânără domnișoară. Ai fost de un ajutor nemaipomenit.

— Mă bucur să aud asta, spuse Deeba. O să vă dau chiar și pana. Le-o înmână. Acum, *în sfârșit* — spuneți-ne ce știți despre Ferestrele Negre. Poate că așa o să reușim să trecem de ele.

— Nu sunt foarte sigur ce cauți tu, zise Bon. Dar bănuiesc că nu vrei să *treci de ele* ci *prin ele.*

73

O ecologie socială neobișnuită

Deeba se strecură, sărind, prin întunericul dens, filigranat ca vata de zahăr .

Hemi era lângă ea. Jones mergea înaintea lor, răzbind cu greu de-a lungul tunelului de pânjă de păianjen. Deeba simțea vibrațiile pânzei. Jones se târa prin capcanele ei.

Le luară ore întregi până reușiră. Fusese o muncă grea.

— Crezi că vor ține chingile? șopti Deeba.

— Da, îi răspunse șoptit Jones. După cum ți-am spus și de celelalte șase ori când m-ai întrebat. Fing le-a făcut chiar din bucăți de pânză de păianjen, așa că știm că vor ține. Am fost mai îngrijorat că buclele nu se vor strânge când vom trage, dar el mi-a spus „Jones. Eu nu îți zic ție cum să îți aperi autobuzul. Așa că nu-mi spune mie cum să leg firele."

— Ceilalți ar face bine să nu obosească, șopti Hemi.

Deebei îi era foarte teamă. Respira foarte repede. Încă își mai dorea să-i vină-n minte o altă modalitate de a-și îndeplini misiunea. Pipăi frânghia care se întindea în urma lui Jones, din înnăditurile lor, trecând de ea și de Hemi, ajungând până la mâna nevăzută a lui Skool. Trase scurt de ea de trei ori — *totul este în regulă.*

Afară, fiecare stând lângă alte pâlnii din mătase, ființele rostirii, Obaday, până chiar și episcopii, loveau zgomotos împletiturile, trimițând vibrații înăuntru, într-o încercare de a-i distage pe *locatari*, în timp ce Deeba, Hemi și Jones intrau.

Deeba auzi sunete slabe. Un freamăt mic, ca de aer. Un foșnet ca de crenguțe căzând dintr-un copac.

— Ce-i asta? mormăi ea. Hemi se ciocni de ea.

— Oprește-te din oprit, bombăni el.

— Ia stai puțin, șopti Jones. Se apropie puțină lumină, și... *opa!*

Pânza tresări violent, iar Deeba alunecă în jos, din cauza înclinării bruște.

Nu se putu abține să nu scoată un mic țipăt. Jones o apucă pe Deeba cu o mână, smulgând-o din alunecarea ei, iar pe Hemi cu cealaltă, trăgându-i aproape. Îi vârî, împreună cu el, într-o mică scobitură din spatele

unei muchii acoperite complet de pânză. Cei trei stătură complet nemișcați, așteptând să vadă dacă au fost reperați.

Funia care se întindea în urma lor era trasă în mod repetat, își dădu seama Deeba. Trase de trei ori pentru a-l reasigura pe Skool.

În cele din urmă, inima nu-i mai bătu atât de tare, și aruncă o privire în interiorul catedralei Webminster.

Erau undeva sus, într-un loc enorm. Era întunecos, slab luminat de lumina SubSoarelui care trecea prin arcada de mătase de deasupra lor.

Măreața cameră era presărată cu suporturi, cu copaci sau minarete înfășate în pânză, ivite la întâmplare din schela asimetrică pe care era întinsă pânza de păianjen. În chiar centrul ei se afla o biserică antică, ruinată, pipernicită în cameră. Turla ei străpungea tavanul de pânză care îi înăbușea girueta.

— Acela trebuie să fie locul de unde a pornit toată treaba asta, șopti Jones.

Deeba putea să vadă găuri negre prin toată cameră: capetele tunelurilor care dădeau afară.

— Bun atunci, zise Jones. Să facem asta. Legănă de înnăditură puțin mai jos de locul în care se aflau. Hemi îi luă din buzunar lanterna lui Jones și îndreptă fasciculul de lumină înspre ea.

— Suntem gata? zise Deeba. Trase de funie de patru ori pentru a spune *nu mai atingeți pânza.*

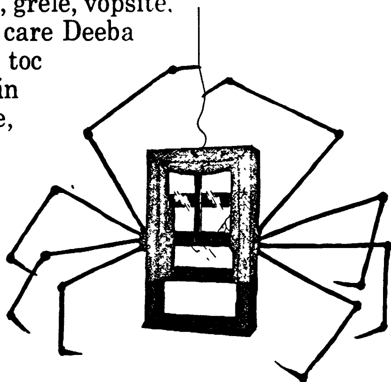
— Aici, fereastră fereastră fereastră, șopti ea. Hemi agită puțin lumina, și se puseră, foarte tăcut, pe așteptat.

La câteva clipe după ce tovarășii lor se opriră din lovitul pânzei, ceva începu să se miște.

Deeba zări mișcare. Era un du-te-vino de raze slabe de lumină, în depărtarea întunecimii. Îngheță.

Ieșind din tuneluri, înapoi în camera umbroasă, veneau ferestre.

Erau zece, douăzeci, nespus de multe. Ieșind la vedere, erau tocuri de ferestre din lemn, grele, vopsite, cu geamuri vechi, groase, pătate, prin care Deeba zări niște luminițe ciudate. Din fiecare toc ieșeau opt picioare ca de păianjen, din lemn, câte patru pe fiecare parte, prinzându-se și desprinzându-se.

Stăteau spânzurate; se avântau cu o viteză de păianjen teribilă sau mergeau agale, cu o încetineală de tarantulă, de-a lungul podelei. Deeba își duse mâna la gură pentru a nu scoate un sunet terifiat. Ea și Hemi se ținură strâns.

O Fereastră Neagră se lăsă în jos, ieșind din întuneric, coborând pe un fir de mătase. Se rotea pe fir în timp ce venea, scânteierea din spatele sticlei rotindu-se precum lumina unui far, aceeași imagine părând să strălucească din ambele părți. Deeba putea să vadă niște siluete vagi în spatele geamurilor de sticlă.

Una sau două dintre ferestre trăgeau după ele frânghii rupte pe sub ochiurile de geam trântite. Pe acolo trebuie să fi încercat exploratorii să se agațe, gândi Deeba.

Ferestrele Negre nu doar se cățărau pe orișice suprafață, înălțându-și cât de sus picioarele lor segmentate, prin fiecare buclă și gaură din pânzăraie. Se cățărau *înăuntrul și în afara lor.*

Într-o bizară interacțiune socială, ferestrele se deschideau larg, și cu o mișcare aparent imposibilă, altele se apropiau, pe furiș, cu o repezeală de păianjen și se strecurau înăuntru, ochiul de geam închizându-se în urma lor. Altele se deschideau, iar picioare din față, din lemn, se iveau din interior, alte ferestre având să iasă și să se îndepărteze tiptil.

Aveau loc tot felul de manevre complicate. Ferestre care tocmai le înghițiseră pe altele se cățărau, la rândul lor, în altele. O fereastră se deschise și din ea ieșiră trei surori de-ale ei, dintre care una se cocoță într-alta, îm timp ce a treia o scuipă afară pe a patra. Deeba văzu o fereastră ieșind din alta, apoi mâncându-și propriul regurgitator. O țineau așa la nesfârșit.

Pânza era obscură. Zgomotele erau înfundate. Se auzea un pârâit slab de la nenumăratele membre de lemn.

Deeba zări licăriri prin sticla lor. Printr-o fereastră văzu o cameră plină cu manechine de croitorie; printr-alta, un hău de întuneric. Printr-alta, înspăimântător de aproape de ea, văzu ceea ce părea a fi o apă întunecată plină de ierburi.

— Ce-i aia? șopti Hemi; apoi i se tăie glasul.

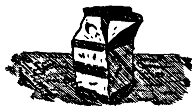
Un schelet plutea de-a lungul algelor.

Mai erau și alți morți, văzu Deeba. Trupuri zăcând în camere goale și pe coridoare, în spatele câtorva dintre ferestre, cu funii legate în jurul brâurilor lor. Deci asta li se întâmplase arahnofenestranauților dispăruți.

Dacă reușeau să iasă din fereastra în care intraseră, până atunci ar fi intrat într-alta, fereastră care ar fi intrat ea însăși într-alta și ar fi ieșit încă prin alta. Chiar dacă ar fi evitat tărâmurile mortale care se aflau în spatele câtorva dintre ochiurile de geam, vânătorii de comori ar fi rătăcit neajutorați din fereastră în fereastră, vânând pentru hrană și apă într-o succesiune de camere stranii, niciodată găsindu-și drumul înapoi spre UnLondra.

— Nu ați văzut cum arăta cea care a luat-o pe Rosa, nu? șopti Jones.

Deeba și Hemi scuturară din cap. Nu aveau cum să ademenească exact acea fereastră. Rosa era pierdută.

74

La vânătoare de păianjeni

— Asigură-te că nu tragi de frânghia greșită, șopti Deeba.
Erau două: unul tăia greutatea, celălalt strângea buclele.
Capcana lor atârna sub ei.

„Nu există două la fel," explicaseră episcopii, și le povestiră despre infinitele camere dindărătul ochiurilor de geam ale Ferestrelor Negre. Zăriseră monștri, gaze și purgatorii de culoarea muștarului, precum și mult mai chinuitoarele vistierii, scări și arsenaluri, scânteierile monedelor care îi atrăseseră pe acei aventurieri neghiobi.

— Trebuie să trecem de ele, și tot nu avem idee unde se află SubArma, spusese Fing.

— Unde crezi că s-ar putea afla? zisese Deeba. A fost pusă într-un loc în care să nu poată nimeni să ajungă.

Fing scutură deznădăjduit din cap.

— Se află *într-una* din ele, zise Hemi. El și Deeba se încuviințară reciproc.

— Poate că... le-am putea păcăli, spuse în cele din urmă Deeba. Ai zis că nu există două la fel?

— Toate-s diferite. Am văzut o sabie, o flacără, o mină de cărbuni...

— ...coroana unui copac... dar toate-s diferite.

— Pentru că umblăm după una anume, nu-i așa? zise Deeba. Și presupunem că știm ce se află în ea. Deci, dacă toate ferestrele sunt diferite, cum credeți că ar reacționa dacă ar vedea una *exact ca ele*?

— Ar urî-o, zise Jones.

— Ar *iubi-o*, zise Hemi. Poate că ele ar, știi tu... vreau să zic, nu sunt pui de ferestre pe-acolo, nu-i așa? Poate că asta ar fi așteptat.

— Sunt de acord cu tine, ziseră Bon și Bastor în același timp, Bon arătând spre Hemi, iar Bastor către Jones. Episcopii părură uimiți.

— Nu *contează*, zise Deeba. Dacă își apără teritoriul și atacă, sau dacă sunt singuratice și vor să, știți voi, indiferent. În orice caz, dacă este una exact ca ele, vor veni să o vadă.

Cu uneltele din autobuz, Jones a scos o fereastră dintr-o clădire părăsită.

Urmând descrierile lui Bon și ale lui Bastor, au tăiat cu fierăstrăul și au bocănit, în vreme ce localnicii i-au ignorat, considerându-i niște vânători naivi de comori. Modificară tocul, accesorizându-l, având grijă să nu crape sticla, iar pe spatele lui bătură în cuie o bucată de placaj, pe care Hemi desenase niște linii de perspectivă exagerate.

— Acum, lucrul principal, spusese Deeba.

Din trusa lui de scule, Jones scosese un ciocan de lipit, cu un mâner ca de pistol, prinse o bucată de țeavă la capătul lui, și îl atașă de lemnul din spatele geamului.

Toată chestia era lipsită de rafinament. Cele opt membre ale ei atârnau bățoase de niște balamale vechi. Se mișca la întâmplare când o zgâlțâiau. Cu toate astea, încă era o fereastră cu opt picioare, cu ceea ce părea a fi o armă în spatele ei.

— Merge, spusese Deeba. N-au mai văzut așa ceva până acum.

* * *

Momeala se legăna sub ei, în întunecimea pânzei de păianjen. Trecu ceva timp.

De fiecare dată când se apropia câte-o fereastră-păianjen, Deeba privea țintă la geamul ei. A fost una care nu conținea nimic, una cu o cameră plină de lampe. Când se apropie a treia, Deeba privi chiorâș, și simți cum Jones îi pune mâna la gură pentru a nu țipa.

Ciocănind din interiorul sticlei, în timp ce Fereastra Neagră se ridica, era o femeie numai pielea și osul, istovită. Era slabă, părul ei era răvășit, ochii îi erau holbați. Își aținti privirea la Deeba și la Hemi în timp ce fereastra trecu.

Lumina scădea în intensitate.

— S-a făcut seară, șopti Deeba. Poate că asta nu merge.

— Poate că va fi de ajutor, zise Hemi. Va ieși mai mult în evidență.

Îndreptă lumina lanternei către momeală, iar Jones legănă fereastra lor grosolană dintr-o parte într-alta. Membrele ei se clătinară. Deeba văzu mai multe Ferestre Negre oprindu-se, apoi, spre triumful și, în același timp, groaza ei, își schimbară direcția înspre ei.

— Pregătiți-vă, șopti Hemi.

Din umbrele din fundul sălii, o fereastră veni în grabă.

— Am atras atenția cuiva, șopti Jones.

Fereastra Neagră alergă pe multele ei picioare, cu mișcări iritate, părăsind bezna. Sări pe un fir aflat între podea și tavan și țâșni înspre ei. Plonjă pe mătasea ei chiar în fața momelii.

Fereastra atârna cu picioarele îndepărtate. Prin sticla ei, Deeba putea să vadă un bec care lumina slab, o cămăruță cenușie și, prins de un perete opus, un revolver antic, uriaș.

— Asta este! Deeba îl apucă de mână pe Jones. Este cea cu SubArma în ea! A venit să-și cerceteze dublura. Nu a mai văzut nicicând vreuna cu un pistol în ea.

Fereastra Neagră se mișcă agitată. Jones balansă încetișor momeala, făcându-i picioarele să zăngăne. Alte ferestre-păianjen o priviră și bătură din picioare.

— Este furioasă sau flirtează? șopti Hemi.

— Habar n-am, spuse Deeba. Dar este interesată. Fiți gata.

Deeba apucă de frânghia care ducea afară din tunel și se pregăti să-i trimită un mesaj lui Skool.

Momeala se smuci și se zgâlțâi. *Nu te uita prea îndeaproape*, îi trecu Deebei prin minte. Dar arma încropită dintr-un ciocan de lipit și dintr-o țeavă păru suficient pentru a o prosti pe agitata Fereastră Neagră. Se dădu câțiva pași îndărăt, se opri și apoi se năpusti.

Se prinse de fereastra falsă care stătea agățată.

— Acum! strigă Deeba, iar Jones trase tare de a doua frânghie, după cum îi arătase Obaday Fing. Buclele pe care Fing le împletise în jurul momelii se strânseră toate împreună, cu o precizie minunată. Legăturile groase de mătase se strânseră cu putere, fixând picioarele Ferestrei Negre de marioneta ridicolă.

Instantaneu, totul o luă razna.

Fereastra capturată își smuci trupul, bălăngănindu-se la capătul priponului, încercând să se elibereze. Jones își pierdu echilibrul și fu aproape să cadă de pe micuța ieșitură.

Toate celelalte Ferestre Negre începură să alerge înspre ei.

— Repede! țipă Deeba. Ajutor!

Hemi trase frenetic de funie, câteva smucituri rapide. „Orice mai mult de patru ori,“ îi spuseseră lui Skool, „înseamnă *trage*.“

Erau niște clipe agonizante de întârziere. Apoi funia fu trasă înapoi cu putere, iar Fereastra Neagră prinsă începu să se ridice.

Deeba, Hemi și Jones se cățărară cât de repede putură pe panta tunelului. Prizonierul lor aluneca în urma lor, încă tremurând încercând să scape, deschizându-se și închizându-se ca o gură care vrea să muște.

Ferestrele Negre o luară pe urmele lor în tunel. Deeba simți vibrația picioarelor apropiindu-se în urma lor, și se gândi cu groază că nu putea înainta mai rapid de atât, până când, cu un ultim efort, Skool trase fereastra priponită pe ultimii metri ai tunelului, scoțându-i și pe Jones, Hemi și Deeba odată cu ea.

Ieșiră din catedrala Webminster, rostogolindu-se unul peste celălalt, în locul în care Skool îi trăsese, iar Obaday, ființele rostirii și episcopii așteptau îngrijorați.

Fereastra Neagră pe care o prinseseră în capcană alunecase și ea afară, agitându-se furioasă în strânsoarea ei, legată de acum evidentul, neimpresionantul fals. Smântânel se roti în jurul ei, scoțând pufăituri agresive de aer.

— Suntem bine! zise Deeba. Să nu-i dați drumul!

Picioare imense de păianjen, din lemn, împungeau amenințător dinăuntrul găurii, pipăind după pradă, dar ferestrele n-ar fi ieșit din catedrală. Niciuna în afară de cea pe care o capturaseră.

75

Camera de nicăieri

— Chiar nu este fericită, așa-i? spuse Obaday Fing.

Noaptea se lăsa, iar stelele se mișcau deasupra lor. Deeba și tovarășii ei își examinară prizonierul în lumina moonii aproape pline și în slaba licărire a ferestrelor de la marginile pieței. Curbele pânzei de păianjen ale uriașei catedrale se unduiau încetișor în vânt.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred, zise Episcopul Bon.

— Sunt teribil de impresionat, zise Bastor.

Fereastra zăngăni și se zbătu, încă pironită de momeală. Skool încă mai ținea de frânghia cu care era legată fedeleș.

— Hai să terminăm odată cu asta, zise Jones. Chestia asta nenorocită e tare puternică.

Priviră în jos, prin sticlă.

În camera dindărătul ferestrei, becul atârna orizontal, iar zidul pe care era atașat pistolul semăna cu o podea aflată dedesubtul lor. Lângă el se afla o ușă închisă din lemn. Era cam la doi metri distanță numai de ei.

— Deci aia este SubArma, zise Hemi.

Era un revolver foarte mare, greoi, ca acelea pe care Deeba le văzuse în filmele cu cowboy. Se aplecă aproape deasupra geamului, iar fereastra se deschise și se trânti ca niște dinți. Săriră cu toții înapoi.

— Bun, deci luăm o frânghie cu un cârlig, și o băgăm înăuntru și luăm arma, zise Obaday.

Hemi vârî o scândură masivă prin deschizătura ferestrei, spre furia evidentă a ei. Picioarele ei prinse-n laț se zbăteau. Skool se chinui să o țină.

— Haide! spuse Jones.

— Aici suntem, aici suntem, zise Obaday.

Dar când dădură drumul unei țevi îndoite în formă de cârlig, pe o frânghie din mătase de păianjen, prin fereastra deschisă pe caldarâm, se întâmplă ceva straniu. De cum a trecut frânghia prin ochiul de geam, și-a și schimbat direcția și a căzut într-o parte.

Obaday rămase cu o expresie mai degrabă tâmpă pe față. Sfoara se legăna în forma unui L, în jos, înspre fereastră și înăuntrul ei, într-un unghi drept.

— E din cauză că-năuntru e-o altă direcție, zise Deeba. Aia nu este o podea sub noi, este un zid. Avem nevoie de ceva țeapăn.

Încercară cu toiegele episcopilor, dar nu putură să ajungă la SubArmă.

— Orice ai avea de gând să faci, spuse Jones, urmărindu-l pe Skool opintindu-se, aș putea să-ți cer să te grăbești?

Deeba auzi scârțâituri venind de la scândura care ținea deschisă Fereastra Neagră.

Se uitară unul la altul.

— Eram sigură, zise Deeba, și fără să mai stea pe gânduri, oftă și păși înăuntrul ferestrei deschise.

Deeba auzi urletele îngrozite ale prietenilor ei în timp ce se lăsa înăuntru.

Experimentă o cădere foarte stranie, schimbând direcția de cealaltă parte a sticlei. Se răsuci și se rostogoli pe podeaua micuței camere.

— Deeba! auzi ea. Ieși de acolo!

Se uită afară pe fereastră la prietenii ei. Aceștia se uitau în jos la ea, dar din unghiul ei părea că ieșeau drept dintr-un perete din spatele geamului. Hemi se întindea cu stăruință prin fereastră.

— O clipă, zise ea.

De cealaltă parte a camerei, pe zid, se afla SubArma.

Deeba păși de-a lungul podelei de ciment, prietenii ei îndemnând-o să se grăbească. Se simți nefiresc de sensibilă, băgând de seamă fiecare trosnitură de sub picioarele ei și din pereții din jurul său. Auzi bâzâitul becului.

Când își strânse mâna în jurul mânerului de lemn al SubArmei aflată pe perete, își adunase toate puterile, așteptându-se să fie grea de ridicat. O ridică.

Era mai ușoară decât se așteptase. O cântări în mână, examinând-o.

Era pătat și acoperit de rugină. Smuci de butoiașul aflat la mijloc. Acesta se învârti.

Deeba încă putea auzi un bâzâit, dar acum nu mai era sigură că vine de la bec. Rămase nemișcată și ascultă. Își închise ochii. *Aș putea să adorm,* gândi ea.

Zgomotul venea din spatele ușii. Puse o mână pe lemn. Niște sunete înfundate veneau din camera,

sau coridorul, sau orice ar fi fost în spatele ei. *Aș putea s-o deschid și să eplorez puțin,* îi trecu prin minte. *Dacă în acest loc se află SubArma... cine știe ce altceva s-ar mai putea afla aici? Poate că dincolo se află o grădină. Sau un dormitor. Sau un telefon... aș putea să sun din nou acasă!*

Își duce încetișor mână către clanță.

Ceva o sâcâia. Se opri și se întrebă ce ar putea să fie. Nu putu să-și dea seama ce era în neregulă.

— Deeba, auzi ea, pentru a doua oară, din câte-și dădea seama. Întoarce-te.

Se întoarse, curioasă, iar acolo se aflau prietenii ei, privind în jos, într-o parte, prin fereastră, făcându-i semn.

* * *

Imaginea de cealaltă parte a ferestrei tremura din cale afară de violent, iar Deeba își dădu seama că fereastra aproape se eliberase. Cu un tremur rece, își veni în simțiri. Fusese într-un fel de reverie.

— Haide! strigă Hemi. Dă-i drumul ușii!

Chiar în timp ce zise asta, Deeba văzu unul dintre picioarele Ferestrei Negre bălăbănindu-se în sus, eliberat de legături. Acesta trase afară scândura înfiptă în ochiul de geam.

Fereastra se trânti.

Deeba vedea fețele terifiate ale prietenilor ei, dar nu-i mai putea auzi. Totul părea că se mișcă cu încetinitorul. Deeba își ridică mâna, și azvârli cu toată forța SubArma.

Marele pistol se învârti prin aer, traversând camera, către fix centrul unuia dintre ochiurile de geam. Sticla se făcu țăndări, iar fereastra zvâcni.

Deeba fugi.

Urmări cum, la început, Hemi încercă să apuce pistolul, apoi Obaday, apoi Jones și ființele rostirii, în timp ce acesta trecea spre UnLondra. Se ducea *drept în sus* către ei, iar la sfârșitul traiectoriei sale se oprea și se întorcea la ea.

Ea se afla la jumătatea drumului înspre fereastra spartă, când zări încă unul dintre picioare eliberându-se.

Deeba și SubArma, aceasta din urmă inversându-și traiectoria, goneau una înspre cealaltă. În timp ce ajunse la marginea zimțată a sticlei, Deeba văzu unul dintre toiegele episcopilor apărând de nicăieri, agățând pistolul de garda trăgaciului și smucindu-l de-acolo, revolverul făcându-se nevăzut.

Deeba își puse mâinile la ochi, țipă, și se aruncă prin fereastra spartă.

Își simți părul periat de ciobурile de sticlă încă aflate în toc. Își ținu în continuare ochii închiși. În timp ce trecea prin fereastră, gravitația se

schimbă iarăși în jurul ei, brusc înălțându-se, nu scufundându-se, și fu prinsă de mâini de nădejde.

— Deeba! Deeba! Ești bine! Te-ai întors!

Prietenii ei se strânseră în jurul ei, iar ea își deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat? zise Hemi. O luaseși complet razna!

— Habar n-am, spuse ea. Cred că visam într-un fel. Era ceva în camera aia, care... Unde-i fereastra? strigă ea.

— S-a dus, zise Jones.

Era la câțiva metri distanță, unde o trimisese Skool cu un șut atunci când se eliberase. Acea fereastră-păianjen rănită se târa cât mai departe de momeala distrusă. Se întoarse șchiopătând în umbrele din jurul catedralei Webminster. Deeba își potoli bătăile inimii.

— Aproape, zise Deeba, *aproape* că-mi pare puțin rău pentru ea.

Își îmbrățișă pe rând prietenii, incluzându-i, spre bucuria evidentă a lor, și pe episcopi. Legănându-se de capătul toiagului lui Bon se afla pistolul. El îl învârti ostentativ.

— Am *pus* mâna pe el, spuse Deeba.

Se strânseră în jurul SubArmei.

— Este uimitor, zise Hemi.

— Pare antic, zise Obaday.

— Cineva chiar a reușit să aducă ceva înapoi, zise Bon.

— Un 'naut de succes. N-am crezut nicicând că am să-l văd, zise Bastor.

— Nu este încărcat, zise Jones. Unde sunt gloanțele?

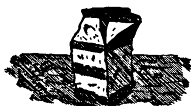
Tăcerea se așternu deasupra lor.

— Pardon? spuse Deeba.

— Eu... el este... făcu Jones, ezitând sub privirea ei. Arătă înspre pistol. Este... descărcat... Gloanțe?

— Muniție, zise Deeba. Sigur.

Și leșină.

76

Sălășluitorii din fum

Deeba se jucă cu indiferență cu resturile ei de mâncare.

După ce leșinase, prietenii ei, cloncănind frenetic în jurul ei, căzură de acord că oboseala și stresul o doborâseră. Părea să nu aibă consecințe negative.

Episcopii aduseră de-ale gurii, scaune și o masă, dintr-o casă golistă din apropiere, și se așezară să mănânce în fața catedralei. Era prima masă caldă pe care Deeba o avusese de multă vreme, și cu toate că era un picnic bizar, amestecat — ouă, cartofi, salată, curry, ciocolată, fructe, măsline și spaghete — o făcuse să se simtă mai bine, cel puțin fizic.

În schimb, nu era niciun semn de îmbunătățire a dispoziției, nici din partea ei, nici din partea prietenilor ei. Conștientizarea faptului că, după toate prin câte trecuseră pentru a lua SubArma, le lipsea un component vital, îi cufundase pe toți într-o stare teribilă, contradictorie.

— Trebuie să ne întoarcem, repetă Jones, încruntându-se la resturile de supă.

— Ești nebun? spuse Obaday. Nici măcar nu știm unde se află gloanțele.

— Trebuie să fie în aceeași cameră ca și SubArma, zise Jones. Se înțelege de la sine.

— Asta-i complet plauzibil, zise Episcopul Bon, chiar în timp ce Episcopul Bastor spuse „Nu putem presupune asemenea lucru." Se fixară cu privirea.

— Deeba nu se întoarce acolo, spuse Hemi.

— Nimeni nu-i cere să o facă, zise Jones. Mă voi duce eu.

— Este prea riscant, zise Obaday.

— Nenorocita asta de armă n-are nicio valoare fără ele! zise Jones.

— Cum am putea să punem mâna iar pe fereastră? zise Hemi.

— Este o insectă, nu un filosof! strigă Jones. O vom prinde iarăși în capcană.

Și tot așa se învârti discuția aprinsă, repetându-se în bucle. Deeba rămase într-o tăcere posomorâtă, așa cum o făcuse de la început, învârtind la întâmplare SubArma. *Păianjenii nu sunt insecte,* gândi ea, dar nu zise

nimic. Își închipuise că această corectare nu ar fi fost chiar bine primită la acel moment.

Frecă mânerul neted al SubArmei, deschise cilindrul rotativ după cum îi arătase Jones, și se zgâi pentru a mia oară, i se păru ei, în cele șase cămăruțe goale. Încă o dată, Deeba încercă să-și amintească dacă văzuse vreun glonț — sau orice altceva — în camera din spatele Ferestrei Negre.

Și încă o dată, trebui să recunoască — amintirile ei din acele momente erau încețoșate, iar ea nu putea să fie sigură. Dar nu credea să fi văzut ceva.

Moona strălucea peste masa de la miezul nopții și peste pânza de păianjen care se umfla. În lumina ei cenușie, Deeba văzu un micuț șir de furnici traversând masa, dând de la una la alta bucățele de mâncare, de-a lungul liniei, și scormonind printre rămășițe.

Prietenii ei continuau să se certe. Deeba îi ignoră.

Încercă să-și dea seama cum se încărca pistolul. Deeba ridică o boabă mare de strugure și-i dădu drumul la întâmplare într-una dintre incinte. Sări când văzu că o furnică se afla pe degetele ei.

Furnica o luă din loc, urmând dâra de zeamă în sensul acelor de ceasornic în jurul marginii cilindrului, și se strecură preocupată într-una din găuri.

— Ieși de-acolo, bombăni Deeba, și scutură SubArma. Scoase din buzunar o bucată de hârtie, pe care o răsuci și împunse cu blândețe după furnică.

Hârtia rămase înțepenită în locaș, chiar când furnica se strecură pe sub ea și direct în gaura următoare. Deeba înjură.

Încercă să ademenească furnica afară cu câteva granule de zahăr de pe masă, împrăștiindu-le pe marginea cilindrului. Apoi, cu o bănuială bruscă, se linse pe deget. Granulele nu erau de zahăr ci de sare.

Deeba înjură din nou și râse fără să fie deloc amuzată de situație. Pur și simplu nu-i ieșea nimic așa cum ar fi trebuit.

Prietenii ei își continuau schimbul de replici acide. Deeba ridică de jos una dintre cărămizile sparte, de când făcuseră fereastra care servise drept momeală, iar acum zăcea dată la o parte, de prisos. Își gravă în cărămidă inițialele, cu furculița, trimițând mici fărâme din ea pe masa din fața ei și înăuntrul SubArmei.

Ciondăneala o exaspera deja. Oftă, învârti pe deget un fir de păr și îl smulse pentru a se juca cu el, îl răsuci cu năduf într-un mic ghemotoc și îi dădu drumul în interiorul mecanismului. Cu un pufnet de nerăbdare închise cilindrul, cu furnica în continuare înăuntru, și învârti de el, urmărindu-i huruitul, apoi îl opri plesnindu-l.

— Asta n-are niciun sens, anunță ea. Tăcură cu toții din gură. Nu ajungem nicăieri așa.

— Ar trebui să facem imediat ceva, zise Jones.

— Ce am putea să facem? spuse Deeba. Răsuci pe toate fețele SubArma. Suntem sleiți. Ai dreptate — chestia asta stupidă n-are nicio valoare fără gloanțe. Dar și ceilalți au de asemenea dreptate — nu ne mai putem întoarce acum.

— Provăzătorii și Unbrellissimul ne vor da de urmă cât de curând, zise Hemi.

— Știu, dar ce putem face? spuse Deeba, vrând de fapt să spună *sunt prea sleită.* Poate luăm mâine autobuzul până la Pământurile Vorbărețe, și o să-i sun iar pe mami și pe tati, și o să mai câștigăm ceva timp cu efectul flegmă, și ne vom putea întoarce atunci, sau ceva de genul.

Încercă să rotească de cilindrul SubArmei, pentru a-l goli de nimicurile dinăuntrul lui.

Nu se clintea din loc.

Se încruntă și încercă din nou, fără să aibă succes.

— Jones, zise ea. Ai putea să deschizi ăsta, te rog?

— Ce i-ai făcut? spuse el morocănos, chinuindu-se cu el. E blocat.

— Nu i-am făcut nimic! zise Deeba, apoi ezită. Vroiam să văd cum funcționează.

Jones trase și răsuci de el, dar rămase în continuare închis. Îi aruncă o privire Deebei.

— Ce ai pus în el? spuse el. Toată lumea se uită la Deeba.

— Nimic. Doar... chestii, zise Deeba. Vroiam să văd cum funcționează. Ia dă-l încoace. Îl luă înapoi, și iar încercă, și iar nu reuși să-l deschidă.

— Ei bine, s-a rezolvat, făcu Hemi. Nu mai are sens să încercăm să facem rost de gloanțe, acum că SubArma-i stricată.

— Pot s-o repar! zise cu disperare Deeba. Lasă-mă o clipă numai.

— Deeba, spuse cu blândețe Obaday Fing, lăsându-și mâna peste butoiașul pistolului. Gata.

Ea îl privi, slăbind încleștarea cu care îl ținea. În acel moment se auzi un țipăt.

Ceva trecu în goană pe deasupra lor, cu un zgomot ca un stol de aripi grele. Se auziră câteva voci cum zbiară maniacal din înaltul cerului. În aproape aceeași clipă, Deeba auzi cuvintele „Șeful," „Mesaj," „Înăuntru," „De la," „Te duci" și „Tu," strigate de voci diferite, dar asemănătoare.

— Ce-a fost asta? zise ea, în vreme ce râsetele isterice și vâjâiturile se diminuară. Se auzi un scârțâit, sunetul unor bufnituri greoaie.

— Ce *e* asta? spuse Jones.

— Ar putea să fi fost asta... zise Episcopul Bon.

— ...Hex-ul? zise Bastor. Se uitară unul la celălalt.

— Transmițând ceva? zise Bon.

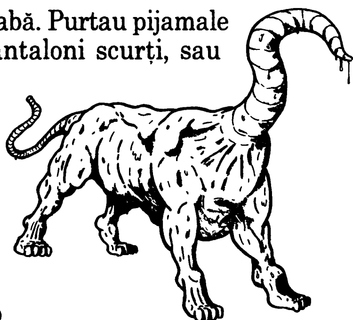
— „Mesaj de la Șeful... „ zise Bastor.

— „Tu te duci înăuntru." Cu cine vorbesc? spuse Bon.

Se mai auzi un țipăt.

Prin case se aprinseră luminile, iar oameni somnoroși, de toate formele, se iviră.

UnLondonezi panicați ieșiră afară în grabă. Purtau pijamale sau cămăși de noapte, sau tricouri și pantaloni scurți, sau absolut nimic. O luară la fugă cu toții, copii, adulți, bătrâni; animalele, oamenii, și toate combinațiile aflate *între animale și oameni* ale suborașului.

— Ce se întâmplă? strigă Episcopul Bon.

De după un colț de la marginea pieței, din întunericul de dincolo de marginile unduitoare ale catedralei Webminster, o siluetă enormă ieși greoi din noapte.

Părea să fie cleioasă și de o paloare bolnăvicioasă. Merse tiptil ca o pisică neîndemânatică. Trupul său era al unui leu durduliu, fără păr, dar capul era al unui vierme de pământ bezmetic. Își vârî nasul prin cărămizi, ciment și catran, transformându-le, printr-un fel de exsudație chimică, în mulci.

În spatele ei mai erau alte siluete, de același alb-murdar, punându-i pe fugă pe localnicii terifiați dinaintea lor. Păreau să tragă întunericul în urma lor. Deeba realiză că siluetele pășeau printr-un val de fum murdar care se împrăștia.

— Smogloditi! spuse ea.

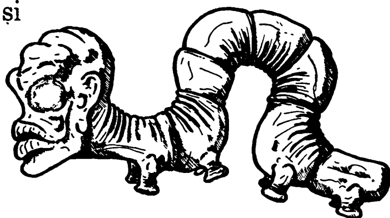
Aceștia erau foarte diferiți față de cei care-i făceau curte chestiei-Unstible pe când Deeba era în pericol de moarte. Aceia fuseseră mici și provizorii, trăind aproape de suprafața otrăvurilor. Pe de altă parte, aceștia erau mutanți din adâncurile Smogului, și erau imenși.

În spatele viermelui-leu se afla o prezență ca o față de om fără nas pe niște picioare butucănoase de omidă; ceva care zburătăcea cu o aripă de liliac și una de vultur; o gorilă cu doi ochi enormi, numai din pupile, în piept; și altele, o varietate imposibilă de forme imposibile. Toate erau fără de culoare. Toate ori aveau ochi mari, ori n-aveau ochi deloc, și nasuri-filtru, sau nări enorme, sau nici una nici alta.

Smogloditii rodeau, gherau sau sorbeau din clădiri, și chiar, văzu cu groază Deeba, din câțiva UnLondonezi prea înceti pentru a fugi din calea lor, fiind trași și dispărând, cu vaiete îngrozite, în Smogul vălurat.

— Revendică tot cartierul! zise Hemi.

Localnicii își luaseră tălpășița desperați, fără să apuce să ia foarte

multe lucruri cu ei. Câțiva își luaseră unbrelele, le deschiseseră îngroziți și le țineau ca pe niște scuturi.

— Toată lumea, mișcarea! țipă Jones.

Deeba apucă de plasele unui bătrân, ajutându-l până la marginea pieței. Skool luă la fiecare subraț câte-un evadat căzut pe jos, transportându-i în afara drumului. Deeba și prietenii ei se chinuiră să-i ajute pe UnLondonezi să scape.

— Trebuie să o tăiem de aici! strigă Hemi.

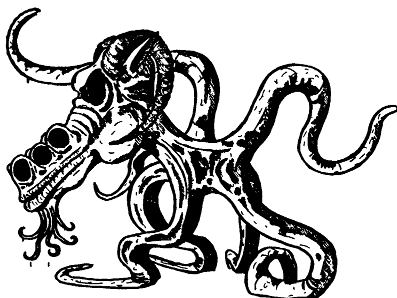
Smogloditii și Smogul dens pe care-l respirau veneau amenințător de rapid. Marginile exterioare ale Smogului ajunseseră la pânza de păianjen, care tremură ciudat. Din câteva tuneluri întunecate, picioare articulate de lemn trosniră.

Or să iasă afară, gândi Deeba. *Când Smogul o să intre, ele n-or să mai poată respira.* Din clipă în clipă, pe lângă monstruozitățile prădătoare și aburii înecăcioși, străzile aveau să se umple de ferestre-păianjen speriate. Localnicii nu mai aveau cum să scape.

Ea nu mai avea cum să scape.

— Deeba! strigă Hemi.

O chestie-capră smogloditică cu tentacule se năpustea asupra ei mult mai repede decât ar fi putut ea să fugă. Cu un țipăt desperat, își ridică mâinile.

77

Fructe

Deeba uitase că avea asupra ei SubArma. Nu-și dădu seama că o avea îndreptată înspre smogloditi, nici că apăsase pe trăgaci.

Se auzi un *POC!* extraordinar și o explozie de fum.

Deeba zbură înapoi, pe deasupra mesei, încă ținând pistolul, mâna usturând-o iar urechile zbârnâindu-i, de vreme ce de pe țeava SubArmei fusese tras ceva cu o mică flacără.

Imediat se auzi un huruit. Clădirile se zguduiră.

O plantă se înălță de sub caldarâm, făcând bucăți cimentul și trimițându-l în zbor.

Altele țâșniră din nimic, lângă și de sub ea, într-un tufiș, apoi într-un crâng și brusc în șiruri, cățărându-se pe marginile clădirilor și ale bornelor și înșurubându-se pe lămpi.

Deeba rămase cu gura căscată. În mai puțin de o secundă, strada fu umplută de rădăcini și de tulpini, mișcându-se atât de rapid încât aduceau a ceară topită, așezându-se în niște cioturi exagerate. Copaci se traseră cu vigurozitate în afară din nimic, se scuturară de praf și grohotiș, și fură instantaneu înalți, groși și foarte prezenți, umplând străzile și piața. De ei atârnau fructe.

UnLondonezii care, în urmă cu câteva minute o luaseră la sănătoasa pentru a-și salva pielea, stăteau nemișcați, holbându-se șocați. Deeba se ridică în oasele picioarelor și se uită la SubArmă. Merse împleticit înspre vițe.

— Deeba! zise Jones. Ai grijă!

— Este în regulă, spuse ea. Uite.

Vițele se răsuciseră și crescură într-o clipită în jurul smogloditilor.

Înfășurați în lujerii spiralați, atât de strâns încât păreau a fi fost mumificați, smogloditii erau imobilizați. Erau mai mult de o sută dintre ei, cu toții înghețați în pozițiile pe care le aveau atunci când Deeba trăsese acel foc.

Văzu acea chestie capră-calamar. Creatura o urmări în timp ce ea se apropia. Deeba era sigură că se încorda pentru a scăpa din strânsoare, dar

că nu putea să facă mai mult decât să facă să tremure strugurii care atârnau din bărbia ei.

În spatele ei, unde smogloditii fuseseră mai aproape unul de altul, vițele crescuseră împreunate, încolăcindu-se în înalturi de la creatură captivă la altă creatură captivă. Crescură în niște forme fantastice, lungindu-se peste monștri. Frunzele și fructele lor se scuturau atunci când smogloditii se zbăteau, dar asta era tot.

Deeba păși cu îndrăzneală pe aleile proaspăt acoperite de verdeață.

— Deeba! strigă Obaday, dar ea continuă să mai meargă puțin printre smogloditii prinși care o urmăreau cu privirea pe sub frunze. Culese o mână de struguri ce atârnau de cornul unei creaturi care se uita la ea cu furie.

— Arată de parcă ar fi fost un arbore de ani de zile, zise cartea minunându-se, de sub brațul lui Obaday. Un sens cu totul nou pentru cuvântul *mitralii*...*

Învolburându-se în jurul lor, Smogul părea confuz și panicat. Își scoase niște tentacule ca niște ochi de melc, care se coborâră din înalturi și examinară vițele și pe locuitorii lor captivi. Se răsuci într-un fel de vârtej și goni printre UnLondonezii strânși laolaltă, oprindu-se în fața Deebei.

Deeba își putea da seama că șovăia. Încet și provocator, ridică SubArma și o îndreptă înspre el.

Smogul se strânse tot de pe unde era împrăștiat, se scurse înspre o stradă dosnică și se făcu nevăzut.

— Doamne Dumnezeule, șopti Hemi.

Skool arătă înspre Deeba, înspre Smog, și iarăși spre ea.

— L-ai *pus pe fugă*! zise Obaday Fing.

Deeba privi SubArma. Din țeava pistolului încă se ridica fum. O mirosi. Mirosea a struguri.

UnLondonezii explorară într-o doară noua pădurice.

— Eu aș sta departe de ea, strigă Jones. Nu se știe cât mai este până or să dispară vițele.

— Mie-mi par destul de solide, zise Deeba. Și dacă chiar o să dispară, pun pariu că smogloditii n-or să rămână prin preajmă. Nu fără Smog.

Indivizi curioși, în haine de noapte, se apropiau. „Să fie asta...?" ziseră ei, și „Tu ești...?" Deeba îi ignoră.

— Tot nu vrea să se deschidă? spuse ea în timp ce Jones se lupta cu SubArma. Acesta scutură din cap și i-o dădu înapoi.

---

* n. trad. în engl. grapeshot / mitralii = sfărâmături, bucăți de oțel cu care se umpleau în trecut unele proiectile pentru tunuri și care se spărgeau imediat la ieșirea din țeavă

— Ești sigură că nu-ți amintești ce a intrat înăuntru? întrebă el. În ce ordine? Adu-ți aminte, se învârte în sensul opus direcției acelor de ceasornic.

— Nu chiar, zise ea. Cred că este un fir de păr de-al meu în următorul. Dacă nu cumva-i sarea... credeam că-i zahăr, vezi tu... Au mai fost și alte chestii...

Jones zâmbi și dădu din cap.

— Ei bine, dacă am fi știut, zise el, am fi putut încerca să facem un plan. Dar nu știu dacă l-am fi putut face, sau dacă ar fi avut vreo diferență. Știm că Smogul se *teme* de chestia asta, și nici nu-i de mirare..

— Ar trebui să-l folosești, zise deodată Deeba și-l îndreptă spre el. Jones se aruncă la pământ.

— Nu-l ține îndreptat spre mine! strigă el. Are piedica trasă?

Deeba îl ținu cu neîndemânare, răsucind de micuța siguranță spre care indicase el. Jones se ridică.

— Știi cum să-l folosești, spuse ea. Încă mă doare mâna. Nu știu ce să fac cu el. Ia-l tu.

— Nu știu cum să-l folosesc. Eu mă lupt corp la corp. Mai zbârnâi câte-un arc dacă-i nevoie, dar asta-i tot. Eu nu sunt un pistolar. De fiecare dată când vei mai trage cu el — dacă vei fi nevoită să tragi iar — va durea mai puțin. Asta este SubArma *ta*, Deeba. Sub nicio formă nu ți-o iau.

— Te auzi ce zici? Bătu din picior. Te porți de parcă aș fi Shwazzy. Nu sunt. Asta-i doar o armă, și ar trebui să o folosești.

— Chestia e că... zise Hemi. șovăind. Deeba văzu că el și ceilalți stăteau în spatele ei.

— Skool, spuse Deeba. Tu știi să te lupți. Îi întinse arma, orientată cu mânerul spre el. Skool ridică o mănușă și mișcă dintr-un deget *nu*.

— Chestia e că, zise Hemi, toți cam suntem de părere că tu te vei descurca cel mai bine cu ea.

Deeba se uită neajutorată la pistol. Venind dinspre mulțimea tot mai mare de gură-cască, auzi câteva frânturi șoptite:

„... a speriat Smogul... „ auzi ea, și „... Shwazzy... „

— Nu, zise ea imediat, întorcându-se către ei. Își puse SubArma la brâu. *Nu* sunt Shwazzy. Sunt complet nealeasă.

— N-are cum să nu se ducă vorba despre ce tocmai s-a întâmplat aici, spuse cartea.

— Știu, zise Deeba. Trebuie să mergem *acum*, chiar dacă este miezul nopții.

De fapt, nici nu se simțea atât de obosită pe cât ar fi trebuit.

— Ai dreptate, zise Jones. Trebuie să-ncepem să călătorim pe ascuns. Nu mai putem să luăm autobuzul acum... chiar dacă l-ar putea conduce

oricare dintre noi... Își ridică privirea, îndurerat, spre vehiculul care plutea deasupra capetelor lor.

Își coborâră vocile în vreme ce localnicii curioși se apropiau.

— Încotro acum? întrebă Hemi.

— Avem SubArma... e timpul să ne îndreptăm către Smog, zise Deeba.

Se făcu brusc liniște. Călătorii se priviră îndelung.

— Așa... pur și simplu? zise Hemi.

— Așa pur și simplu, spuse Deeba. Acel smoggler își va găsi drumul înspre cealaltă parte din el. Într-o zi, cel mult două, întregul Smog va ști. Și își va da seama că venim după el. Iar asta l-ar putea face să se miște.

— Îți aduci aminte ce spunea, Hemi? Când ne prinsese? Tot a încercat să-și adune forțele. De-asta a și așteptat, dar nu cred că mai are de gând să aștepte prea mult. Și nici noi.

Se uită la tovarășii ei de drum.

— Uite ce e, zise ea. *Trebuie* să mă duc. El mă vrea moartă. Mă vânează. Voi... Ezită. Voi nu sunteți obligați să veniți... Glasul i se stinse încet.

Jones părea calm; Obaday speriat; Hemi încântat și speriat. Era greu de spus cum se simțeau Skool, Cazan și Lovele, dar cu toții, fu ea brusc convinsă, erau determinați. Chiar și Smântânel se învârtea precum un câine care a zărit o pisică.

— Cred că vorbesc pentru noi toți, zise Hemi, când spun să termini cu asta.

Deeba zâmbi cu ușurare și încântare. Era mândră de ei, și de ea însăși.

— În orice caz, încă îmi datorezi bani, adăugă Hemi.

— În regulă atunci, spuse ea. Să mergem. Înapoi la fabrica lui Unstible. Mâinile sus, Smogule.

— Episcopilor, zise Deeba. Am putea să vă cerem o favoare?

— Desigur, draga mea, zise Bon.

— Orice, zise Bastor.

— Trebuie să fim siguri că nu suntem urmăriți. Și de asemenea... Când oamenii or să audă despre asta, or să pună întrebări. Oameni de afaceri cu planuri — Grija. Și... Provăzătorii. Și v-aș fi recunoscătoare dacă nu le-ați spune nimic.

Deeba era neliniștită. Provăzătorii erau cel mai puternic grup de vrăjitori și cărturari din suboraș, cu reputații clădite în generații întregi de studiu și apărare. Dar niciunul dintre episcopi nu păru câtuși de puțin surprins.

— Poți să contezi pe noi, zise Bon, făcând un mic gest de pecetluire a buzelor cu cheia-pană.

— Nu fi așa uimită, draga mea, spuse Bastor.

— Oricine care poate întrece în deșteptăciune Ferestrele Negre este al naibii de isteț. Dar oricine luptă împotriva Smogului este... ei bine...

— Un prieten al nostru.

— Fără alte întrebări.

Deeba dădu din cap, încet, cu recunoștință.

— Și ar mai fi ceva, spuse ea. Poate că asta este prima dată când Smogul nu a pus mâna pe un cartier pe care și-l dorea. Oamenii vor fi bucuroși. Spuneți-le să se bucure de struguri. Rânji. Dar dacă Smogul se întoarce... oamenii *nu ar trebui să se folosească de unbrelele lor*. Ar trebui să găsească alte metode.

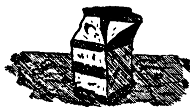
— Știu că n-or să vrea să renunțe la ele, pentru că funcționează și așa mai departe. Dar pe bune acum, vor fi mai în siguranță așa. Nu pot să se încreadă în lucrurile alea, și nici în șeful lor. Oamenii de pe-aici vă cunosc pe voi doi. Vor fi greu de convins, dar cu cât vor fi mai mulți, cu atât va fi mai bine. Promit.

Urmă o tăcere apăsătoare.

— Într-un fel destul de ciudat — zise Bon.

— — te credem, zise Bastor.

— O să vedem ce putem face.

78

Ochi în noapte

Deeba și tovarășii ei călătoriră prin cartiere ciudate, în lumina portocalie a felinarelor și strălucirea moonii pline.

O luară pe străzi dosnice, cățărându-se peste ziduri, trecând prin găuri de gard și prin case goale. Reușiseră să rămână nevăzuți, evitându-i pe puținii UnLondonezi somnambuli. Spre frustrarea Deebei, trebuiau să se oprească din când în când pentru a-l lăsa pe Skool să-i prindă din urmă, ghetele lui greoaie bălăngănindu-se impresionant de silențios, dar timpul pierdut a fost repede recuperat când Skool a dat la o parte niște chestii ridicol de grele care le blocau drumul. Odată, Jones a condus-o pe Deeba prin ceea ce ea crezuse că sunt trunchiuri de copaci, apoi dându-și seama că sunt de fapt niște picioare slăbănoage enorme care sprijineau casele, înghiontindu-se ușor unul pe celălalt.

— Haide! șopti Jones. Înainte ca vreunul dintre ele să se așeze.

Când prima spiră a SubSoarelui apăru deasupra orizontului ca o cocoașă de șarpe de mare, Deeba trebui să admită că până și ea avea nevoie să se oprească, iar ei găsiră o clădire plină cu nimic altceva decât cu praguri de uși și dormiră.

Când ieșiră afară în seara aceea, moona era un cerc perfect.

— Uită-te la ea, zise Hemi.

— Hai să nu mergem, spuse Obaday.

— Ai înnebunit? zise Deeba. Haide!

— Nu avem de ales, Fing, zise Jones. Trebuie doar să fim atenți. Totuși nu ar trebui să călătorim când e moonă plină, îi explică el Deebei.

— De ce nu?

— Ies afară tot felul de lucruri.

Trecură pe lângă o clădire adîl făcută în întregime din discuri de muzică. Mai era și un acvariu cât o casă de mare, plin cu pământ, prin care tot felul de rozătoare săpaseră tuneluri. De pe vârful unei costișe se uitară pe deasupra orașului, care era împestrițat cu lumini scânteietoare. Deeba putea să vadă kilometri întregi în depărtare, până la luminile Copacului de Noiembrie, Ochiul UnLondrei și turnurile înalte ale Stației Manifest.

Ici și colo, la distanță de câtiva kilometri buni, noaptea era frântă de luminile unor case în flăcări.

— Smogul, spuse Jones.

— Crezi că Smogul a pus toate focurile astea? întrebă Deeba. Unele dintre ele nici măcar nu se află pe lângă vreo mlaștină de smog.

— Ar putea fi Grija, spuse Jones. Aliații Smogului.

— Se mărește, zise Deeba. Pune focuri ca să tragă fumul. Încearcă să devină tot mai puternic pentru că știe că a sosit vremea războiului.

Chiar și acolo unde marile incendii fuseseră stinse, rămășițele încă au mai scos fum negru pentru un timp îndelungat.

— Trebuie să le stingă, zise Deeba, dar în cazul ăsta, hrănesc Smogul.

Ceva trecu în zbor pe deasupra lor. Se încordară, dar cerul era senin. Sunetul se auzi din nou.

— Ce-a fost asta? spuse cartea.

Jones își scoase bastonul de aramă.

— Nu văd niciun Smog, șopti Hemi. Dar ceva-i pe urmele noastre.

Alergară în josul unei alei îngustate de chestii-case. Era o zonă goală a UnLondrei, iar pașii lor răsunau gol prin străzile neluminate. Ciudatele zgomote continuau să se audă.

O luară la fugă în josul unei străzi secundare, împingându-l de la spate pe Skool, cotind cât de repede putură înspre drumurile înguste, întortocheate.

Prezențe rapide, hăituitoare, treceau ca o vijelie pe deasupra lor. Bipăiau și huruiau slab în urma lor, apoi păru că le dădură roată brusc, și se auziră venind din față.

Deeba dădu un colț și se opri uimită. De deasupra ei, din cerul nopții, se apropia un stol de lumini clipitoare verzi. Se învârteau și se răsuceau ca niște pești.

— Înapoi! Înapoi! le spuse tovarășilor ei, dar și mai multe lumini dădură colțul în spatele lor.

În timp ce se apropiau de ea, Deeba putu să vadă ce erau. Camere CCTV*, gonind prin aer ca niște mici avioane. Îi înconjurară pe călători, fiecare lentilă neagră întorcându-se spre ei. Deeba auzi hârâitul lor slab și mecanic de ajustare.

Călătorii ajunseră pe o alee micuță. Camerele se holbau fără milă la micul grup de exploratori. În special la Deeba.

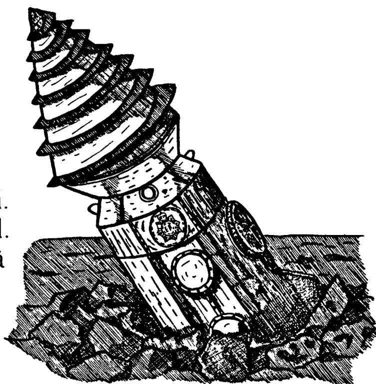
Deeba și prietenii ei o rupseră la fugă, dar era prea târziu. Camerele se țineau ca scaiul de ei și nu se puteau descotorosi de ele.

— Cine sunt? strigă Deeba în timp ce alergau.

— Ar putea să fie ale Provăzătorilor, zise Jones.

---

* n. trad. Closed-circuit television (CCTV) este denumirea dată folosirii camerelor video pentru a transmite semnal către un anumit loc și un număr limitat de monitoare. CCTV-ul este folosit deseori la supraveghere

Înjură. Ajunseseră într-un spațiu gol aflat între niște hale, cu numai o intrare sau ieșire, mult prea deschis pentru a se ascunde în el. Se uită pe cer după dirijabile sau girocoptere.

— Nu prea cred, zise Hemi.

Se auzi un huruit. Pământul se zgâlțâi. Toată lumea țipă, pierzându-și echilibrul.

În colțul terenului gol, cimentul vibră și se crăpă, apoi explodă, trimițând în aer bucăți mari de beton. Ceva masiv și ascuțit țâșni de sub el, șuierând.

Era un sfredel care se învârtea, de mărimea unei turle. În spatele lui se afla un mare vehicul cilindric, lunecând prin tunelul pe care îl săpase.

Dădu flashuri cu o lumină albastră. Ieși din pământ cu un sunet familiar de *nino-nino,* iar pe o parte a lui Deeba văzu că era împodobit cu blazonul Poliției Metropolitane.

Chestia săpătoare le tăie calea spre ieșire. O trapă se deschise cu zgomot. Doi bărbați își scoaseră în afară capetele, purtând căștile caracteristice, boltite, ale poliției Londoneze.

— Deeba Resham, strigă unul dintre ei. Ești arestată.

79

Întăriri constructive

Un alt chip cunoscut își făcu apariția pe lângă cei doi bărbați în uniforme.

— Ea este! țipă Murgatroyd. Ea este mica vrăjitoare! Prindeți-o, domnilor polițiști! Prindeți-o! M-ai legat, da? urlă el la Deeba.

— Domnule Murgatroyd, zise cu severitate polițistul mai înalt. Vă supărați? Așa nu sunteți de ajutor.

— Ar fi *trebuit* să-l omorâm, vedeți? scuipă Hemi.

Se deschiseră portaluri de lungimea ambarcațiunii. Deeba și prietenii ei se apropiară unul de celălalt în vreme ce polițaii își făcură apariția îmbrăcați în echipament folosit la rebeliuni.

— Domnișoară Resham, strigă polițistul care deschisese trapa. Eu sunt Inspectorul Șef Sunet. El este Inspectorul Mojic. Suntem din partea Corpului Polițienesc Special pentru Monitorizarea UnLondrei. Am dori să vă punem câteva întrebări.

— Pentru ce? zise Deeba.

— Știi prea bine pentru ce, mormăi Mojic. Pentru terorism.

— *Ce*? făcu Deeba.

Camerele CCTV roiră înapoi la vehiculul polițienesc.

— În regulă, în regulă, spuse Sunet. Mă voi ocupa eu de asta, Inspectore.

— Tu vii cu noi, fătuco, zise pe un ton batjocoritor Mojic.

— Ai auzit? țipă Murgatroyd. N-o să mai ieși în vecii vecilor din închisoare! O să ai parte de o extrădare de toată frumusețea!

— N-aveți de gând să vă opriți voi doi? bombăni Sunet. Ascultați, domnișoară Resham, îmi cer scuze pentru tot. Haideți doar să punem lucrurile în ordine...

— Eu *nu* sunt un terorist! țipă Deeba. Ascultă-mă — ei îl ajută pe Smog. *El* îl ajută. Au de gând să-l lase să pună stăpânire pe UnLondra, iar el este implicat în asta, și șefa lui, Rawley, ministrul mediului, iar tu îi ajuți!

— Cred că mă confunzi cu cineva care dă doi bani, zise Mojic. Cei trei bărbați se dădură jos din vehicul. Ai fost teri*fiat*, Murgatroyd? Murgatroyd dădu din cap cu înfocare. Deci s-a stabilit, fătuco: ești un teror*ist*. Îmi faci pielea de găină, și conform Articolului patruzeci și unu din Legea

Terorismului pe 2000, doar de atât am nevoie. Cred că a sosit timpul pentru puțină forță legală. Își trosni pumnii.

— Și prietenii ei! strigă Murgatroyd.

— Inspectore, domnule Murgatroyd, *destul*, zise Sunet. Nu avem jurisdicție asupra localnicilor, și atâta timp cât nu ne stau în drum, pe mine nu mă deranjează.

— *Numai dacă,* strigă Mojic, dacă nu cumvă mă înșel grav, *acela* nu-i Joseph Jones, de loc din Tooting, acum fără domiciliu stabil. Tu ești Londonez, băiete, iar asta înseamnă că al meu ești. *Luați-i!*

Șirul de polițiști începu să mărșăluiască înspre călători, cu bastoanele ridicate.

— Cum de te *cunosc*? zise printre dinți Deeba. Efectul flegmă...?

— Sunt câteva modalități de a-l ocoli, spuse Jones, dându-se câțiva pași îndărăt. Tipii ăștia nu i-au iertat niciodată pe conductori; și nici n-ar fi avut de gând să ne uite.

— Domnișoară Resham, o îndemnă Sunet în timp ce polițiștii se apropiau, cu fețele acoperite de măști, ascultați-mă. Știu că aveți anumite griji — sunt anumite grupuri pe care credeți că le-ați enervat — și vreau să vă asigur că *noi putem să vă protejăm*. El o privi insistent. M-ați înțeles? Lăsați-mă să vă ajut.

Ochii Deebei se făcură mari. *Protecție...?* gândi ea cu o săgetare bruscă de emoție.

— Sunt prea mulți, zise Jones îndârjit. Nu putem să scăpăm.

— *Cum rămâne cu familia ta ?* îi zise Sunet Deebei în vreme ce poliția se apropia lent. Nu vrei să te întorci la ei, eh? Privi cum se preschimbă, pe chipul ei, șocul în speranță. Știi, zise el încet, am o fată cam de aceeași vârstă cu tine. Nici nu pot să-mi închipui cum m-aș simți dacă aș ști că este aici jos. Îi întinse mâna.

Deeba privi în gol. Cuvintele lui îi reamintiră cu durere că familia ei *nu* se îngrijora de soarta ei, iar asta deveni brusc de nesuportat. Se uită la Sunet, acesta făcându-i semn să vină.

— Ah, ei, zise Mojic. Acei ceilalți trei dușmani ai statului, rezidenți la adresa ta. Dacă vor cauza vreo neplăcere, voi fi fericit să mă asigur de arestarea și detenția lor.

— Să-i lași *în pace*, țipă la el Deeba. *Nu poți...*

— In*spec*tore, *tacă-ți* gura, sâsâi Sunet. Domnișoară Resham, veniți în liniște, dați-mi voie să pun toate cele în ordine, și vă dau cuvântul meu — o să mă asigur că toată acea hârțogăraie despre mama și tatăl dumneavoastră se va pierde. Și nu te mai uita așa la mine! îi zise tăios lui Mojic, fixându-l până când asistentul său își coborî îmbufnat privirea. Niciunul dintre noi nu-și dorește asta, domnișoară Resham. Nici *tu* nu ți-ai dorit vreodată toată treaba asta! Știu că la mijloc e vorba doar de o mare neînțelegere, iar eu pot să remediez situația. Dă-mi voie să mă ocup de asta. Iar între timp vei fi în siguranță, în custodia noastră, și vei putea să-i vezi

pe mama și pe tatăl tău. Vom lua toate măsurile necesare pentru a ne asigura că sunteți protejați *cu toții*... și prietenul tău, de asemenea.

— Protecție... zise în cele din urmă Deeba. Sunet pocni din degete, iar polițaii se opriră din înaintat.

— Garantată, spuse el.

— Deeba... îl auzi ea pe Hemi, dar nu-i dădu atenție.

Aș putea să mă duc acasă, îi trecu ei prin minte. *Aș putea să-i văd pe mami și pe tati, iar ei își vor* aminti *de mine.*

— Te rog, îi spuse Sunet. Nu suport să văd o domnișoară așa drăguță ca tine în asemenea belea. Cu cât se lungește treaba asta acum, cu atât va fi mai greu să-i ținem pe părinții tăi departe de asta... Îi aruncă o privire lui Mojic, își rostogoli ochii și scutură din cap cerându-i scuze Deebei. Hai să mergem.

— Durează prea mult, zise Murgatroyd. Doar *pune mâna* pe ei —

— *Liniște,* îl întrerupse Sunet. Aceasta este o operațiune a poliției, iar eu sunt la conducere. Își întinse din nou mâna. Domnișoară Resham, dați-mi voie să vă duc acasă.

Acasă, gândi Deeba, cu un sentiment atât de dulce și de dureros că aproape scoase un sunet.

Cum ar fi dacă... își dădu seama că vroia să spună... *Cum ar fi dacă chiar aș face-o?*

Cum ar fi dacă m-aș duce cu el?

Dacă nu *mă întorc, îi vor lua pe mama și pe tata,* gândi ea desperată, aruncând o privire la trăsăturile neplăcute ale lui Mojic. *Și pe Hass! Nu pot să-i las să facă una ca asta... Și chiar dacă* aș putea *să scap de ei acum, s-ar putea să nu mai scap* niciodată... iar mama și tata vor fi în închisoare și nici măcar nu vor ști de ce, și vor uita de mine.

Gândul era mult prea înfricoșător. Se zgâi la Sunet, și încercă să nu privească înspre tovarășii ei.

Cum aș putea eu *să-l înving pe Smog?* îi trecu prin minte. *Chiar și cu Jones, Hemi și toți ceilalți. Este mult prea puternic. Dar cu tot guvernul și poliția protejându-mă... aș putea fi în siguranță.*

— Deeba, nu, zise Hemi cu un glas terifiat.

Ea nu se putea uita la el. Pentru câteva clipe fu liniște. Poliția aștepta.

— Îmi pare rău Hemi... spuse ea în cele din urmă, cu un glas micuț. Este vorba de familia mea... Este o cale înapoi... Și uită-te la noi. Uită-te la *mine.* Eu *nu sunt Shwazzy.* Nu avem nici cea mai mică *șansă* împotriva Smogului... Dar ei mă pot proteja. Și pe Zanna.

— Nu vezi ce încearcă să facă? spuse Jones.

— Amintește-ți ce a zise Smogul, spuse în grabă Hemi. Încă vine!

— Dar ei mă pot ține în siguranță, șopti ea.

— Haideți, domnișoară Resham, spuse Sunet cu blândețe. Să vă ducem acasă.

Este singura mea șansă, gândi Deeba. *Hemi, Jones, nu mă urâți, este singura mea șansă...*

Făcu un mic pas înspre polițiștii care așteptau, și îi zări chipul lui Jones. Tresări la vederea lui. *Nu pot să plec pur și simplu și să-i las să-l ia,* gândi Deeba. *Dar... dar dacă nu mă duc acum acasă, nu mai ajung niciodată.*

Deeba își luă privirea de la fața nemiloasă și îngâmfată a lui Mojic, uitându-se în schimb la Sunet. El încă își ținea mâna întinsă pentru ea, iar pe chipul lui se putea citi îngrijorarea. *Hai,* zise el abia perceptibil, iar Deeba veni.

Iar atunci, pentru o fracțiune de secundă, îl văzu pe Sunet plimbându-și ochii dintr-o parte într-alta și aruncându-i o privire lui Murgatroyd, în vreme ce Murgatroyd îl privi la rândul său. Doar pentru o clipită, dar expresia era de neconfundat.

Sunet și Murgatroyd tocmai împărtășiseră un moment de glorie.

Deeba se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară Resham? zise Sunet, cu același glas blând, dar Deeba îl ignoră și se uită cu groază la prietenii ei.

Privirea fugitivă a lui Sunet o făcu pe Deeba să accepte ceva ce deja știa.

Ei sunt aliați, pentru numele lui Dumnezeu, gândi ea. Rawley era cea care-i dăduse lui Sunet ordinele, iar Rawley era mână în mână cu Smogul. Acel Smog care încercase să o ardă de vie pe Deeba.

Ei sunt de partea *lui,* îi mai trecu prin minte. *Cu* toții! *Este un șiretlic! Sunet este cel care face promisiuni? Cel care avea de gând să-mi ia prietenii, iar eu l-aș fi lăsat? Cel care vroia să mă ia și pe* mine? *Ce prostie! Ei muncesc* cu toții *împreună.*

De ce m-ar proteja *ei?*

Ridică în ambele mâini SubArma, îl privi pe Sunet drept în ochi, și trase.

Un pocnet violent răsună. Deeba încercase ca de data asta să se țină mai bine pe picioare, dar tot nu se putu opri din a fi trântită pe spate.

Focul țâșni din SubArmă.

Din pământul din jurul polițiștilor se înălțară cărămizi. Se avântară în zbor, strat după strat, cu o iuțeală incredibilă, cărămidă, mortar, cărămidă și mortar în rânduri, ziduri apărând de nicăieri.

Se ridicară zbârnâind în fața polițailor năuciți, un zid mic, apoi un zid înalt, apoi o clădire înaltă, rânduri întregi ieșind la iveală cu un zgomot ca de floricele de porumb. Deeba zări chipul îngrozit al lui Sunet în vreme ce era împrejmuită.

În mai puțin de o secundă, curtea fusese umplută cu o casă înaltă, solidă, în care se aflau ofițerii de poliție și Murgatroyd. Vehiculul lor era puțin mai încolo, gol.

Pe zidurile clădirii se puteau vedea contururile ferestrelor, dar niciun geam nu era fixat în ele. Arătau de parcă ar fi fost acoperite cu cărămidă în urmă cu zeci de ani. O ușă era cimentată de sus până jos.

Deeba și însoțitorii ei se holbară. Cărămizile și țiglele erau crăpate și vechi. O scară de incendiu se încolăcea în jos, de pe acoperiș, balustrada ei din fier forjat fiind ornată și demodată.

Toți se uitară la Deeba. Până și Smântânel își întoarse năsucul înspre ea. Cu grijă, Deeba puse iarăși siguranța SubArmei.

— Cred, zise ea domol, că a intrat și puțină cărămidă în SubArmă, la urma urmei.

Se uită la tovarășii ei.

— Scuze pentru asta, zise ea încetișor.

Nu se referea la muniție.

— Este în regulă, spuse Jones, și-i zâmbi.

— Ar fi prins pe oricare dintre noi așa, zise Hemi.

— O să te ducem înapoi în siguranță. *Cu adevărat* în siguranță. Și, spuse Jones, o să te ducem înapoi la timp.

Deeba își lipi urechea de nou apăruta casă, dar nu putu să audă niciun zgomot. Își ținu privirea departe de prietenii ei, pentru ca ei să nu vadă cum se simțea acum, după ce a dat cu piciorul la posibilitatea întoarcerii. Cu toate că știa că nu fusese decât o cursă, ea se simțea în continuare ca și cum i s-ar fi luat ceva.

— Poate că toate camerele au uși blocate, reuși ea să zică. Dar în cele din urmă vor reuși să iasă. Și ați auzit ce au spus despre prinderea lui mami și lui tati...

— Stai o clipă, zise Jones. Alergă până la vehiculul scormonitor.

— Ei nu te-ar fi ajutat, șopti Hemi. Își puse mâna pe umărul ei. Te-ar fi *dat* Smogului, când ar fi terminat cu interogarea ta. Și familia ta ar fi pățit la fel.

— Știu, izbuti Deeba să spună. Chiar știu. A fost doar... prima șansă pe care am văzut-o de a mă-ntoarce... mi-a fost greu să refuz...

— Rosa-i cea care chiar știe să se descurce cu mașinăriile astea, zise Jones, agitându-se pe lângă tablourile de comandă de sub imensul nas spiralat al drăciei. Reuși să deschidă unul dintre ele și scoase un *aha* când văzu harababura de fire și cabluri care dăduseră pe-afară. Dar din experiență, continuă el, genul ăsta de lucruri nu prea se pupă cu motoarele. Chiar deloc.

Jones apucă un mănunchi de fire, strânse din dinți, și trimise un val uriaș de curent înspre măruntaiele metalice. Săriră scântei și se auzi un *bang* răsunător, iar de sub trapă și din țâțânile mașinăriei fumul începu să se ridice. Pe lângă asta, Jones mai smulse și o mână de fire prăjite, pe jumătate topite. Clipi și șovăi pentru o clipă.

— Acum, spuse el. Nu zic că asta nu se poate repara, dar le va lua ceva vreme, cred, chiar și după ce vor fi ieșit din noua lor locuință. O clipă de răgaz pentru cei pe care-i iubești, Deeba. Așa că să ne *folosim* de ea, să te ducem înapoi la ei, super rapid.

Se urcară pe scara de incendiu, pe acoperișuri.

În vreme ce urca, Deeba aruncă un ochi la mașinăria scormonitoare și se întrebă cât de des venea brigada secretă în UnLondra. Vehiculul nu trebuia doar să sape prin învelișul pământului, ci și prin Odd, prin membrana care despărțea orașul de suboraș. *Dacă m-aș cocoța în urma ei,* se întrebă Deeba, *în tunelul făcut de ea... oare aș putea să ajung până acasă?*

Dar chiar dacă ar fi mers — lucru de care se îndoia — Hemi avea dreptate. Era în continuare o capcană. Smogul tot ar fi venit după ea, și nu avea cine să o țină, nici pe ea, nici pe Zanna sau pe familia ei în siguranță, în afară de ea. Avea o sarcină de îndeplinit. Iar UnLondra avea nevoie de ea.

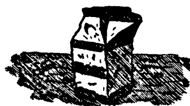
Deeba și camarazii ei coborâră în apropiere, într-un hățiș de străzi, nici cufundate în noapte, nici în zorii zilei, pline de cumpărători și de petrecăreți. Deeba își dădu seama că dusese dorul aglomerației.

Chiar și într-o asemenea zonă gălăgioasă, umplută de cântecele care veneau de la mai multe aparate audio diferite, cu UnLondonezii dansând în costumații chiar și mai uluitoare și mai colorate decât de obicei, Deeba putea simți o ușoară anxietate pe care nu o simțise când vizitase pentru prima dată suborașul. Mulți oameni aveau unbrele. Toți se priveau cu suspiciune.

— În curând o să iasă SubSoarele, zise Jones. Ar trebui să ne găsim un loc retras.

— Uite, spuse Hemi. Poți să o simți? Oamenii știu că se petrece ceva. Îi vezi pe toți, încordați? S-a dat de știre. Probabil că s-a răspândit zvonul despre ce ai făcut la catedrala Webminster. Deeba — oamenii poate că nu mai știu în cine să aibă încredere. Dar ei știu că se petrece ceva. Știu că se apropie o bătălie. Poate că unii dintre ei chiar iau în calcul faptul că vor trebui să aleagă de care parte sunt.

80

Rendez-vous

În vreme ce SubSoarele era sus pe cer, ei stătură la adăpost prin case goliste. Când ieșiră, merseră numai pe străduțe lăturalnice și se mișcară cât de repede putură, la insistențele stăruitoare ale Deebei. Semne de necaz erau peste tot. Suborașul devenea tot mai tensionat.

Pe străzi erau foarte puțini oameni, chiar și luând în considerare faptul că era noapte. Odată, în timp ce mergea mai în față să cerceteze, Jones dădu cu frenezie din mână, iar călătorii se ascunseră în negura unei alei, până când trecu un grup de binja, cu armele scoase, care urma un Provăzător pe care Deeba și-l aminti vag de pe Pons.

— Au trimis patrule, șopti Jones.

Într-unele din zone, străzile erau patrulate de localnici cu expresii încordate, care bălăngăneau arme improvizate și purtau armuri cârpăcite la întâmplare. Cei mai mulți dintre UnLondonezi știau că se apropie o luptă, dar încă nu știau care erau părțile combatante, nemaivorbind despre partea de care se aflau ei.

— Nu uita de Grijă, și de cei care sunt plătiți de ea, spuse cartea. Vor fi destui cei care se vor alinia de partea Smogului, când va veni clipa.

Ordinea începea să se năruiască: odată, în distanță, călătorii zăriră contururile capetelor girafelor în lumina moonii, departe de locurile lor obișnuite de vânătoare. Odată crezură că văd căștile specifice poliției Londoneze și se pitiră, până ce polițaii, dacă într-adevăr ar fi fost, ar fi trecut pe lângă ei.

— Ei erau? întrebă Deeba. Aceiași? Au reușit să scape? Dar niciunul dintre ei nu apucase să-i vadă prea bine: erau cu toții cu nervii întinși la maxim. Hai doar să mergem.

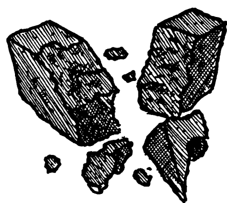
Hemi îi duse la o casă adîl, cu pereți excentrici din gunoaie multicolore.

— De unde știi că asta-i sigură? întrebă Obaday.

— E mai bine să evităm casele adîl evidente acum, zise Hemi. Nu vrem să intre peste noi chiar oricine. Dar acelea? El arătă înspre câteva mâzgălituri de lângă treptele de la intrare. Deebei i se părură la întâmplare. Este un semn al unei... ghilde locale, continuă el. Adăpost sigur. O să fie și ceva de mâncare; nu va fi supravegheată.

— Care ghidă? spuse Obaday.

— Ghilda cumpărătorilor extremi, zise Deeba, iar Hemi izbucni în râs. Se propti de ușă, se prelinse afară din hainele sale și prin intrarea în casă, o deschise din interior și își întinse mâna în afară pentru a-și primi îmbrăcămintea, înainte de a-i lăsa să intre.

Înăuntru, Deeba își rezemă capul de sticla fumurie a unei uși de cuptor care făcea parte din zidul adîl. Își odihni mâinile pe prăjitoare de pâine stricate, încastrate în mortarul prin care se putea vedea.

— Asta-i o *ascunzătoare de hoți!* icni cartea. Obaday își ridică privirea, înspăimântat. Dădu din cap, dându-și seama terifiat, deschise gura ca pentru a spune ceva — apoi întâlni privirea lui Hemi. Jumătatea de fantomă ridică o sprânceană.

— Oh... făcu în cele din urmă Obaday către carte. Taci din gură.

Casa de pe strada Unshrink se afla pe partea opusă a unui perete oficial de știri, pe care erau afișate titluri de genul *TOATE MERG BINE! FIȚI GATA SĂ VĂ RETRAGEȚI DIN ZONELE ATACATE!* și instrucțiuni de genul *ADUCEȚI LA CUNOȘTINȚĂ ORICE ACTIVITATE NEOBIȘNUITĂ SAU ORICE TINERI VIZITATORI LONDONEZI LA PROVĂZĂTORI! ACEASTA ESTE PENTRU PROPRIA VOASTRĂ SIGURANȚĂ!*

Ca și altele pe care le văzuseră, și acesta era mâzgălit cu contra-grafitti, de la mai mult de un singur grup. *S = A*, scrisese cineva. Fusese tăiat energic, iar lângă el fusese scris *PROVII S TRĂDĂTORI PROȘTI!* Deeba citi. Pe o bucată stătea scris *ALEASA E CEA MAI TARE!*

— Ca să vezi, oftă Deeba, trăgând cu ochiul la însemnări, pe sub o draperie. Cerul nu era chiar gol, autobuze aeropurtate scrutând cu reflectoarele. Zanna încă primește tot creditul.

Deeba se trezi în mormăieli, ridicându-se brusc, șocată, într-o cameră plină de fețe noi. Călătorii nu mai erau singuri.

Li se alăturaseră un mic grup de localnici, la fel de variat și de ciudat ca mai toate adunările de UnLondonezi, vorbind molcom cu Hemi și cu ceilalți, în vreme ce Skool ținea un ochi la ușă. O întâmpinară pe Deeba cu un entuziasm mare, deși silențios.

— Îmi pare grozav de bine să te întâlnesc, spuse o femeie solidă care purta o rochie făcută din aripi de insecte. Aș putea să văd SubArma? Bineînțeles, dacă nu-i peste poate...

— Ai ajutat-o pe sora mea, la catedrală, zise un bărbat mai scund decât Deebam dar mai musculos decât Jones. Am ținut să-ți mulțumesc.

— N-am idee ce se întâmplă cu Provăzătorii, zise o a treia persoană, care era înaltă și purta ochelari cu lentile groase, și al cărei sex Deeba nu i-l putu determina. Sigur, oamenii ca noi nu s-au văzut niciodată cu ochi

buni cu ei *în întregime*, dar mai demult îi înțelegeam. Dar acum, instrucțiunile lor nu au niciun sens.

— *Cine-s oamenii ăștia?* își întrebă Deeba printre dinți tovarășii. De ce se află aici?

— Zvonurile călătoresc mai repede decât o facem noi, spuse Hemi.

— *Cum?* zise Deeba. Nu vreau ca nimic să călătorească mai repede decât noi.

— Deja erau câteva zvonuri, spuse Hemi. Oamenii trebuie să fi fost îngrijorați de ceva vreme. Acum au ocazia să facă ceva în privința asta. Primii oameni de aici vor fi acei... cumpărători extremi, sau cei care-i cunosc, dar pun pariu, cuvântul se răspândește.

— Trebuie să ne descotorosim de ei, bombăni Deeba.

— De ce? zise Jones.

Deeba se zgâi la el.

— Ce? Ești cumva...? Dacă ei ne pot găsi, ne pot găsi și Provăzătorii! Trebuie să călătorim *repede* și *silențios*.

— Oamenii știu că ești în mișcare, zise Jones. Puțini — la început, doar oamenii cu ceva legături, precum cei de aici — te-ar putea găsi. Vor fi mai mulți. Ar putea fi câțiva în care să nu poți să încrezi, dar nu toți.

— Nu te panica, Deeb, zise Hemi. O ținu de umeri și o privi cu fermitate. Nu înțelegi? mai zise el. Știai că se apropie războiul. Cei de aici sunt aliații tăi. Chiar mai mult de-atât.

— Ei sunt trupele tale.

Încet, calmul inundă trupul Deebei. Se uită din nou la noii veniți. Puteau la fel de bine să fie proscriși. Câțiva dintre ei ar fi atras priviri lungi în Londra, iar cel puțin doi dintre ei ar fi transformat strada într-o scenă de investigații paranormale.

Aici erau doar localnici, și se aflau acolo pentru a *i* se alătura *ei*. Niciunul dintre ei, observă ea, nu avea vreo unbrelă.

Zâmbi cu băgare de seamă la Hemi, iar el îi întoarse zâmbetul.

— În regulă, toată lumea, zise ea. Camera se cufundă în tăcere. Într-un moment de panică, toate cuvintele i se opriră în gât. *Ei așteaptă!* gândi ea.

Anxietatea dură numai o clipă. Tuși și zâmbi.

— Vă mulțumesc pentru că ați venit. Vă mulțumesc pentru că v-ați alăturat. Dați-mi voie să vă povestesc ce se întâmplă.

Explicațiile mai degrabă întortocheate ale Deebei fură interceptate și cârmite de către Obaday și de către carte, și întrerupte de observații pline de furie și năduf din partea noilor veniți. Jones trasă o hartă în linii simple pe podea. Erau cel puțin două trasee evidente până la fabrica lui Unstible, iar ei nu aveau să-l urmeze pe niciunul dintre ele.

— Rendez-vous-ul este *aici*, spuse Jones. Nu spuse ce cale aveau să urmeze în cele din urmă.

— Și ascultați... zise Deeba. De acum înainte, oriunde v-ați duce, sau dacă veniți cu noi sau nu... spuneți oamenilor. Să nu se încreadă în unbrele. Să găsească alte modalități de luptă. Iar dacă Smogul vine să pună stăpânire peste o zonă, *să se lupte cu el.* Nu să renunțe pur și simplu, așa cum zic Provăzătorii.

Când părăsiră casa, Deeba văzu că grafitti-ul care făcuse modificări, fusese la rândul său modificat. În fața cuvintelor *ALEASA E CEA MAI TARE!* cineva adăugase un *NE-*.

— Ei ca să vezi, zise ea, încântată. Acum este corect.

Hemi roșea.

* * *

În acea noapte erau și mai multe focuri, și nave ale Provăzătorilor pe deasupra, și sunete de încăierări. Mai era o întunecime, chiar și mai adâncă decât cerul negru: Smogul, în diferite misiuni răuvoitoare. Călătorii se opriseră și o luaseră iarăși la pas, ascunzându-se și rupând-o la fugă, de multe ori.

De două ori, acele faruri de mașină, lipsite de trup, măturară fără pic de rațiune în jurul călătorilor, în timp ce ei se deplasau. *ÎNCĂ NU AI UNBRELĂ??* spunea grafitti-ul oficial. *MÂINE — BROKKENBROLL ȘI UNSTIBLE VOR ÎNMÂNA ULTIMUL LOT!!! APĂRĂ-TE ÎMPOTRIVA SMOGULUI!*

Deeba auzi grohăitul îndepărtat al smoglodiților, și răpăitul violent al bucăților de cărbune și al gloanțelor metalice.

— Atacuri mari în noaptea asta, zise ea. O să-i sperie pe toți, pentru ca și ultimii oameni să-și ia unbrele.

— De ce nu trimite unbrele după tine? șopti Hemi. Ar putea să umple străzile cu ele.

— Nu poate, spuse Deeba. Dacă oamenii le-ar vedea făcându-și de cap prin tot locul, și nu ar ști de ce, ar deveni suspicioși. Brokk are nevoie ca toți să se încreadă în el, într-un mod strigător la cer. Chiar până-n ultima clipă.

Când veni dimineața, cerul nu se lumină atât de mult pe cât ar fi trebuit să o facă.

— Ce-i asta? snifăi Hemi. Aerul era înțepător, cu un miros care nu era chiar de la arderi.

— Sunt gaze de eșapament, zise Deeba. Precum cele scoase de mașini. Pun pariu că vin din Londra. Murgatroyd trebuie că a ieșit din casa aia și s-a dus direct la șefa lui... Au dat la maxim acele hornuri. Să îngrașe Smogul. Ei știu că este pe cale să înceapă ceva.

— Astăzi împart ultimele unbrele, zise Hemi.

— Iar Smogul va porni ultimul său atac, spuse Deeba. Cu doar unbrelele care să-i protejeze, oamenii vor face orice le va spune Brokkenbroll. Iar asta înseamnă că vor face tot ce le dictează Smogul.

— Dacă nu ne punem de-a curmezișul, spuse Hemi.

— Deci, zise Deeba. Să ne asigurăm că ne vom pune de-a curmezișul.

Fură nevoiți să se oprească atunci când se lumină de-a binelea, dar desigur că nu putură să adoarmă. Îi ascultară pe UnLondonezii panicați, prin pereții ascunzătorii.

— Lovele, Cazan, le făcu semn Jones. Vreți să mergeți înainte, și să înmânați un bilețel? Pentru a pregăti lucrurile?

Deeba îi privi cum pleacă. Își miji ochii — era ceva ciudat la cele două ființe ale rostirii, gândi ea, ceva schimbându-se în aspectul lor, ceva nu în întregime acolo. Își scutură capul. Trebuia să fie din pricina nervilor. Înnebunise de nerăbdare. Verifică și reverifică ce avea în rucsac, fără niciun motiv. Le șopti părinților ei, și își imagină răspunsurile lor, până când Jones veni să-i spună că sosise timpul.

Vârful SubSoarelui de-abia se cufundase sub linia orizontului, când Jones făcu semn călătorilor să se lase pe vine, în spatele câtorva pubele. Arătă înspre cer.

Cu mult deasupra lor, se putea vedea un bărbat într-o barcă cu vâsle legănându-se sub un balon. Întinse un băț, la capătul căruia se afla o coardă metalică de zece-doisprezece metri lungime și un cauciuc în flăcări.

— Prostul ăla nebun pescuiește! sâsâi Obaday.

— Smog! De-abia puteau să-i audă vocea bărbatului. Smog! Vino și ia-l! Am o propunere!

— Ce încearcă să facă? șopti Hemi.

— O afacere, spuse cartea.

— Mi-ar face plăcere să discut diferite opțiuni cu tine, strigă bărbatul. Eu sunt cu Grija, dar nu sunt... în întregime fericit cu mersul lucrurilor.

Dintr-o mlaștină de smog aflată la câteva străzi depărtare, un stâlp de nor se ridică. Hăpăi cu nesaț firișoarele de fum care ieșeau din cauciuc, urmând poteca în sus, de-a lungul cerului. O bășică mare de Smog hăpăi cauciucul în flăcări.

— Bravo, să-l savurezi, spuse bărbatul. Se uita peste marginea bărcii sale, iar vocea îi tremura. Și, și aș vrea ca tu să analizezi următoarele opțiuni. Sunt dispus să pun pe picioare și să conduc, sub termenii *tăi*, cel puțin două fabrici alimentate de gunoaie, cu înțelegerea că noi doi am fi parteneri...

Două vrejuri de fum se ridicară din masă, până la nivelul bărcii, și-l privira pe pescar. Deeba aproape că-l putu auzi înghițind în gol de acolo.

— Oh nu, expiră ea.

— Nu putem să facem nimic, zise Jones, grav. Nu te mișca. Nu-l putem lăsa să ne vadă.

— Deci... zise bărbatul. Ce zici?

Smogul trase cauciucul, undița și bărbatul peste barcă. Omul scoase un urlet în timpul căderii. Smogul îl înghiți. Deeba nu îl auzi prăbușindu-se. Poate că Smogul îl duse cu el, într-o gheară de noroi aeropurtat, în vreme ce dispăru înapoi în fortăreața sa.

— Suntem condamnați, îi șopti Deeba lui Hemi în vreme ce își târșâiau picioarele. Nu putem să ne luptăm cu aia.

— Nu vorbești serios, șopti și el. *Nu vorbești.*

Deeba nu răspunse. *Am putea la fel de bine să renunțăm,* se gândi ea. Se uită la SubArmă și aproape că râse. *La ce e bună asta?*

Încet, Deeba deveni conștientă de un zgomot. Un vacarm șoptit.

Jones îi conduse printr-un district de depozite, clădiri adîl, și ciudatele clădiri „una de felul ei" ale UnLondrei — în formă de sticlă, radiatoare, pe lângă garduri ca niște cuie răsturnate cu susu-n jos.

Făcură o ultimă cotitură, iar acolo era fluviul. Deebei i se tăie respirația.

Nu era priveliștea apelor sale întunecate, sub luminile și stelele mișcătoare, cea care-i luase răsuflarea. Nu era extraordinara, ciudata, adunare de bărci care se înghesuiau la marginea docului. Nu erau siluetele fantastice ale podurilor și ale clădirilor de la marginea apei, care păreau a fi decupate și lipite pe cer. Nu era nici măcar zărirea lui Lovele și a lui Cazan, care stăteau cu o mândrie evidentă de fiecare parte a unui bărbat din port, grizonat, așteptând.

Erau toți ceilalți.

Trebuie să fi fost mai mult de o sută de oameni pe doc, așezați în mici grupuri. Cu toții se uitau la Deeba.

— Ți-am zis eu că se duce vorba, zise Hemi.

Erau bărbați și femei în uniforme și în zdrențe. Erau oameni care nu prea erau umani, iar alți câțiva care nu erau umani deloc. Văzu un bărbat și o femeie în aceeași uniformă de conductor pe care o purta și Jones. Mai era cineva care purta hainele bibliotecarilor extremi. Erau animale, și chiar alte două ființe ale rostirii.

— Joe Jones, spuse bărbatul de lângă Lovele. Acesta era mai în vârstă decât Jones, mai mare, cu păr lung, cenușiu. Îi strânse mâna lui Jones.

— Bartok Flumen, spuse Jones.

— Ți-am primit înștiințarea, zise Flumen.

Despături bucata de hârtie. Deeba citi ce scrisese Jones.

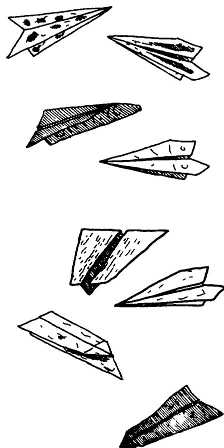
Bartok! scria. *Bărci te rog! Multe. Joe Jones.* Asta era tot.

— Bărci, spuse Flumen, și indică spre ambarcațiunile strânse lângă zidul fluviului. Ridică o sprânceană către cei adunați în jurul lui. Nu mi-ați spus că aduceți atât de mulți prieteni, zise el.

— N-am știut, spuse Deeba.

PARTEA A VIII A

Noaptea luptei

81

Un serviciu naval special

Deeba le zâmbi UnLondonezilor care așteptau. Aceștia purtau cu ei arcuri cu săgeți, bâte, câteva arme cu aspect ciudat. Stând pe un acoperiș și privindu-i de la înălțime, Deeba zări un mic grup, una dintre persoanele din grup stând degajată, cu brațele încrucișate.

— Alergători p'acoperișuri, zise Deeba, încântată. Le făcu cu mâna. Nu e un pic cam prea sus pentru voi? spuse ea. Ei rânjiră.

— Ne-a luat ceva să ne obișnuim, spuse unul.

— O groază dintre prietenii noștri s-au opus, spuse un altul. Ziceau că nu poate ieși nimic bun din părăsirea Tărâmului Acoperișurilor. Dar când am auzit veștile... ei bine, a trebuit să venim.

— Deci în sfârșit ați făcut-o? Ați venit pe acoperișuri *adevărate*?

— Este *înfricoșător* aici sus! Dar, vremuri desperate, nu-i așa? Tu ești Deeba. Inessa Scarărea bănuia că tu trebuia să fi cea despre care auzea atâtea. Ei bine, la început credea că era vorba de Shwazzy, dar apoi și-a schimbat părerea când a auzit mai multe. Îți transmite salutări. Noi am vrea să venim... să luptăm alături de tine.

Deeba simți nevoia să se întoarcă cu spatele. Se simțea copleșită la vederea micii armate.

La oareșce distanță de grosul voluntarilor, stătea o gașcă pâlpâitoare de fantome din Wraithtown. Păreau a nu se simți în largul lor.

— Oh Doamne, zise ea. Hemi, este bărbatul de la consiliu! Poate chiar *a văzut* ce era pe ecran.

— Și i-a adus și pe alții, spuse Hemi.

Merse țintă înspre ei și începu să discute cu fantoma dolofană și cu ceilalți. Birocratul zâmbi jenat. Deeba le văzu gurile estompate, spectrale mișcându-se, fără să audă nimic. Îl văzu pe Hemi dând lămuriri asupra oamenilor, vorbind cu o voce pe care acum o auzea, acum n-o mai auzea. Hemi rămase acolo, vorbind cu autoritate.

— Nu înțeleg ce fac ei, bombăni cineva. N-ar putea să facă nimic, nici dacă ar vrea.

Deeba se uită urât la femeia care vorbise. Aceasta păși ostentativ înspre fantomele adunate și se opri lângă Hemi. El o prezentă, și cu toate că ea nu putea să audă fiecare cuvânt pe care el îl zicea, îi urmări buzele și, când

părea să fie momentul potrivit, întindea mâna și dădea noroc de parcă ar fi putut simți mâinile spectrale care îi erau întinse.

— Mai sunt și alții pe drum, zise el.

— Am vrut doar să vă mulțumesc din inimă pentru că ați venit, spuse ea. Mă bucură foarte mult faptul că sunteți aici.

— Este chiar și mai mult fum, zise ea. Mai multe focuri. Smogul încearcă să se împrăștie. Și mai sunt și aburii care se ridică din hornuri. Asta probabil că-i mâna Grijii, care, pentru a-l ajuta, aprinde cuptoarele.

— Avem nevoie de o diversiune-două, spuse Jones. N-are niciun sens să-ncercăm să dăm năvală cu toții —

— Jones!

Înghețară cu toții. Apropiindu-se de ei prin spatele mulțimii, era un Provăzător, câțiva bodyguarzi binja mergând în fața ei.

Jones făcu un salt și dădu să pună mâna pe armă, dar Provăzătorul își ridică mâinile și zise „Stai, stai!"

Era Lectern. Aruncă un ochi la carte, care era în brațele lui Hemi.

Pentru mai multe clipe fu liniște. Alergătorii p'acoperișuri, bibliotecarii și ceilalți priveau încordați. Lectern părea extrem de stânjenită. Tomberoanele experte în arte marțiale priveau de sub capacele lor de-abia ridicate.

— Carte, o salută cu rușine Lectern.

— Ai venit să lupți? spuse cartea.

— De fapt, zise Lectern, am venit să-mi cer scuze. Și să mă alătur vouă.

— Unii dintre noi au devenit suspicioși de la o vreme, zise Lectern. *Sugestiile* lui Brokkenbroll au început să semene tot mai mult cu niște ordine, și nu aveau pic de sens. Iar Unstible nu vroia să lase pe niciunul dintre noi să-i dea o mână de ajutor cu studiile sale. Nici măcar nu ne lăsa să-i vedem notițele. Asta-i sarcina noastră! Dar, acum câteva zile, spuse ea, Brokkenbroll ne zice că ar trebui să luăm în calcul *abandonarea Gropii Maldărului de Cuvinte*. Că este mult prea costisitoare pentru a fi ținută în siguranță. Că ar trebui să lăsăm Smogul să o ia.

— Sau, zice el, o altă opțiune ar fi să punem chiar noi câteva focuri, sau să incendiem o fabrică veche sau ceva, și poate să *ajungem la o învoială* cu Smogul! Zice că are multe legături care iau în calcul ceva de genul ăsta! Ei bine... Ea îi privi.

— Așa că ai început să-ți amintești ce ziceam eu, spuse Deeba. Lectern încuviință din cap. Nu o putea privi în ochi pe Deeba. Numai tu ai venit?

— Știu că mai sunt și alții cărora nu le place ce se întâmplă, spuse Lectern. Unii dintre ei ar putea fi chiar pe drum. Dar nu am știut cu care dintre ei să mă risc să vorbesc. Așa că atunci când am auzit o discuție despre

ce se petrecea, eu doar am... pășit de pe Pons. Mi-am pus urechea la pământ, am ascultat să descopăr unde te-ai putea afla.

— Deci se duce vestea un pic cam prea mult, mormăi Deeba. Ar trebui să ne mișcăm rapid. Ceilalți știu?

— Până acum trebuie să-și fi dat seama că am plecat, dar m-am asigurat că nu ne vor urmări.

— Iar ceilalți sunt loiali lui Brokkenbroll? întrebă Jones.

— Unii. Mulți dintre ei... se mint într-un fel, că se încred în el.

— Luptătorii binja?

— Aceștia sunt singurii în care știu că poți avea încredere.

— Cum rămâne cu Mortar?

Ea îi privi cu tristețe.

— El e cel mai rău dintre toți, zise încet Lectern. A fost prieten cu Unstible atâta amar de vreme, încât n-ar pleca urechea la nicio critică. Iar partea haioasă este că devine *tot mai agresiv* și *mai prostește* pro-Unstible, cu cât Unstible devine mai viclean. O ține gaia-mațu' despre cât de grozav merg lucrurile și despre cum o să repare Unstible toate cele iar Smogul o să-și ia tălpășița. E ca și cum ar ști că se petrece ceva rău, și trebuie să-și dovedească lui însuși că nu știe.

— De fapt, este doar slab de înger, zise ea. N-are cum să nu-ți pară puțin rău pentru el.

— Mda, zise înverșunată Deeba. Se gândi la Miștο, la Rosa, la cei de la catedrală, și la alții din întreaga UnLondră. Ba are cum.

Câteva dintre ambarcațiunile din port erau atât de vetuste, încât părea că le-ar fi stat bine într-un muzeu; pe altele erau agățate panglici și sfori, că mai că aduceau cu niște animale zburlite, plutitoare, multicolore. Deeba văzu una care nu avea doar la prora o figură sculpată, ci o întreagă carcasă cu animale, femei, scheleți, bărbați și figuri geometrice, toate din lemn.

Dar acestea nu erau potrivite pentru o misiune secretă.

Niște forme se ciocneau pe sub apă. Erau ciudate și dizgrațioase, cu geamuri în poziție oblică înspre capete, și în poziție laterală de-a lungul părților laterale. Îi luă puțin Deebei să-și dea seama că se uita la învelișurile de tablă și sticlă ale unor mașini scufundate, răsturnate, și făcute impermeabile.

— Ce-i aia? zise ea, arătând înspre cea care se afla cel mai aproape de ei.

— Se numește ɐ̯uıṡɐɯ, zise Jones.

Cele patru făgașuri unde se aflaseră roțile erau acum adăposturi pentru vâsle. Nu arăta de parcă ar fi fost cea mai rezistentă ambarcațiune, dar era greu de detectat și observat de departe.

— Care-i a noastră? întrebă Deeba.

— Călătorim cu stil, zise Jones, și arătă înspre una care sigur fusese cândva caroseria unui Rolls-Royce sau a unui Jaguar ori a unui Bentley, sau ceva de genul ăsta.

— Deci asta este o... Deeba încercă să-și amintească cum o spusese Jones. ... o ɐuıșɐɯ? Nu, nu așa era...

— Este o ɐuıșɐɯ, zise Jones.

— O... ănișam? Nu pot să pronunț.

Cel mai ușor este să te apleci și să zici „mașină."

* * *

— Prin apă, să stați ghemuiți, rosti Jones armatei strânse. Și să nu înaintați prea rapid. Avem nevoie ca toată lumea să arate ca niște gunoaie. N-are niciun sens să evităm podurile dacă ne prind în apă.

— Vi s-a spus tuturor unde ar trebui să mergeți. Vrem să dați năvălă pe front, și — dacă reușiți să treceți — ne vom întâlni înăuntru. Vor fi apărări. Nu încape-ndoială despre asta. Probabil că destule. Așa că fiți gata să luptați din răsputeri.

Oamenii așteptau. După o tăcere stânjenitoare, Jones o înghionti pe Deeba și își înclină capul.

Deeba ezită.

— Eu nu trebuia să mă aflu aici, zise ea. La început am vrut doar să mă întorc acasă, dar nu am putut, din cauză că știți-voi-cine ar fi venit după mine. Și întoarsă în locul din care am venit, nu aș fi putut să fac nimic în privința asta. Așa că *a trebuit* să rămân și să lupt, cu toate că asta a fost o nebunie.

— Chestia aia vrea UnLondra — și cine mai știe ce altceva? Este o otravă cu minte — *n-ați vrea* să vă aflați aici dacă ar ajunge să conducă. Din păcate, unii oameni au trecut de partea greșită.

— Dar voi nu ați trecut. Noi nu am trecut. Luptați pentru UnLondra. Și știți ceva? Și eu. Vreau să ajung acasă, și trebuie să opresc chestia aia să nu vină după mine, așa că mă duc eu după ea... dar acesta nu-i singurul motiv. Sunt aici pentru UnLondra, de asemenea. Își dădu seama că asta era adevărat. Voi — noi — suntem ultima speranță a UnLondrei.

— Nu cerem foarte mult, zise ea în cele din urmă. Doar să trăim în suborașul nostru. Un Lun Dun!

Nu era un mare discurs. Dar cumva, rostit într-o noapte atât de apocaliptică, lângă fluviul înspumat, sub un cer străbătut de luminile mașinilor zburătoare, ale stelelor și ale focurilor hrănitoare de Smog, inspira.

— Un Lun Dun! Mulțimea știa că nu putea să riște strigând, dar șoptiră cu entuziasm, și aproape că era o lozincă.

Deeba nu-și dădu seama decât peste câteva clipe că spusese suborașul *nostru* și că fusese sinceră.

— Chestia asta are un nume? zise Deeba în vreme ce se așeza pe o bancă aflată între ceea ce fuseseră cândva uși de mașină, acum întoarse cu susul în jos și sigilate.

— Ar trebui, spuse Hemi. Altfel ar purta ghinion.

Tovarășii ei căzură pentru o clipă pe gânduri, și deodată începură să vină cu propuneri, în același timp.

— *Pană-Zic-Eu?*

— *Floare Mândră de Argint?*

— *QV-66?*

— Nu, zise Deeba. Aceasta este *Mișto & Rosa.*

82

Talmeș-balmeșul

În vreme ce Jones și Skool trăgeau la vâsle, Deeba băgă de seamă că cerul era mai întunecat, mai pătat de Smog ca niciodată. Deeba era convinsă că acele fâșii se vor strânge, în mare parte, deasupra fabricii lui Unstible, acela fiind și locul spre care se îndreptau.

Una câte una, ǝlıuıșɐɯ începură să traverseze fluviul cu un pleoscăit abia sesizabil. Lectern și trei dintre luptătorii binja se îngrămădiseră alături de Deeba și de tovarășii ei în *Mișto & Rosa.* Un grup de ambarcațiuni dispuse în săgeată le urmă. Fantomele își făcură drum, pășind și plutind pe deasupra suprafeței apei, apărând și dispărând.

Ceea ce fuseseră parbrizul și ferestrele, se aflau acum sub nivelul apei, iar Deeba privea prin ele dâra maronie lăsată în urmă. I se păru că aude zgomote de luptă în vânt.

— Nu-mi sună prea bine, spuse Hemi.

Venind de pe țărmul pe care tocmai îl părăsiseră, Deeba auzi trilul unei păsări.

Se întoarse brusc să se uite. Jones se opri din vâslit și privi prin telescop. Înjură cu patimă.

Ivindu-se în fugă de după colțul unui depozit, era o siluetă familiară, purtând o vestă de modă veche și pantaloni kaki, și ghete mari. În loc de cap, avea o colivie, în care cânta o păsărică.

— Domnule Cavea! zise Deeba sărind în sus, zdruncinând periculos ɐuıșɐɯ. Își flutură mâinile cu entuziasm pe deasupra capului, iar Yorick Cavea îi întoarse salutul, fără a-și micșora pasul. Dar am văzut cum a fost mâncat!

— Acela era doar vehiculul său, zise cartea. Trebuie că și-a luat unul nou.

— Ce cântă? Ce cântă?

Cavea ajunsese la ǝlıuıșɐɯ care încă nu se lăsaseră la apă și le împinse de zor înspre fluviu.

— Zice... „Repede," spuse cartea. Zice: „Ei se apropie."

Nimeni de pe țărm nu părea să-l înțeleagă pe Cavea. Unul sau doi chiar îl îmbrânciră.

— Prea târziu, zise Hemi.

Lectern scoase un țipăt.

Figuri mascate ieșeau la iveală pe docuri, mergând la pas pe urmele lui Cavea. Luminile felinarelor se reflectau în ochelarii lor de protecție. Tot felul de tuburi zăngăneau și zornăiau din căștile lor și din sacii de pe capetele lor. Deeba auzi fâsâitul gazului care era revărsat în tuburi.

— Dependenți de duhoare, spuse ea. Cu sutele.

UnLondonezii care încă se mai aflau pe marginea fluviului se holbară pentru o clipă cu groază la armata care se apropia, apoi se luară la întrecere înspre apă.

— Încet, mult prea încet, spuse Jones. N-or să reușească!

Nu putură cu toții să se lansese pe apa Smeath-ului înainte ca sclavii Smogului să-i fi ajuns din urmă. Prima linie de dependenți de duhoare deja ridica furtunurile, pregătindu-se să-și împroaște dușmanii cu flăcări sau otrăvuri. Armata Deebei era cu mult întrecută numeric.

Flumen și alți câtiva pășiră în față, agitând chei franceze și scânduri. Alergătorii p'acoperișuri făcură tumbe înspre marginile acoperișurilor, cu arzătoarele pregătite. Dar aceste eforturi brave nu puteau decât să încetinească cu câteva secunde marșul fără de remușcări.

— Sunt osândiți! zise Jones, îndurerat.

— Nu, nu sunt, spuse Deeba. Vocea ei devenise brusc dură.

— *Toți cei care nu sunt dependenți de duhoare!* strigă ea cât o ținură plămânii.

— *Lăsați-vă-n jos chiar acum!* Jones, prinde-mă.

Fiecare Alergător p'acoperișuri, bibliotecar, pietar, ființă a rostirii, nomad, aventurier, și explorator cu cap de colivie se lăsă la pământ, oferindu-i Deebei o vedere clară asupra hoardei de dependenți de duhoare. Ridică SubArma și trase.

Reculul o azvârli pe spate, dar de data asta Jones era acolo, în spatele ei, pe metereze, cu forțele strânse. În fracțiunea de secundă a pocnetului, Deeba încercă să-și aducă aminte ce se afla în butoiaș.

— *Furnică?* se întrebă ea. *Sare?*

Lumina pâlpâi scurt din țeavă, iar dependenții de duhoare înghețară. Preț de una, două, trei secunde, fură cu toții nemișcați, iar rebelii își ridicară privirea din locurile în care stăteau ghemuiți. Apoi, armata Smogului începu să tremure, iar măștile lor să se umfle.

— Ce nai... zise Obaday.

Căștile dependenților de duhoare se mișcară. Sacii care le acopereau fețele explodară ca niște baloane bulbucate. Plesniră, și dintre fâșii țâșniră metri întregi de păr.

— *Ah...* asta *era,* gândi Deeba.

Degeaba se traseră de păr dependenții de duhoare, acesta creștea și iar creștea, țâșnind din scalpurile lor ca niște cascade. Perciunii și bărbile erupseră prin cusăturile măștilor lor, și prin marginile ochelarilor. Brusc, claiele de păr împinseră în afară tuburile fixate în căști, înfundându-le atât de tare încât numai firișoare de Smog mai reușiră să scape.

Atacatorii tremurară sub povara bruștei mlaștini flocoase. Se prelinse din capetele lor într-un talmeș-balmeș încâlcit și unsuros. În doar câteva secunde, ei deveniseră doar niște căpițe care se târșâiau printr-o stradă acoperită de păr. Câte-un braț, picior sau câte o cască spintecată se mai ivea din acea încâlceală, dar nimic n-ar fi putut să iasă din ea.

Aliații Deebei se ridicară încet în picioare și se holbară, nevenindu-le să-și creadă ochilor.

Cu puțină fudulie, Deeba suflă fumul de la capătul SubArmei ei. Strâmbă din nas la mirosul urât de păr pârlit.

* * *

— Zice că asta a fost grozav, spuse cartea, traducând ciripitul lui Yorick Cavea.

Cavea își deschise colivia-cap, iar pasărea zbură pe deasupra fluviului și i se alătură Deebei pe *Mișto & Rosa.*

— Atât de bine-mi pare că ești aici! spuse Deeba. Cum de ne-ai găsit? De unde ți-ai luat... Arătă vag înspre corpul uman de pe țărm. Cavea fluieră.

— Zice că în ultimele câteva zile, toată lumea vorbește despre Shwazzy și despre ce face ea. Și mai zice că alții îi corectează pe aceia și le zic că nu-i vorba deloc de Shwazzy, dar chiar și așa, tot face ceva. Ne-a tot căutat. I-a interceptat pe dependenți și și-a dat seama că veneau după noi.

— Yorick, colega, zise Jones în timp ce vâslea. Ciocu' mai mic.

Pasărea fluieră mai încet.

— Smogul atacă pe mai multe fronturi, traduse cartea, iar Unbrellissimul zboară din loc în loc, dând ordine unbrelelor să-i apere pe oameni în toiul luptelor.

— Mda, făcu Deeba. Să-i apere atâta timp cât se retrag, pun pariu. În vreme ce Smogul ia tot ce-i poftește inima.

— Păi da, dar se pare că unii oameni spun că nu vor să plece, și încearcă să-și folosească unbrelele pentru a riposta. Așa că Brokkenbroll trebuie să le dea iarăși ordine să se împotrivească celor care le poartă. Spunându-le tuturor că e pentru binele lor, și că trebuie să lupte umăr la umăr.

Era, își dădu seama Deeba, un război foarte confuz. Privi în urmă la giganticul ghem de păr care se zvârcolea pe docuri. Cavea fluieră.

— Zice că trebuie să plece. Nu vrea să-și lase corpul nepăzit în noaptea asta. Zice noroc, noroc, și iar noroc.

Micuța pasăre zbură în cerc, iar Deeba îi trimise bezele. Apoi zbură înapoi, pe deasupra suprafeței fluviului, la trupul și colivia sa.

Procesiunea de mașini cu susl în jos înaintă de-a lungul unui fluviu plin de obstacole. Hemi viră pe lângă epave de nave scufundate, pe lângă piese de artilerie vechi, afundate pe jumătate, și pe lângă tot felul de ciudățenii și copaci amfibii cu rădăcinile fixate în sedimentul de pe fund, cu frunzele ieșind din apa neagră și foșnind pe ambarcațiunile care treceau pe lângă ele.

83

Ruinat

Una câte una, ǝlıuıșɐɯ ajunseră la țărm, și fiecare echipaj porni pe străzi. Era mai puțin de un kilometru până la fabrică.

În curând, numai *Mișto & Rosa* mai rămăsese în apă. În albia fluviului, Deeba zărise capetele unor tuneluri, aflate deasupra și dedesubtul nivelului apei. Marginile lor erau pline de mâl, clipocind în vreme ce chestii ca niște șopârle se strecurau afară din dedesubturile suborașului.

Fantomele din jurul lor dispărură încetul cu încetul, până când nu mai putea fi zărită decât câte-o pereche ocazională, transparentă, de ochi. Deeba se simțea foarte expusă în fluviu.

— Acum i-acum, murmură Jones, privind peste umăr, cârmind-o pe *Mișto & Rosa* încet, înspre o întunecime care se dovedi a fi o poartă de ecluză, după câte își dădu seama Deeba. Ducea într-un canal îngust care tăia drept prin adâncurile suborașului, în spatele șirurilor de clădiri din cărămidă, adîl și magie.

— Unde mergem? șușoti Deeba.

— În canale, spuse Hemi.

* * *

Pereții din ciment erau atât de apropiați, încât vâslitul era dificil.

Casele erau ridicate chiar pe malurile apei. Unele dintre ele erau interconectate și formau un tunel, ferestrele lor mari înălțându-se deasupra canalului. Pârghii și gușeuri se ițeau din ziduri, și lanțuri vechi se legănau. Uși de lemn se ridicau din apă.

— Este blocat, zise Deeba.

— Este o ecluză, spuse Jones.

Se cățără afară din *Mișto & Rosa* și acționă un mecanism aflat pe zăgaz, deschizând nițel poarta de intrare pentru ca apa să se scurgă. ɐuıșɐW înaintă înspre o altă poartă. Jones o închise pe prima și o deschise pe a doua. De această dată, nivelul apei crescu.

— Pas cu pas, spuse Jones, până sus, pe străzile lăturalnice.

Ecluzele continuară, până la o întindere îngustă, liniștită de apă. *Cred că acum suntem cu mult deasupra fluviului,* gândi Deeba.

— Toată lumea, liniște, șușoti Jones, arătând spre ferestrele din spatele caselor care îi mărgineau.

— Cred că ei au alte griji pe cap în momentul ăsta, zise Deeba.

De pe străzile de dincolo de clădiri, puteau auzi strigăte și alergături.

Prin parbrizul lui *Mișto & Rosa*, Deeba văzu niște fire de iarbă ridicându-se din beznă și bătând în partea metalică de dedesubt. Deeba își lipi fața de geam pentru a le urmări, apoi se trase repede pe spate.

— S-au mișcat, spuse ea.

Chestiile acelea plutiră în jurul lor. Trecură pe lângă ei în niște insulițe mici. În timp ce Deeba le privea, una dintre ele *tremură* și își întinse un cârcel pentru a apuca un gunoi care era în treacăt. Îl trase înăuntru — era un stârv de pește putrezit — și cocoloșul mâlos de iarbă tremură iar.

— Aia este iarbă-de-mare-tremurătoare, zise Lectern. Nu-ți băga mâinile-n apă.

— Până aici ne-a fost, spuse Jones, trăgând înăuntru vâslele. Prea îngust. Va trebui să vă trag de la țărm...

Se opri. Casele erau înălțate chiar pe mal. Nu putea să-i tracteze.

Skool ridică o mănușă.

— Skool...? zise Obaday Fing.

Skool luă în primire frânghia prinsă de partea din față a lui *Mișto & Rosa*. Apoi, cu o fluturare, Skool bătu ostentativ pe sticla și pe bronzul căștii de scufundător și păși de pe prora ambarcațiunii direct în apă. Se scufundă atât de repede încât se auzi un *shloop*, iar Skool se făcu nevăzut.

Frânghia se duse la fund în mijlocul unor inele concentrice de apă. Pâlcuri de iarbă-de-mare-tremurătoare plutiră încoace să inspecteze perturbarea, iar Obaday le puse pe fugă. „Skool!“ strigă el.

Se auzi un ciocănit în parbrizul răsturnat. Ivită din bezna mâloasă, o mănușă bătea în geam.

— Acolo! spuse Deeba.

Apa era prea murdară pentru a vedea bine prin ea, dar Deeba putea să distingă brațul lui Skool și o umbră masivă care trebuia să fi fost sfera de alamă a căștii. Skool își alătură degetul mare și arătătorul, semn că *totul era bine.*

Obaday și Deeba întoarseră gestul. Mâna lui Skool dispăru, iar după câteva clipe frânghia se întinse în față, iar ɐuịșɐɯ începu să se miște. Pentru un timp îndelungat, singurul lucru care se auzi fu doar gâlgâitul înaintării ei.

Iarba se dădu la fund, investigând intrusul, dar Skool nu se lăsă intimidat. De câteva ori, ghemuri zdrențuite de iarbă-de-mare-tremurătoare se ițiră la suprafață.

— Acolo. Jones indică spre acoperișuri. În jurul unei curburi din canal se înălța un horn de cărămidă, vălătuci negricioși revărsându-se din el. Pe o parte a hornului, pe la jumătate, se afla un orologiu.

— Fabrica lui Unstible, spuse Deeba. Își aduse aminte de prima dată când fusese acolo. Parcă se întâmplase totul în altă viață.

— Intrăm prin spate, zise agitată Lectern. Ar trebui să fie o rampă de încărcare acolo.

— Trebuie să fim cu ochii-n patru, spuse Jones. Asta este fortăreața lui Unstible. El și Brokkenbroll au cu siguranță aliați dispuși aici.

Zăgazul dădea înspre o curte părăsită, în spatele fabricii, pe care creșteau pâlcuri de meișor. Deeba privi în sus la cărămida roșie și la ferestrele acoperite cu șipci de lemn, bătute-n cuie, prin care nu răzbătea pic de lumină. Într-un colț, o ușă era întredeschisă. Din acest unghi, i se părea că se uită la o frântură din Londra.

În vreme ce barca se apropie, plutind în derivă, ceva se mișcă pe lângă ușă. O umbrelă ruptă sări-n sus. Cu mișcările ei de deschidere și închidere, pline de efort, se înălță și își pierdu urma.

— Ne-a văzut, zise Deeba. Trebuie să ne mișcăm.

Bătu în parbriz. Casca lui Skool apăru de dedesubt. Obaday îi făcu semn.

— Ce-i aia? zise Lectern.

Ceva întunecat îi dădea târcoale lui Skool în apă, în mici zvâcuri, atingându-i costumația din piele cu niște filamente ca niște degete subțiri.

— Doar nițică iarbă-de-mare-tremurătoare, zise Obaday.

— Uite încă una, spuse Deeba.

Deodată, apărură mai multe, iar Skool le izgoni cu niște mișcări atât de viguroase pe cât îi permitea apa. Ființele rostirii săriră agitate în sus și-n jos, iar Cazan arătă înspre ceva cu toate mâinile sale.

Ceva se mișca în spatele lui Skool. Niște membre ca de sfoară se năpustiră din beznă și se încolăciră în jurul picioarelor, mâinilor, pieptului și căștii lui Skool. Nu se auzi absolut niciun sunet.

— Nu! strigă Obaday, lipindu-și mâinile de geam.

Un morman de iarbă ieși din noroi și îl acoperi pe scufundător, strat după strat, trăgându-l pe Skool în întunecime, în afara vederii.

— Iarba-de-mare-tremurătoare, zise Deeba. L-a prins!

Se împrăștiară cu toții pe țărmul cimentat. Se aplecară deasupra apei atât cât îndrăzniră, rostind printre dinți numele lui Skool.

— Eu intru-n apă, zise înnebunit Obaday, scotocind prin geantă după o armă, negăsind altceva decât o oglindă de mână grea.

— Nu! zise Deeba. Asta nu-l va ajuta.

Scufundară scânduri și funii în apă, dar pentru câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Apoi, la suprafață începură să apară bule de aer. Canalul

tremură și se revărsă, un pumn înmânușat, acoperit de ierburi, perforând apa.

— Acolo! zise Obaday.

Lupta din adâncuri a fost brutală. Pâlcuri de iarbă-de-mare-tremurătoare ieșeau la suprafață sub formă de gheare și guri temporare, pentru ca mai apoi să se afunde din nou.

Ghetele grele ale lui Skool se ridicară lovind într-un unghi uimitor, printr-o îngrămădeală de ierburi de apă.

Cu o putere enormă, Skool începu să se ridice din adâncuri, zbătându-se, îngreunat și tras în jos de ierburi. Dar bucăți de iarbă-de-mare-tremurătoare zvâcniră de-a lungul apei, alertate de zarvă. Se adunară, săriră, și-l traseră pe Skool în jos. Deeba putea auzi, fremătând, zgomotul slinos al ierbii-de-mare-tremurătoare.

Deeba își scoase SubArma de la brâu.

— Feriți-vă, zise ea. O ascultară cu toții.

— Repede, spuse Obaday.

— Nu ai... nevoie de aia? zise Lectern, dar toți o ignorară.

Numai una dintre mâinile lui Skool mai era ridicată acum, și în timp ce Deeba păși înspre margine și ținti în apă, biciuri de ierburi se încovoiară din adâncuri, trăgând-o odată cu ele.

Deeba trase.

Se auzi o bufnitură răsunătoare și se zări o flamă. Se clătină, dar de data asta, Deeba nu căzu.

Aerul era plin de mirosul prafului de foc, și de asemenea, își dădu seama Deeba, de mirosul *mării. Ce se-ntâmplă?*

Apoi văzu ce se întâmpla în canal. Apa clocotea, spumega, apoi se schimbă brusc, acoperindu-se de valuri și de o spumă albă care zgudui bărcile și împroșcă pereții.

SubArma trăsese cristalul de sare. Apa proaspătă — deși murdară — a canalului fusese transformată, cât vedeai cu ochii, în saramură.

Apa părea să fie tulburată. Încerca să imite marea. Deeba era sigură că auzise un pescăruș, undeva, pe deasupra capului. Valurile se spărgeau de parcă canalul ar fi căpătat brusc flux, lovindu-se de *Mișto & Rosa.*

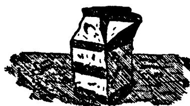
Pentru metri buni de fiecare parte, Deeba putea să vadă unde se îmbinau noile fâșii de ocean cu apele obișnuite. Marginile liniei de întâlnire erau perfect îmbinate.

Bulgări de iarbă-de-mare-tremurătoare se ridicară la suprafață. Tremurăturile lor nu semănau deloc cu mișcările lor neplăcute dar sănătoase de unde își trăgeau numele. Una câte una se opriră din zvâcnit.

— Ce se întâmplă? zise Deeba.

— Asta se întâmplă atunci când soiul de apă dulce a ierbii-de-mare-tremurătoare ajunge brusc în... mare, spuse Lectern. Se uită înfiorată la SubArmă. *Orice ar fi, întotdeauna își folosește bine gloanțele,* se gândi Deeba. *Nici nu-i de mirare că este așa o legendă.*

Urmă un val neașteptat de mare, iar apa se revărsă peste zidul de ciment, aruncându-l pe Skool la picioarele lor, acoperit de ierburi muribunde, cât se poate de zăpăcit.

84

Dintr-o parte într-alta a curții

Din fabrică se auzeau zgomote.

— Cred că au auzit SubArma, zise Deeba.

— Repede, spuse Jones. Să intrăm înainte ca ei să ajungă aici.

Dar înainte ca ei să străbată măcar jumătate din ogradă, ușa se dădu în lături. Cu o boare formată din gaze, moarte și haine în putrefacție, cu mișcări împleticite, din clădire începură să iasă smombies.

Împreună cu Lectern și cei trei binja, rebelii erau o mică gașcă de dimensiuni decente. Dar smombii erau de două ori pe-atât.

Cadavre cu priviri furioase se îndreptau, bălăbănindu-se și clătinându-se, în direcția lor. Firele de fum care se încolăceau afară din gurile, urechile și ochii lor îi făceau să pară de parcă ardeau mocnit.

Luptătorii binja pășiră în față, răsucindu-și nunceagurile și bețele. Cu câte-o tumbă, se aruncară în luptă.

În câteva secunde, împărțeau lovituri cu picioarele și cu pumnii în trupurile smombiilor. Dar în ciuda măiestriei luptătorilor binja, morții vii erau niște adversari redutabili, întăriți de Smogul care-i controla. Hăcuiau și zdrobeau și continuau să înainteze.

Jones se alătură busculadei, dar curentul lui fu zadarnic.

Skool încercă să le tragă câțiva pumni, enormi, dar atât de lent că până și mocăiții smombi puteau să-i evite. Deeba ridică SubArma, dar nu putu să țintească de prietenii ei.

Apoi, pe când părea că smombii câștigă teren, Hemi își duse mâinile la gură și țipă.

Sau cel puțin, păru să țipe. Deeba nu putea auzi niciun sunet.

Dar în aerul din jurul lui, începură să apară niște siluete vagi. *Fantomele!* Deeba uitase de ele. Acestea ieșiră invizibilitate. Erau cu siguranță mai multe decât atunci când porniseră la drum.

Unele dintre ele purtau costume antice, altele — croieli cu un aspect nu mai vechi de câțiva ani.

Toate erau încruntate și agresive. Își ridicară pumnii ca niște boxeri și se avântară prin aer înspre smombi.

— Dar ele nu pot să atingă nimic! zise Deeba.

— Ți-am spus că nu punem stăpânire pe corpuri? zise Hemi. Sunt câteva excepții. Dacă altcineva a făcut asta prima dată, lucrul corect este să iei trupurile înapoi.

Una câte una, fantomele își întinseră brațele ca niște plonjori și se aruncară în smombi. În vreme ce femeile și bărbații morți erau pătrunși, se poticneau și se opreau, începând să se smucească. Ici și colo, mâini de fantomă ieșeau din piepturile și spinările smombilor și zburau iar înăuntru, cărându-le smombilor la pumni cu nemiluita, făcându-i să se clatine pe picioare.

— Se luptă cu Smogul! spuse Deeba. Să preia controlul!

Făcu ochii mari la gândul luptei care se dădea înăuntrul acelor trupuri sărmane, maltratate, la Smogul care se revărsa prin măruntaie, gonit de ectoplasma fantomelor și la bătălia dintre esențele spectrale și gazele toxice.

— Repede! zise Jones, împingându-i de la spate înspre ușă.

O fantomă ieși afară dintr-un smombi și se întinse pe pământ, năucită, semitransparentă. Dar altundeva, Smogul era dat afară prin urechile smombilor, trupurile moarte tremurând.

— Da! făcu Hemi.

Întinse mâna spre Smogul care ieșea din cel mai apropiat smombi, prefăcându-și-o într-o stare fantomatică, ectoplasmatică. Apucă cu mâna sa spectrală fumul și îl trase afară din corp, risipindu-l în vânt.

Ultimul dintre smombii controlați de Smog începu să azvârle cu pietre și bucăți de fier pe lângă binja, înspre intruși.

— Lăsați-vă în jos, spuse Jones, mergând de-a bușilea spre intrare.

Așezându-se-n fund, Deeba auzi ceva crăpându-se. Se întorse.

Skool mergea încet și nu putea să se ghemuiască. Un smombie aruncase o bucată ascuțită de fier, deosebit de grea, care aterizase fix în mijlocul micului hublou al căștii.

Deeba privi cu groază la steluțele de crăpături care se întindeau în sticlă.

— Skool! strigă Obaday. Fugi! Du-te înapoi la canal!

Nu mai avea timp. Skool se învârti ți se rezemă de perete, iar sticla explodă.

Din gaură țâșni apă, ca dintr-o conductă spartă.

În timp ce presiunea scădea brusc, costumul de scafandru începu să se mototolească și să alunece în jos, pe zid, cutându-se, capul atârnând în jos. Arăta teribil ca un trup prăbușindu-se.

Cu sunete ca de lipăit umed, pești începură să se reverse din casca spartă. Unii erau argintii, cât brațul Deebei de mari, alții micuți,

multicolori, un țipar, un arici de mare, un căluț de mare, o caracatiță mică. Se scurseră în poala costumului și pe asfalt și începură să se zbată, rămânând fără aer.

— Skool! zise Obaday.

Se târî înspre el și încercă să ridice de jos peștii. Aceștia erau alunecoși și se zbăteau violent.

— Unde a tras Deeba, încă este marea! spuse el. Repede!

Luă cu brațul din peștii care conlucraseră pentru a fi Skool, și îi aruncă peste capetele luptătorilor binja, ale fantomelor și ale smombilor. Unul câte unul, aterizară în apa sărată. Deeba și ceilalți încercară, cu stângăcie, să-l ajute.

Se mișcară cât de repede putură, dar erau prea mulți pentru a-i fi salvat pe toți. Încet, unul câte unul, câțiva pești nu se mai zbătură, lângă costumul de scafandru încrețit, golit.

— Skool nu a făcut nimănui niciun rău, spuse Obaday, privind cu durere la un cod care nu mai rezistase. Le-au trebuit ani întregi să ajusteze costumul, au făcut tot drumul ăla lung afară din mare pentru a veni să trăiască cu noi, și asta-i ceea ce se întâmplă!

— Măcar jumătate din Skool a reușit, Obaday, zise degrabă Jones. Știu că vrei să le oferi celorlalți un ultim drum decent, dar trebuie să plecăm acum.

Încă mai erau smombi controlați de Smog, și se regrupau. Obaday își mușcă buza și dădu din cap.

— Nu putem să-i lăsăm pe smombi să intre, spuse Lectern. Sau pe nimeni altcineva.

Fantomele erau confuze, strigând fără sunete, ieșind din gurile smombilor. Hemi le privi.

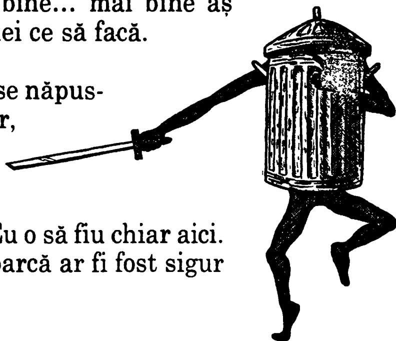
El își deschise gura și urlă ordine pe care Deeba nu le putu auzi, gesticulând comenzi cu o autoritate bruscă. Fantomele ascultară, se raliară, se supuseră și își dublară atacurile.

— Binja, sâsâi Lectern. Nu-i lăsați să intre! Păziți ușa!

— Sunt doar trei. Au nevoie de ajutor, zise Hemi. Ezită pentru câteva clipe și-i întâlni privirea Deebei. Mai bine... mai bine aș rămâne și eu. Le-aș putea spune alor mei ce să facă.

— Hemi, nu! spuse Deeba.

— Uită-te la ei! spuse el. Fantomele se năpusteau în mici atacuri asupra smombilor, hărțuind Smogul dinăuntrul lor, și ieșeau iar în raiduri de gherilă. Ei pot să câștige, dar au nevoie de întăriri și de ajutorul meu. Iar *tu trebuie să pleci*. Eu o să fiu chiar aici. O să ne vedem mai târziu. Îi zâmbi de parcă ar fi fost sigur că va fi un *mai târziu*.

Deeba avea de gând să se certe cu el. Apoi renunță, dându-și seama că nu avea timp, și că el avea dreptate, așa că în schimb îl îmbrățișă.

— Acum du-te, zise degrabă el, strângând-o și el tare în brațe. Duceți-vă cu toții. Ați văzut unbrela: o să-i zică lui Brokkenbroll că suntem aici, așa că plecați *acum*. Arătă înspre ușă.

— Ne vedem curând, spuse Deeba. *Curând.*

Cu o ultimă privire, Deeba se întoarse, și lăsând în urmă un mic ocean, gărzile, o bătălie haotică, și trupurile a jumătate dintr-un prieten de-al ei, păși în întunecimea fabricii lui Unstible.

85

Șase de unu

Coridoare de cărămidă întunecate se întindeau în ambele direcții.

— Cum știm încotro s-o luăm? întrebă ea.

— Trage aer pe nas, zise cartea. Mirosul de chimicale arse al Smogului era în aer. Urmărește asta.

Inhalară în mod experimental.

— Cred că este mai puternic... pe aici, spuse șovăielnic Lectern.

— Mișcați-vă rapid, zise cartea. Dacă puteți să-l mirosiți, este-n jurul nostru, iar asta înseamnă că știe că sunteți aici. Să sperăm că acum este mult prea difuz pentru a gândi prea mult, dar cu cât devine mai vâscos, cu atât are să gândească mai bine.

— Deci până-l vom găsi, va fi pregătit pentru noi? zise Deeba. Marfă.

Își cântări pistolul și merse.

— Ai grijă cu SubArma, zise Jones.

— Dar devin din ce în ce mai bună cu ea, spuse Deeba.

— Nu asta vreau să spun, zise Jones. Își întinse mâna iar ea îi dădu arma. Trase nițel de mecanisme, scutură din cap și i-o dădu înapoi. Vreau să zic că tot nu se deschide, nu putem s-o reîncărcăm, și mai ai doar două gloanțe rămase. Știm că Smogul se teme de ea, și nici nu-i de mirare de ce. Va trebui să o folosești. Chivernisește-ți resursele.

Se opriră pentru un moment la o răspântie, ființele rostirii clipind, Smântânel snifăind podeaua, iar Lectern urmându-i, fără pic de tragere de inimă.

— Jones, Obaday, șușoti Deeba când porniră iarăși. Mi se pare mie, sau Lovele și Cazan... dispar?

— Nu ți se pare, spuse Obaday.

Se uitară pe furiș. Lăcusta argintie și omulețul cu opt membre erau amândoi, categoric, nițel transparenți.

Ființele rostirii nu țin la nesfârșit, spuse Jones. Acestea două și-așa au zăbovit pe-aici mai mult decât altele. Poate că devenind independente față de domnul Speaker este motivul, cumva. Dar nu ne putem aștepta să mai fie pe aici mult timp de-acum încolo.

— Dar... nu vreau asta, șopti Deeba. Ei fac parte din echipă. Trebuie să fie ceva ce am putea face.
— Nici eu nu mă dau în vânt după gândul ăsta, zise Jones.

Mirosul devenea din ce în ce mai puternic.
— Atelierul era undeva la ultimul etaj, spuse Deeba când ajunseră la niște trepte. Și... Snifăi aerul. Este mai mult fum acolo sus.
— Cu siguranță este *ceva* acolo sus, spuse agitată Lectern.
Venind de pe casa scării, se puteau auzi chicoteli, zgomote ca niște hăpăieli, și o discuție însuflețită.
Intrușii urcară și ajunseră la o ușă închisă. Din spatele acelei uși venea toată zarva. Mirosul greu al Smogului era pătrunzător.
Deeba ascultă. Din spatele lemnului răzbăteau mai multe voci, vorbind una peste cealaltă, întrerupându-se și terminându-și una alteia propozițiile, pe un ton agresiv, turbulent.
— Pun pariu cu tine că sunt șase dintre ele înăuntru, șopti Jones.
— Oh nu, spuse cartea. Este adevărat, Smogul chiar *lucrează* cu ele. Acela-i Hexul.
— ... mult o să mai așteptăm? răcni una dintre voci.
— Taci...
— ...din gură, Aye-Aye.
— Curând, zice omul cu 'brelele.
— *Zice,* Ivv.
— Regele Smogra tot vuiește pe aici să pună vântu' sub ele, să-i facă pe toți să exerseze cu umbrelușele...
— ...iar mâine le va învârti pe toate.
— Deci noi ce facem, Vee?
— Chiar nu dai niciodată atenție? Ajutăm cu suprimarea, Vee-Aye. Brolly și Smogula nu s-au decis încă, zise Broll.
Habar n-au cât timp pot să-i mai prostească...
— ...tu să te prostești, AyeAyeAye!
— Taci! Să- i mai prostească pe UnLondonezi cu povestea că Unbrell și Smogenstein sunt dușmani.
— Ei *chiar* sunt dușmani! Nu a trântit-o încă p-asta Brollwah? El e un nimic, cu scuturile lui nașpa cu tot. Smogzilla n-are nevoie de el.
— Și el crede că toată asta a fost ideea lui! Ce nătărău!
— Smogțenia Sa are alte planuri.
— Nu că Brollington Prime și-ar da seama de asta. Oricum, s-a descurcat să-i aducă pe Provăzători de partea lui.
— Da. I-am văzut aici.
— Atenție! Ei cred că Unstibulus este unul dintre ei, Ivv!
— Nu știu că el e... marionetă.
Vocile chicotiră.

— Vai, or să fie nefericiți...
— Grija?
— Provăzătorii! *Și* Grija.
— Cum de a ajuns așa de puternic atât de repede? Îmi amintesc când Smogtopus era doar un pufăit mititel de putoare. Acum este prin tot locul, pe bucățele, mai mare ca niciodată...
— Tot s-a hrănit, nu?
— A supt de la sfârcurile hornurilor. Au trimis aici fumul mizerabil din celălalt loc.
— Versiunea aia ciudată a UnLondrei? Lodna, nu-i așa?
Ceva de genul ăsta, Vee-Aye. În orice caz, l-au hrănit pe Smogli. Fără să știe.
— Dar totuși, unde-i omul-unbrelă?
— Lucrurile merg rău, așa-i? Necazuri peste tot.
— Prin urmare, nimeni nu vine la cină?
— Da, pentru ce sunt toate astea?
— Ce, fața de masă? Broll o vroia pentru o-ntâlnire cu Grija, în seara asta. Cină de afaceri.
— Nu se întâmplă.
— Nu, lucrurile-s o țâră cam prea haotice ca ei să ajungă aici.
— Oamenii se trezesc și se ceartă încă de dimineața! Se duce peste tot, ca un calamar-liliac, încercând să pună capăt conflictelor. Sunt *lupte!* Oameni care nu fac ce li se spune și nu își iau tălpășița atunci când vine Smogus.
— Păi atunci n-ar trebui să fim pe străzi, mai înfricoșători ca omu' negru? Să-i băgăm în sperieți?
— Nu-i cazul să ne batem capul. Smogosaurus nu-i îngrijorat. Încă se pregătește.
— Nu cred că-i pasă dacă Unbrell are o noapte proastă.
— Nu-i pasă deloc.
Se auziră râsete neplăcute, pe înfundate.
— Ei sunt pur și simplu *răi,* șușoti Deeba. Cum o să trecem de ei? Putem să-i înfruntăm?
— În niciun caz, zise printre dinți Lectern. Ei sunt *Hexul.* Cei mai puternici magicieni din UnLondra. Fiecare dintre ei a fost puternic de la bun început. Doi au fost Provăzători, cu mult timp în urmă. Dar de când s-au unit... Nu, nu putem să-i înfruntăm.
Nimeni nu mai spuse nimic pentru câteva clipe.
— Deci ce facem? zise Deeba.
— Știi ce-i haios? șușoti Obaday, cu urechea lipită de ușă.
Ființele rostirii îl imitară: lăcusta, omulețul, și el, toți trei lipiți de ușă.
— Poate că aș putea să-i momesc să iasă afară, unul câte unul, spuse Jones.

— Sunt șase, nu-i așa? zise Obaday.
— Asta-i o nebunie, Jones, zise Deeba. Nu s-ar lăsa niciodată păcăliți asa. Trebuie să găsim altă cale.
— Ei bine, spuse Obaday. Am ascultat cu atenție, și am putut să număr doar cinci voci înăuntru.
Pe rând, Deeba și tovarășii ei se opriră din vorbit și se întoarseră către Obaday.

* * *

Fluierând nepăsător și ridicându-și fermoarul de la pantaloni, un bărbat care umbla lela tocmai dădea colțul, înspre ei. Era foarte înalt și gras; își miji ochii pe după ochelarii săi fumurii. Purta o pălărie țuguiată.
Când îi văzu, îngheță. Și ei înghețară de asemenea.
— *Este aici!* zbieră bărbatul. *Ea este aici!*
Dinăuntru se auzi un freamăt. Ușa fu dată în lături, făcându-l pe Obaday să cadă de-a dura și pe tovarășii lui să se rostogolească înăuntru.

Erau într-o sală, în mijlocul căreia se afla o masă mare acoperită cu mâncare. Cărnuri, brânzeturi și fructe erau așezate claie peste grămadă.
Într-un colț, niște scări duceau în sus. Deeba văzu valuri de fum plutind dinspre ele, dar mult prea dispersate pentru a le da atenție. Camera era plină de tot felul de chestii: armuri, globuri pământești vechi, bucăți din jocuri, motoare uleioase, și câte și mai câte alte feluri de adîl.
Bărbatul de pe hol intră în fugă în urma lor și trânti ușa. Deeba și tovarășii ei erau față în față cu Hexul.
Erau trei bărbați și trei femei, cu toții ciudat de asemănători între ei. Purtau jachete și pantaloni identici, și pălării conice. Fiecare pălărie avea brodate pe ea litere diferite. Bărbatul care-i intrase în urma lor avea un *i*. Ceilalți aveau *iv, ii, v,* și *iii*.
— Repede! strigă cartea. Înainte să facă vreo vrajă!
— Prindeți-o! urlă bărbatul cu *i*. Este fata.
— L-ați auzit pe Aye, zise o femeie care purta *iv*.
Jones dădu să-și scoată bâta. Înainte să fi făcut vreo mișcare, Hexul arătă înspre Deeba cu o mișcare simultană. Ziseră cu toții câte-un cuvânt în același timp.
— Vie!
— Hai!
— Fata!
— Ea!
— Și!
— Prinde-o!
Câte-un glob de lumină țâșni din fiecare dintre degetele lor arătătoare, zburară împreună, și deveniră unul singur. Tăie camera, șuierând.

Obaday apăru în fața Deebei. Încă își mai ținea mica lui oglindă și o roti ca pe o rachetă de tenis. Interceptă lumina bâzâitoare și o lovi aruncând-o prin aer, de parcă ar fi întors servitul unei mingi. Se izbi cu un *buf!* de masă.

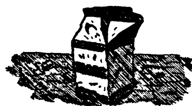
— Cum te-ai mișcat atât de repede? zise Jones cu gura căscată.

Designerul părea și el destul de uimit.

— Ei țintiseră înspre armură, spuse cartea. Acela a fost un ordersquito.

Prietenii se uitară la armură, apoi unul la altul. Apoi la oglinda lui Obaday, iar în cele din urmă la capătul mesei, unde fusese deviată micuța vrajă.

Pe masă, unul dintre mormanele de fructe se hâțână, căzu pe jos, se rostogoli într-o nouă formă și se ridică.

86

Atacatorul neintenționat

Chestia din fructe se înălță și se desfăcu.

Era mai înaltă decât Jones. Deeba văzu pere și piersici, mere și grepfruturi, toate mișcându-se împreună ca niște mușchi. Chestia întinse niște brațe la capătul cărora se aflau mănunchiuri de banane răzlețite ca niște degete răsfirate. Capul ei era un pepene roșu cu niște ochi zgâiți din kiwi.

Întreaga chestie arăta ridicol.

— Suntem amenințați de *fructe*? zise sarcastic Obaday. Mi-e *foarte* teamă.

„Așteaptă!“ zise cartea, și „Nu!“ zise Jones, dar Obaday apucase deja un cuțit de pe masă și îl flutura la întâmplare prin fața chestiei.

Creatura din fructe îl prinse pe Obaday de încheietura mâinii cu una dintre mâinile sale din banane, și începu să-l strângă. Obaday se holbă uimit la ea, apoi urlă de durere. Capul-pepene mârâia fără gură.

— Nu-i chiar ceea ce aveam în minte, spuse unul din Hex.

— Ne gândeam la un om de tinichea sau ceva de genul, zise altul.

— Dar merge și un fructbot, termină un al treilea.

Se auzi un trosnet de la încheietura mâinii lui Obaday, iar el țipă.

Monstrul din fructe dădu dintr-o coadă din cireșe, căpșune și coacăze și terminată într-un ananas, ca o bâtă cu țepi. Îl aruncă prin aer pe Obaday, acesta căzând cu o bufnitură groaznică.

Diavolul din fructe își ridică bananele-gheare și fugi spre Deeba.

Hexul râse și își urmări progenitura apărută din neglijență cum se dezlănțuie.

Deeba se dădu în lături. Jones apucă monstrul și încercă să-l electrocuteze, dar încărcătura electrică părea doar să enerveze fructele. Fu dat la o parte cu un bobârnac. Micile ființe semitransparente ale rostirii puteau doar să se dea din calea lui și să-l plesnească din când în când, pe de-a întregul fără efect. Lectern se ghemuise de frică.

Pacostea impozantă din fructe plesnea cu bananele și cu ananasul său în lemnul mesei, împrăștiind mâncarea în toate direcțiile. Fiecare lovitură

stâlcea și zdrobea fructele din care era făcută, dar chestia înmiresmată încă se ținea bine. Deeba evită loviturile sale frumos mirositoare.

Bătu din picioare și mârâi cu teribila și răuvoitoarea ei față din fructe, mergând legănat, ca un ucigaș.

— Deeba! strigă Jones. Ieși de-aici! Termină treaba! O să țin eu la distanță chestia asta!

Ea îl apucă pe Smântânel și se încordă, dar nu se putu decide.

Unul din Hex o urmărea cu privirea. Înainte să apuce să facă trei pași, își dădu ea seama, ei ar fi făcut o altă vrajă, iar de data asta ar fi lovit-o în plin. Obaday era în stare de inconștiență, ființele rostirii și Lectern erau inutile, iar conductorul Jones era pocnit de fructe. Acestea îi dădeau lovitură după lovitură.

— Sigur, zise ea, și scoase SubArma de la brâu.

— Nu, Deeba! spuse Jones. Ai nevoie de muniție! Se lăsă în jos, dar primi oricum o lovitură de ananas. O să-ți mai rămână doar un glonț, mormăi el.

— Ai văzut ce fac gloanțele, spuse Deeba. Orice este nevoie. Unul singur este tot ce-mi trebuie.

Apăsă trăgaciul.

Se auzi un vuiet răsunător de SubArmă.

Împușcătura îi urzică mâinile Deebei, dar rămase pe poziții și coborî puțin SubArma, să țintească înspre Hexul uluit.

Din micile spații dintre fructele corpului atacatorului dădură năvală niște bobițe negre, hrăpărețe. Un val de furnici înfometate.

Fructbotul se întoarse și se învârti pe călcâie, își ridică mâinile și se bătu cu coada. Dar cu toate că strivise probabil mii de insecte, mai rămâneau alte câteva milioane, gonind pe el și prin toate crăpăturile lui și mestecând cu micuțele lor fălci-foarfece. Deeba putea chiar să audă un murmur de clefăit.

— Nu-i de ajuns să-l lovești, îi zise ea lui Jones. Trebuie chiar să iei îmbucături din el.

Silueta din fructe se micșora văzând cu ochii, sforțările sale devenind din ce în ce mai neînsemnate.

Un șir de furnici traversa podeaua de-a dreptul, dispărând într-o crăpătură din dușumea, fiecare dintre ele ducând câte-o bucată zemoasă de fruct.

— Sinceră să fiu, spuse Deeba, speram într-un fel să fi fost una gigantică.

— Nu te mai holba la chestia aia și uită-te la Hex! strigă cartea.

Deeba se întoarse pe călcâie.

Cei din Hex, cu o expresie hotărâtă și furioasă, își împreunaseră mâinile într-o strânsoare complicată în șase sensuri. Jones încercă să sară peste

rămășițele mesei pentru a ajunge la ei, dar era mult prea ciomăgit. Vrăjitorii se uitară la el și spuseră în același timp:

— Unde!

— Acum!

— Ești!

— Rămâi!

— Acolo!

— Chiar!

Jones îngheță. Ochii i se mișcară dintr-o parte într-alta, dar el nu se putu mișca.

Hexul se uită la Deeba.

— Gata cu prinsul și cu interogatul ei, zise cel care se numea *ivv*.

Strigară din nou cuvinte.

— *Timpul!*

— *Este!*

— *Inima!*

— *Ca!*

— *Ta!*

— *Oprească!*

În fracțiunea de secundă în care ei grăiseră, Deeba rearanjase cuvintele în minte, iar o sperietură soră cu moartea o scutură. Vruse să apese pe trăgaci, dar — în mod absurd, chiar în acel moment în care toate lucrurile păreau să se termine — își aminti că avea nevoie de cel puțin un glonț pentru a înfrunta Smogul și șovăi.

Aproape că putea simți cuvintele Hexului zburând prin aerul dintre ei și ea. *Oh nu,* se gândi ea. Pieptul i se strânse, iar trupul îi amorți.

87

Puterea de convingere a cuvintelor

Dar chiar când un fior începu să-i străbată trupul, ființele rostirii săriră în fața ei.

Lovele și Cazan erau din ce în ce mai difuzi. Deeba putea să vadă drept prin ei. Dar asta se pare că nu le afecta deloc elanul. Țopăiau ca niște nebuni, tot fluturând din membre.

Deeba nu prea putea să priceapă ce se petrecea, dar avea o puternică senzație că ceva decelera. O concentrare. O anumită vibrație în aer. Ființele rostirii săreau întruna și gesticulau. Nimeni în afară de ele nu se mai mișca.

— Nu pot să nu bag în seamă, zise Deeba în cele din urmă, că inima mea încă bate. Ce se întâmplă mai exact?

Ființele rostirii arătară degrabă înspre ciudata porțiune de aer. Hexul se uită la ele cu furie și strigă din nou.

— Alungate!

— Cuvinte!

— Voi!

— Renegate!

— Sunteți!

— Rostite !

Ființele rostirii își repetară mișcările, iar o altă ciudățenie invizibilă dar detectabilă, gonind înspre ei, încetini și se opri.

Cuvinte rostite renegade, voi sunteți alungate, gândi Deeba.

— Vai mie, zise cartea. Cred că știu ce se petrece. Hecșii sunt grăitori de vrăji —

— Dar ființele rostirii le fac cuvintele să nu se supună, spuse Deeba.

— Ele sunt cuvinte, și s-au răzvrătit, zise cartea. Știu ce să zică pentru a face și alte cuvinte să le urmeze exemplul.

— Cineva ar face bine să-i pună naibii un căluș Hexului! strigă cartea.

Cei șase magicieni tocmai își deschideau gurile să încerce și a treia oară, dar Deeba ațintí SubArma spre ei, iar ei înghețară.

Jones vârî fâșii de pânză, rupte chiar din hainele lor, în gurile fiecărui Hex. Culese de prin toată camera întoarsă cu susul în jos bucăți de lanțuri

și îi legă între ei, fedeleș, pe toți șase. Se așeză obosit pe trepte, ținând în mâini un capăt al metalului.

— Dacă aud un cuvințel de la vreunul dintre voi, spuse el, dau drumul la curent, și nu v-ar plăcea asta. Așa că *gura.*

Hecșii priviră cu ochii cât cepele și dădură din cap pentru a arăta cu câtă strictețe se vor supune.

Deeba dădu roată ființelor rostirii, care vorbeau pe tăcute și foarte însuflețite cu ajutorul mâinilor lor, făcând mici pauze, cel mai probabil în vreme ce cuvintele Hecșilor le răspundeau.

— Deci, făcu Deeba. Undeva acolo înăuntru... Arătă înspre aerul din fața lor. ...sunt cuvintele care să le izgonească pe ele și să mă ucidă pe mine?

— Da, zise cartea. Dar ființele rostirii fac o treabă bună convingându-le să facă ce vor ele.

— Și dacă, mai târziu, se decid să facă ceea ce trebuiau să fi făcut deja?

— Nu cred că sunt foarte interesate de asta, spuse cartea. Lovele începuse să meargă prin cameră, arătând diverse lucruri cuvintelor răzvrătite. Vezi? Le arată împrejurimile. Vor să fie turiști. De-abia ce s-au născut.

— Dacă fac ceea ce trebuiau să facă, atunci sunt terminate, spuse Deeba. Bănuiesc că ultimul lucru pe care l-ar face acum ar fi tocmai asta. Atunci ar fi duse.

Ultima furnică tocmai căra ultimele bucățele de fructe. Nu mai rămăsese altceva în afară de câteva codițe, sâmburi și vrejuri, zăcând pe podea sub forma nu foarte deslușită a unui om.

— Nu există ceva ce am putea face pentru ființele rostirii? îi zise Deeba, discret, cărții. Aproape că au dispărut.

— Nu prea cred. Deja au rezistat mai mult decât majoritatea celor din neamul lor.

— Dar... nu putem să le lăsăm să dispară pur și simplu!

— Nici eu nu vreau asta, zise cartea. Dar nu depinde de noi.

Deeba urmări siluetele care deveneau tot mai slabe.

— N-aș putea să le vorbesc din nou? Cazan. Lovele.

— Nu funcționează așa. Și în primul rând, nu tu le-ai vorbit.

— Ei bine, cu siguranță domnul Speaker nu mai are de gând să le rostească iarăși, spuse Deeba. Chiar dacă ar fi putut... Se opri brusc. Dar ele nu-i mai aparțin acum. S-au răzvrătit. De ce nu se pot rosti singure?

— Nu fi prostuță, zise cartea. Ele n-au gură.

— Sunt oameni care nu pot să scoată sunete, dar tot vorbesc, spuse Deeba. Își folosesc mâinile. Sau *scriu chestii.* De ce nu pot ființele rostirii

să facă asta? Pentru că chiar o *fac,* uite. Ar putea să se rostească și s-ar aduce înapoi.

Cazan și Lovele gesticulau cu vioiciune cuvintelor invizibile ale Hexului.

— Spune-le să se rostească, zise Deeba. Ar putea să meargă. N-ar putea?

— Ar... putea, zise cu șovăială cartea.

— Bineînțeles că o să meargă, spuse Deeba. Promite-mi că le vei spune să încerce, de îndată ce vor termina de pălăvrăgit cu cu cuvintele vrăjilor. Îmi promiți?

— Ce vrei să spui? întrebă cartea. De ce nu poți să le spui chiar tu?

— Pentru că trebuie să plec, zise Deeba. Timpul se scurge.

Se așeză lângă Jones.

Obaday gemea și își pipăia încheietura ruptă a mâinii, în vreme ce Lectern îl îngrijea. Ființele rostirii escortau cuvintele proaspăt independente prin jurul lumii pe care cele mai multe dintre cuvinte nu au niciodată timp să o bage în seamă.

— Haide atunci, zise Jones. Deeba îi putea auzi oboseala din glas. Smogul este undeva sus. A sosit timpul să-i dăm de urmă.

— Jones, spuse ea. Oftă. Uită-te la tine.

— Eh, și tu acum, mormăi el.

— Pe bune. Chestia aia din fructe te-a izbit de toate cele. Nici măcar nu poți să mergi. Și oricum... Își coborî vocea. Chiar ai încredere în Obaday să supravegheze Hexul? Jones râse morocănos. *Tu* trebuie să stai de pază, să fi gata să-i electrocutezi dacă își iau lumea-n cap. Ei nu trebuie să vină după mine.

— Deeba, nu poți să te duci de una singură.

— Crezi că nu aș vrea să vii cu mine? Pentru o clipă de-abia dacă mai putu să mai vorbească. Eu nici măcar nu vreau să mă duc. Dar nu am de ales. Uită-te la tine, omule! Ea îl împunse încetișor, iar el trebui să se lupte să-și înăbușească un geamăt. Tu ești o garanție. Și în afară de asta, adăugă ea. N-o să fiu de capul meu. O s-o am pe Lectern.

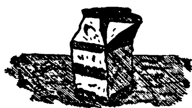
Se uitară amândoi la Provăzător.

Aceasta îl tampona pe Obaday. Smântânel se dădu încetișor de ea, iar Lectern scoase un chițăit, zvâcnind și scăpând din mâini bucata de pânză. Țesătura căzu fluturând, prinzându-se de părul din ace al lui Obaday. Lectern se încruntă, încercă și eșuă să o smulgă.

— O cutie de lapte, o carte irascibilă și ea? făcu Jones.

Deeba și Jones începură să chicotească, puțin cam prea isteric. Dar nu prea mai era timp, și chiar în timp ce râdea, Deeba știa că trebuie să plece.

88

Apariția otrăvitoare

Deeba se strecură în sus pe trepte, cu SubArma ridicată. Lectern venea cu șovăială în urma ei, ducând cartea. Smântânel sărea energic de pe o treaptă pe alta.

— Haide, îi șușoti cartea lui Lectern. Ține pasul, ține pasul.

După întreg șirul de trepte dispuse în spirală, ajunseră sus. La capătul coridorului se afla o ușă, pe deasupra și pe dedesubtul ei prelingându-se Smog.

— Ar trebui să ne mișcăm repede, spuse Lectern. Smogul ăsta poate să ne simtă din clipă în clipă.

Holul sclipea în culorile vii ale nopții. Un întreg zid al coridorului avea ferestre.

— Uită-te la asta, zise Lectern.

Priviră în afară la UnLondra aflată în război.

Se vedea foarte bine strălucirea felinarelor, înălțându-se în cartierele încă locuite, și între ele, întunecimile fremătânde ale mlaștinilor de smog. Dar în acea noapte, UnLondra pâlpâia și în lumina multor focuri — scânteile exploziilor, luminile strălucitoare ale lanternelor de pe străzi și de pe suprafața întunecată a fluviului, unde dansau cu reflecțiile lor, și venind din cer, de la avioane sau alte mașinării de zbor, gonind în toate direcțiile.

— A început, spuse Deeba. Chiar a început.

Putea să audă vuietul bătăliei.

— Uite, zise ea.

Pe sub acoperișurile care mai joase, care mai înalte, de sub ei, puteau să vadă curtea din fața fabricii, pe care se dădea o luptă teribilă. În spatele zidurilor și baricadelor improvizate, și pe acoperișurile de pe amândouă părțile, batalioane de smombi aruncau proiectile. Dependenți de duhoare pompau fum și foc.

Atacatorii, chiar de partea cealaltă a intrării, erau trupele UnLondoneze care se adunaseră, împreună cu Deeba, la fluviu.

Ei trăgeau cu arme și aruncau cârlige peste ziduri. Mulți dintre ei mânuiau ventilatoare mari, și le agitau ca pe niște topoare înspre Smog atunci când acesta se apropia, suflându-l în mici cocoloașe. Fumul murdar

se împrăștia, se regrupa iarăși la marginile curții și se năpustea în noi și noi contraatacuri.

— Un Lun Dun! îi auzi Deeba pe rebeli strigând. Un Lun Dun!

— Sunt mai mulți dintre noi decât au fost la fluviu, spuse Deeba. Oamenii se alătură.

— Dar cei mai mulți UnLondonezi încă mai cred că Unstible este de partea lor, nu-i așa? spuse Lectern.

— Poate că nu, nu pe aici cel puțin. De îndată ce-or să vadă că folosește smombi și tot felul de chestii, își vor da seama că este cu Smogul. De fapt...

— De fapt o să se împrăștie vorba, termină cartea. Iar Unstible trebuie să știe asta. Așa că, lucru hotărât — orice ar avea de gând să facă... în seara asta-i ultima lui șansă.

— Dar *nu ăla a fost planul lor*. Deeba se încruntă. Singura chestie despre care i-am auzit să vorbească... a fost despre cum ar crede oamenii că Unstible și Brokkenbroll *sunt* de partea lor, și că de-asta ei fac tot ce li se spune. De ce ar renunța la asta?

— Poate că sunt desperați, zise nesigură cartea.

— Priviți, spuse Lectern. Arătă înspre ceva.

Printre mașinăriile, păsările, liliecii, sticlelescârboase și smogglerii care goneau prin cer, mai era și un pâlc de umbre. Zbura într-un mod bizar. Era o masă densă, înconjurată de niște însoțitori. Se înclină înspre ei, la fel de haotic și de împleticit ca un roi de molii, venind cu o viteză amețitoare.

— Ce-i aia? șușoti Lectern.

Firicele se ridicau de prin tot orașul în vreme ce masa se apropia și i se alăturau, iar altele se desprindeau din ea și se lansau înspre străzi. Deeba văzu una dintre ele strângându-și aripile și dându-și drumul ca un proiectil îndoit, terminat în cârlig.

— Hopa, zise ea, și se dădu câțiva pași îndărăt de la fereastră. Sunt unbrelele.

În mijlocul întunecat al stolului de unbrele, ceva, ca un fruct urât, se legăna.

Brokkenbroll, zise cu inima la gură Deeba.

Unbrellissimul se ținea de unul din mânerele unbrelelor, atârnând sub unbrelă în timp ce aceasta se deschidea și se închidea. Se legănă și își întinse mâna, prinzându-se de o altă unbrelă. Iarăși și iarăși, înaintă prin aer de parcă s-ar fi agățat de niște bare transversale. Unbrelele îl purtară toate, pe rând.

Furnicarul se năpusti în curtea fabricii. Unbrelele se împrăștiară în focul luptei. Apoi, spre surprinderea Deebei, fiecare dintre ele se postă, plutind în aer, în fața fiecărui bărbat și fiecărei femei, oferindu-și mânerul.

— Prieteni! strigă Brokkenbroll acoperind larma bătăliei, bălăngănindu-se că o Mary Poppins lunatică. Se pare că... ăă... forțele Smogului

au reușit să pătrundă în fabrica lui Unstible. O să mă asigur că el este nevătămat. Este eroic din partea voastră să săriți astfel în apărarea lui. O să mă duc să verific cum se simte. Între timp, bag de seamă că niciunul dintre voi nu are unbrelă. Smogul atacă peste tot! Vă rog, luați-le! Vă vor proteja!

Câțiva dintre rebeli se uitară unul la altul confuzi. Puțini întinseră șovăitor mâna și apucară unbrelele care planau înaintea lor. Dar chiar în timp ce Deeba începu să bată în geam și să-și scuture capul, îi zări pe unii oameni șterpelind unbrelele din mâinile camarazilor lor.

— Ai înebunit? zise unul dintre ei.

— Știm care-i treaba cu tine, strigă un altul. Destul cu minciunile tale! Un Lun Dun!

Acesta din urmă azvârli cu o cărămidă, Brokkenbroll fiind nevoit să se dea la o parte din traiectoria proiectilului.

Fața Unbrellissimului își pierdu expresia de grijă și de neliniște, o privire furioasă luându-i locul. Strânse din dinți și mârâi.

— Fata *aia!* strigă el.

Arătă *înainte* cu mâna liberă, iar unbrelele lui atacară. Înconjurară trupele UnLondoneze, lovindu-le, alăturându-se smombilor și dependenților de duhoare.

Unbrellissimul se înălță pentru a vedea de sus locul bătăliei, foarte brusc ajungând în dreptul ferestrei, privind-o fix pe Deeba.

— Hopa, făcu ea, și se îndepărtă de fereastră.

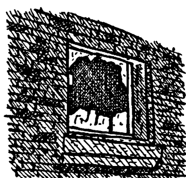
Era prea târziu.

Brokkenbroll deschise gura și arătă înspre ea.

Unbrelele îl transportară, fără mari bătăi de cap, drept înspre ea. Haina lui fâlfâia. El se apropia amenințător.

Ca niște gândaci pe un parbriz, unbrelele se năpustiră în ferestre, crăpând și spărgând ochiurile de geam.

— Haide! spuse Deeba.

Lectern nu putea să-și ia ochii de la Unbrellissimul care se apropia. Ar fi scăpat cartea pe jos dacă Deeba n-ar fi prins-o.

— Am zis *haide!* zise Deeba.

Vârî cartea la subraț, arma în pantaloni, și o trase pe Lectern. Deeba o târî în josul coridorului, înspre ușa cu Smog. Smântânel alergă cât îl ținură picioarele după ele.

Vârtejuri de Smog se încâlciră de picioarele Deebei. Erau atât de groase încât la atingere păreau a fi de vată. Ea se împletici.

Oricum nu mai conta. Nu avea cum să străbată distanța înainte ca Brokkenbroll să fi ajuns.

89

Omul răzbunător

Cu un zgomot înspăimântător, Unbrellissimul intră printr-o fereastră făcând-o țăndări în fața Deebei și a lui Lectern. Ateriză ghemuit, haina fluturându-i în jur. Aerul din jurul lui era plin de unbrele și de *clic-clacul* neostoit al zborului lor.

Brokkenbroll se ridică și privi cu furie.

— Felicitări, Deeba Resham, șușoti el. Ai reușit să te transformi într-o oareșcare pacoste. Iar acum aflu că ai întors împotriva mea naiba mai știe câți UnLondonezi.

Deeba, Lectern și Smântânel se dădură în spate, în josul coridorului. Brokkenbroll făcu un gest din mână, iar câteva unbrele le dădură ocol și se deschiseră, blocându-le calea. Numai Smântânel era îndeajuns de mic să se strecoare printre ele. Deeba îl auzi țopăind, îndepărtându-se.

— Am muncit, am muncit și iar am muncit la asta, spuse Brokkenbroll. Nu am fost chiar de niciun folos? Nu eu l-am convins pe asociatul meu să-ți lase amica în pace? Nu mai aveai *niciun motiv* să te întorci. *Toată lumea era fericită.*

— Toată lumea în afară de toți UnLondonezii, spuse Deeba.

— S-ar fi descurcat! Ar fi ținut piept împotriva unui inamic! Sub călăuzirea mea grijulie! Fericiți cu toții!

— I-ai mințit doar ca să preiei controlul!

Brokkenbroll făcu din mână un gest de *bla bla bla vorbești prea mult.*

— Am încercat să mă port frumos cu tine, zise el. Dar mi-ai azvârlit-o în față. Ești atât de nerecunoscătoare.

Ridică în sus o unbrelă.

— Brokkenbroll, ascultă, spuse desperată Deeba. Smogul este și inamicul *tău.*

El așteptă câteva clipe înainte să răspundă.

— Despre ce tot aberezi? zise el.

— Ia gândește-te! Deeba simți pânzele unbrelelor, unele rupte, altele străpunse de bucăți metalice, presându-se de spatele ei. Arătă înspre fereastră. De ce își arată trupele? Asta dă tuturor de înțeles că Unstible nu este de partea lor! Vor ști să nu aibă încredere în el, iar asta înseamnă să nu aibă încredere *nici în tine.* Smogul îți sabotează planurile!

Brokkenbroll se holbă la ea. Pentru o secundă, Deeba văzu o licărire de îndoială în ochii lui.

— *Fetiță rea ce ești*! spuse el. Nu știu de unde a pornit toată nebunia asta, sau cine a împrăștiat asemenea gând răutăcios prin suboraș. Dar să dai vină pe partenerul meu... ar trebui să-ți fie rușine.

Își ridică din nou unbrela. Deeba întinse mâna după SubArmă.

Nu mai era acolo.

Deeba se panică atât de tare încât scăpă cartea. „Au!" făcu aceasta, când ateriză.

Deeba își pipăi cu frenezie betelia și scormoni prin buzunare.

Lectern ținea SubArma. O luase cu siguranță de la brâul Deebei. O ținea ațintită înspre Brokkenbroll.

Acesta șovăi, zgâindu-se la ea.

— Așa e, zise Deeba. Te-am prins. Nu te mișca. Bine făcut, Lectern. Acum, dă-mi-o.

Provăzătorul se uită la ea cu niște ochi mari, năuciți, și înapoi la SubArmă. Deschise gura și o închise la loc. Brokkenbroll o urmărea cu privirea.

— Vrei să trăiești? spuse el. Știi că n-ai nicio șansă. Dă-mi-o acum și n-am să-ți iau viața.

— Taci din gură! zise Deeba. Nu ne sperii!

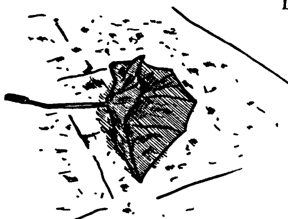
Lectern făcu un pas în față.

— Ba da, ne sperie, zise ea.

Roti SubArma și i-o oferi, cu mânerul înainte, Unbrellissimului.

— *Te-ai scrântit la cap?* țipă Deeba și sări în față, încercând să o apuce. Era prea târziu pentru asta. Brokkenbroll avea deja arma în mână.

— A mai rămas numai un glonț înăuntru, spuse Lectern. Vorbea foarte repede. Am auzit-o vorbind despre asta. Ei știu că Smogului îi este teamă de asta, dar ea mai are doar un foc. Prietenii ei sunt jos. I-au bătut pe Hecși cu ajutorul unor ființe ale rostirii. Ea nu știe exact ce vrea să facă. Urmărește mirosul Smogului...

Tonul îi scăzu în intensitate. Deeba se holbă la ea, înfuriată și mută de uimire.

— Scuze Deeba, spuse Lectern. Rămase lângă Brokkenbroll și dădu din cap în direcția lui. Dar uită-te la el. Nu avem nicio speranță. Eu nu vreau să mor.

Deeba făcu un pas în fată, să o apuce pe Lectern; dar Brokkenbroll schiță un mic gest, iar câteva mânere de unbrelă o prinseră pe Deeba din spate, ținând-o nemișcată.

— O alegere excelentă, Provăzătorule, spuse el. Sunt sigur că-ți vom găsi ceva de făcut în noul regim. Doar un glonț rămas, zici? Te invit să nu zici nimic, domnișoară Resham.

O unbrelă i se vârî în gură. Brokkenbroll examină cu curiozitate SubArma, în vreme ce Deeba se zbătea cu unbrela.

— Nu sunt nevoit să-ți ascult minciunile neplăcute și impertinente, zise Brokkenbroll. În orice caz, o să discut nițel cu partenerul meu. O să clarific exact ce anume a luat o direcție greșită, și ce se poate face în privința asta. Totul poate fi reparat.

Își plimbă degetele prin păr, arătând cu adevărat sălbatic pentru o clipă.

— Dar în primul rând — nu am de gând să te mai las să mi te mai pui în cale și altă dată. S-ar putea să fi surprinsă să auzi că pot să fiu extrem de nesigur. În special atunci când cineva pare determinat să-mi submineze planurile. Din *pură răutate*.

Scutură din cap și luă o mină ofensată.

— Ei bine, de la ultimul nostru schimb de cuvinte grele, am avut mereu la mine ceva anume. Ceva care să-mi aducă aminte că, indiferent cât de multe necazuri ai izbutit să faci, tot eu voi ieși învingător.

Făcu un semn. Din spatele Deebei, una dintre umbrelele rupte veni dansând. Era roșie, cu un model cu șopârle târându-se. Pânza îi era sfâșiată, fluturând de-a lungul despicăturii.

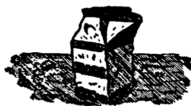
— Neno *citule*, zise Deeba prin „călușul" ei.

— Este chiar a ta, spuse Brokkenbroll. Sau mai exact, era. O ruptură, și a devenit a mea. Vrei să știi cât *de mult* este a mea?

Schiță un gest. Se întoarse și o luă înspre ușă.

Ceea ce cândva fusese umbrela Deebei, sări în aer, își puse mânerul în jurul gâtului Deebei, și începu să strângă.

Deeba nu mai putea să respire.

90

Tighel

— Domnule? o auzi ea pe Lectern zicând cu neliniște. Chiar este necesar? Nu ați putea să... o trimiteți acasă sau ceva de genul?

— Nu fi ridicolă. Acum, trebuie să mă duc să schimb câteva vorbe cu colegul meu.

În timp ce Deeba suferea și se zbătea pentru fiecare răsuflare, firele de Smog din jurul ei se îngroșau. Parcă o priveau, cu globuri de fum ca niște ochi pe vrejuri. Auzi o voce răgușită.

— *Brokkenbroll,* zise vocea. *Oprește-te. Fata... mă intrigă. Vreau să o respir. Și vreau să respire și ea în timp ce o fac.*

— Ah, făcu Brokkenbroll, incomodat. Bun. Privi aburii care-l împresurau. Deci ai ascultat mica noastră discuție.

Urechile Deebei începură să-i țiuie.

— *Fata,* zise vocea.

Brokkenbroll pocni din degete, iar unbrela îi dădu drumul. Deeba hârcâi și gâfâi. Unbrela sări jos și îi prinse strâns gleznele, iar o altă unbrelă făcu la fel cu încheieturile mâinilor ei.

— Bine, gata, s-a rezolvat, spuse Brokkenbroll. Acum, am nevoie să vorbesc cu tine despre ce se petrece.

Îi aruncă Deebei o privire țâfnoasă. Ea era imobilizată, unbrelele ținându-i gleznele și încheieturile mâinilor încătușate.

— *Adu arma,* zise vocea. *Vreau să văd ce-i atât de deosebit la ea. Nu-mi face plăcere ca ceva atât de... amenințător să fie pur și simplu pe aici. O s-o inhalez mai târziu. Atunci o s-o învăț. Toate profețiile sunt... neclare.*

— Cum adică o s-o inhalezi?

O altă voce se auzi venind dindărătul ușii. O voce tremurătoare, de bătrân. Deeba o recunoscu.

— Cu cine vorbești, Unstible?

Era Mortar.

— *Șș,* făcu Smogul-Unstible. *Liniște. Brokkenbroll... vino.*

Brokkenbroll intră în laborator, și cu o ultimă privire nefericită, Lectern îl urmă. Smogul care plutea în jurul Deebei se retrase ca un film al unui foc, rulat înapoi, trăgându-se îndărăt prin ușă, lăsând aerul rece, rarefiat și curat.

— Unstible, îl auzi Deeba pe Brokkenbroll zicând. Lucrurile nu merg conform planului pe care-l făcusem. Ce se întâmplă? Fata aia afurisită făcea tot felul de acuzații —

— Lectern...? zise Mortar. Ai venit să ni te alături? Și carte, tu ești? Deci... învingem? Împotriva Smogului?

— Oh Mortar, o auzi Deeba pe Lectern spunând cu tristețe. Miroase aerul.

Deeba se zbătu.

Strânsoarea unbrelelor era neînduratoare. Putea să-și miște brațele doar puțin, în stânga și-n dreapta, dar nu putea să se smucească, nici să-și îndepărteze gleznele; cu atât mai puțin să se elibereze.

La picioarele ei se auzi o fornăială.

— Smântânel, șopti ea.

Micuța cutie de lapte își făcu loc printre unbrelele nemișcate și i se rostogoli în poală, șuierând bucuroasă.

Deeba se zbătu iarăși, dar unbrelele erau mult prea puternice. Deeba oftă și se mușcă de buză.

— *Lasă jos SubArma,* spuse vocea stridentă.

Se pare că nu a mai rămas decât un singur glonț, îl auzi ea vorbind pe Brokkebroll.

— De unde ai luat asta? spuse Mortar, cu un glas sfâșietor de plăpând. Oare am putea să ne folosim de ea?

— *Brokkenbroll, UnLondonezii devin tot mai băgăreți. Lucrurile au luat o întorsătură proastă. Prin urmare, schimbare de plan. Avem nevoie de mai mult ajutor. Încă nu suntem gata. Ia liftul — găsește-l pe Murgatroyd. Sau pe* Rawley. *Ia-o cu tine pe femeie și du-te.*

— Crezi? zise Unbrellissimul. Mă îndoiesc că Murgatroyd sau șefa lui vor mai fi dispuși să trimită încoace alte forțe polițienești, sau să vină ei înșiși aici jos.

— *Nu strică* să încerci. Vocea chestiei-Unstible era răsunătoare și furioasă, iar Brokkenbroll era tăcut. *Lasă SubArma jos, lasă cartea jos, și du-te.*

— Foarte bine, spuse Brokkenbroll. Desigur. Este o idee-bună... O să... mă duc să întreb...

— *Și lasă-mi o unbrelă să mă ajute.*

Urmă o scurtă tăcere.

— Asta nu, zise nervos Brokkenbroll. Cred că uiți că noi suntem parteneri. Unbrelele mă servesc *pe mine.*

Deeba auzi zăngănit de metal, o poartă închizându-se. Și un scrâșnit metalic îndepărtându-se.

— *Eh, asta e,* mormăi vocea. *Niciodată n-am crezut că o să mă descotorosesc de el.*

— Oh Doamne... bolborosi Mortar. Ce am putut să fac?
— *Dormi.*
Se auzi un șuierat ca de vânt, iar vocea lui Mortar nu se mai auzi.

Trebuie să iau de pe mine chestiile astea, gândi Deeba, și își răsuci iarăși încheieturile. Smântânel apucă unbrela cu gura lui de carton. Deeba auzi cartea.
— Brokenbroll își va da seama că îl tragi pe sfoară, zise ea. Cel mai probabil, deja și-a dat.
— *Om prostuț cu unbrele,* spuse Smogul-Unstible. *Este prea târziu pentru el acum.*
— Când își va da seama și ni se va alătura, știi că...
— *Carte.* Vocea era gravă. *Sunt foarte ocupat. Ultimele experimente. Chimie. Muncesc la asta de foarte mult. Am respirat o mulțime de cărți. Foarte de nădejde, bibliotecarii ăia. Mi-au furnizat o grămadă de combustibil. Acum trebuie să mă concentrez. Aș prefera să nu fie nevoie să mă ocup de tine, sau de `Broll, sau de Provăzătorul bătrân și prost. Dar fă-mă să-ți dau atenție și o să mă ocup. De fapt,* spuse el cu o lăcomie bruscă, *nu ai în tine vreun capitol despre chimie...?*
— Nu, zise degrabă cartea. Nimic în afară de geografie. Și jumătate din ea este greșită. Mai bine mi-aș ține gura.
Se auzi un sfâșiat, urmat de un țipăt violent.
Deeba se sforță iarăși, dar era fără speranță. Căzu din picioare și își închise ochii.
Nu mai are sens, gândi ea. *Am ajuns atât de departe, am ajuns atât de aproape de ceea ce aveam de făcut, și totul se va sfârși astfel. Nu pot să scap. Brokkenbroll deține controlul absolut asupra umbrelelor rupte.*
— Stai puțin, zise ea cu voce tare. Căscă brusc ochii. *Pe cele rupte...*
Își examină fosta ei umbrelă. Tija și pânza strânsă a acesteia erau chiar lângă ea, iar mânerul îi strângea picioarele. Inspectă spintecătura lungă din pânză, care se întindea de-a lungul câtorva șopârle.
Deeba se încruntă. Pe undeva prin mintea ei înota o idee, iar ea se chinuia să o prindă.
— Smântânel, șușoti ea. Am nevoie de tine să-mi aduci ceva. Din rucsac. Vezi? Săculețul! Aport!
Micuța cutie îi urmă cu înfocare mișcările frenetice din cap. Unul câte unul, începu să tragă afară tot felul de lucruri din rucsac.
— Nu, zise ea, nu șosetele. Nu carnețelul. Nu... nu cheile mele, nu. Chestia aia micuță și neagră. Nu. Nu. Nu. *Da!*

Cu mâinile prinse, împreunate, nu era tocmai usor să-și deschidă trusa de cusut, dar în cele din urmă Deeba reuși, și scoase afară un ac cu ață. Îi era chiar și mai greu să se aplece înspre unbrela care o ținea de picioare,

cu cealaltă în jurul încheieturilor ei, dar încet și sigur, Deeba izbuti. Folosi unul dintre acele pe care i le dăduse Obaday, și aproape că ar fi putut să jure că o ajuta, împungând și brodând, cu un entuziasm simplu, de metal. Smântânel țopăi cu bucurie în jurul ei.

Cu bucle de ață urâte, grosolane, acestea fiind tot ce putea face cu mâinile împreunate, Deeba începu să-și repare umbrela. Ascultă la murmurul chestiei-Unstible dindărătul ușii, încercând să-și dea seama de ceea ce făcea. Iar în timp ce făcea asta, termină de cusut, chiar dacă stângaci, ruptura care distrusese pânza umbrelei ei.

Imediat ce termină de făcut ultima împunsătură în unbrelă, și închise ruptura, aceasta tremură. Palpită, iar ceva se schimbă.

Chestia roșie cu șopârle se scutură la fel ca un animal care se trezește. Deeba își ținu respirația. Unbrela se mișcă spasmodic, apoi se desprinse încet de gleznele Deebei și se ridică pe mâner, deschizându-și și întinzându-și materialul textil ca și când ar fi căscat.

Se întoarse, iar ochii celei mai mari șopârle o țintiră pe Deeba.

— Este, șopti Deeba. *Am făcut-o!*

Se mușcă de buză pentru a nu începe să strige de bucurie. Urmări ceea ce odată fusese umbrela ei, țopăind pe coridor, aplecându-se să examineze lucrurile din jurul ei.

— Hei, șopti ea, iar umbrela se întoarse spre ea. Îți aduci aminte de mine? De acum mult timp.

Chestia nu făcu nimic preț de câteva secunde, apoi dădu din vârful său într-un mod nesigur.

— Îți amintești că în urmă cu câteva minute mă țineai strâns?

Unbrela dădu din cap. Cu vehemență.

— Dar nu ai vrut să mă ții de picioare?

Deeba arătă înspre gleznele ei, unbrela aplecându-se pentru a se uita la ele. Ridică puțintel din pânză și o coborî la loc. Un ridicat din umeri de umbrelă. Apoi se scutură: *nu.*

— Ai fost nevoită. Ți s-a ordonat. Iar acum nu mai trebuie să te supui.

Unbrela încuviință, sări și se învârti, făcu o tumbă, și sări dintr-un perete într-altul și de la podea la tavan. Se deschise și se închise, zburând cu mici smucituri.

Este liberă! Nu mai trebuie să facă ce zice Brokkenbroll! îi trecu Deebei prin minte.

Nu mai este deloc o unbrelă acum. Este altceva. Când era o umbrelă, făcea doar un singur lucru. Când a fost ruptă, nu a mai făcut acel lucru, așa că a devenit altceva, iar atunci i-a aparținut lui Brokkenbroll. Ca și servitoare.

Dar dacă este reparată... *Nu este* neruptă — *atunci ar fi o* umbrelă, *doar o unealtă proastă iarăși. Dar acum nu mai este nici* ruptă, *așa că nu mai este a lui.*

Este ceva nou. Nu este o umbrelă, *și nu este nici o* unbrelă. *Este...*

— Ce ești tu? bombăni Deeba. O *rebrelă*? *Orice ar fi,* gândi ea, *este propria ei chestie acum.*

— Îți place să fii liberă, spuse ea. Rebrela încuviință cu entuziasm. În schimb... ai vrea să mă ajuți?

Podeaua era plină de cioburi și de așchii de la tocurile ferestrelor. Pe lângă acestea, mai erau și câteva tije subțiri de fier, de câțiva centimetri lungime, care securizau închiderea ferestrelor.

Smântânel și rebrela ridicară la întâmplare de pe jos tot felul de bucățele și i le aduseră pe rând Deebei.

— Nu, nu sticla, zise ea. Tija. Aha, aia e.

Unbrela care o ținea de încheieturile mâinilor era îndoită la jumătatea tijei sale. Se căzni destul de mult, dar cu ajutorul rebrelei — și cu participarea entuziastă, dar prea puțin utilă, a lui Smântânel — Deeba reuși să o țină cu strășnicie. Rebrela o deshise cu forța, iar Deeba se opinti să țină bara subțire lângă tija unbrelei, reușind să o dezdoaie; înfășură bandă adezivă de jur împrejurul unbrelei care o ținea încătușată și a barei de metal, legându-le împreună, ținând unbrela dreaptă.

Și dintr-o dată, reparată astfel, nu mai era o unbrelă. Se îndepărtă cu un salt de mâinile Deebei și dansă de bucurie, cum făcuse de altfel și prima rebrelă.

Cu mâinile și picioarele eliberate, Deeba putea să pună mâna și pe celelalte unbrele rămase. Acestea nu se luptară — ordinele lor fuseseră să nu se miște.

Două dintre ele erau atât de rupte încât Deeba nu putu să le repare. Pe celelalte le petici cu rapiditate. Niciuna dintre ele nu arăta bine, dar într-un timp foarte scurt Deeba era înconjurată de patru rebrele încântate care țopăiau de bucuria de a nu mai fi sub controlul lui Brokkenbroll. Erau ca niște animale jucându-se.

Gândurile-i goneau prin cap. Era dureros de conștientă despre cât de repede trecea timpul, că prietenii ei o așteptau și că mai avea doar o ultimă șansă să oprească Smogul.

— Mă veți ajuta? întrebă ea. A fost nevoită să o spună de mai multe ori până ce rebrelele se aliniară, în mod evident înverșunate. Excepție făcea rebrela roșie cu șopârle, care fusese mai rapidă. *Poate din cauză că a a fost a mea de nu mai știu cât timp,* gândi ea, *mă înțelege.*

— Iată ce am eu nevoie să faci, spuse ea. Când o să stric „Atacă!", să faci asta.

Făcu niște gesturi exagerate de lovituri.

Știa că chestia-Unstible este foarte puternică, dar rebrelele fuseseră cu toatele *un*brele, tratate cu mâzga aceea chimică, făcându-le invulnerabile la atacurile Smogului. Chiar există dreptate poetică, se gândi ea — toată recuzita pe care Smogul o crease, împreună cu Brokkenbroll, pentru a pune stăpânire pe oraș, avea acum să fie folosită împotriva lui.

Era o rebrelă albastră pe care o cususe, una galbenă, căreia îi îndreptase tija, și una neagră, care fusese cel mai ușor de reparat dintre toate: fusese întoarsă pe dos, iar ea a trebuit doar să o aducă în poziția normală.

— În niciun caz nu vom putea să ne strecurăm înăuntru. Avem o singură posibilitate. Am nevoie de tine să mă ajuți, îi spuse ea rebrelei roșii.

Pentru o clipă, își aduse aminte că se jucase cu ea prin fața blocului ei, răsucind-o ca pe o sabie. Se întrebă cum erau acele amintiri pentru rebrelă — în urmă cu două vieți întregi. Poate că erau ca niște vise.

— În timp ce acestea trei vor ataca, zise ea, tu trebuie să-mi aduci ceva.

Când termină de explicat, Deeba șovăi. Indiferent de ce avea să se întâmple în următoarele câteva minute, știa că lucrurile se apropiau de sfârșit.

91

Reacții

Deeba smuci de ușă ca să o deschidă, iar rebrelele se rotiră ca un vârtej înăuntru.

De cum intră, totul încetini. Deeba luă totul înăuntru cu ea, într-o clipă.

Luminile din atelier își schimbau locurile. Camera era ticsită de insectele cu becuri, toate târându-se sau zburând cu lentoare. Un foc imens ardea în șemineu. Ceaunul enorm încă se mai afla acolo, așezat pe suportul său pivotant. Era plin de un lichid verzuliu, strălucitor, care clocotea. Jeturi albăstrui de gaz șuierau de sub el.

De jur împrejurul camerei, bancurile de lucru și etajerele erau în aceeași dezordine incredibilă, de chimicale în pahare de laborator, eprubete clocotitoare și tuburi de sticlă, de care își aducea prea bine aminte.

Pe o masă din colț, Deeba zări SubArma și cartea. Mortar stătea pe un scaun, cu capul dat pe spate, sforăind. Capul lui era înconjurat de un nor murdar, de fum. Intrarea în cabina de lift era închisă, iar liftul nu se afla acolo.

Rebrelele intraseră valvârtej, deschizându-se și închizându-se la loc, rotindu-se ca niște săbii. Se mișcau chiar mai rapid și mai impresionant decât unbrelele. *Fiecare preferă să aleagă să lupte,* gândi Deeba.

Se coborâră asupra siluetei din centrul încăperii.

Chestia-Unstible.

Pentru un moment, rămase ca înghețat, în timp ce examina un pahar de laborator, umplut cu murdăria strălucitoare din ceaun. Deeba se holbă la el cu groază.

Unstible era teribil de umflat, cu pielea întinsă și durdulie, palidă, pătată și cu aspect bolnăvicios. Halatul său de laborator îi stătea strâns pe corp. Se zgâi la Deeba cu niște ochi injectați.

— Deeba! strigă cartea.

În timp ce rebrelele se învârtejeau violent înspre el, Unstible își deschise gura și râse.

Se mișcă. În ciuda noii sale mărimi, era neobișnuit de rapid. Se rostogoli din calea rebrelelor care se apropiau, părând să ricoșeze. Se prinse-ntr-o

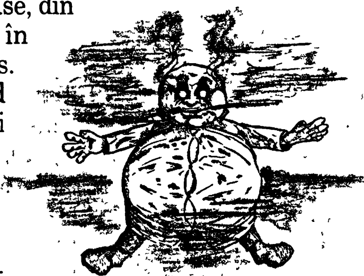
mână, în cealaltă ținând recipientul lucitor, răsucindu-și încheietura în timp ce își întorcea trupul, pentru ca lichidul să nu se verse.

Râse din nou, cu un zgomot ca un sac de animale moarte târât peste cărbuni și sticlă spartă. Unstible azvârli paharul de laborator în cea mai apropiată dintre rebrele.

Sticla se făcu țăndări pe pânza întărită, iar Deeba aproape că își deschise gura să strige de bucurie la cât de ușor fusese respins proiectilul. Apoi gura i se uscă.

Lichidul strălucitor explodă deasupra rebrelei negre, iar acolo unde atingea materialul tratat, *lua foc.*

Rebrela se aprinse în niște flăcări uleioase, din care se înălță un șuvoi de fum. Arse în câteva clipite, cu un șuierat de metal încins.

Unstible inhală cu putere, sugând aburii care țâșneau din rebrela în flăcări direct în nările lui. Aburii lăsară în urma lor un schelet de umbrelă diform, încolăcit de la foc, și cenușă.

Deeba era înspăimântată. Pentru secunde întregi, rebrelele rămaseră nemișcate. Unstible se mișcă iarăși, ca un balerin, punând mâna pe un alt pahar plin cu acel lichid.

— Mișcați-vă! strigă Deeba, iar rebrelele se învârtiră în direcții diferite.

Dar Unstible azvârli drept, cu putere, recipientul pe care îl ținea, iar acesta explodă de-a lungul pânzei peticite a rebrelei albastre.

Lichidul se vărsă pe ea, iar focul izbucni. „Nu!“ țipă Deeba, în timp ce rebrela cădea. În câteva clipe era dusă, lăsând în urmă numai oasele sale metalice năruite. Unstible trase pe nas tot fumul care ieșise, pielea lui întinzându-se chiar și mai mult.

— *Plictisitor,* grohăi el. *Niște minți nu prea interesante. Dar un test folositor. Mă gândeam eu că-l rezolvasem. Mă gândeam eu că va merge.* Scutură o eprubetă plină cu acel lichid licăritor. *Apoi `Broll și-a adus aminte că are coloană vertebrală... nu a vrut să-mi lase un subiect pentru teste.* Se uită la Deeba și rânji. Dinții săi erau de culoarea noroiului. *Îți mulțumesc că mi-ai adus porcușori de guinea.*

Cealaltă rebrelă se lansă curajoasă înspre el. Îi lovi fluierele picioarelor cu două plesnituri zdravene, destul de puternice pentru a spinteca și lemnul. Unstible căzu.

Inima Deebei se umplu de speranță, dar figura bolnăvicioasă ricoșă din nou în sus, de parcă ar fi fost umplut cu aer și râse.

Cu o agilitate de maimuță, înșfăcă rebrela și o afundă într-o găleată plină cu lichid, de sub caneaua ceaunului. Din ea țâșniră flăcări și aburi, iar Unstible se aplecă deasupra lor pentru a-i inhala.

Se întoarse și rânji. Fața lui era neagră ca tăciunele, iar părul lui, pârlit. În mâna care mocnea ținea rămășițele rebrelei, o încâlceală jalnică de metal făcut praf. Cu un zăngănit, o bucată căzu pe jos. Deeba recunoscu tija cu care făcuse din unbrela galbenă o *re*brelă, în urmă cu numai câteva minute.

— *Tu îți închipui,* spuse Unstible, *că eu aș lăsa lucruri pe care nu le-aș putea opri să umble la voia întâmplării? Lucruri pe care nu le-aș putea respira?*

Deeba își ținu ochii ațintiți asupra oribilei figuri, dar cu colțul ochiului îi urmărea pe Smântânel și pe rebrela pe care nu se putea abține să nu o considere a ei, cea roșie cu șopârle, strecurându-se tiptil înspre SubArmă și carte.

Mișcarea păru să-i atragă atenția lui Unstible. Deeba își ținu respirația. Dar rebrela înghеță, iar Smântânel sări în lături și se rostogoli, răsuflând din greu, înspre Unstible, distrăgându-i atenția.

— Smântânel, stai în spate! zise Deeba.

În vreme ce Unstible se întinse să apuce cutia, ea ridică un scaun și-l aruncă cu toată puterea ei.

Unstible îl prinse de un picior, cu o mână. Îl aruncă în foc și îl respiră în timp ce începea să ardă. Smântânel se îndepărtă în salturi și se ascunse în spatele picioarelor Deebei.

— *'Broll are dreptate. Chiar că ești enervantă. Îmi distragi atenția. Aveam de gând să te respir mai târziu, în loc de desert, dar felicitări — ești, în loc de asta, felul principal.*

Unstible păși furios înspre ea, cu noile sale mâini durdulii întinse în față. Deeba se dădu înapoi, înspre perete.

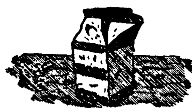
Rebrela ei o luă la goană pe ultimii câțiva metri care mai erau până la masă, sări sus, și prinse cu mânerul SubArma.

— *Ce...?* făcu Unstible, întorcându-se și mârâind când văzu ce se petrecea.

Sări cu acea grație neobișnuită, ca un tigru gras, cu unghiile încovoiate ca niște gheare. Rebrela se coborî, cu disperare, ca o catapultă, și trimise în zbor SubArma, pe deasupra capului lui Unstible.

SubArma se roti. Se înălță. Unstible păru să-și schimbe direcția la jumătatea saltului său. Se întinse înspre pistol, cu degetele la câțiva milimetri de el, dar arma urmă exact traiectoria potrivită, trecând pe lângă mâna lui, începând să se lase în jos, iar Deeba păși în față, ridicând mâna în sus, în vreme ce SubArma cobora.

Apoi ajunse în mâinile ei, iar Deeba ținti.

92

Vise autodafé

Chiar în timp ce Deeba ridică SubArma, Unstible se mișcă. Enorma siluetă sări drept într-un perete, și *ricoșă* în spatele ceaunului ca o bilă de cauciuc. Deeba încercă să-și țină arma ațintită asupra lui, dar se mișcă cu așa o repeziciune, iar camera era într-o asemenea dezordine, încât îi fu imposibil. Rămase cu spatele la zid.

Mâna lui Unstible se ivi din spatele unei mese răsturnate și se întinse după robinetele de la baza ceaunului. Erau prea departe. Își iți capul său mare pe la marginea mesei, iar degetul Deebei se încordă.

Numai un glonț rămas, gândi ea. *Unul singur. Fii convinsă.*

Unstible o zări țintind și sări înapoi, în spatele baricadei sale. Deeba își ținea în continuare arma ridicată.

Haide, îi trecu ei prin cap. *Încearcă-ți norocul.* Dar Unstible nu schiță niciun gest.

— Ai grijă, Deeba! strigă cartea.

— Ce se întâmplă? spuse ea. Ce-i cu lichidul ăla?

Își dori să fi putut vorbi fără ca Unstible să audă, dar asta nu se putea.

— La asta a lucrat el în tot acest timp, țipă cartea. Toate cărțile care i-au fost aduse de cei de la Groapa Maldărului de Cuvinte. Toate cercetările lui. A tot căutat ceva, să facă o *reacție* magico-chimică.

— Dar de ce? Unbrelele trebuie *să muncească* pentru a-i face pe oameni să creadă toată povestea asta pe care el și Brokkenbroll au împrăștiat-o, toată treaba asta cu *unu-i bun, iar celălalt e rău.* Dacă ele nu reușesc, nimeni nu i se va supune Unbrellissimului.

— Cred că a avut loc o schimbare de planuri, spuse cartea.

— *De ce nu mă întrebi pe mine și gata povestea,* mormăi Unstible, râzând.

— Nu vorbi cu el, zise cartea. Doar fi gata să tragi!

— *Unbrelele chiar funcționează,* zise Unstible. Deeba îl putea auzi mișcându-se. *Protejează împotriva gloanțelor. Împotriva proiectilelor. Împotriva ploii cu cărbuni. Fără unbrele, toți UnLondonezii ar sta ascunși, oricând aș veni. Ascunși în găuri. Ascunși în pivnițe. Nu s-ar face văzuți. N-ar fi bine așa.*

— Ce? șopti Deeba.

— *Vreau să respir. Să* sug *tot fumul și să știu. Minunata ardere a cărților, și a caselor, și a tablourilor, și a* oamenilor. *UnLondonezi prostuți. Prostuță Deeba. Nu se compară cu sfârșitul. Totul arde, și plutește sub forma fumului, în mine. Îl țin în siguranță. Îl fac al meu. Eu sunt totul.*

Totul este atât de fragil. Așa că dau foc, să respir totul, și să-l salvez pentru totdeauna în norii mei. Dar UnLondonezii se ascund. Prea speriați. Unde mai pui că-mi sting focurile.

Deeba se holbă la rămășițele încolăcite ale rebrelelor.

— Vrea ca oamenii să creadă că vor fi în siguranță, zise ea. Pentru ca ei să iasă afară.

— *Când `Broll a auzit ce căuta Unstible, prin orașul tău,* zise el, *a venit la mine, cu propriul său plan... Dar își dorea să conducă prin minciună. Și să mă hrănească puțin câte puțin, fără ca UnLondonezii să știe ce făceau pentru mine.*

— *Vroia ca eu să fiu ca un animăluț crescut în secret.*

— *Dar eu vreau să cresc, și să tot cresc, și să cunosc. Nu am avut îndeajunsă putere, pentru un timp îndelungat. Dar m-am hrănit. Vreau să știu, să tot știu, și să cresc. Cărți minunate. Ardeți și învățați-mă, ardeți și învățați-mă. Oameni minunați, minunate minți.* Oribila poftă din glasul lui o dezgusta pe Deeba. *Dar ați continuat cu toții* să vă ascundeți. *Iar Brokkenbroll mi-a dat o idee. Așa că le-am arătat, hai să plângem cu toții, cât de bine pot să mă înfrângă cu unbrelele lor magice...*

— Oh Doamne, făcu Deeba. Vor ieși cu toții din ascunzișuri... Smogul are de gând să-i atace... să plouă... iar ei vor ieși cu toții, pentru că sunt convinși că unbrelele îi protejează.. *Și va ploua cu noua sa substanță chimică... și vor arde cu toții.*

— La asta se rezumă cercetările lui, spuse cartea. Un amestec care să reacționeze la formula lui Unstible. Nu lucrează deloc cu Unbrellissimul, îl *trage pe sfoară*, se folosește de el. Brokkenbroll își închipuie că unbrelele sunt scuturi pe care el le controlează... când de fapt sunt niște chibrituri, gata să fie aprinse.

— *Ei ies afară să arate că nu se tem,* zise Unstible, cu un glas melodic, terifiant. *Iar ploaia o să cadă, și ei or să se înalțe, în foc și fum, iar eu îi voi aduna pe toți. Iar focul se va întinde, și toți UnLondonezii și toate casele lor și toate cărțile lor minunate și toate mințile lor minunate își vor lua zborul în fum și vor intra în mine. Iar eu voi ști totul. Și voi fi totul. Nimeni nu se va sfârși. Eu voi fi fiecare dintre voi.*

— *Să fie asta chiar atât de rău?*

Deeba își închipui suborașul, și pe toți locuitorii săi, în flăcări. Smogul ar fi fost colosal, un super geniu al milioanelor de minți și al milioanelor de cărți, cu toatele amestecate în otrava lui, conducând un regat de cenușă. Pur și simplu îngheță.

— *Aș fi atât de puternic, atunci,* șopti el. *Destul de puternic pentru a străbate toate drumurile, cu totul, și aș da foc, și aș învăța, printr-o mie de locuri, prin toate suborașele... și orașele.*

Era nesătul, realiză Deeba. Dacă ar fi reușit, în seara asta, ar fi devenit un zeu de fum otrăvitor, incendiator, care ar fi dat foc și ar fi învățat orice lucru i-ar fi ieșit în cale.

— *Am de gând să învăț* orice lucru *la care pot să ajung. Înțelegi?* Începu să râdă.

Deeba nu mai putea să respire. Asta deja nu mai era despre ea, sau despre Zanna, sau despre familia ei. Nici măcar despre întreaga UnLondră. Smogul cunoștea și drumul spre Londra.

Un glonț, îi trecu prin minte, și se gândi la ce trăsese deja, și se întrebă ce avea de gând SubArma să facă cu ce mai rămăsese. *Nu... greși... ținta.*

Se auzi freamătul unui motor și un zăngănit tot mai clar.

— Ei bine, asta a fost o pierderă completă de timp, auzi Deeba pe cine strigând.

Din cabina liftului se auzi vocea lui Brokkenbroll.

— După cum și bănuiam, ministrul nu are de gând să ne mai dea alți oameni. Era puțin cam îngrijorată când i-am spus și ce se petrece pe aici.

Liftul apăru în cele din urmă. Brokkenbroll deschise poarta și coborî din el, cu Lectern pe urmele sale, înconjurat de unbrele.

— De fapt, zise el, m-a rugat să mă uit după Murgatroyd. Nu poate să-i dea de urmă. A zis că eu ar trebui să —

Se opri. Se holbă la haosul din laborator, la Unstible, ascunzându-se de Deeba, și în cele din urmă la Deeba. Pentru o clipă, nimeni nu se mișcă.

— *Dă drumul la gaz!* țipă Unstible.

— Brokkenbroll! strigă Deeba. Nu! Este un truc!

Dar în vreme ce Lectern se ghemui de frică, Brokkenbroll apucă valva care dădea drumul la gaz și învârti de ea. Flăcările de sub ceaun duduiră, iar lichidul strălucitor clocoti chiar și mai vârtos decât o făcuse până atunci.

Deeba își mută SubArma înspre Brokkenbroll, apoi șovăi în vreme ce Unstible făcu un salt și alergă înspre ea cu niște pași mari, țopăitori.

Un glonț, un singur glonț, gândi Deeba.

Se dădu în lături, coborând țeava SubArmei până ce și Unstible, și Brokkenbroll fură în bătaia pistolului. Ceaunul plin de chimicale strălucitoare începu să scoată aburi și să dea pe-afară.

Unbrelele lui Brokkenbroll se înălțară ca niște corbi și se năpustiră asupra ei. Brokkenbroll își ridică mâna. Unstible era aproape, mârâind, salivând fum.

Deeba își făcu curaj și apăsă pe trăgaci.

93

Schimbându-și părul ca lupul

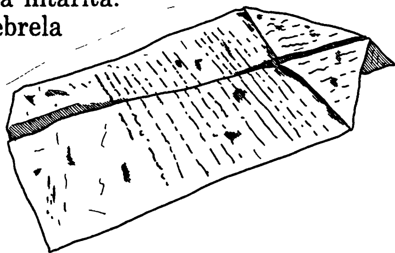
O explozie puternică răsună în urechile Deebei. SubArma reculă.

Din fiecare colț al încăperii apărură avioane de hârtie. Unele dintre ele erau micuțe; altele erau făcute din bucăți mari de hârtie. Fiecare avea o altă culoare. Unele erau făcute din pagini rupte din cărți, altele erau scrise de mână, cu stiloul. Altele erau complet albe.

Unele erau ca niște săgeți simple, împăturite, altele aveau modele complicate, cu aripi îndoite spre spate. Aerul era plin de mii de asemenea avioane. Toate se năpustiră în picaj asupra lui Brokkenbroll și a lui Unstible, de parcă ar fi fost purtate de un uragan.

Trecură în linie dreaptă chiar pe lângă țintele lor, periindu-i pe cei doi bărbați cu marginile aripilor. Brokkenbroll scoase un țipăt.

Ținta ei era bună. Dar Brokkenbroll pocni din degete, iar o falangă de unbrele se deschise și se puse drept scut. Cu un răpăit ca de ploaie, proiectilele de hârtie ricoșară pe pânza întărită.

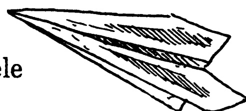
În mijlocul acelui scut, Deeba zări rebrela roșie, acoperită de șopârle.

Nu! zise ea în gând, desperată. *Cu el atât de aproape, este din nou controlată.*

Nicio unbrelă nu îl proteja pe Unstible. Marginile de hârtie l-au zgâriat de sute de ori. Dacă ar fi fost om, violentul atac usturător l-ar fi rănit. Dar el nu era om. Stătea pur și simplu în miezul vijeliei de săgeți și râdea. În spatele lui, ceaunul clocoti puternic, un abur dens revărsându-se din el. Unstible inhală, iar vârtejurile verzulii îi intrară pe gură și pe nas. Trupul lui Unstible se umflă și mai mult. Pielea i se întinse.

— Hai lasă-mă! strigă Deeba, și scutură SubArma. *Avioane* de hârtie? țipă ea. *Tăieturi* de la hârtie? Aruncă peste ei o tonă de cărți sau ceva de genul!

Dar atacul violent al avioanelor de hârtie își pierdea din intensitate.

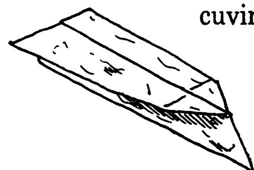

Pielea lui Unstible era străbătută de mici răni, care nu sângerau; în schimb, din ele se prelingeau firișoare de fum. Brokkenbroll privi pe furiș din spatele unbrelelor sale.

Se uită la Deeba, care ținea de-acum nefolositoarea ei armă descărcată. Ea încercă cu desperare să tragă de cilindrul revolverului pentru a-l reîncărca, dar acesta nu vroia să se miște. Unbrellissimul îl privi pe Unstible, care încă sugea din șuvoiul de aburi verzui.

Brokkenbroll nu avea un aspect triumfător: din contră, părea luat pe sus de evenimente și înfricoșat.

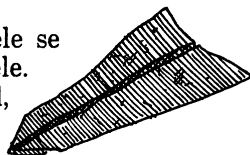
— Ce ești tu...? îi spuse el chestiei-Unstible, după care cuvintele îi pieriră.

Pocni din degete. Unbrelele se strânseră și porniră către Deeba.

Rebrela nu le urmă. Deeba o văzu strângându-se chiar sub nasul lui Brokkenbroll, și înțelese. Rebrela se infiltrase în scutul lui, pentru a se putea apropia de el. Când aceasta nu urmă ordinul lui Brokkenbroll, expresia feței lui se schimbă într-una de groază totală.

El nu mai avea timp să facă nimic. Rebrela îl pocni răsunător peste cap. Acesta căzu lat pe spate.

Instantaneu, în timpul prăbușirii lui, unbrelele se opriră din marșul lor înspre Deeba, confuze cu toatele.

Rebrela îl mai pocni de câteva ori pe Brokkenbroll, până când acesta își pierdu în mod definitiv conștiința.

Deeba nu își putea lua ochii de la oribila transformare a lui Unstible. Inhala ca o pompă industrială și se umfla, devenind o parodie revoltătoare de om. Fumul care se revărsa din ceaun ajunse în corpul lui. Însuși ceaunul începea să tremure și să se crape.

Unstible se clătină, încercând să meargă înspre Deeba, dar era acum mult prea umflat pentru a mai merge. Deeba ridică din instinct SubArma, dar aceasta era goală, așa că tot ce putea face era să o coboare la loc. Unstible zâmbi.

A sosit, scuipă el prin afluxul de fum duhnitor, *timpul.*

Zâmbi larg, tot mai larg. Deschise gura și-și întinse spre spate buzele, continuând încă să zâmbească. Gura începu să i se caște și pielea de la colțuri să se întindă, iar falca lui Unstible căzu și capul i se dădu pe spate. Acea gură se deschise atât de larg, încât, pe nepregătite, capul lui Unstible era deschis cu totul, întors pe dos, iar un nor imens, dens, se scurse în afară.

Smogul dinăuntrul lui Unstible era atât de gros încât bloca lumina cu totul. Era întunecat, cu o tentă verzulie de la aburi. Ieși din Unstible ca dintr-o țeavă de eșapament.

Pielea lui Unstible se prăbuși. Nu era nici urmă de sânge. Căzu pe jos, grămadă, în vreme ce aburii puternic mirositori, singurele lucruri care o umpluseră de ceva vreme încoace, ieșiră.

Pielea zăcea, ca o zdreanță de formă umană, pe podea. Smogul se mări voluptos în întreaga cameră. Părea imposibil că atât de mult fum putuse să încapă în Unstible, indiferent cât de umflat ar fi fost. Smogul era pretutindeni, iar Deeba nu mai putea nici să respire, nici să vadă.

Ea simți particulele aeropurtate de funingine și de gunoi înțepând-o , și încercă să-și țină ochii și gura închisă. Duhoarea chimică era ineluctabilă. Ea scuipă și căzu în genunchi.

Camera începu să tremure. Pentru o clipă, Deeba crezu că doar i se pare, dar putea să audă cu greu șuieratul uriașului ceaun, în vreme ce amestecul magic fierbea, transformându-se în gaz, și i se alătura substanței Smogului.

Se auzi un zbieret brusc, iar Deeba simți Smogul îndepărtându-se în goană de ea, și aerul rămas curat.

Vântul i se juca prin păr. Își deschise ochii și privi în sus la stelele mișcătoare, și la moonă, și la un nor întunecat care se înălța.

Deeba privi confuză în jur. Praful se așeza peste tot, acoperind unbrelele care nu mai aveau niciun scop, piesele distruse de mobilier, și pe ceilalți locatari, prinși de tuse, ai încăperii. Zări pielea lui Unstible, aflată în locul în care căzuse.

Ceaunul era bubuit. Lichidul atinsese vreun punct critic de temperatură și explodase.

Explozia aruncase în aer acoperișul. Deeba își ridică privirea încă o dată și scoase un țipăt de groază.

Înălțându-se fix deasupra camerei, Smogul își luă zborul.

Se mărea în timp ce se ridica, arătându-se în adevărata lui dimensiune. Se răsfăța, se juca, dându-și niște aripi efemere de fum, sau gheare, sau dinți. În lumina moonii, Deeba putea să vadă substanța verde, vâscoasă, împrăștiindu-se prin el, chimicalele unindu-se cu restul materiei sale. Toți aburii duhnitori din cameră erau aspirați de jetul său de curent, fuzionând cu el.

Marele horn al fabricii tremura. Începu să se prăbușească de la vârf, căzând grămadă, și vâjâind în timp ce ce se făcea praf, trimițând cărămizi și praf de cărămizi în șemineul aflat la câțiva pași de Deeba.

Deeba își acoperi capul cu mâinile. Dar în vreme ce se ghemuia, auzi ricoșeuri.

Rebrela ei stătea deschisă lângă șemineu. Se repezea din stânga-n dreapta, de sus în jos, mult prea rapid pentru ca Deeba să o poată urmări, folosindu-și materialul textil întărit pentru a o apăra — și, în mod întâmplător, și pe Lectern, Mortar, și chiar pe Brokkenbroll — de cărămizile care se prăbușeau. Deeba urmări fascinată frumoasa performanță salvatoare de vieți a rebrelei.

După câteva secunde, vârful hornului se prăbuși înspre interior și înfundă traiectul. Ciotul care mai rămăsese se legănă, dar se ținu bine.

Unul câte unul, pereții camerei căzură. Dărâmăturile laboratorului se aflau acum sub cerul liber. Rebrela se închise cu un păcănit și se lăsă în mâinile Deebei.

— Îți mulțumesc, spuse ea șoptit.

— Deeba... făcu Mortar.

Micul smoggler soporific care-i acoperise fața dispăruse, fiind înghițit de norul tot mai mare de deasupra lor. Mortar se ridică în picioare, clătinându-se, stârnind un norișor de praf, și își târșâi pașii către Deeba, clipind.

— Nu știu ce s-a întâmplat, zise el, dar știu că am fost un prost, un mare prost. Te rog iartă-mă. Eu pur și simplu... n-am putut să cred că vechiul meu prieten Unstible era...

Vocea îi cedă.

Deeba îl ținti cu privirea. Știa că ar fi trebuit să fie foarte supărată pe el, și avea să fie, dar nu chiar atunci.

— Nu era, spuse el. Prietenul tău nu a făcut nimic. Smogul era de vină.

Deeba decise să nu-i arate pielea lui Unstible. Și așa Mortar de-abia se mai ținea pe picioare.

— Dar... crezi că ai putea vreodată să...

— Da, da, zise ea grăbită. O să te iert mai târziu. Chiar acum *nu avem timp*.

Arătă în sus. Mortar privi cu groază la masa tot mai mare a norului înverzit.

— Ce face?

Deeba vorbi degrabă.

— Se pregătește să transforme fiecare unbrelă din UnLondra într-o bombă de foc — fiecare unbrelă pe care el și Brokkenbroll le-au spus UnLondonezilor să poarte cu ei. Pentru protecție. *Cu ajutorul tău,* gândi ea, dar nu o spuse. Se vedea pe chipul lui Mortar că o știa prea bine.

— Ce putem să facem? spuse el plin de regrete. Ce pot să fac *eu*?

— În primul rând, trebuie să... *o oprim să nu scape,* zise Deeba dintr-o dată, și fără să stea pe gânduri, azvârli rebrela spre Lectern, care se strecura înspre lift. Rebrela se împletici în picioarele Provăzătorului și o trase în jos. Lectern se tângui. Ea s-a dat de partea lui Brokkenbroll, spuse Deeba. În mod voit.

— *Lectern!* zise Mortar.

— Mda, este groaznic, dar tot nu avem timp să ne înfiorăm, spuse Deeba. Se gândi rapid. Se uită în sus la Smog, și în afară, la pereții ruinați dintr-o parte într-alta a UnLondrei.

* * *

Peste tot prin oraș, nori întunecați se ridicau din mlaștinile de smog. Prin tot locul se puteau vedea sclipirile focurilor și ale bătăliilor, și zgomotele ciocnirilor, în timp ce marele război pentru UnLondra tocmai era purtat. Dar se întâmpla și ceva nou.

Smogul se prelingea de pe străzile pe care le cucerise, țâșnea din canale și din case, ridicându-se într-un vârtej îngust. Plutea în aer sub forma unor bulgări care se întindeau pe kilometri întregi, firișoare izolate de fum, ca niște antene, absorbind ultimele bucăți din el însuși, de prin hornuri.

Întregul Smog al UnLondrei se ridica. Păsările de noapte, peștii din înalturi și mașinăriile de zbor își schimbau brusc direcția, șocați, pentru a-l evita.

Din fiecare câmp de luptă, Smogul se strecura în afară din corpurile readuse la viață ale smombilor. Aceștia se prăbușeau, sau ajungeau degrabă să fie controlați de fantomele care se chinuiseră până atunci să scoată fumul conștient din ei. Smogul țâșnea și din containerele și țevile dependenților de duhoare. Ei cădeau la pământ sau se retrăgeau horcăind, în timp ce substanțele poluante care-i făcuseră dependenți își luau zborul.

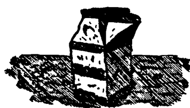
Toate cheagurile de Smog se ridicară în văzduh și se rostogoliră unul într-altul, ca niște fragmente de mercur. Se uniră în niște nori mai mari. Încet, ajunseră și la cea mai densă bucată dintre toate câte erau, deasupra capului Deebei. După săptămâni întregi în pielea lui Unstible, se putea răsfăța în sfârșit sub cerul întins.

Deeba auzi urale, venind din toată UnLondra.

— Ei cred că s-a terminat, zise Deeba. Cred că au câștigat. Dar Smogul se adună, pentru a putea amesteca toate acele chimicale. Le-a fiert pentru a le putea respira — acum are de gând să le amestece în fiecare bucățică de Smog care există. Apoi se va împrăștia din nou... și va ploua. În vreme ce toți vor sărbători. Îl vor vedea venind, dar tot ce vor face va fi să-și ridice unbrelele deasupra capului.

— Iar apoi... spuse cartea.

— Unbrelele, zise Deeba. Și oamenii care le poartă. Vor arde cu toții.

94

Cumplitul cer

— Poți să ajungi la pod? spuse ea. Mortar! Poți?

Cu un efort vizibil, Mortar își luă ochii de la masa tot mai mare de Smog.

— Da, zise el. Se prea poate să fiu obosit, și un idiot, dar nu aș mai fi un Provăzător dacă nu aș putea să ajung la Pons Absconditus.

— Bine, făcu Deeba. Gândi cu repeziciune. Trebuie să te duci *peste tot.* Sute, mii de oameni sunt pe străzi în noaptea asta. Trebuie să te duci *peste tot,* și să le spui că Smogul se întoarce, și că unbrelele lor nu-i vor ajuta: ci le vor aduce sfârșitul.

— Poate chiar să aduni și mai mulți Provăzători. Mișcă-te cât de repede poți. Spune-le oamenilor să se adăpostească sub pământ, sau orice. Și să-și arunce unbrelele!

— Păi și apoi? zise cartea. Smogul va fi peste tot...

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să-l oprim să-i *omoare* pe toți, sări ea. După asta, o să ne dăm seama ce mai este de făcut.

— Tu ce ai de gând să faci? întrebă Mortar.

— Trebuie să ajung la prietenii mei, zise Deeba. La Jones, Obaday și ceilalți... trebuie să fiu sigură că ei sunt bine.

— O să te aștept.

— *Nu.* Trebuie să pleci *acum.* Nu mai avem timp. Du vorba mai departe. Eu... voi încerca să-mi dau seama de lucruri aici.

Mortar păru pentru o clipă că ar fi vrut să se ia la harță, apoi se răzgândi.

— Voi aduce podul, zise el. Dădu din cap ca pentru a se limpezi, apoi se concentră.

— Ea mai bine ar merge cu tine, spuse Deeba. Nu am vrea să scape și să ajungă în Londra. Își întinse mâna, iar rebrela ei o târî pe Lectern înspre ea. Lectern chițăi.

— Cum ai făcut asta... cu o unbrelă? zise Mortar.

— Nu-i o unbrelă, spuse Deeba. Este o *re*brelă... cu totul altceva! Toată lumea își poate *repara* unbrelele. Asta le eliberează de Brokkenbroll.

— Deci dacă le repară, le pot folosi împotriva Smogului...?

— Nu, ele tot vor exploda în ploaie. Las-o baltă. Trebuie să-i faci pe toți să se adăpostească, și asta rapid. Vom repara unbrelele după asta. Nu Brokkenbroll este problema acum.

Deasupra lor, Smogul se condensa. Smogglerii lui se închegau în el, unul după altul. Tonul verzui se întindea prin toată esența lui.

— Adu podul aici, spuse Deeba.

Mortar se prinse de umărul lui Lectern. Lectern era atât de deprimată și învinsă, încât Deeba nu se gândi că ar fi avut de gând să fugă.

Ar trebui să-l ia pe Brokkenbroll, gândi Deeba. Dar Unbrellissimul încă era inconștient, și nimeni nu avea puterea necesară pentru a-l târî. Deeba urmări Smogul.

O senzație rece de vigilență i se stabili în stomac. Smogul era la câteva secunde distanță de a se fi întregit cu totul, amestecându-și noile sale chimicale și împrăștiindu-se iarăși pentru a ataca. Chiar și cu ajutorul altor câțiva Provăzători, Mortar nu avea cum să avertizeze mai mult de o mână de UnLondonezi.

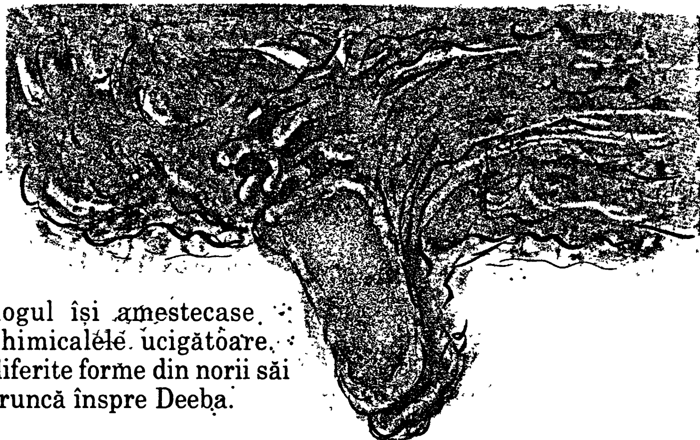
N-o să meargă, gândi Deeba. *Nu avem nimic cu adevărat.*

Când se uită iarăși la Mortar, podul se afla acolo, ițindu-se la marginea clădirii. Văzu birourile de pe el, zări în îndepărtare traversele sale.

Din înaltul cerului, se auzi un bubuit ca de bas. Ultima dâră de fum dispăru ca niște spaghete supte în Smogul dens, cu tentă verzulie. Acesta hurui.

Du-te! strigă Deeba. Mortar urcă pe pod, târând-o după el pe Lectern. Se uită la Deeba. Un tentacul de Smog se năpusti în jos, înspre acoperiș, gemând ca un monstru. *Du-te!* strigă ea.

Mortar apucă doar să dea o dată din mână. Deeba se lăsă brusc în jos pentru a evita vârtejul. Când privi înapoi, podul dispăruse.

Smogul își amestecase deja chimicalele ucigătoare. Făcu diferite forme din norii săi și se aruncă înspre Deeba.

Cu Mortar plecat, Deeba simți un calm ciudat. Poate că era vorba de siguranță — siguranța înfrângerii. Știa că nu avea timp să se retragă în locul în care așteptau Jones și ceilalți, și mai știa și că n-ar fi avut nici cel mai mic sens, nici dacă ar fi putut. Încercă să nu se gândească la toți oamenii din cele două lumi pe care Smogul îi avea la mila lui.

Rămase printre dărâmăturile camerei din cauză că nu putea să suporte gândul de a fugi de inamicul ei. Nu după toate câte se întâmplaseră. *Este o nebunie,* gândi Deeba. *Nu am nimic.* Dar cu toate astea, își dădu ea seama, acesta era și motivul pentru care rămăsese.

Brokkenbroll zăcea incoștient. Nu te puteai baza pe el. Deeba era singură-singurică.

Smogul se pogorî.

Deeba dădu să meargă înspre ceea ce mai rămăsese din coridor, apoi se opri. Nu ar fi avut cum să facă mai mult de zece pași. Nu avea niciun sens. Își ridică privirea.

Smogul își făcu o față verzuie, noroasă. Se năpusti amenințător deasupra ei, scoțând afară o limbă de fum de mărimea unei catedrale, pentru a-și umezi buzele sale de fum. Izbi curenți de aer unul de altul, în gura sa largă de kilometri întregi, și cu o voce de tunet îi spuse:

„APERITIV."

Deeba își închise ochii în vreme ce Smogul se năpustea. Tot ce putea gândi, iarăși și iarăși, era: *Tot ce am este nimic.*

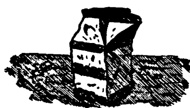
95

Nimic

Nimic.
Nimic.
Nimic.
Și SubArma.

Deeba își deschise ochii.

Nimic și SubArma!

96

Pistol cu șase gloanțe

Imensa gură de Smog se năpustea spre ea. Deeba ridică SubArma goală.

Nu este nicio greșeală! gândi ea. *În carte! Nu zice că Smogul nu se de teme de „Nimic* în afară *de SubArmă,“ ci scrie că se teme de „Nimic* și *de SubArmă.“*

Ținu revolverul cu mâna dreaptă și rebrela cu stânga. Smogul era chiar deasupra ei. Putea să simtă curenții de aer pe care acesta îi împingea în vreme ce cobora. Întregul Smog era închegat într-o formă întunecată, care acum se năpustea înspre ea. Se compactase într-atât încât părea aproape solidificat.

Mârâia amenințător în timp ce se apropia.

Nimic este opusul a ceva. Dacă trag ceva, *orice, din SubArmă, ceea ce am tras țâșnește* afară *și este amplificat. Deci, dacă nu trag* nimic...

Deeba trase.

Se auzi o enormă bubuitură implozivă. De data asta, SubArma nu reculă. Nu o împinse în spate, ci din contră, o trase *în față,* Deeba clătinându-se pentru a-și putea menține echilibrul.

Cu un vuiet, SubArma începu să *aspire.* Absorbea, o putere de nedescris venind de pe țeava sa.

O mare porțiune din substanța noroasă a Smogului a fost trasă direct din cer. În chiar clipa în care Deeba apăsase pe trăgaci, un vârtej răsucitor, strâmt, se desprinse din Smog și intră pe țeava SubArmei.

Smogul se opri din picaj și luă o traiectorie arcuită. Fața pe care și-o făcuse clocoti și își schimbă forma. Părea confuză.

Era în mod remarcabil mai mică decât fusese în urmă cu doar o clipă.

Smogul dădu înapoi precum un cal imens ridicat pe picioarele dinapoi și mormăi. Se holbă la Deeba, iar norul se năpusti iarăși înspre ea, schimbându-și forma în vreme ce se pogora.

Deeba cântări în mână SubArma. Era mai grea decât fusese înainte. *Cinci camere de cartușuri rămase,* gândi ea. Trase din nou.

Zgomotul absorbitor vui încă o dată până în înaltul cerului, chiar mai tare decât cel de dinainte, ca un șuvoi de apă scurgându-se pe o țeavă cosmică. Un alt mare vârtej de Smog fu tras afară din nor, încolăcindu-se

super rapid, sorbit în niște porții uriașe care se revărsară prin aer într-un șuvoi dens, direct în SubArmă.

Arma păcăni în mâna Deebei, cilindrul se învârti, și o altă cameră de cartușe, goală, glisă în locul celeilalte. Deeba trase iar, și iar absorbi un rând de Smog.

Cu trei camere de gloanțe pline, cel puțin jumătate din Smog era dus. În sfârșit își dăduse seama cu cine se punea. Se adună, și cu o mișcare rostogolitoare ca un front de furtună, norul întunecat, cu nuanțe verzulii, tăie cerul în zbor.

Deeba se sprijini bine pe picioare și ținti cu grijă. Trase de două ori, într-o succesiune rapidă. Bulgări uriași de Smog fură trași înapoi, exact ca un aluat întins, și intrară în pistol.

Încă un nimic *rămas,* îi trecu Deebei prin gând.

În aer, mai rămăsese numai un petic mic, dens de Smog, dar totuși suficient de mare pentru a trimite în jos o ploaie devastatoare, dacă ar fi reușit să scape. Zburătăci de nebun în zigzag deasupra UnLondrei, încolăcindu-se în jurul turnurilor și prin spatele acoperișurilor înalte. Se afla deja la câțiva kilometri buni depărtare.

Încet, gândi Deeba. Îl urmări afundându-se către străzile neluminate, pentru a se ascunde sub nivelul acoperișurilor. Deeba își mută ținta, ochindu-l nu pe el, ci locul spre care se îndrepta.

În vreme ce partea din față a lui ajunse în câmpul vizual al Deebei, aceasta trase.

O ultimă rafală trecu în SubArmă. Marele cocoloș de Smog se zbătu împotriva curenților, dar se întinse, se răsuci și se spirală, și fu tras înăuntru. Pentru câteva clipe bune, întregul cer de deasupra UnLondrei a fost plin de o tornadă orizontală, un tirbușon de fum otrăvit șiroind în SubArmă. Fu târât de-a-ndoaselea prin suboraș, vântul gonind prin particulele sale învolburate, cu un zgomot întocmai ca un țipăt.

Asta până când, cu un gâlgâit prelung și zgomotos, și ultima bucățică din Smog dispăru pe țeavă, iar cerul rămase curat.

97

Regrupare

Pentru un timp îndelungat, Deeba rămase pur și simplu în pietrișul fabricii, legănându-se.

Legănă cu grijă și SubArma pe care o ținea în mână. Deebei i se păru că poate simți arma mișcându-se încet.

Merse clătinându-se spre un taburet încă întreg, și stătu la rămășițele unei mese.

— Asta, zise încetișor cartea, a fost grozav.

Deeba uitase de carte și că se afla acolo. Se aplecă și o ridică de jos, ștergându-i praful de pe copertă.

— Ești bine? o întrebă.

— Bine, zise cartea. Mi-a rupt câteva dintre pagini și le-a aruncat în foc, pentru a mă speria. Chiar a avut efect. Dar tu, ești bine?

Deeba râse, istovită.

— Cred că sunt, spuse ea.

Ridicând în aer praful, Smântânel se ivi dintr-un maldăr de gunoaie. Se rostogoli până la picioarele Deebei. Îl ridică și pe el, de asemenea, și îl șterse de praf.

— Și tu, zise ea, arătând înspre rebrelă.

Aceasta sări în poala ei. Ascultară cu toții zgomotele de sărbătorire care veneau din întreaga UnLondră.

* * *

Venind din apropiere, se auzi cineva tușind și foindu-se. Brokkenbroll se zgâia la Deeba, de la nivelul solului. Părea la fel de terifiat de ea, precum fusese și mai înainte, de Smog.

— El... tu... el... zise el șoptit.

— De cât timp te-ai trezit? întrebă Deeba.

Ridicând praf în aer, Brokkenbroll orbecăi după unbrelele lui. Toate, în afară de una singură, erau îngropate sub moloz, sau pierdute.

— Tu să nu te apropii de mine! se plânse el.

Se dădu înapoi în patru labe, cu unica lui unbrelă în mână. Se ridică în picioare, împleticindu-se.

— Smogul... ! făcu el. El... tu...

Gura lui se mai mișcă preț de câteva secunde; apoi o luă la fugă de-a lungul rămășițelor camerei, sări peste dărâmăturile zidului și își luă zborul.

Fără altele care să-l poarte la rândul lor, unbrela se tot clătina, deschizându-se și închizându-se frenetic, străduindu-se să rămână în aer. Brokkenbroll era agățat de ea, legănându-se, cu mâna dreaptă. Hainele lui erau zdrențuite și fluturau în vânt, lăsând în urmă o dâră de praf de cărămidă.

În timp ce se îndepărta încet în zbor, Deeba îl auzi tânguindu-se.

Se ridică în picioare.

— Repede, zise ea, și apoi șovăi. Noi ar trebui să... eu ar trebui să...

Nu știa cu siguranță ce ar fi trebuit să spună.

— Las-o baltă, spuse cartea. Te-a văzut cu Smogul, la sfârșit. Este mult prea speriat pentru a face altceva în afară de-a o lua la sănătoasa. Ne vom ocupa mai târziu de el.

Deeba se prăbuși iarăși pe taburet.

— Dacă va mai fi nevoie să ne ocupăm de el, zise ea. Atinse încetișor rebrela. Acum știm cum să-i eliberăm soldații. Fără ei, nu mai are nimic.

— Și nu în sensul bun, adăugă ea, uitându-se la SubArmă.

— Deeba...?

Prin ce mai rămăsese din ușă, privind la sfărâmături, trecu conductorul Jones, pășind cu greu cu ajutorul unor cârje improvizate.

În urma lui, veneau Lovele și Cazan, ținându-se cu Hemi de mână. Și în spatele lor, sângerând, ținându-se cu grijă de încheietura mâinii, dar având un zâmbet uimit, era Obaday Fing.

Deeba îi strigă pe toți cu bucurie. Se împletici înspre ei și-i îmbrățișă pe aceia care nu erau prea învinețiți pentru a putea fi strânși în brațe.

— Ce ai *făcut*? zise Hemi, privind cu admirație întreaga pustiire.

Ființele rostirii au convins acele cuvinte să se ducă să exploreze, spuse Jones. Și am auzit tot felul de bocănituri și câte și mai câte. Hecșii sunt cu toții legați fedeleș. Nu ar fi trebuit să te lăsăm singură. Merse șontâc-șontâc înainte. Am încercat să ajungem aici cât de repede am putut.

— Uită-te la ființele rostirii! zise Deeba. Aproape că și-au revenit.

Lovele și Cazan nu erau reîntregiți încă, dar erau mult mai substanțiali decât atunci când îi văzuse ultima oară.

— Ai avut dreptate, spuse Jones. A funcționat. Le-a luat ceva până ce și-au dat seama cum să se rostească prin semne, dar le-a cam ieșit. Lovele o face frecându-și picioarele unul de celălalt.

— Smombii s-au golit cu toții, zise Hemi. Fumul s-a ridicat zbârnâit prin aer. Dar... Se uită de jur împrejur. Știi deja despre asta, nu-i așa?

Deeba flutură SubArma într-un mod neclar.

— Ce? făcu Jones. Ai reușit s-o reîncarci?

— Într-un fel, zise Deeba. Este ca o închisoare. Este plină de Smog.

Țipară cu toții și se dădură în spate, apoi se opriră dându-și seama că nu era vorba de niciun semn de pericol.

— Ce s-a *întâmplat* aici? întrebă Jones.

Deeba stătu pe gânduri pentru un timp, apoi începu să râdă.

— O să vă explic, zise ea. Dar în principiu... Nimic. Nu s-a întâmplat *nimic.*

Cerul începea să se lumineze.

— Sunt o groază de chestii de făcut, spuse Deeba. Trebuie să-l găsim pe Brokkenbroll. A reușit să scape. Și trebuie să le spunem tuturor celor din UnLondra ce să facă cu unbrelele.

Își răsuci rebrela, aceasta făcând o mică piruetă proprie.

— Sunt tot felul de lucruri care trebuie făcute. Hai să-i găsim pe Provăzători. Am de „ridicat" niște scuze.

— Deci trebuie să ajungem la Pons, *acum*? zise Jones, încercând să nu pară terifiat.

— Nu-ți face griji, spuse Deeba. Gata cu drumețiile. Mai așteaptă puțin. O să vină podul la noi.

— Cum rămâne cu Skool? întrebă Obaday. Și cu luptătorii binja, și...

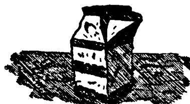
— O să facem câteva opriri, zise Deeba. Ai încredere în mine. Mortar o să facă exact ce-i spun eu.

Știa că avea să treacă o vreme, și chiar așa a și fost. Provăzătorilor le-a luat ceva timp, în toată confuzia de la sfârșitul războiului, să-și dea seama întocmai ce s-a întâmplat, și cum de a câștigat suborașul, și dacă puteau să aibă încredere în acea victorie. Dar de îndată ce SubSoarele se ridicase și scânteia cu blândețe peste UnLondra, capătul podului Provăzătorilor se ivi printre ruinele atelierului lui Unstible, iar Mortar le făcu tuturor semn să vină.

PARTEA A IX A

Frontul intern

98

Potrivit pentru eroi

— Chiar acum se duce vorba, zise Mortar. Peste tot prin UnLondra unbrelele sunt convertite în rebrele. Cele mai multe dintre ele sar imediat în Labirintul din Spatele Zidurilor sau pe undeva și se alătură găștilor de gunoaie. Dar câteva dintre ele se pare că vor să rămână printre noi.

— Indiferent, spuse Deeba. Ce e important, e că Brokkenbroll nu mai poate să le controleze. A aflat careva unde se află acum?

— Nu. Dar nu suntem îngrijorați. Sunt sigur că va încerca să frângă câteva rebrele și să le reclame, iar unbrelele vor continua să-și facă drum până aici, dar toată lumea va ști cum să le repare când se vor ivi. Ce poate el să facă? El e un bandit și asta o știm cu toții. Iar acum, nu a mai rămas decât o bătaie de cap în plus.

— Și totuși, spuse Deeba. O să fiu mai liniștită când îl vei găsi.

— Luptătorii binja îl caută.

— Printre alții, zise cartea, vârâtă la subrațul lui Hemi.

Trecuse numai o zi de la extraordinara bătălie, dar UnLondra deja se ajusta la știrile și la noul mod de trai după război, cu o repeziciune uluitoare. Prin tot suborașul, povești despre fapte eroice, despre trădare, incompetență și noroc se făceau auzite. Erau o mulțime de campioni ai orașului de care Deeba nu auzise niciodată, care se pare că făcuseră lucruri uimitoare, în părți ale UnLondrei în care Deeba nu fusese vreodată.

— Ce se va întâmpla cu Lectern? zise Deeba.

— Ah, a mărturisit totul, spuse Mortar. O să stea un timp după gratii. Dar în orice caz, nu este nici pe departe cea mai rea dintre toți.

— Nu, spuse Deeba. Ea a fost pur și simplu lașă. Oricum, văzând ce necazuri a fost gata-gata să aducă...

— Cu siguranță, bombăni Hemi. Devenise un fel mijlocitor, un fel de proto-ambasador între Wraithtown și Pons; purta un costum de haine-fantomă. În jurul bumbacului era o corona unor forme mai vechi ale hainelor.

— Chiar, făcu Mortar. Chiar au fost câțiva indivizi care au lucrat mână în mănușă cu Smogul. Nu știm pe unde se află toți ăștia.

— Grija. Ar putea ridica probleme pe viitor.

Erau foarte multe de făcut. Mortar era înviorat, acum că se oprise, în cele din urmă, din a-și cere scuze față de Deeba.

— Este pregătit Ochiul UnLondrei? întrebă Deeba. Trebuie să ajung dincolo.

— Acum îl termină, zise Mortar. Nu-ți face griji, va fi gata în seara asta. Iar asta încă îți dă câteva ore avantaj — o să fie totul în regulă.

Imensa roată hidraulică, ca multe alte lucruri din suboraș, fusese deteriorată în timpul luptelor, mecanismele sale fiind înfundate și îndoite de către furioșii dependenți de duhoare. Nimic foarte grav înainte de dispersarea Smogului, dar îndeajuns pentru a nu o putea folosi, în ziua care de-abia ce trecuse, pentru a genera curentul necesar Ponsului Absconditus să treacă prin Odd, în Londra.

O mică parte din Deeba aproape că se simțea ușurată. În ciuda nerăbdării ei de a se întoarce, se simțea atât de dărâmată după toate câte se întâmplaseră, încât o zi de odihnă și recuperare, în vreme ce Provăzătorii lucrau să repare roata, ar fi fost o adevărată binecuvântare. Acum era într-adevăr timpul pentru ca ea să plece.

Se plimbau tacticos pe Pons Absconditus, în timp ce Provăzătorii îl duceau prin diferite părți ale UnLondrei, umblând creanga, deși cu un aspect preocupat, de jur împrejurul suborașului. Prietenii Deebei erau împrăștiați peste tot pe pod, fiind bandajați și îngrijiți de doctori și de spițeri, ale căror ierburi, cataplasme și vrăji făcură minuni.

— Îmi plac hainele tale, îi zise Deeba lui Hemi.

— Ah, da, făcu el, stânjenit. N-am prea purtat țoale de fantomă. Am fost prea ocupat să *nu* iasă în evidență acea parte din mine. Și să fac cumpărături extreme. Rânji. Dar partea bună, cu astea, este că nu mă trezesc gol dacă trec prin ceva — ele rămân pe mine.

— Toate merg spre bine, spuse Deeba, privind în jur. Ar fi frumos să văd ce se mai întâmplă.

— Primul lucru pe care-l fac, zise cartea, este să-i fac p-ăștia să-și schimbe numele. Acum că știm că lucrurile nu merg deloc după cum stau scrise.

— Zi-mi ceva ce nu știu, făcu Deeba. Tu acum vorbești cu Nealeasa.

— Mda, dar cum rămâne cu abilitatea de a fi un erou dacă se presupune că ai fost dintotdeauna destinat să fii unul? spuse Hemi. Șovăi puțin, apoi spuse: tu mă impresionezi mult mai mult.

— Absurditatea destinului, zise cartea. De-asta, cei de pe-aici nu vor mai fi Provăzători.

— De aici încolo, interveni Mortar, suntem Ordinul Propunătorilor.

— Și cum *rămâne* cu toate acele profeții? spuse Deeba. Împunse încetișor cartea. Din tine?

— Eh... cine știe? De fapt, cui *îi pasă* de ce este în mine, zise ea cu trufie. Poate în câțiva ani o să mă deschideți, și vom citi cu voce tare despre ce

ar fi trebuit să se întâmple și nu s-a întâmplat, și vom râde cu toții copios. Despre ce ar fi trebuit să facă Zanna. În timp ce tu de-abia dacă ești *amintită* pe-acolo. Da, poate că o să ajung o comedie. O carte de bancuri. Sunt și lucruri mai rele de-atât.

— Nu poți să știi niciodată, zise Deeba. Câteva dintre ele ar putea fi adevărate.

— Ei bine, spuse cartea. Coincidența este un lucru uimitor.

— În orice caz, zise Deeba. Singurul lucru din paginile tale pe care l-ai crezut cu strășnicie greșit, s-a dovedit a fi adevărat. Nimic *și* SubArma?

Urmă o clipă de tăcere.

— Asta, spuse cartea cu o plăcere de-abia înăbușită, este adevărat.

Smântânel și rebrela țopăiră înspre Deeba, în timp ce ea se apropia.

— Te-ai hotărât ce să faci cu SubArma? zise Deeba.

— Păi, suntem pregătiți, chiar dacă numai pentru primul pas, spuse Mortar. Dacă ai vrea să faci onorurile?

În mijlocul podului se afla o structură imensă, un cub de aproape doi metri de fiecare parte, în care niște betoniere turnau ciment lichid. Jones, Obaday și ceilalți erau strânși de jur împrejur.

— Gata? zise Hemi.

Skool stătea lângă el. Ei reușiseră să salveze micuța colonie înainte ca peticul de apă de mare din canal să se împrăștie. Peștii încă mai plângeau după tovarășii lor pierduți, dar veniseră să-și ia rămas bun de la Deeba. Aceștia fuseseră vărsați într-un costum nou, mai mic decât celălalt, și mult mai modern: un mic costum de scafandru, completat de niște labe dizgrațioase. De această dată, masca era transparentă, iar Deeba zâmbi căluțului de mare și peștelui-clovn care o priveau din apa sărată dinăuntru.

— Nu vreau să fac spectacol din asta, spuse Deeba. Nu țin niciun discurs.

Azvârli SubArma, temnița Smogului, în ciment.

Împroșcă puțin ciment și dispăru. Urmăriră cu toții niște unde slabe, groase.

— Când se întărește, ce facem? întrebă ea. Trebuie să ne asigurăm că nimeni n-o să mai poată ajunge la ea.

— Părerile sunt împărțite, spuse Mortar. Unii oameni vor să fie pusă iarăși printre Ferestrele Negre. Unul dintre predecesorii noștri trebuie că a făcut asta, acum un car de ani, așa că ar fi ceva istorie. Unii vor să fie îngropată. Alții, să fie aruncată în fluviu, sau în mare. Încă nu ne-am hotărât.

— Am putea să o supunem unui vot, spuse Jones.

— Vom vedea, zise Deeba.

— Ei bine, făcu Mortar, s-ar putea ca *tu* să nu mai apuci să vezi.

— Vorbești de parcă te-ai întoarce înapoi, Deeba, zise el cu blândețe. Dar nu este ușor să treci dintr-o lume într-alta. De fiecare dată când

străpângi Odd-ul, membrana dintre două *universuri* întregi este forțată. Dă-ți seama ce înseamnă asta.

— Trebuie să faci o alegere, mai spuse el. Știi că te vrem aici. Tu... ei bine, tu ai salvat UnLondra. Îți datorăm întregul nostru suboraș și viețile noastre. Tu ești un Propunător, chiar dacă ni te alături în mod oficial sau nu. Ar fi o *onoare* dacă ai rămâne.

— Dar familia ta. Viața ta. Toate lucrurile astea... înțelegem. Îți vom duce dorul dacă pleci, Deeba. Dar trebuie să alegi.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Nu pot să rămân, spuse în cele din urmă Deeba. Nu pot să-mi las familia să uite de mine. Să uite chiar și că *exist.* Îți poți da seama? Mă întorc. Știi că trebuie să o fac.

Îi privi pe toți, pe rând.

— Știi asta, zise ea.

Hemi își mută privirea.

Erau triști cu toții. Obaday își trăgea nasul. Jones se tot ștergea pe furiș la ochi.

— Tot ce s-a întâmplat aici, spuse Deeba, nu o să uit niciodată. Tot ce am făcut împreună. Nu o să *vă* uit niciodată. Pe niciunul dintre voi.

Se opri, privindu-i pe rând.

— Și o parte din motivul pentru care nu o să vă uit niciodată este că mă voi întoarce mereu.

Mortar și Provăzătorii — Propunătorii — își ridicară privirile, luați prin surprindere.

— *Haide,* spuse ea, zâmbind. Despre ce tot *vorbești,* Mortar? Este *ușor* să ajungi din Londra până aici. Am ajuns aici *învârtind un robinet,* apoi *cățărându-mă pe rafturi.* Jones este aici, Rosa a ajuns și ea aici, toți conductorii au ajuns aici. Poliția a venit într-o mașinărie excavatoare. Pentru numele lui Dumnezeu, Unstible și Murgatroyd au montat un lift. Oamenii întotdeauna se duc dintr-un loc într-altul, și nu vezi niciun univers destrămându-se, așa-i?

— Tu crezi pur și simplu că este greu de trecut doar pentru că așa ai crezut dintotdeauna. Și spui asta doar pentru că așa crezi, într-un fel, că ar trebui să spui.

Prietenii Deebei se uitară la ea, apoi unul la altul.

— Are dreptate, zise într-un final Mortar.

— Ți-ai petrecut tot timpul dorindu-ți să pleci! zise Jones.

— Pentru că *nu mă puteam întoarce,* spuse ea. Acum că *pot,* o să trec dintr-o parte-ntr-alta tot timpul. Chiar îți închipui că n-am să vin să te revăd? Sau să văd locul ăsta?

— Dar pe asemenea metode, spuse Mortar, nu te poți bizui. Ar putea să nu funcționeze întotdeauna; regulile nu sunt mereu evidente —

— Ei bine atunci, o să încerc și altele. Până când chiar o să meargă. Uite, nici măcar nu fac planuri. Zic doar că *n-are cum* să nu pot să nu mă întorc. Mai sunt lucruri pe care vreau să le fac aici.

— M-am tot gândit, spuse Jones. O să fac un drum până la Catedrala Webminster. O s-o găsesc pe Rosa, și o s-o scot de acolo. Și aș fi încântat dacă mi te-ai alătura.

— Desigur, zise Deeba. *Da.* A propos, este cineva pe care-l cheamă Ptolemy Yes despre care mi s-a spus că este dispărut, și vreau să-l găsesc. Și aș vrea să mă întorc la Groapa Maldărului de Cuvinte, să cobor, și să văd cum arată bibliotecile prin alte părți.

— Sunt câteva persoane în Wraithtown pe care aș vrea să-i cunoști, spuse Hemi, fără a-i întâlni privirea. De asemenea, mă întrebam dacă ai vrea să mergi la Stația Manifest? Am putea să luăm un tren. Să vedem un alt suboraș împreună...

Urmă o pauză, timp în care Deeba îi zâmbi.

— Absolut, spuse ea. *Da!* Și o căruță de alte lucruri. Mă întorc înapoi *orice-ar fi.* Și tu poți să vii să mă vizitezi.

Îi zâmbi iarăși lui Hemi.

El, și ceilalți, începură cu încetul să zâmbească și ei.

— L-ai numit suborașul *nostru,* zise Jones. Înaintea luptei. Și chiar este. Este și casa ta.

— Și în orice caz, spuse Deeba, Smântânel și rebrela vin cu mine, și s-ar putea să li se facă dor de casă.

— Nu poți să lași gunoaie sălbatice să treacă în Londra, spuse cu neliniște Mortar. Ele aparțin unei alte lumi.

Deeba ridică o sprânceană, iar gâtlejul lui Mortar i se uscă.

— Ei, bănuiesc că unul sau două n-au ce rău să facă, mormăi el.

— Așa că ascultați, spuse Deeba. Nu-mi iau rămas bun de la niciunul dintre voi. O să vă spun doar „Pe curând." Și chiar vreau să spun *pe curând.* Dați-mi voie să vă explic.

— V-am spus unul dintre motivele pentru care Smogul a devenit atât de puternic: pentru că a fost ajutat. Mai este un lucru de care nu ne-am ocupat. Mortar, ai spus că mașinăria de foraj a poliției dispăruse?

— Da. Am căutat-o în locul în care spuneai că se aflase. Cu siguranță polițiștii au reușit să iasă, să o repare și să se ducă acasă ieri.

— Sigur că da. Mi-au amenințat familia. Poate că a fost doar pentru a mă intimida — n-ar mai avea niciun sens ca ei să mai facă ceva acum. Dar tot nu-mi place. Și nu-mi place nici nu cine s-au aliat. De dragul meu, și al prietenei mele Zanna, al familiei mele și de dragul Londrei și UnLondrei, trebuie rezolvată și treaba asta. Așa că vroiam să fac o

propunere. Un aranjament. O să implice și puțină „curățenie" printre dărâmăturile vechiului laborator al lui Unstible, dar eu cred că se merită.

Deeba îi privi pe toți. Jones își trosni degetele și ridică o sprânceană. Hemi își țuguie, gânditor, buzele. Deeba zâmbi.

Când seara se lăsă, cu un huruit greoi, Ochiul UnLondrei se învârti pentru încă o dată. Cu efort și concentrare, Mortar și Propunătorii direcționară podul.

Deeba strânse în brațe, în semn de la revedere, pe fiecare dintre prietenii ei.

— Ah, făcu ea către Hemi.

Scormoni prin buzunar.

— Nu-mi spune că vrei să scoți banii ăia, zise el.

Ea rânji.

— *Mie* nu-mi sunt de niciun folos, spuse ea, întinzându-i. Ai putea la fel de bine...

Hemi îi luă mâna cu blândețe și-i strânse degetele peste bani.

— În felul ăsta încă îmi ești datoare, mormăi el. Așa că, acum, *trebuie* să te întorci, să-mi-i dai.

Deeba înghiți în sec, dădu din cap și-l strânse iarăși în brațe. Își ținu respirația, se întoarse și alergă înspre capătul podului. Urmă o sforțare, un efort, se auzi un scâncet în aer, iar Deeba simți o membrană fisurându-se, undeva în realitate. Podul se afundase de-a lungul Odd-ului. Alergă înspre aleea din fața ușii casei ei, pe care o putea vedea de cealaltă parte a traverselor.

Habar n-am ce s-ar putea întâmpla, gândi ea, zăpăcită, cu capul învârtindu-i-se. *Aș putea să mă întorc. Aș putea să trăiesc acolo, într-o casă adîl cu pereți făcuți din portofele și ferestre făcute din pahare. Sau într-o casă ca un acvariu de peștișor auriu. Aș putea să iau un tren de la Stația Manifest.*

Dar acum, înainte de toate...

Se dădu jos de pe pod, și trase cu putere aer în piept, în noaptea londoneză. Se uită peste tot prin jur. Smântânel fornăia la picioarele ei. Deeba zâmbi.

— Șșșș, făcu ea. Și tu. Ridică în sus rebrela. Să ții minte. Pe partea asta, când sunt și alți oameni prin preajmă, să rămâi nemișcată.

Se întoarse. Podul încă mai plana prin fața caselor. Stând aproape de marginea lui, făcându-i cu mâna, erau toți prietenii ei. Joe Jones; Skool; Hemi cel pe jumătate fantomă, mușcându-și buza; Lovele și Cazan, cu trupurile lor aproape complet materializate; și Obaday Fing, ducând cartea.

Deeba clipi, printre lacrimi, și zâmbi. Își ridică mâna. UnLondonezii îi făcură și ei cu mâna. Se priviră, ea pe o parte, ceilalți pe altă parte, din oraș în suboraș.

Pe undeva, se auzi miorlăind o pisică. Deeba aruncă o privire în direcția din care venise sunetul.

Când se uită înapoi, Pons Absconditus nu mai era. Deeba stătea singură, pe un trotuar din ciment, în beznă. În Londra.

Deeba scoase un oftat prelung, tremurător. Îl ridică pe Smântânel și-l puse în rucsacul ei. Îi șopti rebrelei: „Să ții minte ce ți-am spus!"

Apoi se întoarse și descuie ușa de la intrare.

99

Aducere aminte

Deeba păși încetișor prin sufragerie. Tremura. Auzi voci venind din bucătărie.

Se opri puțin și privi la o fotografie de pe polița de deasupra șemineului.

Era o poză cu familia ei. Deeba se uită la ea cu groază. Era mama ei, tatăl ei, frățiorul ei, zâmbind... și era și ea, dar era de parcă filmul ar fi fost subexpus în acel colț al fotografiei. Sau de parcă ea ar fi stat în umbră. Sau, de parcă ar fi fost greu pur și simplu să o *observi* acolo, zâmbind, ținându-și brațele în jurul părinților ei.

În fotografie erau patru oameni, dar părea în așa fel încât ar fi fost numai cu trei dintre aceștia.

Familia ei lua masa de seară. Deeba aproape că suspină văzând că erau așezate numai trei tacâmuri.

Intră, se uită la părinții ei și la Hass, aproape venindu-i să plângă de ușurare și, în același timp, de agitație. Nu ar fi vrut nimic mai mult decât să fugă prin cameră până la ei, dar se abținu, temătoare, la vederea fețelor lor.

Toți trei se uitau la ea cu niște fețe inexpresive.

Tatăl ei tocmai ce ducea furculița la gură. Mâncarea picura încet printre dinții furculiței. Mama ei ținea un pahar. Chipurile lor aproape că erau goale. Păreau nepăsători, incapabili să înțealeagă ce se întâmplă. Deeba văzu o luptă dându-se în fiecare dintre ei.

Am fost plecată pentru prea mult timp! gândi ea cu desperare. *Efectul flegmă a devenit permanent!*

— Mami? zise ea șoptit. Tati? Hass?

Ei se zgâiră la ea.

Au trecut doar opt zile! gândi ea. *De când am vorbit cu tata, în Pământurile Vorbărețe! Dar...* Un frig îi invadă stomacul. *Dar au trecut mai mult de nouă de când am* plecat. *Poate că n-are niciun efect, să telefonezi. Timpul se socotește de când pleci. Este prea târziu...*

— Mama? Tata? Hass?

Soții Resham tremurară, iar apoi, foarte încet, se înfiorară și clipiră, holbându-se la Deeba, ceva părând să se cutremure și să plutească prin cameră. Pe rând, fiecare membru al familiei Deebei tremură, ca trecuți de fiori, întinzându-și fețele de parcă ar fi căscat, sau de parcă s-ar fi scuturat de ceva.

— Nu poți să stai și tu jos ca o persoană civilizată? spuse domnul Resham.

Trecură câteva clipe bune până ce Deeba fu convinsă că vorbea cu ea.

— Cu ce ești îmbrăcată? spuse doamna Resham. Ce fetiță ciudată.

Deeba scoase un mic suspin de ușurare și-i apucă pe-amândoi, îmbrățișându-i mai tare decât o făcuse vreodată.

— Măi fată nebună! zise tatăl ei. Îmi verși orezul!

Râse.

Deeba îl îmbrățișă și pe Hass. Acesta se uită la ea cu suspiciune.

— Ce? zise el. Am făcut un desen.

Îi luă câteva clipe Deebei să-i convingă pe-ai ei că, da, deși plângea, erau lacrimi de bucurie.

— Mă duc până la Zanna pentru un minut, spuse Deeba în vreme ce părinții și fratele ei mai aveau puțin și terminau de mâncat. Deeba dădu să plece, tatăl ei aducându-i, fără să spună nimic, o farfurie de mâncare și tacâmuri. O privi întrebător când aceasta se ridică de la masă.

— Tu... zise mama ei. Chiar crezi că nu pot să văd peste încercarea asta nerușinată de a scăpa de spălatul vaselor?

— Hai, te rog. Doar pentru o clipă. Trebuie să-i... dau ceva pentru la școală.

Pe drumul scurt până la Zanna, Deeba deveni tot mai agitată. A trebuit să-și strângă pumnii de câteva ori pentru a-și opri mâinile din tremurat, înainte să apese pe sonerie.

Ușa a fost deschisă chiar de Zanna. Deeba o privi cu insistență, fără să zică nimic, cu gura pe jumătate deschisă. Parcă trecuseră ani de când văzuse pentru ultima oară acea față cunoscută, cu părul blond căzut în șuvițe.

Pentru o clipă, un nor de confuzie trecu pe fața Zannei. Apoi zâmbi, și se îndreptă de spate, arătând mai bine și mai revigorată decât înainte, de când se întorsese din propria ei călătorie, acum de neamintit, în suboraș.

— Hei Deebs, zise ea.

În glasul ei nu mai era nicio urmă de respirație îngreunată — plămânii ei păreau a fi complet curățați.

— Tipo, făcu ea, ce *fericită* pari. Deci... ai făcut ceva interesant? Ce? Ce-i atât de amuzant? De ce râzi?

Mult mai târziu, când Deeba se dădu jos din pat pe furiș și se uită iarăși la fotografia de familie, în timp ce toată lumea dormea, iar ea se bucura nespus că era în sfârșit în casa ei, lumina din fotografie se schimbase. Imaginea Deebei era acum vizibilă, era exact așa cum trebuia să fie: erau din nou patru membri ai familiei Resham.

Era mai mult decât extraordinar că ea fusese, acum nu mai mult de câteva ore, în UnLondra, un loc atât de îndepărtat de dormitorul ei, încât sistemele convenționale de măsurare a distanței rămâneau fără sens. Se gândi pe rând, cu grijă, cu precizie, la fiecare dintre prietenii ei: Obaday, Jones, cartea, ființele rostirii, Hemi — jumătatea de fantomă.

Deja îi era dor de toți, își dădu ea seama. *Întotdeauna o să rămân eu cea care l-a învins pe Smog,* gândi ea. Simțea lipsa UnLondrei ca pe o pierdere.

Dar, în același timp, nu-și putea aminti să fi fost la fel de fericită precum era chiar atunci, în acea clipă, stând tolănită în pat, sub cuvertură, cu familia aproape, și cu imaginea ei apărută din nou în fotografia din sufragerie. Se simțea de parcă ar fi strălucit de satisfacție.

Deeba îi șopti ceva lui Smântânel, care își făcea culcuș sub patul ei. Înainte de a stinge lumina, Deeba își verifică jurnalul. Urma să aibă o întrevedere.

EPILOG

În inima Palatului Westminster, în somptuosul birou, ornat cu lambriuri de lemn, al Elizabethei Rawley, secretar de stat al Ministerului Mediului, era o dimineață ca oricare alta. Ministrul își făcea de lucru prin teancul de hârțoage de pe biroul său, verificând rapoarte, făcând note și sugestii, pregătind declarații pentru presă.

Acolo se afla și o însemnare a însuși primului ministru. Acesta era extrem de mulțumit de succesul programului LURCH-London-UnLondon Rerouting Carbon Hazards. Substanțele carcinogene și poluarea toxică scăzuseră în întreaga regiune sud-estică, aprecierile celor preocupați de mediu crescuseră, iar guvernul stabilise o relație inestimabilă cu un aliat foarte puternic.*

Primul ministru deja se gândea la posibilitatea de a desfășura noul lor contact în diferite zone în care apăreau neplăceri. „O armă chimică, capabilă de a pune la punct strategii întocmai ca un general," spusese el. „Ascunsă printre focuri! Gândește-te la asta, Elizabeth!"

Ea se gândise la asta. Era foarte mândră de inițiativa ei. Nu vroia să tragă linie și să facă socotelile încă, dar auzea zvonuri de promovare. Fixă cu privirea o ușă din celălalt capăt al încăperii.

Rawley spera doar ca primul ministru să nu afle că mijloacele de comunicație fuseseră oprite chiar de când Murgatroyd reușise să ajungă înapoi în vehiculul poliției, pe jumătate distrus, înjurând și blestemând.

Intercomul îi sună.

— Doamnă ministru, spuse secretara ei. A venit cineva să vă vadă.

— Nu aveam pe nimeni planificat...

— A venit pe la intrarea publică, doamnă ministru. Nu vrea să-și dea numele, dar insistă să vă vadă.

---

* n. trad.: programul de re-rutare a substanțelor pe bază de carbon periculoase între Londra-UnLondra

— Nu fi ridicolă, pentru numele lui Dumnezeu.

— Zice că poate să vă spună ce se petrece în... celălalt oraș. *A zis că știți ce vrea să spună.*

Secretara păru să fie încurcată.

— Dar numai dacă o primiți acum, continuă ea. Îmi pare rău, doamnă ministru, mai multe nu vrea să spună. A insistat să vă spun. A spus ceva despre hornuri, despre un război, și —

— Suficient, zise de îndată Rawley. Trimite-o înăuntru.

Apăsă un alt buton.

— Murgatroyd, pentru numele lui Dumnezeu, vino imediat aici. Am luat în sfârșit legătura.

Murgatroyd intră, din biroul său învecinat, însoțit de câțiva bărbați ai serviciilor secrete, înarmați și pregătiți: procedură standard când era vorba de confruntări cu suborașele.

După un moment, ușile principale se deschiseră, și o fetiță mică, brunetă, cu o expresie determinată pe chipul rotund, intră. Avea în mână o umbrelă roșie.

Elizabeth Rawley se zgâi la ea. Fata îi aruncă, și ea, o privire.

Murgatroyd scoase un sunet gâtuit. „Tu!“ țipă el. Arătă înspre ea cu degetele îndoite. Fata ridică mâna și se uită la ceas.

— Speram eu să te prindem, spuse ea. Zece secunde. După o clipă de tăcere, mai spuse: Cinci.

Atâtea secunde mai erau până la ora nouă.

Un clopoțel de alarmă sună. Un zgomot făcut de niște mașinării începu să se apropie. În colțul camerei se aprinse o luminiță roșie.

Liftul nu funcționase pentru zile întregi. Zgomotul angrenajului era și mai aproape.

Se auzi un bing *atunci când liftul trecu prin membrana dintre lumi, și sosi. Ușa se deschise.*

— Hei, tipilor! strigă cu bucurie fata. Ați curățat puțul liftului! Știam eu că puteți să o faceți.

Elizabeth Rawley se holbă.

Un bărbat masiv, într-o uniformă învechită a Transportului Londonez, păși afară din lift. Avea cu el un aparat pentru bilete și un baston de cupru. Lângă el se afla un bărbat îmbrăcat în hârtie tipărită, cu ace de cusut în loc de păr.

Cu ei mai era și un băiat, un băiat palid, în haine pâlpâitoare. Și sărind afară, dinapoia lor... să fi fost un tomberon? *Cu mâini și picioare? Cu ochi furioși scânteind pe sub capacul de-abia ridicat?*

Rawley pricepu ce se întâmpla.

Murgatroyd își scoase arma și o îndreptă înspre fată. Se auzi o împușcătură și șuieratul unui ricoșeu. Fata își ținea umbrela în față.

Agenții își ridicară pistoalele. Conductorul sări, cu o rafală de pumni și picioare, și cu sunetul unor pârâituri și trosnituri de scântei. Gărzile de corp căzură la pământ, în stare de inconștiență. Tomberonul făcu o tumbă și, cu o succesiune frenetică de lovituri, ca o morișcă, culcă la pământ un șir de bărbați și femei.

Fata își învârti umbrela cu așa o viteză, încât părea că umbrela o trage în față. Azvârli, fără pic de efort, armele din mâinile câtorva agenți.

Elizabeth Rawley urmărea, în stare de șoc, tot ce se întâmpla. În mai puțin de trei secunde, întregul ei staff era incapacitat.

— Te omor! scuipă Murgatroyd, și trase iarăși.

Fata se întoarse, se apără cu umbrela, apoi o învârti ca pe o bâtă. Îl plesni pe Murgatroyd sub bărbie, trimițându-l în zbor, de-a lungul camerei,

peste biroul lui Rawley, și se izbi de peretele din spatele acesteia, alunecând pe podea, gemând.

Tomberonul făcu o voltă pe deasupra biroului lui Rawley, și-și puse un picior pe Murgatroyd. Conductorul stătea pregătit, gata să sară. Băiatul și bărbatul cu părul din ace alergară înspre ușă, o verificară și se asigurară că rămâne închisă.

Fata păși mai aproape și se uită în ochii ministrului. Sări în sus și ateriză pe birou. Răsuci umbrela și o întinse, la fel ca un scrimer, cu vârful îndreptat chiar spre gâtul lui Rawley.

— Doamnă ministru, spuse fata. Trebuie să discutăm.

China Miéville (n. 6 sept 1972 în Norwich, Marea Britanie) a primit numeroase premii pentru literatură fantastică. Ilustraţiile din interiorul romanului sunt realizate de însuşi Miéville, scoţând astfel la iveală multiplele sale calităţi artistice.

CHINA MIÉVILLE

UN LUN DUN

Două prietene în vârstă de 12 ani, Zanna şi Deeba, trăiesc într-un complex rezidenţial londonez. Zanna devine la un moment dat un ciudat obiect al admiraţiei - animale care o privesc cu veneraţie, grafitti-uri care o "slăvesc", şoferi de autobuz care se apropie de ea în cafenele spunându-i că sunt foarte emoţionaţi să o întâlnească. Aşa că atunci când cele două fete zăresc ceea ce părea a fi o umbrelă ruptă, dar vie, încercând să se caţere pe pervazul Zannei, încep să o urmărească. Umbrela le conduce - într-un mod mai mult sau mai puţin dorit - într-o Londră alternativă, paralelă, un oraş populat de toate lucrurile aruncate din Londra originală.

Locuitorii din UnLondra cred cu tărie în faptul că Zanna este de fapt Shwazzy, persoana menită să le salveze oraşul de pericolul care se apropie.

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

